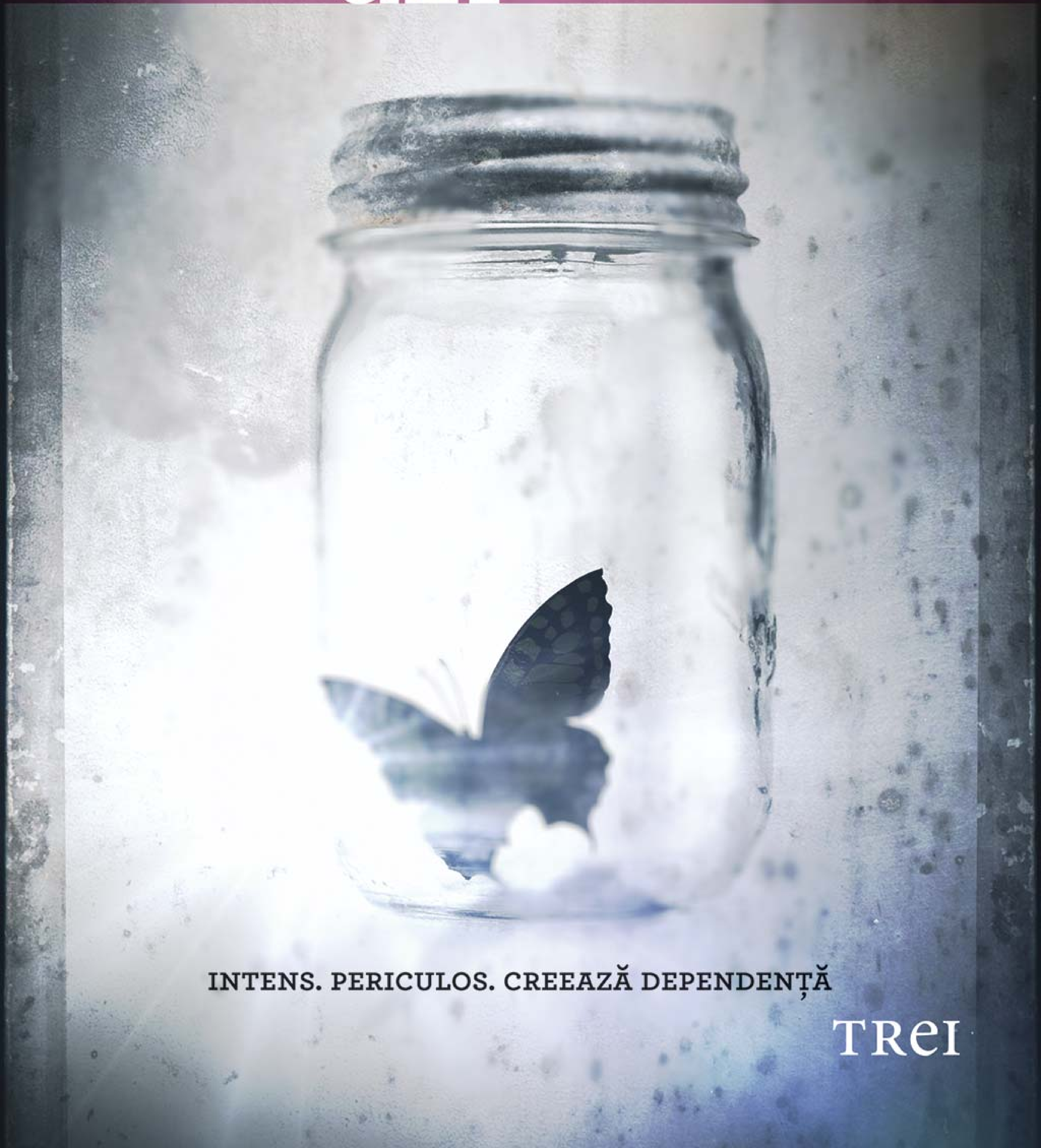
Jamie McGuire

Fericirea începe azi

roman

INTENS. PERICULOS. CREEAZĂ DEPENDENȚĂ

TREI

Fericirea începe azi

Jamie McGuire

Fericirea începe azi

TREI

Traducere din engleză și note de
Shauki Al-Gareeb

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: © JustinMcClure.tv

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

DTP:
Corina Rezai

Corectură:
Lorina Chițan
Sînziana Doman

ISBN ePUB: 978-973-707-770-7
ISBN PDF: 978-973-707-771-4
ISBN Print: 978-973-707-735-6

Titlul original: Beautiful Disaster
Autor: Jamie McGuire

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Fanilor,
a căror dragoste pentru o poveste
s-a transformat într-o dorință
care se află acum în mâinile voastre.

/

STEAGUL ROȘU

În încăpere, totul urla că n-aveam ce să caut acolo. Scările erau pe cale să se năruie, clienții gălăgioși stăteau umăr la umăr, iar atmosfera era un amestec de sudoare, sânge și mucegai. Glasurile se estompau strigând întruna cifre și nume, iar brațele se agitau, trecând banii dintr-o parte într-alta și gesticulând pentru a comunica, acoperind zgomotele. M-am strecurat prin mulțime, ținându-mă aproape de prietena mea cea mai bună.

— Abby, ține-ți banii în portofel! mi-a strigat America.

Zâmbetul ei generos strălucea până și în lumina slabă.

— Stai pe-aproape! Va fi și mai rău odată ce începe! a strigat Shepley pentru a acoperi larma.

America l-a apucat de mână, apoi pe mine, în timp ce Shepley ne conducea prin marea de oameni.

Mugetul ascuțit al unui megafon a străpuns aerul plin de fum. Sunetul m-a speriat, făcându-mă să tresar; m-am uitat în jur, căutând sursa acestuia. Un bărbat stătea în picioare pe un scaun din lemn, ținând într-o mână un teanc de bani, iar în cealaltă megafonul. A ridicat aparatul și a început să vorbească:

— Bine ați venit la baia de sânge! Dacă ești în căutarea cursului de economie pentru începători… prietene, ai nimerit într-un loc al naibii de greșit! Dacă ești în căutarea Cercului, atunci aici e Mecca! Numele meu este Adam. Eu fac regulile și stabilesc lupta. Pariurile se încheie odată ce adversarii sunt în ring. N-aveți voie să atingeți luptătorii, să-i ajutați, să schimbați pariurile, să năvăliți în ring. Dacă încălcați aceste reguli, luați bătaie de vă pișați pe voi și sunteți dați afară fără să mai vedeți vreun ban! E valabil și pentru voi, doamnelor! Așadar, băieți, nu încercați nicio șmecherie!

Shepley a clătinat din cap.

— Doamne, Adam! a strigat el spre prezentator, încercând să acopere hărmălaia și, în mod evident, dezaprobând cuvintele pe care prietenul lui alesese să le folosească.

Inima îmi bubuia în piept. Îmbrăcată cu un cardigan roz din cașmir și cu cercei de perle în urechi, mă simțeam ca o învățătoare de la țară pe plajele din Normandia. Față de America făcusem promisiunea că voi rezista la orice avea să se întâmple, dar, odată ajunsă acolo, am simțit nevoia imperioasă să mă agăț cu ambele mâini de brațul ei cât o scobitoare. N-aveam să fiu în niciun fel de pericol, dar mă aflam într-un subsol, laolaltă cu aproximativ cincizeci de studenți beți, fixați pe vărsare de sânge și pe capital, și nu eram pe deplin convinsă că aveam șanse să scăpăm de acolo vii și nevătămați.

După ce America l-a cunoscut pe Shepley la întrunirea de orientare a bobocilor, a început să-l însoțească adesea la luptele secrete ținute în diferite subsoluri ale Universității Eastern. Fiecare eveniment se desfășura într-un alt loc și era ținut secret până cu o oră înainte de luptă.

Deoarece mă învârteam în niște cercuri mai cuminți, am fost surprinsă să aflu despre lumea subterană de la Eastern; dar Shepley știa despre asta încă de dinainte să se fi înscris. Travis, vărul și colegul de cameră al lui Shepley, participase la prima sa luptă cu șapte luni în urmă. Ca boboc, s-a zvonit despre el că era cel mai mortal competitor pe care Adam îl văzuse în cei trei ani de când crease Cercul.

Trecând în anul al doilea, Travis era de neînvins. Împreună, Travis și Shepley își plăteau lesne chiria și facturile din câștiguri.

— În această seară avem un nou șalanger! Marek Young, starul universitar al luptelor de la Eastern!

Au urmat ovații, iar atunci când Marek a intrat în încăpere, mulțimea s-a despărțit asemenea Mării Roșii. S-a eliberat un spațiu circular, iar mulțimea a fluierat, a huiduit și l-a tachinat pe competitor. Acesta a țopăit în sus și în jos și și-a flexat gâtul dintr-o parte într-alta; chipul său era sever și concentrat. Hărmălaia produsă de mulțime s-a redus până la un zgomot monoton, iar când muzica a izbucnit din difuzoarele imense din cealaltă parte a încăperii, mi-am acoperit urechile cu mâinile.

— Următorul nostru luptător nu are nevoie de prezentare, dar, fiindcă mă sperie de moarte, am să-i fac oricum una! Băieți, tremurați în ghete, fetelor, scoateți-vă chiloții! Vi-l prezint pe: Travis „Mad Dog“ Maddox!

Publicul a fost cuprins de delir când Travis a apărut în cadrul ușii aflate pe peretele opus. Și-a făcut intrarea, la bustul gol, relaxat și lipsit de afectare. A pășit în mijlocul cercului de parcă își făcea apariția la o nouă zi de muncă. Când și-a ciocnit pumnii strânși de încheieturile degetelor lui Marek, mușchii i s-au încordat sub pielea tatuată. Travis s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche lui Marek, iar luptătorul s-a forțat să-și păstreze expresia serioasă. Marek stătea față-n față cu Travis, privindu-se în ochi. Expresia lui Marek era ucigătoare; Travis părea întru câtva amuzat.

Bărbații au făcut câțiva pași înapoi, iar Adam a dat semnalul la megafon. Marek a adoptat o poziție defensivă, iar Travis a atacat. Stăteam pe vârfuri când mi-am pierdut câmpul de vizibilitate, înclinându-mă când într-o parte, când într-alta pentru a vedea mai bine. Am mai înaintat câțiva centimetri, strecurându-mă prin mulțimea care urla. Primeam coate între coaste și eram izbită cu umerii, clătinându-mă în toate părțile ca o bilă. Creștetele lui Marek și Travis au devenit vizibile, așa încât am continuat să-mi fac loc înainte.

Când în cele din urmă am ajuns în față, Marek l-a apucat pe Travis cu brațele lui groase și a încercat să-l arunce la pământ. Când Marek s-a aplecat executând mișcarea, Travis l-a izbit în față cu genunchiul. Înainte ca Marek să se poată dezmetici, Travis s-a lăsat peste el, pumnii lui lovind întruna fața însângerată a lui Marek.

În braț mi s-au înfipt cinci degete, iar eu am sărit ca arsă.

— Ce dracu' faci, Abby? m-a întrebat Shepley.

— Nu văd de-acolo din spate! am strigat.

M-am întors exact la timp să văd cum Marek a lansat un croșeu. Travis s-a răsucit, iar preț de o clipă am crezut că a parat o altă lovitură, dar el a făcut o rotație completă, izbindu-l pe Marek cu cotul drept în nas. Sângele m-a stropit pe față și mi-a pătat cardiganul. Marek a căzut pe podeaua din beton cu o bufnitură și, timp de o fracțiune de secundă, în încăpere s-a lăsat o liniște deplină.

Adam a aruncat o bucată stacojie de pânză peste trupul fără vlagă al lui Marek, iar mulțimea a explodat. Banii treceau iar din mână în mână, iar expresiile erau împărțite între îngâmfare și frustrare.

Eram împinsă de cei care veneau și plecau. De undeva din spate, America m-a strigat pe nume, însă eu eram fascinată de dâra de roșu care mi se întindea de pe piept până la talie.

O pereche de bocanci greoi s-au oprit în fața mea, atrăgându-mi atenția spre podea. Mi-am ridicat privirea; jeanși pătați de sânge, un abdomen frumos sculptat, un piept dezgolit, tatuat, scăldat de transpirație și, în cele din urmă, o pereche de ochi căprui, frumoși și calzi. Cineva m-a împins din spate, însă Travis m-a prins de braț înainte să cad.

— Hei! Dați-vă înapoi de lângă ea!

Travis s-a încruntat, îmbrâncindu-i pe toți cei care se apropiau de mine. Expresia lui fermă s-a topit într-un zâmbet la vederea bluzei mele, apoi mi-a tamponat fața cu un prosop.

— Scuze pentru asta, Pigeon.

Adam l-a bătut ușor pe Travis peste ceafă.

— Hai, Mad Dog! Ai niște mălai care te-așteaptă!

El nu și-a luat ochii de la mine.

— Îmi pare al naibii de rău pentru pulover. Îți stă bine cu el.

În clipa următoare a fost înconjurat de fani, dispărând așa cum apăruse.

— La ce ți-a fost mintea, proasto? a țipat America, trăgându-mă de braț.

— Am venit aici să văd o luptă, nu-i așa? i-am zâmbit eu.

— Abby, tu nici măcar n-ar trebui să te afli aici, m-a certat Shepley.

— Și nici America, i-am spus eu.

— Ea n-a încercat să sară în ring!

Shepley s-a încruntat.

— Să mergem!

America mi-a zâmbit și m-a șters pe față.

— Abby, ești așa o pacoste! Dumnezeule, te iubesc!

M-a luat cu brațul pe după gât și ne-am croit drum în sus, pe scări, ieșind în noapte.

America a intrat după mine în dormitor și a zâmbit batjocoritor spre Kara, colega mea de cameră. Mi-am scos imediat cardiganul pătat de sânge, aruncându-l în coșul de rufe murdare.

— Grețos. Unde ai fost? m-a întrebat Kara din patul ei.

M-am uitat la America, iar ea a ridicat din umeri.

— Hemoragie nazală. N-ai văzut încă niciuna din faimoasele hemoragii nazale ale lui Abby?

Kara și-a împins ochelarii pe nas și a clătinat din cap.

— O! Vei vedea.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi a închis ușa în urma ei. În mai puțin de un minut, mobilul meu a început să sune. Ca de-obicei, America mi-a trimis un mesaj la numai câteva secunde după ce ne-am despărțit.

rămân c shep ne vdm mâine regină a ringului

Am privit cu coada ochiului spre Kara, care se uita la mine de parcă în orice clipă mi-ar fi putut țâșni sângele pe nas.

— Glumea, i-am spus.

Kara a încuviințat, dând din cap cu indiferență, apoi s-a uitat la grămada de cărți de pe cearșaful ei.

— Cred că am să fac un duș, i-am spus, înșfăcând un prosop și trusa de toaletă.

— Eu voi anunța presa, a glumit Kara, fără să-și ridice privirea.

A doua zi, Shepley și America mi s-au alăturat la masa de prânz. Intenționasem să stau singură, dar pe când cantina se umplea de studenți, scaunele din jurul meu erau ocupate fie de colegii din frăția lui Shepley, fie de membrii echipei de fotbal. Unii dintre ei fuseseră prezenți la luptă, dar niciunul n-a menționat nimic despre experiența mea de pe marginea ringului.

— Shep! a strigat o voce în trecere.

Shepley a dat din cap, iar America și cu mine ne-am întors amândouă și l-am văzut pe Travis așezându-se pe un scaun în celălalt capăt al mesei. Era urmat de două blonde voluptuoase, cu trupuri ca niște clepsidre, purtând tricouri Sigma Kappa. Una dintre ele s-a așezat în poala lui Travis, cealaltă lângă el, pipăindu-i tricoul.

— Cred că tocmai îmi vine să vomit, a murmurat America.

Blonda din brațele lui Travis s-a întors către America.

— Am auzit asta, târfo!

America a înșfăcat chifla și a aruncat-o peste masă, ratând cu puțin chipul fetei. Înainte ca fata să poată să mai spună ceva, Travis și-a desfăcut genunchii, trimițând-o grămadă la podea.

— Au! a scâncit ea, privind în sus la Travis.

— America este prietena mea. Lex, trebuie să-ți găsești altă poală.

— Travis! s-a smiorcăit ea, ridicându-se în picioare.

Travis și-a văzut de farfuria lui, ignorând-o. Fata s-a uitat la sora ei și a pufnit, apoi au plecat amândouă, ținându-se de mână.

Travis a făcut cu ochiul spre America și, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, și-a vârât în gură încă o îmbucătură. Atunci am observat o mică tăietură la sprânceana lui. A făcut schimb de priviri cu Shepley, după care a început o conversație cu unul dintre fotbaliștii așezați în fața lui.

În pofida faptului că mulțimea de studenți se împuținase, America, Shepley și cu mine am mai întârziat pentru a discuta planurile de weekend. Travis a dat să plece, dar s-a oprit la capătul mesei ocupat de noi.

— Ce e? a întrebat Shepley cu voce tare, ducând mâna la ureche.

Încercam să-l ignor pe cât de mult posibil, dar, când mi-am ridicat privirea, am observat că Travis se zgâia la mine.

— O cunoști, Trav. E prietenă foarte bună cu America. A fost aseară cu noi, a precizat Shepley.

Travis mi-a zâmbit și eu am presupus că era expresia lui cea mai fermecătoare. Emana sex și rebeliune cu părul lui șaten, ciufulit și cu brațele lui tatuate, iar eu mi-am dat ochii peste cap la încercarea lui de a mă ademeni.

— De când ai tu o prietenă foarte bună, Mare? a întrebat-o Travis.

— Încă din clasa întâi, i-a răspuns ea, zâmbind către mine. Travis, ai uitat? Tu i-ai distrus puloverul.

Travis a zâmbit.

— Eu distrug o mulțime de pulovere.

— Grețos, am murmurat eu.

Travis a răsucit scaunul de lângă mine și s-a așezat, punându-și brațele în față.

— Așadar, tu ești Pigeon?

— Nu, i-am trântit-o eu. Am un nume.

A părut amuzat de felul în care îl priveam, ceea ce n-a făcut decât să mă enerveze și mai tare.

— Ei bine? Ce e? l-am întrebat.

Am mușcat din ultimul măr de pe țepușa din farfuria mea, ignorându-l.

— Atunci Pigeon să fie, a ridicat el din umeri.

Am aruncat o privire spre America, iar apoi m-am întors spre Travis.

— Încerc să mănânc...

Travis a acceptat provocarea pe care i-o oferisem.

— Numele meu este Travis. Travis Maddox.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știu cine ești.

— Știi, da? a întrebat Travis, ridicând din sprânceana rănită.

— Nu te flata singur. E greu să nu remarci când cincizeci de bețivi îți cântă numele.

Travis s-a îndreptat puțin de spate.

— Mi-a ajuns.

Mi-am dat iar ochii peste cap, iar Travis a chicotit.

— Ai un tic nervos?

— Un *ce*?

— Un tic nervos. Îți tot dai ochii peste cap.

A râs din nou când i-am aruncat o căutătură urâtă.

— Deși sunt niște ochi uimitori, a spus, aplecându-se la vreo câțiva centimetri de fața mea. Totuși, ce culoare au? Cenușii?

M-am uitat în jos, la farfuria mea, lăsând șuvițele lungi ale părului meu de culoarea caramelului să creeze o perdea între noi. Nu-mi plăcea felul în care mă făcea să mă simt, când era atât de aproape. Nu voiam să fiu precum celelalte zeci de fete de la Eastern, care roșeau în prezența lui. Nu voiam *deloc* ca el să mă tulbure în acest fel.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin cap, Travis. Ea e ca și sora mea, l-a avertizat America.

— Iubito, a spus Shepley. Tocmai i-ai zis nu. Acum n-o să se mai oprească niciodată.

— Nu ești genul ei, a încercat ea.

Travis s-a prefăcut jignit.

— Ba sunt genul tuturor!

L-am privit cercetător și am zâmbit.

— A! Un zâmbet. La urma urmelor, nu sunt un ticălos nenorocit, a spus el, făcându-mi cu ochiul. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Pigeon.

A înconjurat masa și s-a aplecat spre America să-i șoptească ceva la ureche.

Shepley a aruncat cu un cartof prăjit înspre vărul său.

— Trav, ia-ți buzele din urechea prietenei mele!

— Sprijin! Ne sprijinim reciproc!

Travis a mers cu spatele, având mâinile ridicate într-un gest de nevinovăție.

L-au urmat câteva fete, chicotind și trecându-și degetele prin păr pentru a-i atrage atenția. Travis le-a deschis ușa, iar ele aproape că au chițăit de încântare.

America a râs.

— O, nu! Abby, ai dat de belea!

— Ce-a spus? am întrebat-o, prudentă.

— Vrea să i-o duci în apartament, nu? a zis Shepley.

America a încuviințat, iar el a clătinat din cap.

— Abby, tu ești o fată isteață. Îți spun de la bun început, dacă îți pierzi capul ca o proastă și apoi sfârșești prin a te enerva din cauza lui, să nu dai vina pe mine și pe America, bine?

I-am zâmbit.

— Shep, n-am să-mi pierd capul din cauza lui. Ți se pare că arăt ca vreuna dintre gemenele Barbie?

— Ea n-o să-și piardă capul din cauza lui, l-a asigurat America, mângâindu-l pe braț.

— Mare, ăsta nu e primul meu rodeo. Știi de câte ori mi-a făcut necazuri pentru că a petrecut o noapte cu cea mai bună prietenă? Brusc, va fi un conflict de interese să se întâlnească cu mine, căci înseamnă că fraternizează cu dușmanul! Abby, a zis el, uitându-se la mine, să nu-ți treacă prin cap să-i spui lui Mare că nu poate să vină la mine sau să se întâlnească cu mine fiindcă tu ți-ai pierdut mințile pentru rahaturile lui. Consideră-te avertizată.

— Nu e necesar, dar mulțumesc, i-am spus eu.

Am încercat să-l asigur pe Shepley cu un zâmbet, dar pesimismul lui era alimentat de toți anii în care avusese de suferit din pricina isprăvilor lui Travis.

America mi-a făcut cu mâna, plecând cu Shepley, în timp ce eu mă întorceam la cursurile de după-amiază. Am mijit ochii din cauza soarelui strălucitor, apucând bretelele rucsacului meu. Eastern era exact cum sperasem să fie; de la sălile de clasă mai mici până la chipurile necunoscute. Pentru mine era un nou început; puteam, în sfârșit, să merg undeva fără să aud șușotitul celor care știau — sau credeau că știu — câte ceva despre trecutul meu. Mergând spre sala mea de curs, eram aidoma celorlalți boboci cu ochii mari, dornici să învețe; nimeni nu se holba, nu existau zvonuri, nici compasiune și nici judecată. Doar iluzia a ceea ce voiam ca ei să vadă: o Abby Abernathy îmbrăcată în cașmir și care nu era proastă.

Mi-am lăsat rucsacul pe podea și m-am prăbușit pe scaun, aplecându-mă pentru a-mi scoate laptopul din geantă. Când m-am ridicat, Travis tocmai se strecura pe locul de alături.

— Bun. Poți să iei notițe și pentru mine, mi-a spus el.

Ronțăia un capăt de creion și îmi oferea, fără îndoială, cel mai fermecător zâmbet al său.

I-am aruncat o privire plină de dezgust.

— Nici măcar nu ești la cursul ăsta.

— Pe dracu' nu sunt. De obicei stau acolo, mi-a spus, arătând cu capul spre fundul sălii de curs.

Un grup mic de fete se zgâia la mine, iar eu am observat un scaun liber în mijlocul lor.

— N-am să iau notițe pentru tine, i-am spus, pornindu-mi computerul.

Travis s-a aplecat atât de tare, încât îi simțeam respirația pe obraz.

— Iartă-mă... te-am jignit cu ceva?

Am oftat, clătinând din cap.

— Atunci, care e problema ta?

Mi-am păstrat tonul vocii coborât.

— N-am să mă culc cu tine. Așa că ar trebui s-o lași baltă.

Înainte să-mi răspundă, pe față i s-a lățit un zâmbet.

— Nu ți-am cerut să te culci cu mine.

A ridicat ochii în tavan de parcă se gândea.

— Nu-i așa?

— Nu sunt una dintre gemenele Barbie sau vreuna dintre fanele tale de-acolo, i-am spus, aruncându-le o căutătură urâtă fetelor din spatele nostru. Nu sunt impresionată de tatuajele tale sau de farmecul tău masculin, sau de indiferența ta forțată, așa încât poți să nu te mai străduiești, bine?

— Bine, Pigeon.

Era enervant de impenetrabil la lipsa mea de politețe.

— Ce-ar fi să vii și tu diseară cu America?

Am surâs batjocoritor la invitația lui, dar el s-a aplecat și mai tare spre mine.

— Nu încerc să ți-o trag. Pur și simplu vreau să ieșim.

— *Să mi-o tragi*? Cum de reușești să te culci cu cineva când vorbești în felul ăsta?

Travis a izbucnit în râs, scuturând din cap.

— Vino, totuși! Jur că nici măcar n-o să flirtez cu tine.

— Am să mă mai gândesc.

A intrat profesorul Chaney și Travis s-a întors cu fața spre catedră. Buzele îi rămăseseră arcuite într-un zâmbet, ceea ce făcea ca gropița din bărbie să-i dispară. Cu cât zâmbea mai mult, cu atât mai mult aș fi vrut să-l urăsc, și totuși era exact lucrul care făcea să fie imposibil să-l urăsc.

— Cine îmi poate spune care președinte a avut o nevastă care privea cruciș, un caz clar de urâțenie cumplită? a întrebat Chaney.

— Vezi să notezi asta, mi-a șoptit Travis. Va trebui s-o știu la interviurile pentru angajare.

— Ssst! i-am spus, tastând la calculator toate vorbele lui Chaney.

Travis a rânjit și s-a relaxat în scaunul lui. Pe măsură ce ora înainta, el alterna căscatul cu aplecatul peste brațul meu pentru a privi spre monitor. Am făcut un efort susținut pentru a-l ignora, dar apropierea de el și de mușchii care ieșeau în relief pe brațul lui îngreuna lucrurile. A tot tras de curelușa de piele neagră de la încheietura mâinii sale până ce Chaney ne-a dat drumul.

M-am grăbit să ies pe ușă și să străbat holul în viteză. Tocmai când eram convinsă că mă aflu la distanța potrivită pentru a fi în siguranță, m-am trezit cu Travis Maddox lângă mine.

— Te-ai mai gândit? m-a întrebat el, punându-și ochelarii de soare.

O brunețică s-a oprit în fața noastră, cu ochii larg deschiși și plină de speranță.

— Bună, Travis, a cântat ea vioi, jucându-se cu părul.

M-am oprit, îngrețoșată de tonul ei mieros, apoi am depășit-o. O mai văzusem și până atunci, vorbind normal, în spațiile comune ale căminului de fete Morgan Hall. Vocea ei sunase mult mai matură acolo, și mă întrebam de ce credea ea că lui Travis avea să i se pară atrăgătoare o voce de țânc. Fata a mai trăncănit o vreme, pe o octavă mai înaltă, până ce el a ajuns din nou lângă mine.

Scoțând o brichetă din buzunar, și-a aprins o țigară și a suflat un nor gros de fum.

— Unde rămăsesem? A, da... tu te gândeai.

Am făcut o mutră.

— Ce tot spui tu acolo?

— Te-ai gândit dacă vii?

— Dacă spun da, renunți să mă mai urmărești?

S-a gândit la propunerea mea și apoi a încuviințat, dând din cap.

— Da.

— În cazul ăsta, vin.

— Când?

Am oftat.

— Diseară. Vin diseară.

Travis a zâmbit și s-a oprit din mers.

— Perfect. Așadar, Pigeon, ne vedem diseară! a strigat el după mine.

Am dat colțul și am văzut-o pe America stând cu Finch în fața dormitorului nostru. Noi trei sfârșiserăm prin a nimeri la aceeași masă la orientarea bobocilor și am știut că el va fi cea de-a treia roată la mașinăria noastră bine unsă. Nu era prea înalt, dar oricum avea peste 1,75, cât aveam eu. Ochii lui rotunzi contrastau cu fața slabă și prelungă, iar părul oxigenat era de obicei pieptănat cu creastă în față.

— Travis Maddox? Dumnezeule, Abby, de când ai început să pescuiești la mare adâncime? m-a întrebat Finch, privindu-mă dezaprobator.

America și-a întins guma din gură într-un fir lung.

— Nu faci decât să înrăutățești lucrurile dacă îl alungi. Nu e obișnuit cu asta.

— Și ce sugerezi? Să mă culc cu el?

America a ridicat din umeri.

— Economisești timp.

— I-am spus că vin diseară.

Finch și America au făcut schimb de priviri.

— Ce e? Mi-a promis că nu se mai ține după mine dacă spun da. Diseară vă duceți acolo, nu?

— Păi, da, a răspuns America. Chiar vii?

Am zâmbit și am trecut pe lângă ei, intrând în dormitor, întrebându-mă dacă Travis avea să se țină de promisiunea de a nu flirta. Nu era greu să-ți dai seama cum gândea el; mă vedea fie ca pe o provocare, fie suficient de neatrăgătoare pentru a fi o bună prietenă. Nu eram sigură care m-ar fi deranjat mai tare.

Patru ore mai târziu, America ciocănea la ușa mea. Nu s-a putut abține atunci când am ieșit pe hol.

— Dezgustător, Abby! Arăți ca un boschetar.

— Perfect, i-am spus, zâmbind la înfățișarea mea.

Părul îmi era adunat într-un coc neglijent. Îmi ștersesem machiajul de pe față, iar lentilele de contact le înlocuisem cu ochelari cu rame negre, dreptunghiulare. Îmbrăcată cu un tricou rufos și cu o pereche de pantaloni de trening, tropăiam într-o pereche de șlapi. Ideea îmi venise cu câteva ore în urmă: oricare ar fi fost varianta, să fiu neatrăgătoare era cel mai bun plan. În mod ideal, lui Travis avea să-i piară cheful și va renunța la insistența lui ridicolă. Dacă era în căutarea unei amice, eu încercam să fiu cât mai dizgrațioasă pentru ca el să-și dorească să nu fie văzut în compania mea.

America a deschis geamul portierei și și-a scuipat guma.

— Ești atât de stridentă. De ce nu te tăvălești prin rahat de câine, ca să-ți completezi ținuta?

— Nu încerc să impresionez pe nimeni, i-am spus.

— Evident.

Am tras în parcarea complexului de apartamente unde locuia Shepley și am urmat-o pe America pe scări. Shepley a deschis ușa și a început să râdă în hohote când m-a văzut.

— Ce-ai pățit?

— Încearcă să nu impresioneze, a spus America.

America a intrat după Shepley în cameră. Ușa s-a închis și eu am rămas singură, simțindu-mă nelalocul meu. M-am așezat pe fotoliul aflat cel mai aproape de ușă și mi-am azvârlit șlapii din picioare.

Apartamentul lor era mai plăcut din punct de vedere estetic decât clasica văgăună de burlac. Pe pereți se găseau previzibilele postere cu femei pe jumătate goale și semne de circulație furate, dar era curat, mobila era nouă, iar mirosul de bere stătută și de haine murdare era absent.

— Era și timpul să apăreți, a spus Travis, lăsându-se să cadă pe canapea.

Am zâmbit și mi-am împins ochelarii mai bine pe nas, așteptând ca el să dea înapoi din pricina înfățișării mele.

— America a avut o lucrare de terminat.

— Apropo de lucrări, ați început-o deja pe cea de la istorie?

Nici măcar n-a clipit la vederea părului meu încâlcit, iar mie nu mi-a plăcut reacția lui.

— Tu ai început-o?

— Am terminat-o în după-amiaza asta.

— Dar trebuie să le predăm de-abia miercurea viitoare, am spus eu, surprinsă.

— Am tras tare. Cât de greu poate să fie să faci un eseu de două pagini despre Grant?

— Cred că sunt genul care amână.

Am ridicat din umeri.

— Probabil că până în weekend nu mă apuc de ea.

— Păi, dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi de știre.

Am așteptat ca el să râdă sau să arate vreun semn că glumea, dar expresia lui era una sinceră. M-am arătat surprinsă.

— *Tu* ai de gând să mă ajuți la lucrarea *mea*.

— Am 10 la cursul ăsta, a spus el, ușor ofensat de lipsa mea de încredere.

— Are 10 la toate cursurile. E un geniu anormal. Îl urăsc, a spus Shepley în timp ce o conducea pe America în sufragerie, ținând-o de mână.

L-am privit pe Travis cu o expresie ciudată, iar el a ridicat întrebător din sprâncene.

— Ce e? Nu crezi că un tip acoperit de tatuaje și care face schimb de pumni pentru a-și câștiga existența poate să aibă note mari? Nu sunt la școală pentru că n-am altceva mai bun de făcut.

— Atunci, de ce trebuie să te mai bați? De ce n-ai încercat să depui o cerere pentru o bursă? l-am întrebat.

— Am încercat. Mi s-a acordat jumătate din taxa mea de școlarizare. Dar mai sunt cărțile, cheltuielile de zi cu zi, și uneori a trebuit să fac rost de cealaltă jumătate. Pidge, vorbesc serios. Dacă ai nevoie de ajutor la orice, nu trebuie decât să-mi spui.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Pot să scriu și singură o lucrare.

Voiam s-o las baltă. Aș fi lăsat-o baltă, dar noua sa latură pe care tocmai mi-o revelase îmi ațâța curiozitatea.

— Nu poți găsi *altceva* pentru a-ți asigura traiul? Mai puțin... nu știu... mai puțin sadic?

Travis a ridicat din umeri.

— E o cale ușoară de a face un bănuț. Nu pot câștiga la fel lucrând la mall.

— N-aș zice că e *ușor,* dacă ești pocnit în față.

— Poftim? Ești îngrijorată pentru mine? mi-a făcut el cu ochiul.

M-am strâmbat, iar el a chicotit.

— Nu sunt lovit prea des. Dacă ei își balansează greutatea, eu mă mișc. Nu e așa de greu.

Am scos un hohot de râs.

— Te porți de parcă nimeni altcineva n-a mai ajuns la concluzia asta.

— Când lansez un croșeu, ei îl încasează și apoi încearcă să răspundă la fel. Nu așa se câștigă o luptă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dar cine ești tu... Karate Kid? Unde ai învățat să te bați?

Shepley și America s-au uitat unul la altul, iar apoi și-au coborât privirile în pământ. N-a durat mult până să înțeleg că spusesem ceva greșit.

Travis nu părea afectat.

— Am avut un tată cu patima băuturii și cu o fire violentă și patru frați care au moștenit gena ticălosului.

— Oh!

Îmi ardeau urechile.

— Nu te simți stânjenită, Pidge. Tata s-a lăsat de băut, frații au crescut.

— Nu sunt stânjenită.

Îmi tot răsuceam șuvițele de păr care se desprinseseră din coc, apoi m-am hotărât să-l desfac și să fac altul, încercând să ignor tăcerea ciudată.

— Îmi place atitudinea ta *au naturel*. Fetele nu vin aici în felul ăsta.

— Am fost obligată să vin. Nu mi-a trecut prin cap să te impresionez, i-am spus, enervată că planul îmi eșuase.

Mi-a zâmbit cuceritor, amuzat, iar eu m-am mai înfuriat puțin, sperând că așa voi reuși să-mi maschez stinghereala. Nu știam cum se simțeau majoritatea fetelor în preajma lui, dar înțelesesem cum se purtau. Mă simțeam mai degrabă dezorientată decât sigură pe mine, și cu cât se străduia el să mă facă să râd, cu atât deveneam mai neliniștită.

— Deja sunt impresionat. De obicei nu trebuie să implor fetele să vină în apartamentul meu.

— Sunt convinsă, i-am spus, strâmbându-mă dezgustată.

Era atât de plin de el, că dădea pe dinafară. Nu doar că era nerușinat de conștient de farmecul său, dar era mult prea obișnuit ca femeile să se arunce asupra lui și, astfel, efortul meu de a o face pe inabordabila i se părea înviorător în loc de insultător. Trebuia să-mi schimb strategia.

America a luat telecomanda și a pornit televizorul.

— În seara asta este un film bun. Vrea cineva să afle unde este Baby Jane?

Travis s-a ridicat.

— Tocmai voiam să ies să mănânc. Ți-e foame, Pidge?

— Am mâncat deja, am răspuns eu, ridicând din umeri.

— Ba n-ai mâncat, a spus America înainte să-și dea seama de greșeală. A… ăăă… ai dreptate, am uitat că ai halit o… pizza? Înainte să pleci.

M-am strâmbat la încercarea ei nefericită de a drege busuiocul, iar apoi am așteptat reacția lui Travis.

El a traversat camera și a deschis ușa.

— Vino! Trebuie să-ți fie foame.

— Unde te duci?

— Oriunde vrei tu. Putem merge la o pizzerie.

Mi-am privit îmbrăcămintea.

— Nu prea sunt îmbrăcată cum trebuie.

M-a examinat preț de o clipă și apoi a rânjit.

— Arăți bine. Hai să mergem, mor de foame.

M-am ridicat și am făcut cu mâna spre America, pășind înaintea lui Travis și luând-o în jos pe scări. M-am oprit în parcare, privind îngrozită cum încăleca pe o motocicletă de un negru mat.

— Ăăă…

M-am oprit, mișcându-mi degetele goale de la picioare. Travis mi-a aruncat o privire nerăbdătoare.

— Of, urcă-te! O să merg încet.

— Ce-i asta? l-am întrebat, văzând prea târziu scrisul de pe rezervorul de benzină.

— E o Harley Night Rod. Reprezintă iubirea vieții mele, așa că nu cumva să-i zgârii vopseaua când te urci.

— Sunt încălțată cu șlapi!

Travis s-a uitat lung la mine, de parcă aș fi vorbit limbi străine.

— Eu sunt încălțat cu ghete. Urcă!

Și-a pus ochelarii de soare, iar motorul a huruit când l-a pornit. M-am urcat și am dat să mă prind cu mâna de ceva din spatele meu, dar degetele mi-au alunecat de pe piele pe apărătoarea din plastic a luminii de poziție.

Travis m-a apucat de încheieturile mâinilor și mi le-a pus în jurul taliei sale.

— Pidge, nu poți să te ții decât de mine. Nu-mi da drumul, mi-a spus, împingând motocicleta în spate cu ajutorul picioarelor.

Cu o mișcare scurtă din încheietura mâinii, a ieșit în stradă și a țâșnit ca o rachetă. Șuvițele de păr care ieșiseră din coc îmi biciuiau fața, iar eu m-am făcut mică în spatele lui Travis, convinsă că, dacă aveam să privesc peste umărul lui, urma să mă aleg cu resturi de insecte pe ochelari.

A apăsat accelerația la maximum și, când a tras pe aleea de acces în restaurant și a încetinit până ce ne-am oprit, n-am așteptat nicio

clipă în plus și am sărit jos — să simt pământul sub picioare îmi oferea siguranță.

— Ești nebun!

Travis a chicotit, rezemându-și motocicleta înainte de a coborî.

— N-am depășit limita de viteză.

— Mda, de parcă am fi mers pe autostradă! i-am spus, desfăcându-mi cocul pentru a mă pieptăna cu degetele.

Travis m-a privit cum îmi dădeam părul de pe față și apoi s-a îndreptat spre ușă, ținând-o deschisă.

— N-aș permite să ți se întâmple nimic, Pigeon!

Am trecut ca o furtună pe lângă el, intrând în restaurant, capul nefiindu-mi tocmai sincronizat cu picioarele. Urmându-l pe covorul roșu plin de firimituri, am simțit un miros de grăsime și ierburi umplând aerul. A ales un separeu din colț, departe de grupurile de studenți și de familii, iar apoi a comandat două beri. Am scrutat încăperea, privindu-i pe părinții care încercau cu lingușeli să-și convingă odraslele de nestăpânit să mănânce și ferindu-mă de privirile întrebătoare ale studenților de la Eastern.

— Sigur, Travis, a spus chelnerița, notându-și comanda noastră.

Întorcându-se la bucătărie, a părut că-și îndreaptă ținuta datorită prezenței lui.

Mi-am dat pe după urechi părul bătut de vânt, brusc stânjenită de înfățișarea mea.

— Vii deseori aici? l-am întrebat pe un ton aspru.

Travis și-a sprijinit coatele pe masă, fixându-și ochii căprui asupra mea.

— Așadar, Pidge, care-i treaba cu tine? Urăști bărbații, așa, în general, sau mă urăști numai pe mine?

— Cred că numai pe tine, am mormăit.

A râs, amuzat de starea mea de spirit.

— Nu-mi dau seama care e treaba cu tine. Ești prima fată care să fi fost vreodată dezgustată de mine *înainte* de sex. Nu te fâstâcești când vorbești cu mine și nu încerci să-mi atragi atenția.

— Nu e niciun truc. Pur și simplu nu-mi placi.

— N-ai fi fost aici dacă nu m-ai fi plăcut.

Încruntarea mi-a dispărut involuntar și am oftat.

— N-am spus că ești un om rău. Pur și simplu nu-mi place când cineva își face o părere preconcepută despre mine din simplul motiv că am vagin.

Mi-am concentrat atenția asupra firelor de sare de pe masă până ce am auzit un sunet de sufocare din direcția lui Travis.

A făcut ochii mari, cutremurându-se de râs.

— O, Doamne-Dumnezeule! Mă omori! Asta e. Trebuie să fim prieteni. Nu accept un refuz.

— Nu mă deranjează să fim prieteni, dar asta nu înseamnă ca tu să încerci la fiecare cinci secunde să te culci cu mine.

— Nu te culci cu mine. Am priceput.

Am încercat să nu zâmbesc, dar n-am putut. Ochii i s-au luminat.

— Îți dau cuvântul meu. Nici măcar n-am să mă gândesc la chiloții tăi… numai dacă nu vrei tu s-o fac.

Mi-am pus coatele pe masă, sprijinindu-mă pe ele.

— Și cum asta nu se va întâmpla, putem să fim prieteni.

Un zâmbet diabolic a făcut ca trăsăturile lui să devină și mai pronunțate.

— Niciodată să nu spui niciodată!

— Așadar, care-i treaba *cu tine*? l-am întrebat. Ai fost dintotdeauna *Travis „Mad Dog“ Maddox*, sau numai de când ai venit aici?

Am folosit cele două degete de la fiecare mână pe post de ghilimele atunci când i-am rostit porecla și, pentru prima dată, încrederea în sine i-a scăzut. Părea puțin stânjenit.

— Nu. Adam a început cu asta după prima mea luptă.

Răspunsurile lui scurte începeau să mă irite.

— Asta-i tot? N-ai de gând să-mi spui nimic despre tine?

— Ce vrei să știi?

— Chestiile firești. De unde ești, ce vrei să te faci când vei fi mare… chestii de-astea.

— M-am născut și-am crescut aici, și am ca specializare principală Dreptul penal.

Oftând, și-a scos tacâmurile din șervețel și le-a pus lângă farfurie. A privit peste umăr, cu maxilarul încordat. Membrii echipei de fotbal de la Eastern, care ocupau două mese, au izbucnit în râs, iar Travis părea deranjat de motivul pentru care ei râdeau.

— Glumești, i-am spus neîncrezătoare.

— Ba nu, sunt localnic, a zis el, absent.

— Mă refer la Dreptul penal. Nu pari să fii tipul de om care să se ocupe de așa ceva.

Brusc, atent la conversația noastră, a ridicat din sprâncene.

— De ce?

I-am studiat tatuajele care îi acopereau brațul.

— Păi, încalci destul de des legea.

— Nu intru în belele… în cea mai mare parte a timpului. Tata era cât se poate de strict.

— Mama ta unde era?

— A murit când eram mic, a răspuns el repede.

— Îmi… îmi pare rău, am îngăimat, clătinând din cap.

Răspunsul lui m-a prins cu garda jos. A făcut un gest ca și când ar fi respins manifestarea mea de compasiune.

— Nu mi-o amintesc. Frații mei și-o amintesc, dar eu aveam doar trei ani atunci când a murit.

— Patru frați, zici? Cum i-ai ținut în frâu? l-am tachinat eu.

— I-am ținut în frâu pe principiul celui care dădea cel mai tare, și care s-a nimerit să fie de la cel mai mare la cel mai mic. Thomas, gemenii… Taylor și Tyler, iar apoi Trenton. Niciodată să nu te nimerești singur în încăpere cu Taylor și cu Ty. De la ei am învățat jumătate din ceea ce știu la Cerc. Trenton era cel mai mic, dar e cel mai iute. E singurul care poate acum să-mi tragă un pumn.

Consternată, am clătinat din cap, la gândul celor cinci băieți Travis alergând prin casă.

— Au cu toții tatuaje?

— Cam așa ceva. Cu excepția lui Thomas. El e director de publicitate în California.

— Iar tatăl tău? Unde este?

— Prin zonă, a spus el.

Maxilarele i s-au încordat iar — evident, era tot mai iritat de cei din echipa de fotbal.

— De ce râd? l-am întrebat, arătând spre mesele zgomotoase.

El a clătinat din cap, era clar că nu voia să-mi spună și mie.

Mi-am încrucișat brațele și m-am foit pe scaun, deranjată că vorbele lor îi stricau buna dispoziție.

— Spune-mi!

— În primul rând se hlizesc din cauza faptului că am fost nevoit să te scot la cină. De obicei nu prea… fac asta.

— *În primul rând*?

Travis s-a înfiorat văzându-mi expresia. Vorbisem fără să gândesc.

— Și eu care mă temeam că râd de tine fiindcă ai fost văzut cu mine îmbrăcată în felul acesta, iar ei cred că am de gând să mă culc cu tine, am mormăit.

— De ce să nu fiu văzut cu tine?

— Despre ce vorbeam? l-am întrebat, vrând să alung roșeața care mi se ridica în obraji.

— Despre tine. Care este specializarea ta principală? m-a întrebat.

— A, ăăă… Educație generală, deocamdată. Încă nu m-am hotărât, dar înclin către Contabilitate.

— Totuși, nu ești de prin partea locului. Probabil că te-ai transferat.

— Din Wichita. La fel ca America.

— Cum de-ai ajuns aici din Kansas?

Am dezlipit eticheta sticlei mele de bere.

— Pur și simplu a trebuit să plec departe.

— Departe de ce?

— De părinții mei.

— Oh! Și America? Are și ea probleme cu părinții?

— Nu, Mark și Pam sunt grozavi. Practic, ei m-au crescut. Ea, cumva, m-a urmat; n-a vrut să vin singură.

Travis a dat aprobator din cap.

— Deci, de ce Eastern?

— Ce e cu al treilea grad? l-am întrebat.

Întrebările începuseră să devină mult prea personale, iar eu nu mă mai simțeam în largul meu.

Când cei din echipa de fotbal s-au ridicat, s-au auzit mai multe scaune lovite unele de altele. Croindu-și drum către ușă, au aruncat o ultimă glumă. Când Travis s-a ridicat și el, au iuțit pasul. Cei de la coadă s-au împins în cei din fața lor pentru a scăpa înainte ca Travis să traverseze încăperea. S-a așezat, forțându-se să-și reprime frustrarea și furia.

M-am arătat surprinsă.

— Erai pe cale să-mi spui de ce-ai ales Eastern, și-a amintit el.

— E greu de explicat, i-am răspuns, ridicând din umeri. Cred că părea a fi în regulă.

Mi-a zâmbit și a deschis meniul.

— Știu ce vrei să spui.

II

PORC

Chipurile familiare umpleau scaunele de la masa noastră preferată din cantină. Eram flancată de America pe o parte și de Finch pe cealaltă; restul locurilor erau ocupate de Shepley și frații săi din Sigma Tau. Nu prea puteam să ne auzim din pricina zgomotului din cantină, iar aparatul de aer condiționat părea să fie iar stricat. Aerul era îngreunat de mirosurile de mâncare prăjită și de transpirație, dar, cumva, toată lumea părea mai energică decât de-obicei.

— Bună, Brazil! a strigat Shepley, salutându-l pe bărbatul care stătea în fața mea.

Pielea lui măslinie și ochii ciocolatii contrastau cu șapca de fotbalist de la Eastern trasă peste ochi.

— Ne-ai lipsit sâmbătă după meci, Shep. Am băut o bere sau șase pentru tine, a spus el cu un zâmbet alb, larg.

— Mulțumesc. Am scos-o pe Mare la cină, a replicat Shepley, aplecându-se pentru a o săruta pe America pe creștetul ei blond.

— Brazil, mi-ai ocupat locul!

Întorcându-se, Brazil l-a văzut pe Travis stând în picioare în spatele lui, apoi m-a privit, surprins.

— O, ea e una dintre fetele tale, Travis?

— Câtuși de puțin, i-am spus eu, clătinând din cap.

Brazil s-a uitat la Travis, care se zgâia la el, așteptând. Brazil a ridicat din umeri, apoi și-a luat tava și s-a dus la celălalt capăt al mesei.

Travis mi-a zâmbit în timp ce se așeza.

— Ce faci, Pidge?

— Ce-i aia? l-am întrebat, incapabilă să-mi desprind privirea de la tava lui.

Alimentul misterios din tava lui arăta ca un aranjament din ceară.

Travis a râs și a luat o gură din paharul lui cu apă.

— Doamnele de la cantină mă sperie. N-am de gând să le critic abilitățile culinare.

Am remarcat privirile apreciative ale celor de la masă. Comportamentul lui Travis le stârnea curiozitatea, iar eu mi-am înăbușit zâmbetul la gândul că eram singura fată lângă care îl văzuseră vreodată insistând să se așeze.

— *Îhh*… testul acela la Bio e după prânz, a mormăit America.

— Ai învățat? am întrebat-o.

— Doamne, nu! Mi-am petrecut noaptea asigurându-mi iubitul că n-ai de gând să te culci cu Travis.

Jucătorii de fotbal așezați la capătul mesei noastre s-au oprit din râsul lor insuportabil pentru a asculta cu mai multă atenție, făcându-i pe ceilalți studenți să fie și ei brusc interesați de ce se petrece. I-am adresat o căutătură urâtă prietenei mele, dar ei prea puțin îi păsa, împungându-l pe Shepley în umăr cu nasul.

— Dumnezeule, Shep! Așa de rău ai ajuns? l-a întrebat Travis, aruncând în vărul lui cu un pachețel de ketchup.

Shepley nu i-a răspuns, dar i-am zâmbit lui Travis, mulțumindu-i pentru diversiune.

America îl mângâia pe spate.

— O să fie bine. O să dureze o vreme până o să se convingă că Abby e imună la farmecele tale.

— N-am *încercat* să o farmec, a pufnit Travis, părând ofensat. E prietena mea.

M-am uitat la Shepley.

— Ți-am spus. N-ai de ce să te-ngrijorezi.

În cele din urmă, Shepley s-a uitat la mine și, văzându-mi expresia sinceră, ochii i s-au luminat puțin.

— Tu ai învățat? m-a întrebat Travis.

M-am încruntat.

— Oricât de mult aș studia, asta n-are cum să mă ajute la biologie. Nu e ceva care să-mi intre în cap.

Travis s-a ridicat.

— Vino!

— Poftim?

— Hai să ne uităm împreună peste notițele tale. Am să te-ajut să-nveți.

— Travis…

— Ridică-ți fundul, Pidge! Ai să iei 10 la testul ăsta.

În trecere, am tras-o pe America de una dintre codițele ei blonde.

— Mare, ne vedem în clasă.

Ea mi-a zâmbit.

— O să-ți păstrez un loc. O să am nevoie de tot ajutorul din lume.

Travis m-a urmat până în camera mea, iar eu am scos ghidul de studiu în timp ce el deschidea cartea. Mi-a pus întrebări întruna, iar apoi mi-a clarificat unele chestii pe care nu le înțelesesem. În felul în care îmi explica el, conceptele treceau de la a fi confuze la a fi evidente.

— ...iar celulele somatice utilizează mitoza pentru a se reproduce. Aici ai fazele. Sună ca numele unei femei: Prometa Anatela.

Am râs.

— Prometa Anatela?

— *Pro*faza, *meta*faza, *ana*faza și *telo*faza.

— Prometa Anatela, am repetat, dând aprobator din cap.

M-a lovit ușor peste cap cu teancul de foi.

— Ai priceput asta. Știi ghidul ăsta de studiu de la cap la coadă și invers.

Am oftat.

— Păi… vom vedea.

— O să te conduc până în sala de curs. Pe drum te mai întreb.

Am încuiat ușa în urma noastră.

— N-ai să te înfurii dacă pic testul, nu-i așa?

— Pidge, n-ai să-l pici. Cu toate astea, data viitoare va trebui să începem mai devreme, mi-a spus, ținând pasul cu mine spre Departamentul de Științe.

— Dar cum o să mă meditezi și pe mine, o să-ți faci temele, o să studiezi *și* o să te antrenezi pentru lupte?

Travis a chicotit.

— Nu *mă antrenez* pentru lupte. Adam mă sună, îmi spune unde are loc lupta, iar eu mă duc.

Am clătinat neîncrezătoare din cap, în timp ce el ținea foaia în față pentru a-mi pune prima întrebare. Când am ajuns în sală, aproape că terminaserăm partea a doua din ghidul de studiu.

— Baftă! mi-a zâmbit el, dându-mi notițele și sprijinindu-se de tocul ușii.

— Bună, Trav!

M-am întors și am văzut un bărbat înalt, slab, care îi zâmbea lui Travis în drum spre clasă.

— Parker! l-a salutat Travis, dând din cap.

Ochii lui Parker s-au luminat puțin când m-a privit, apoi mi-a zâmbit.

— Bună, Abby!

— Bună! i-am răspuns, surprinsă că îmi cunoștea numele.

Îl văzusem în sala de curs, dar nu ne cunoscuserăm.

Parker și-a continuat drumul spre locul său, glumind cu cei care stăteau lângă el.

— Cine e? l-am întrebat pe Travis.

Travis a ridicat din umeri, dar părea puțin încordat.

— Parker Hayes. E unul dintre frații mei din Sig Tau.

— *Ești într-o frăție*? l-am întrebat, cu scepticism.

— Sigma Tau, la fel ca Shep. Credeam că știi asta, a răspuns, privind dincolo de mine, spre Parker.

— Păi… nu pari… genul care să facă parte dintr-o frăție, i-am spus, cu ochii la tatuajele sale de pe antebrațe.

Travis și-a îndreptat atenția asupra mea și a zâmbit.

— Tata e unul dintre foștii absolvenți, și toți frații mei sunt în Sig Tau. E o chestiune de familie.

— Și s-au așteptat să depui și tu legământ? l-am întrebat, neîncrezătoare.

— Nu chiar. Ei sunt doar băieți buni, a spus, răsfoindu-mi hârtiile. Mai bine intră în sală.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, i-am spus, dându-i un ghiont cu cotul.

America a trecut pe lângă mine, iar eu am urmat-o spre locurile noastre.

— Cum a mers? m-a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

— E un meditator bun.

— *Doar* meditator?

— E și un bun prieten.

Părea dezamăgită, iar eu m-am hlizit văzând-o așa dezumflată.

Fusese dintotdeauna visul ei ca noi două să ieșim cu doi băieți să fi fost prieteni, iar pentru ea faptul că erau colegi de cameră/veri era ca și când ar fi câștigat potul cel mare. A vrut să stăm în aceeași cameră atunci când s-a decis să vină cu mine la Eastern, dar eu m-am opus, sperând să-mi deschid puțin aripile. Când i-a trecut îmbufnarea, s-a

concentrat asupra găsirii unui prieten de-al lui Shepley pentru a mi-l prezenta.

Interesul serios al lui Travis pentru mine îi depășise ideile.

Am rezolvat la iuțeală testul și m-am așezat afară, pe trepte, așteptând-o pe America. Când s-a așezat alături de mine, cu umerii căzuți, învinsă, am așteptat-o să vorbească.

— A fost îngrozitor! a strigat ea.

— Ar trebui să înveți cu noi. Travis explică foarte bine.

America a mormăit și și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Nu mi-ai fost deloc de ajutor! N-ai putut să dai din cap politicos sau *ceva*?

Am cuprins-o pe după gât cu un braț și am pornit spre cămin.

În timpul săptămânii următoare, Travis m-a ajutat cu lucrarea la istorie și m-a meditat la biologie. Am parcurs împreună tabelul cu rezultate aflat pe peretele de lângă biroul profesorului Campbell. Numărul meu matricol era al treilea.

— A treia din clasă! Frumos, Pidge! a spus el, strângându-mă în brațe.

Ochii îi străluceau de bucurie și mândrie, însă un sentiment ciudat m-a făcut să mă dau un pas înapoi.

— Mulțumesc, Trav. N-aș fi reușit fără tine, i-am zis, trăgându-l de tricou.

M-a săltat pe umărul lui, făcându-și loc prin mulțimea din spatele nostru.

— Faceți loc! Dați-vă la o parte, oameni buni! Haideți să facem loc pentru creierul enorm și desfigurat al acestei femei! E un afurisit de geniu!

Am chicotit la vederea expresiilor amuzate și curioase ale colegilor mei.

Pe măsură ce zilele treceau, respingeam zvonurile insistente despre o relație. Reputația lui Travis a ajutat la calmarea bârfelor.

Nimeni nu știa ca el să fi stat vreodată mai mult de o noapte cu o fată, astfel încât, cu cât eram văzuți mai des împreună, cu atât mai bine înțelegeau oamenii relația noastră platonică așa cum era în realitate. În ciuda întrebărilor constante despre implicarea noastră, atenția neîntreruptă pe care o primea Travis din partea colegilor nu se diminua.

El continua să stea lângă mine la cursul de istorie și să mănânce cu mine la prânz. N-a durat mult până să-mi dau seama că mă înșelasem asupra lui, ba mă trezeam luându-i apărarea în fața celor care nu-l cunoșteau așa cum îl cunoșteam eu.

La cantină, Travis a pus o doză de suc de portocale în fața mea.

— Nu trebuia să faci asta. Aveam de gând să-mi iau eu una, i-am spus, scoțându-mi jacheta.

— Păi, acum nu mai trebuie s-o faci, a replicat el, lăsând la vedere gropița din obrazul stâng.

Brazil a pufnit.

— Te-a transformat într-un servitor, Travis? Ce urmează, să-i faci vânt cu o frunză de palmier, îmbrăcat cu un Speedo[1]?

Travis i-a aruncat o privire ucigătoare, iar eu am sărit să-i iau apărarea.

— Brazil, tu n-ai avea cu ce să umpli un Speedo. Taci dracului din gură!

— Ușurel, Abby! Glumeam! a spus Brazil, ridicând mâinile.

— Numai să… să nu vorbești așa despre el, i-am zis, încruntându-mă.

Expresia de pe chipul lui Travis era un amestec de surprindere și recunoștință.

— Acum le-am văzut pe toate. Tocmai am fost apărat de o fată, a spus el, ridicându-se.

Înainte de a-și lăsa tava, i-a mai aruncat o privire de avertisment lui Brazil, apoi a ieșit din clădire, pentru a se alătura unui mic grup de fumători.

---

1 Costum pentru înot.

Am încercat să nu-l urmăresc cu privirea în timp ce vorbea și râdea. Toate fetele din grup concurau cu subtilitate pentru locul de lângă el, iar America mi-a dat un cot în coaste când și-a dat seama că atenția îmi era îndreptată în altă parte.

— La ce te uiți, Abby?

— La nimic. Nu mă uit la nimic.

Ea și-a lăsat bărbia pe mână și a clătinat din cap.

— Sunt așa de fățișe! Uită-te la roșcată. Își trece degetele prin păr la fel de des precum clipește. Mă întreb dacă Travis nu se satură de asta.

Shepley a dat din cap a încuviințare.

— Ba se satură. Toată lumea crede că e un ticălos, dar dacă ar ști de câtă răbdare dă dovadă când are de-a face cu toate fetele care cred că îl pot îmblânzi… Nu se poate duce nicăieri fără ca ele să roiască în jurul lui. Crede-mă, e mult mai politicos decât aș fi eu.

— O, de parcă ție nu ți-ar plăcea! i-a spus America, sărutându-l pe obraz.

Când am ieșit din cantină, Travis tocmai își termina țigara.

— Stai, Pidge! Te conduc eu.

— Travis, nu trebuie să mă conduci la toate cursurile. Știu și singură cum să ajung.

Însă în clipa aceea Travis a fost atras de o brunetă cu păr lung și purtând o fustă mini, care a trecut pe lângă el și i-a zâmbit.

— Te ajung din urmă, Pidge.

— Mda, i-am spus, dându-mi ochii peste cap în timp ce el alerga după fată.

Locul lui Travis a rămas neocupat în timpul orei, iar eu m-am simțit puțin supărată pe el pentru că lipsise din cauza unei fete pe care n-o cunoștea. Profesorul Chaney ne-a dat drumul mai devreme, iar eu am traversat grăbită gazonul, fiindcă trebuia să mă întâlnesc cu Finch la ora trei, ca să-i dau notițele de la istoria muzicii ale lui Sherri Cassidy.

— Abby?

Parker s-a apropiat alergând spre mine.

— Nu cred că am făcut cunoștință în mod oficial, mi-a spus, întinzându-mi mâna. Parker Hayes.

I-am strâns mâna și i-am zâmbit.

— Abby Abernathy.

— Eram în spatele tău când ai primit nota la testul de la biologie. Felicitări, mi-a zâmbit el, vârându-și mâinile în buzunare.

— Mulțumesc. Travis m-a ajutat, altfel aș fi fost în coada listei, crede-mă.

— O, voi sunteți…

— Prieteni.

Parker a dat aprobator din cap și a zâmbit.

— Ți-a spus că săptămâna asta e petrecere la Casă?

— Mai mult vorbim despre biologie și mâncare.

Parker a râs.

— Asta sună a Travis.

La ușa clădirii Morgan Hall, Parker mi-a cercetat chipul cu ochii lui mari și verzi.

— Ar trebui să vii și tu. Va fi distractiv.

— O să vorbesc cu America. Nu cred că avem alte planuri.

— Sunteți de nedespărțit?

— Am făcut o înțelegere vara asta. Nicio petrecere solo.

— Bravo, a dat el aprobator din cap.

— L-a cunoscut pe Shep la orientare, așa că nu prea trebuie să ne ținem scai una de alta. Asta ar fi prima dată când ar trebui să o invit, ca atare va fi fericită să vină.

M-am făcut mică. Nu numai că trăncăneam, dar scoteam în evidență faptul că nu eram invitată la petreceri.

— Grozav. Ne vedem acolo, a spus el.

Mi-a aruncat zâmbetul lui perfect de model de la Banana Republic, cu maxilarul lui pătrățos și cu pielea bronzată, întorcându-se pentru a se îndrepta spre campus.

L-am privit îndepărtându-se; era înalt, proaspăt ras, îmbrăcat cu o cămașă slim în dungi și cu jeanși. Când mergea, părul lui blond-închis, ondulat, se legăna.

Mi-am mușcat buza, flatată de invitația lui.

— Sincer, *el* e mai potrivit pentru tine, mi-a șoptit Finch la ureche.

— E drăguț, nu? am zis, și n-am putut să nu zâmbesc.

— La dracu', da. În poziția misionarului, cam ca unul de la școala pregătitoare.

— Finch! am strigat, plesnindu-l peste umăr.

— Mi-ai adus notițele lui Sherri?

— Ți le-am adus, am zis, scoțându-le din geantă.

Și-a aprins o țigară, a pus-o între buze și a mijit ochii privind foile.

— Genial, a spus, examinându-le.

Le-a împăturit și le-a băgat în buzunar, apoi a mai tras un fum. Ce bine că boilerele de la Morgan sunt stricate. Vei avea nevoie de un duș rece după ce lunganul ăla ți-a făcut ochi dulci.

— Nu e apă caldă la cămin? m-am plâns eu.

— Așa am auzit, a spus Finch, agățându-și rucsacul de umăr. Mă car la algebră. Spune-i lui Mare să nu uite de mine în weekendul ăsta.

— Am să-i spun, am mormăit, uitându-mă urât la pereții de cărămidă ai căminului.

Am mers cu pași apăsați spre camera mea, am intrat și mi-am lăsat rucsacul să cadă pe podea.

— Nu e apă caldă, a mormăit Kara de la masa de scris.

— Am auzit.

Mobilul a început să bâzâie și l-am deschis, citind un mesaj de la America în care blestema boilerele. Câteva momente mai târziu, s-a auzit un ciocănit în ușă.

America a intrat și s-a aruncat în patul meu, cu brațele încrucișate.

— Îți vine să crezi? Plătim o groază de bani și nu putem să facem nici măcar un duș fierbinte!

Kara a oftat.

— Nu te mai plânge. De ce nu te duci să stai cu iubitul tău? De fapt, nu stai cu el?

America a fulgerat-o cu privirea pe Kara.

— Bună idee, Kara. Faptul că ești o scorpie se dovedește a fi de folos uneori.

Kara s-a uitat în continuare la monitorul ei, netulburată.

America și-a scos mobilul și a tastat un mesaj cu o viteză și o precizie uimitoare. Telefonul i-a ciripit, iar ea mi-a zâmbit.

— Stăm cu Travis și cu Shep până ce se repară boilerele.

— Poftim? *Eu* nu stau! am strigat.

— O, ba da! N-ai niciun motiv să rămâi aici și să îngheți sub duș când Travis și Shep au două băi la ei acasă.

— N-am fost invitată.

— Te invit eu. Shep a spus deja că e în regulă. Poți să dormi pe canapea… dacă Travis nu o folosește.

— Și dacă o folosește?

America a ridicat din umeri.

— Atunci poți dormi în patul lui Travis.

— Nici gând!

Și-a dat ochii peste cap.

— Nu te purta ca un bebeluș, Abby! Voi sunteți prieteni, nu? Dacă n-a încercat nimic până acum, nici nu cred că o va face.

Vorbele ei m-au făcut să închid gura brusc. În ultimele săptămâni, Travis se aflase în preajma mea într-un fel sau în altul. Fusesem atât de ocupată să mă asigur că toată lumea știe că suntem doar prieteni, încât nu-mi trecuse prin cap că el chiar era interesat numai de prietenie. Nu știam de ce, dar mă simțeam insultată.

Kara ne privea, nevenindu-i să creadă.

— Travis Maddox n-a încercat să se culce cu tine?

— Suntem prieteni! am spus pe un ton defensiv.

— Știu, dar nici măcar n-a încercat? S-a culcat cu toată lumea.

— Cu excepția noastră, a spus America, privind-o de sus. Și a ta.

Kara a ridicat din umeri.

— Păi, eu nu l-am întâlnit niciodată. Numai am auzit.

— Exact, i-am trântit-o. Nici măcar nu-l cunoști.

Kara s-a întors la monitorul ei, ignorându-ne.

Am oftat.

— Bine, Mare. Trebuie să-mi fac bagajul.

— Asigură-te că-ți iei suficient pentru câteva zile, cine știe cât va dura să repare boilerele, a spus ea, radiind de bucurie.

Simțeam cum mă cuprinde groaza, căci eram pe cale să mă furișez pe teritoriul inamicului.

— Ăăă… bine.

America țopăia fericită, îmbrățișându-mă.

— O să fie așa de distractiv!

O jumătate de oră mai târziu încărcam totul în Honda ei și ne îndreptam spre apartament. America părea aproape fără suflare în timp ce conducea pe drumul plin de cotituri. A claxonat când a oprit în locul ei obișnuit de parcare. Shepley a alergat pe scări în jos și ne-a luat ambele valize din portbagaj, urmându-ne.

— E deschis, a spus, respirând greu.

America a împins ușa și el a ținut-o deschisă. Când a dat drumul bagajelor noastre pe podea, Shepley a gemut.

— Doamne, iubito! Valiza ta e cu zece kilograme mai grea decât a lui Abby!

Eu și America am înlemnit când din baie a ieșit o femeie, încheindu-și nasturii de la bluză.

— Bună, a spus ea, surprinsă.

Ochii ei în jurul cărora se întinsese rimelul ne-au studiat înainte de a se opri asupra bagajelor noastre. Am recunoscut-o ca fiind bruneta cu picioare lungi pe care o urmase Travis la cantină.

America i-a aruncat o căutătură urâtă lui Shepley.

El a ridicat mâinile în sus.

— E cu Travis!

Travis a apărut într-o pereche de boxeri, căscând. S-a uitat la musafira lui, apoi a bătut-o pe spate:

— Mi-au venit musafirii, așa că ai face mai bine să pleci.

Ea i-a zâmbit și l-a cuprins cu brațele, sărutându-l pe gât.

— Îți las numărul meu pe blatul de la bucătărie.

— Ăăă… nu-ți bate capul cu asta, i-a spus Travis pe un ton firesc.

— Poftim? l-a întrebat ea, lăsându-se pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

— *De fiecare dată*! a exclamat America, privind-o pe femeie. *Cum* de te surprinde așa ceva? El e afurisitul de Travis Maddox! E *faimos* taman pentru chestia asta, iar ele sunt surprinse *de fiecare dată*! a spus ea, întorcându-se spre Shepley.

El a cuprins-o cu un braț, îndemnând-o cu un gest să se calmeze. Fata a mijit ochii la Travis, apoi și-a înșfăcat poșeta și a ieșit ca o furtună, trântind ușa în urma ei.

Travis s-a dus la bucătărie și a deschis frigiderul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

America a clătinat din cap și a pornit pe hol. Shepley a urmat-o, aplecându-se pentru a compensa greutatea valizei ei.

M-am prăbușit pe fotoliul rabatabil și am oftat, întrebându-mă dacă fusesem nebună atunci când acceptasem să vin. Nu mi-am dat seama că apartamentul lui Shepley era o ușă turnantă pentru pipițe stupide.

Travis stătea dincolo de barul pentru micul dejun, cu brațele încrucișate la piept, zâmbind.

— Ce e în neregulă, Pidge? O zi grea?

— Nu, sunt complet dezgustată.

— De mine?

Zâmbea. Ar fi trebuit să știu că se aștepta să avem această discuție. Nu făcea decât să mă facă mai puțin tentată să mă abțin.

— Da, *de tine*. Cum poți să te folosești de o fată în felul acesta și apoi să o tratezi așa?

— Cum am tratat-o? S-a oferit să-mi dea numărul ei, iar eu i-am respins oferta.

Am rămas cu gura căscată în fața acestei dovezi de nepăsare.

— Ai făcut sex cu ea, dar n-ai vrut să-ți dea numărul ei?

Travis și-a spijinit coatele pe blat.

— De ce să fi vrut numărul ei, dacă n-am de gând s-o sun?

— De ce să te culci cu ea, dacă n-ai de gând s-o suni?

— Pidge, eu nu promit nimic nimănui. Ea n-a specificat că dorește o relație înainte să se întindă pe canapeaua mea.

Plină de repulsie, am privit canapeaua.

— Travis, ea e fiica cuiva. Ce-ar fi dacă cineva ar trata-o la fel pe fiica *ta*?

— Fiică-mea ar face bine să nu-și scoată chiloții pentru un ticălos pe care de-abia l-a cunoscut, ca să spun așa.

Mi-am încrucișat brațele, enervată că asta avea noimă.

— Deci, pe lângă faptul că recunoști că ești un ticălos, spui că merită să fie aruncată afară ca o pisică de pripas deoarece s-a culcat cu tine?

— Spun că am fost sincer cu ea. Ea e adultă, a fost de comun acord… A fost puțin cam nerăbdătoare, dacă vrei să-ți spun adevărul. Te porți de parcă aș fi comis o crimă.

— Travis, ea nu părea să știe clar ce intenții aveai.

— Femeile își justifică de obicei acțiunile prin ceea ce inventează ele în mintea lor. Ea nu mi-a spus din capul locului că ar vrea o relație, după cum nici eu nu i-am spus că voiam sex fără obligații. Care e diferența?

— Ești un porc!

Travis a ridicat din umeri.

— Mi s-a spus și mai urât.

M-am zgâit la canapea, la pernele încă strâmbe și răvășite de la folosirea lor recentă. Am avut o senzație de silă gândindu-mă

câte femei se dăruiseră pe acel material textil. Material care dădea mâncărimi.

— Cred că am să dorm pe fotoliu, am mormăit.

— De ce?

M-am uitat urât la el, furioasă din pricina expresiei sale de nedumerire.

— Nu dorm pe chestia aia! Dumnezeu știe în ce aș dormi!

Travis mi-a ridicat valiza de pe podea.

— Nu dormi pe canapea și nici pe fotoliu. Dormi în patul meu.

— Care sunt sigură că e și mai neigienic decât canapeaua, am spus, dându-mi ochii peste cap. Mai scutește-mă!

— Vorbesc cât se poate de serios. Le-o trag pe canapea. Nu le las să intre în camera mea.

— În cazul acesta, *eu* de ce am voie în patul tău?

Un colț al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet diabolic.

— Plănuiești să faci sex cu mine la noapte?

— Nu!

— De asta. Acum ridică-ți fundul irascibil, fă un duș fierbinte, iar apoi putem învăța ceva la biologie.

Preț de o clipă, i-am aruncat o căutătură urâtă, apoi, protestând, am făcut cum mi s-a poruncit. Am stat cam prea mult sub duș, lăsând apa să-mi alunge iritarea. În timp ce îmi șamponam părul, am oftat simțind cât de minunat era să fac iar duș într-o baie care nu era la comun — fără șlapi, fără trusă de cosmetice, ci doar cu amestecul relaxant de apă și aburi.

Ușa s-a deschis și eu am sărit cât acolo.

— Mare?

— Nu, eu sunt, Travis.

Mi-am acoperit cu brațele părțile pe care nu voiam ca el să le vadă.

— Ce cauți aici? Ieși afară!

— Ți-ai uitat prosopul și ți-am adus hainele și periuța de dinți și o cremă de față ciudată, pe care am găsit-o în bagajul tău.

— Mi-ai cotrobăit prin lucruri? am țipat.

Nu mi-a răspuns. În schimb, am auzit robinetul deschizându-se și sunetul periuței de dinți.

Am tras cu coada ochiului pe după perdeaua de plastic, ținând-o lipită de piept.

— Travis, ieși!

El s-a uitat la mine, cu buzele acoperite de spumă de la pasta de dinți.

— Nu mă pot culca fără să mă spăl pe dinți.

— Dacă te apropii la mai puțin de jumătate de metru de perdeaua asta, îți scot ochii în somn!

— Pidge, nu trag cu ochiul! a chicotit el.

Am așteptat sub apă, cu brațele strânse peste piept. El a scuipat, a făcut gargară, a scuipat iar, apoi ușa s-a închis. M-am clătit de săpun, m-am șters cât de repede am putut, apoi mi-am tras tricoul și șortul, mi-am pus ochelarii și mi-am trecut un pieptene prin păr. Am zărit crema hidratantă de noapte pe care mi-o adusese Travis și nu mi-am putut reține un zâmbet. Atunci când voia, era grijuliu și aproape drăguț.

Travis a deschis ușa din nou.

— Hai anu' ăsta, Pidge! Îmbătrânesc aici!

Am aruncat cu pieptenele în el, iar el s-a ferit, închizând ușa și râzând în timp ce se îndrepta spre camera lui. M-am spălat pe dinți, apoi am ieșit pe hol, târșâindu-mi picioarele pe când treceam pe lângă dormitorul lui Shepley.

— Noapte bună, Abby, a strigat America din întuneric.

— Noapte bună, Mare.

Am șovăit înainte de a ciocăni discret de două ori la ușa lui Travis.

— Intră, Pidge. Nu trebuie să bați la ușă.

A deschis ușa larg, iar eu am intrat, văzându-i patul din fier forjat, paralel cu ferestrele de pe latura îndepărtată a camerei. Pereții erau goi, cu excepția unui sombrero singuratic pe peretele de deasupra

căpătâiului patului. Mă așteptam cumva ca pereții dormitorului său să fie acoperiți cu postere cu femei aproape goale, dar n-am văzut nici măcar o reclamă la vreo marcă de bere. Patul era negru; covorul, gri; restul obiectelor, albe. Arăta de parcă abia se mutase acolo.

— Drăguță pijama, a spus Travis, remarcând pantalonii mei scurți în carouri galben cu bleumarin și tricoul gri cu sigla Universității Eastern.

S-a așezat pe pat și a bătut perna de lângă el.

— Ei bine, hai! N-am să te mușc.

— Nu mă tem de tine, i-am spus, ducându-mă spre pat și lăsând cartea de biologie să cadă lângă el. Ai un stilou?

A dat din cap spre noptieră.

— În sertarul de sus.

M-am întins peste pat și am deschis sertarul, găsind trei stilouri, un creion, un tub de lubrifiant K-Y și un bol din sticlă, plin-ochi cu prezervative de diferite mărci. Revoltată, am înșfăcat un stilou și am trântit sertarul pentru a-l închide.

— Ce e? m-a întrebat, întorcând o pagină din cartea mea.

— Ai jefuit clinica de planning familial?

— Nu. De ce?

Am deșurubat capacul stiloului, incapabilă să-mi ascund expresia dezgustată de pe chip.

— Provizia ta de prezervative pentru toată viața.

— Mai bine ai grijă decât să-ți pară rău, nu?

Mi-am dat ochii peste cap. Travis s-a întors la carte, cu un zâmbet strâmb pe buze. Mi-a citit notițele, subliniind punctele principale, în timp ce îmi punea întrebări și îmi explica răbdător ceea ce eu nu înțelesesem.

După o oră, mi-am scos ochelarii și m-am frecat la ochi.

— Sunt epuizată. Nu mai pot memora nici măcar o macromoleculă.

Travis mi-a zâmbit, închizând cartea.

— Bine.

M-am oprit, neștiind cum o să dormim. Travis a ieșit din cameră și a străbătut holul, murmurând ceva la ușa lui Shepley, înainte să intre la duș. Am tras pătura și m-am învelit până la gât, ascultând zgomotul apei care curgea prin țevi.

Zece minute mai târziu apa s-a oprit, iar podeaua a scârțâit sub pașii lui Travis. A traversat camera cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor. Avea tatuaje pe ambele părți ale pieptului și simboluri tribale pe umerii puternici. Pe brațul drept, liniile negre și simbolurile se întindeau de la umăr la încheietura mâinii, iar pe cel stâng, tatuajele se opreau la cot, cu un singur șir de litere pe partea interioară a antebrațului. M-am întors în mod intenționat cu spatele, în timp ce el stătea în picioare în fața scrinului, lăsând prosopul să cadă și trăgându-și pe el o pereche de boxeri.

După ce a stins lumina, s-a băgat în pat lângă mine.

— Dormi și tu aici? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

Luna plină de afară arunca umbre pe fața lui.

— Păi, da. Ăsta este patul meu.

— Știu, dar eu…

M-am oprit. Celelalte opțiuni ale mele erau canapeaua și fotoliul. Travis a rânjit și a clătinat din cap.

— Încă n-ai încredere în mine? Am să mă comport cum nu se poate mai bine, jur, a spus, întinzând degetele așa cum eram convinsă că Cercetașii americani nu se gândiseră niciodată s-o facă.

N-am comentat, ci pur și simplu m-am întors cu spatele și mi-am pus capul pe pernă, îndesând păturile la spate pentru a crea o barieră între corpul lui și al meu.

— Noapte bună, Pigeon, mi-a șoptit la ureche.

Îi simțeam respirația mentolată pe obraz făcându-mi pielea de găină. Slavă Domnului că era destul de întuneric așa încât el să nu vadă reacția mea de stânjeneală sau roșeața care mi-a colorat după aceea obrajii.

Mi se părea că de-abia închisesem ochii când am auzit alarma. Am întins mâna s-o opresc, dar mi-am smucit îngrozită mâna când am simțit pielea caldă sub degetele mele. Am încercat să-mi amintesc unde eram. Când răspunsul m-a lovit, gândul că Travis ar putea crede că am făcut-o dinadins m-a paralizat.

— Travis? Alarma ta, i-am șoptit.

El tot nu s-a mișcat.

— Travis! am spus, înghiontindu-l.

Fiindcă tot nu se mișca, am întins mâna peste el, bâjbâind în lumina slabă până ce am atins partea de sus a ceasului. Nefiind sigură cum să-l opresc, l-am tot lovit până ce am atins butonul de oprire, apoi, nervoasă, mi-am lăsat capul înapoi pe pernă.

Travis a chicotit.

— Erai treaz?

— Am promis că mă voi purta frumos. N-am spus nimic despre a te lăsa să te întinzi peste mine.

— Nu m-am *întins* peste tine! am protestat. Nu puteam să ajung la ceas. Asta trebuie să fi fost cea mai enervantă alarmă pe care am auzit-o vreodată. Sună ca un animal pe moarte.

S-a întins și a apăsat un buton.

— Vrei micul dejun?

M-am uitat urât la el, apoi am scuturat din cap.

— Nu mi-e foame.

— Ei bine, mie îmi este. Ce-ar fi să mergi cu mine pe motocicletă la cafeneaua din capătul străzii?

— Nu cred că pot să suport dis-de-dimineață lipsa abilităților tale în ale condusului, i-am spus.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului și le-am vârât în papucii de casă, pornind spre ușă.

— Unde te duci? m-a întrebat el.

— Să mă îmbrac și să mă duc la școală. Ai nevoie de itinerarul meu cât timp sunt aici?

Travis s-a întins, apoi a venit spre mine, îmbrăcat tot în boxeri.

— Ești mereu așa de temperamentală sau o să-ți treacă odată ce vei înțelege că nu creez nicio schemă complicată pentru a mă culca cu tine?

Mi-a cuprins umerii cu palmele și am simțit cum degetele lui mă mângâiau.

— *Nu* sunt temperamentală.

S-a aplecat pentru a fi mai aproape și mi-a șoptit la ureche:

— Nu vreau să mă culc cu tine, Pidge. Îmi placi prea mult.

A trecut de mine și a intrat în baie, iar eu, uluită, am rămas locului. În minte mi se derulau cuvintele pe care le rostise Kara. Travis Maddox s-a culcat cu toate fetele; nu mă puteam abține să nu simt că îmi lipsește ceva, știind că el n-avea nici măcar dorința de a *încerca* să se culce cu mine.

Ușa s-a deschis din nou, și a intrat America.

— 'Neața, 'neața, gata ouăle! a zâmbit ea, căscând.

— Mare, te transformi în mama ta, am mormăit, cotrobăind prin valiză.

— Ooo… cineva n-a dormit azi-noapte?

— De-abia dacă a respirat în direcția mea, i-am spus cu amărăciune.

Un zâmbet atotștiutor i-a luminat fața lui Mare.

— Oh!

— Ce vrei să spui?

— Nimic, a zis ea, întorcându-se în camera lui Shepley.

Travis era în bucătărie, fredonând o melodie în timp ce bătea ouăle.

— Ești sigură că nu vrei și tu? m-a întrebat.

— Sunt sigură, mulțumesc.

Shepley și America au intrat, iar Shepley a scos două farfurii din dulap, întinzându-i-le lui Travis, care a înghesuit pe fiecare o grămadă aburindă de ouă. Shepeley le-a pus pe bar, apoi el și America s-au așezat împreună, cu o poftă de mâncare pe care mai mult ca sigur o căpătaseră în noaptea precedentă.

— Shep, nu te uita așa la mine. Îmi pare rău, dar pur și simplu nu vreau să merg, a spus America.

— Iubito, Casa dă o petrecere pentru cupluri de două ori pe an, a spus Shepley în timp ce mesteca. Mai e o lună. Ai destul timp să-ți găsești o rochie și să faci toate chestiile alea de fete.

— Aș vrea, Shep — e tare drăguț din partea ta —, dar n-o să cunosc pe nimeni acolo.

— Vin o mulțime de fete care nu cunosc pe nimeni acolo, a spus el, surprins de respingere.

Ea s-a făcut mică în scaun.

— Sclifositele alea din clubul de fete sunt invitate mereu la treburi din astea. Se cunosc unele pe altele… va fi ciudat.

— Zău, Mare. Nu mă face să mă duc singur.

— Păi… poate ai putea să găsești pe cineva să o ia pe Abby? a întrebat ea, uitându-se la mine, apoi la Travis.

Travis s-a arătat surprins, iar Shepley a clătinat din cap.

— Trav nu se duce la petreceri pentru cupluri. E ceva unde te duci cu prietena ta… iar Travis nu… știi tu.

America a ridicat din umeri.

— Am putea să-i întindem o cursă și s-o cuplăm cu cineva.

Am privit-o cu ochii pe jumătate închiși.

— Să știi că te aud!

America a făcut fața la care știa că nu pot să-i spun nu.

— Abby, *te rog*! O să-ți găsim un tip drăguț, care să fie amuzant și isteț, și tu știi că am să mă asigur că e sexy. Îți promit că o să te distrezi pe cinste. Și, cine știe? Poate c-o să dai lovitura.

Travis a aruncat tigaia în chiuvetă.

— N-am spus că nu m-aș duce cu ea.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Travis, nu-mi face favoruri!

— Nu asta am vrut să spun, Pidge. Petrecerile pentru cupluri sunt pentru tipii cu prietene și se știe că eu nu fac chestia cu prietena.

Dar cu tine nu va trebui să-mi fac griji că vei aștepta după aceea inelul de logodnă.

America a pus botul.

— Abby, te rog eu mult!

— Nu te uita așa la mine, m-am plâns eu. Travis nu vrea să meargă, eu nu vreau să merg… n-o să fim cine știe ce amuzanți.

Travis și-a încrucișat brațele la piept și s-a aplecat peste chiuvetă.

— Nu cred că am spus că nu vreau să merg. Cred că va fi distractiv dacă mergem toți patru, a spus el, ridicând din umeri.

Ochii tuturor erau ațintiți asupra mea, iar eu am dat înapoi.

— Ce-ar fi să ne distrăm aici?

America s-a bosumflat și Shepley s-a aplecat în față.

— Eu trebuie să merg, Abby. Sunt boboc. Trebuie să mă asigur că totul decurge lin, că toată lumea are o bere în mână, chestii de genul ăsta.

Travis a traversat bucătăria și m-a luat de după umeri, trăgându-mă într-o parte.

— Zău așa, Pidge. Vrei să mergi cu mine?

M-am uitat la America, apoi la Shepley și, în cele din urmă, la Travis.

— Da, am oftat.

America a chițăit și m-a îmbrățișat, apoi am simțit mâna lui Shepley pe brațul meu.

— Mulțumesc, Abby, a spus el.

III

UN SHOT IEFTIN

Finch a mai tras o dată din țigară. Fumul îi ieșea pe nări în două dâre groase. M-am întors cu fața spre soare în timp ce el mă distra povestindu-mi despre cel mai recent weekend cu dans, băutură și un nou prieten tare insistent.

— Dacă te urmărește, de ce îi dai voie să-ți cumpere băuturi? am râs eu.

— E simplu, Abby. Sunt falit.

Am râs din nou, iar Finch m-a înghiontit cu cotul, când l-am zărit pe Travis venind spre noi.

— Bună, Travis, a cântat Finch, făcându-mi cu ochiul.

— Finch, a dat Travis din cap.

Și-a scuturat cheile.

— Mă duc spre casă, Pidge. Ai nevoie să te duc?

— Tocmai intram, i-am spus, zâmbindu-i.

— Nu rămâi cu mine diseară? m-a întrebat.

Chipul lui era o combinație de surpriză și dezamăgire.

— Ba da. Dar a trebuit să iau câteva lucruri pe care le-am uitat.

— Cum ar fi?

— Păi, de exemplu, aparatul meu de ras. De ce îți pasă?

— Era și timpul să te razi pe picioare. M-am înțepat ca naiba, a spus el cu un zâmbet diabolic.

Finch a făcut ochii cât cepele în timp ce s-a mai uitat o dată la mine, iar eu am făcut o mutră spre Travis.

— Uite-așa se nasc zvonurile!

M-am uitat la Finch și am clătinat din cap.

— Dorm în patul lui… *doar* dorm.

— Bine, a spus Finch cu un zâmbet infatuat.

L-am pocnit pe Finch peste mână, înainte să deschid ușa și să urc pe scări. Când am ajuns la etajul al doilea, Travis era lângă mine.

— O, nu te supăra! Pur și simplu glumeam.

— Deja toată lumea presupune că facem sex. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

— Cui îi pasă ce gândesc ei?

— Mie îmi pasă, Travis, chiar *îmi* pasă!

Am deschis ușa, am îndesat lucruri la întâmplare într-o sacoșă, apoi m-am năpustit afară, cu Travis pe urmele mele. Luând sacoșa din mâna mea, s-a hlizit, iar eu i-am aruncat o căutătură urâtă.

— Nu e amuzant. Vrei ca toată școala să creadă că sunt una dintre târfele tale?

Travis s-a încruntat.

— Nimeni nu crede așa ceva. Și, dacă ar crede, ar face bine să spere ca eu să nu aud asta.

Mi-a ținut ușa deschisă, și după ce am ieșit, m-am oprit brusc în fața lui.

— Ho! a spus el, izbindu-se de mine.

M-am întors cu fața spre el.

— O, Dumnezeule! Oamenii cred probabil că noi suntem împreună, iar tu îți continui cu nerușinare… *stilul de viață*. Probabil că arăt patetic! am spus, ajungând să-mi dau seama de aceste lucruri

pe măsură ce vorbeam. Nu cred că ar trebui să mai stau cu tine. Cred că o vreme ar trebui să stăm departe unul de celălalt.

Mi-am luat sacoșa de la el, iar el a tras-o înapoi.

— Pidge, nimeni nu crede că suntem împreună. Nu trebuie să încetezi să-mi mai vorbești pentru a-ți susține un punct de vedere.

Ne-am angajat într-o luptă pentru sacoșă, iar când el a refuzat să-i dea drumul, frustrată, am mârâit cu voce tare.

— Ai avut vreodată o fată — adică o prietenă — care să fi stat cu tine? Ai condus vreodată fetele spre școală și înapoi cu motocicleta? Ai luat zilnic prânzul cu ele? Nimeni nu știe ce să creadă despre noi, chiar dacă le spunem!

Travis a pornit spre parcare, ținându-mi lucrurile ostatice.

— Am să îndrept asta, bine? Nu vreau să gândească cineva rău despre tine din cauza mea, a spus el cu o expresie tulburată.

Ochii i s-au luminat și a zâmbit.

— Dă-mi voie să-mi iau revanșa față de tine. Ce-ar fi să mergem diseară la The Dutch?

— E un bar pentru motocicliști, am surâs batjocoritor, privindu-l cum îmi lega sacoșa de motocicletă.

— Bine, atunci hai să mergem la club. Te scot la cină și apoi putem merge la The Red Door. Fac eu cinste.

— Cum va putea mersul la cină, apoi la club să îndrepte lucrurile? Atunci când oamenii ne vor vedea împreună, asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

A urcat pe motocicletă.

— Gândește-te la asta. Eu, beat, într-o încăpere cu femei sumar îmbrăcate? Nu va dura mult până ce oamenii își vor da seama că nu suntem un cuplu.

— Deci, eu ce ar trebui să fac? Să iau un tip beat de la bar pentru a-l duce acasă?

— N-am spus asta. Nu e cazul s-o iei razna, a spus încruntându-se.

Mi-am dat ochii peste cap și am încălecat șaua, prinzându-l cu mâinile de talie.

— O să ne urmărească de la bar până acasă o fată la întâmplare? *Așa* vrei tu să te revanșezi față de mine?

— Doar nu ești geloasă, Pidge?

— Geloasă *pe ce*? Pe o imbecilă infectată cu vreo boală venerică pe care o s-o dai afară dimineața?

Travis a râs, apoi a pornit Harley-ul. A zburat spre apartamentul lui, cu o viteză de două ori mai mare decât limita admisibilă, iar eu am închis ochii ca să nu mai văd copacii și mașinile pe care le depășeam.

După ce a coborât de pe motocicletă, i-am tras un ghiont.

— Ai uitat că eram cu tine? Încerci să mă omori?

— E greu să uit că ești în spatele meu, când mă strângi cu coapsele de mă omori.

Un zâmbet superior i-a însoțit următorul gând rostit cu voce tare:

— De fapt, nu mi-ar putea trece prin minte o modalitate mai plăcută de a muri.

Când am intrat, America a ieșit din dormitorul lui Shepley, târșâindu-și picioarele.

— Noi ne gândeam să ieșim diseară. Mergeți și voi?

M-am uitat la Travis și am rânjit.

— Noi avem de gând s-o ardem pe la localul unde se mănâncă sushi înainte să mergem în Red.

America a zâmbit cu gura până la urechi.

— Shep! a strigat ea, alergând cât o țineau picioarele spre baie. Diseară ieșim!

Am fost ultima la duș, astfel încât, atunci când am ieșit din baie îmbrăcată cu o rochie neagră și încălțată cu pantofi roz cu toc înalt, Shepley, America și Travis mă așteptau nerăbdători la ușă.

America a fluierat.

— Mamă, ești *a naibii* de sexy!

Am zâmbit drept mulțumire, iar Travis mi-a întins mâna, spunând:

— Frumoase picioare.

— Am menționat cumva că e un aparat de ras fermecat?

— Nu cred că e aparatul, a zâmbit el, luându-mă de mână și ieșind pe ușă.

Am fost de departe prea gălăgioși și insuportabili în localul unde se mânca sushi, și avuseserăm o noapte întreagă la dispoziție să bem înainte să punem piciorul în The Red Door. Shepley a tras în parcare, fără grabă, căutând un loc.

— Poate parchezi noaptea asta, Shep, a murmurat America.

— Hei! Trebuie să găsesc un loc suficient de mare. Nu vreau ca vreun bețivan idiot să-mi zgârie vopseaua.

După ce am parcat, Travis s-a înclinat și m-a ajutat să cobor.

— Intenționam să vă întreb despre cărțile de identitate. Sunt fără cusur. Nu obții așa ceva pe aici.

— Mda, le avem de ceva timp. Au fost necesare în… Wichita, am spus.

— Necesare? m-a întrebat Travis.

— E bine să ai relații, a spus America.

A sughițat și și-a acoperit gura cu mâna, chicotind.

— Doamne-Dumnezeule, femeie, a spus Shepley, ținând-o pe America de braț, în timp ce ea pășea greoi. Cred că deja te-ai matolit.

Travis a făcut o față lungă.

— Ce tot spui, Mare? Ce relații?

— Abby are câțiva prieteni vechi care…

— Sunt cărți de identitate false, Trav, am întrerupt-o eu. Trebuie să cunoști oamenii potriviți dacă vrei să ți le facă bine, nu-i așa?

America s-a uitat în altă parte și eu am așteptat.

— Așa e, mi-a spus Travis, întinzându-mi mâna.

L-am apucat de trei degete și i-am zâmbit, dându-mi seama după expresia feței că nu era mulțumit de răspunsul meu.

— Simt nevoia să mai beau ceva! am spus, încercând pentru a doua oară să schimb subiectul.

— Shoturi! a țipat America.

Shepley și-a dat ochii peste cap.

— O, da! Exact asta îți mai trebuie, încă un shot.

Odată ajunsă înăuntru, America m-a tras pe ringul de dans. Părul ei blond zbura în toate părțile, iar eu râdeam de mutra dulce pe care o făcea mișcându-se în ritmul muzicii. Când s-a terminat cântecul, ne-am alăturat băieților, care stăteau la bar. Lângă Travis deja se instalase o blondă platinată, voluptuoasă, iar America o privea dezgustată.

— Așa o să fie toată noaptea, Mare. Pur și simplu ignoră-le, a spus Shepley, dând din cap spre un grup de fete aflate la câțiva metri de noi.

Stăteau cu ochii pe blondă, așteptându-și rândul.

— Parcă ar sta la pândă, le-a luat America în râs.

Travis și-a aprins o țigară, în timp ce a mai comandat două beri, iar blonda și-a mușcat buza plină dată cu gloss și i-a zâmbit. Barmanul a desfăcut capacele și a împins sticlele spre Travis. Blonda s-a întins spre una dintre beri, dar Travis i-a luat-o din mână.

— Ăăă… nu e a ta, i-a spus el, dându-mi-o mie.

Primul meu gând a fost să arunc sticla la gunoi, dar femeia părea atât de ofensată, încât am zâmbit și am luat o gură. Ea s-a îndepărtat iute, iar eu am chicotit, căci se părea că Travis nu băgase de seamă.

— De parcă i-aș cumpăra bere de la bar vreunei gagici, a spus el, clătinând din cap.

Mi-am ridicat sticla de bere, iar el a schițat un zâmbet.

— Tu ești altceva.

Mi-am ciocnit sticla de a lui.

— Pentru că sunt singura fată cu care un tip fără niciun standard nu vrea să se culce! am spus, luând o înghițitură.

— Vorbești serios? m-a întrebat, luându-mi sticla de la gură.

Vazând că nu răspund, s-a aplecat spre mine.

— În primul rând… am standarde. Niciodată n-am fost cu o femeie urâtă. Niciodată. În al doilea rând, am vrut să mă culc cu

tine. M-am tot gândit să te arunc pe canapea în vreo cincizeci de feluri diferite, dar n-am făcut-o fiindcă nu te mai văd așa. Nu din cauza faptului că nu mă atragi, ci pur și simplu consider că meriți mai mult.

N-am putut să-mi ascund zâmbetul infatuat.

— Consideri că sunt prea bună pentru tine.

Cea de-a doua insultă din partea mea l-a făcut să fie ironic:

— Nu-mi trece prin minte niciun tip pe care îl cunosc și care să fie suficient de bun pentru tine.

Infatuarea mi s-a risipit, fiind înlocuită de un zâmbet de apreciere.

— Trav, îți mulțumesc, i-am spus, punând sticla goală pe bar.

Travis m-a tras de mână.

— Vino, mi-a zis, trăgându-mă prin mulțime, spre ringul de dans.

— Am băut cam mult! O să cad!

Travis mi-a zâmbit și m-a tras spre el, apucându-mă de șolduri.

— Taci din gură și dansează!

America și Shepley au apărut lângă noi. Shepley se mișca de parcă ar fi văzut prea multe videoclipuri cu Usher. Când Travis s-a lipit de mine, aproape că am intrat în panică. Dacă folosea oricare dintre mișcările acelea pe canapea, pricepeam de ce atât de multe fete riscau să fie umilite a doua zi dimineața.

M-a înșfăcat de șolduri și am observat că avea o altă expresie — era aproape serios. Mi-am trecut mâna peste pieptul lui fără cusur și peste mușchii abdominali care se contractau și se relaxau în ritmul muzicii. M-am întors cu spatele la el, zâmbind când el mi-a cuprins talia cu brațele. În clipa în care m-a lipit de el, mișcările combinate cu alcoolul mi-au trezit gânduri care numai prietenoase nu erau.

Următorul cântec s-a suprapus peste finalul celui pe care deja dansam, iar Travis nu dădea semne că voia să se întoarcă la bar. Broboane de transpirație mi se adunau la ceafă, iar lumina stroboscopică multicoloră mă făcea să mă simt puțin amețită. Am închis

ochii și mi-am lăsat capul pe umărul lui. El mi-a luat mâinile și mi le-a pus pe după gâtul său. Mâinile lui treceau în jos pe brațele mele, pe coaste, pentru ca în cele din urmă să se întoarcă pe șolduri. Când i-am simțit buzele, apoi limba pe gâtul meu, m-am tras departe de el.

El a chicotit, părând puțin surprins.

— Ce e, Pidge?

Simțeam cum îmi crește furia, ceea ce a făcut ca vorbele usturătoare pe care voiam să i le spun să mi se blocheze în gât. M-am dus la bar și am comandat încă o Corona. Travis s-a așezat pe scaunul de lângă mine, ridicând un deget pentru a comanda o bere și pentru el. De îndată ce barmanul a așezat sticla în fața mea, am dus-o la gură și am băut jumătate din conținut înainte s-o trântesc pe bar.

— Crezi că *asta* va schimba percepția cuiva despre noi? l-am întrebat, trăgându-mi părul într-o parte pentru a acoperi locul unde mă sărutase.

El a râs doar o dată.

— Puțin îmi pasă de ceea ce cred ei despre noi!

M-am uitat urât la el, apoi mi-am întors privirea.

— Pigeon, a zis, atingându-mă pe braț.

M-am îndepărtat de el.

— Nu face asta! N-aș putea *niciodată* să mă îmbăt suficient încât să te las să mă duci pe canapeaua aia!

Fața i s-a schimonosit de furie, dar, înainte să poată să spună ceva, o tipă superbă, brunetă, cu buze senzuale, cu niște ochi albaștri enormi și cu un decolteu mult prea adânc, s-a apropiat de el.

— Măi să fie! Dacă nu e ăsta Travis Maddox în persoană... a spus ea, legănându-și părțile esențiale.

El a luat o sorbitură, apoi și-a fixat privirea asupra mea.

— Bună, Megan!

— Prezintă-mă prietenei tale, i-a cerut ea zâmbind.

Eu mi-am dat ochii peste cap la cât de jalnică era încercând să-l impresioneze.

Travis și-a lăsat capul pe spate pentru a-și termina berea, apoi a împins sticla goală pe tejghea. Toți cei care așteptau să comande au urmărit-o cu privirea până ce a căzut în coșul de gunoi aflat la capătul barului.

— Ea nu e prietena mea.

A luat-o pe Megan de mână, iar ea a tropăit fericită în urma lui până pe ringul de dans. A dansat cu ea de parcă ar fi torturat-o, un cântec, apoi încă unul și încă unul. Dădeau un adevărat spectacol cu felul în care îi permitea să o pipăie, iar când Travis s-a aplecat asupra ei, le-am întors spatele.

— Pari enervată, a spus bărbatul care stătea lângă mine. Acela de acolo e iubitul tău?

— Nu, e doar un prieten, am mormăit.

— Păi, asta e bine. Ar fi fost destul de ciudat dacă ți-ar fi fost iubit.

S-a întors cu fața spre ringul de dans, clătinând din cap la vederea spectacolului.

— Mie-mi spui? am zis eu, bând și restul de bere.

Abia dacă le simțisem gustul ultimelor două, iar dinții îmi erau amorțiți.

— Mai vrei una? m-a întrebat.

M-am uitat la el, iar el mi-a zâmbit.

— Eu sunt Ethan.

— Abby, i-am spus, strângându-i mâna pe care mi-o întinsese.

A ridicat două degete spre barman, iar eu am zâmbit.

— Mulțumesc.

— Deci, locuiești aici? m-a întrebat.

— În Morgan Hall, la Eastern.

— Eu am un apartament în Hinley.

— Mergi la State? l-am întrebat. Cât faci… cam o oră? Ce studiezi?

— Am absolvit anul trecut în mai. Sora mea merge la Eastern. Stau cu ea săptămâna asta, timp în care îmi caut de lucru.

— Ăă… traiul în lumea adevărată, nu?

Ethan a râs.

— Așa se spune!

Mi-am scos luciul de buze și mi-am aplicat un strat, folosindu-mă de oglinda care acoperea peretele din spatele barului.

— E o nuanță drăguță, a spus el, privindu-mă cum îmi apăsam buzele una de alta.

Am zâmbit, simțind furia față de Travis și amorțeala provocată de alcool.

— Poate că vei putea să-l încerci mai târziu.

Lui Ethan i s-au luminat ochii atunci când s-a aplecat pentru a fi mai aproape de mine, iar eu am zâmbit când mi-a atins genunchiul. Și-a retras mâna de îndată ce Travis a apărut între noi.

— Ești gata, Pidge?

— Stau de vorbă, Travis, i-am spus, împingându-l înapoi.

Cămașa îi era umedă de la circul de pe ringul de dans, iar eu mi-am șters teatral mâna de cămașa lui.

Travis a făcut o mutră.

— Măcar îl cunoști pe tipul ăsta?

— El e Ethan, am spus, trimițându-i noului meu prieten cel mai frumos zâmbet pe care am reușit să-l produc.

El mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a uitat la Travis, întinzându-i mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

Travis m-a privit așteptând, până când, în cele din urmă, am cedat, făcând un gest cu mâna în jur.

— Travis Maddox, a spus el, zgâindu-se la mâna întinsă a lui Ethan, de parcă ar fi vrut să i-o rupă.

Ethan a făcut ochii mari și și-a retras mâna, într-un fel ciudat.

— Travis *Maddox*? Travis Maddox de la Eastern?

Mi-am sprijinit bărbia în palmă, îngrozită de schimbul de povești alimentate cu testosteron care avea să urmeze în scurtă vreme.

Travis a întins mâna pe la spatele meu pentru a se apuca de tejghea.

— Mda, ce-i cu asta?

— Omule, te-am văzut luptând cu Shawn Smith anul trecut. Am crezut că o să fiu martor la decesul cuiva!

Travis s-a uitat urât la el.

— Vrei să revezi scena?

Ethan a râs scurt, privind când la mine, când la Travis. Când și-a dat seama că Travis era serios, mi-a zâmbit de parcă și-ar fi cerut scuze și a plecat.

— Acum ești gata? mi-a trântit-o el.

— Ești un mare ticălos, știai asta?

— Mi s-a spus și mai urât, mi-a răspuns el, ajutându-mă să cobor de pe scaunul de la bar.

Am ieșit după America și Shepley, ducându-ne spre mașină, iar când Travis a dat să mă ia de mână pentru a mă conduce prin parcare, mi-am smucit-o violent. S-a învârtit în jurul meu, iar eu m-am oprit brusc, lăsându-mă pe spate atunci când s-a apropiat la câțiva centimetri de fața mea.

— Ar trebui pur și simplu să te sărut și să terminăm cu asta! a țipat el. Ești caraghioasă! Te-am sărutat pe gât, și ce dacă?

Simțeam mirosul de bere și de țigări din respirația lui și l-am împins.

— Nu sunt partenera ta de sex, Travis!

A scuturat din cap a neîncredere.

— N-am spus niciodată că ești! Ești în preajma mea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dormi în patul meu, dar jumătate din timp te porți de parcă nu vrei să fii văzută cu mine!

— *Am venit* aici cu tine!

— Pidge, te-am tratat mereu cu respect!

N-am vrut să cedez.

— Nu, m-ai tratat de parcă aș fi proprietatea ta. Nu aveai niciun drept să-l pui pe fugă pe Ethan în halul ăsta!

— Știi cine este Ethan? m-a întrebat.

Când am dat din cap, s-a aplecat pentru a fi mai aproape de mine.

— Eu *știu*. A fost arestat anul trecut pentru tentativă de viol, dar s-a renunțat la acuzații.

Mi-am încrucișat brațele.

— A, așa deci, aveți ceva în comun?

Travis a mijit ochii, iar mușchii maxilarului i-au zvâcnit.

— Mă faci *violator*? m-a întrebat pe un ton rece, scăzut.

Am strâns din buze, chiar mai enervată că el avea dreptate. Mersesem prea departe.

— Nu, sunt doar furioasă pe tine!

— Am băut, bine? Pielea ta era la cinci centimetri de fața mea, iar tu ești frumoasă și miroși al dracului de bine când ești transpirată. Te-am sărutat! Îmi pare rău! Las-o baltă!

Scuzele lui m-au făcut să zâmbesc.

— Crezi că sunt frumoasă?

— Ești superbă și o știi prea bine. De ce zâmbești?

Am încercat să-mi alung amuzamentul, dar n-am reușit.

— Nu-i nimic. Hai să mergem!

Travis a râs scurt și a dat din cap.

— Ce…? Tu…? Ești o pacoste pe capul meu! a țipat, aruncându-mi o căutătură urâtă.

Nu mă puteam abține să nu zâmbesc, iar după câteva secunde, a început și Travis să zâmbească. A clătinat iar din cap, apoi m-a luat pe după gât.

— Mă înnebunești! Știi asta, nu?

La apartament, ne-am precipitat cu toții pe ușă. M-am dus glonț la baie să-mi îndepărtez mirosul de fum din păr. Când am ieșit de sub duș, am văzut că Travis îmi adusese unul dintre tricourile lui și o pereche de boxeri cu care să mă îmbrac.

Înotam în tricou, iar boxerii dispăruseră sub el. M-am prăbușit pe pat și am oftat, continuând să zâmbesc datorită celor spuse de el în parcare.

Preț de o clipă, Travis m-a privit lung, iar eu am simțit un junghi în piept. Simțeam o nevoie imperioasă, ca de om hămesit, să-i prind

fața și să-i depun pe buze un sărut, dar m-am luptat cu alcoolul și cu hormonii care îmi urlau în sânge.

— Noapte bună, Pidge! a șoptit el, întorcându-se pe partea cealaltă.

M-am foit, neputând încă să dorm.

— Trav? am spus, aplecându-mă pentru a-mi pune bărbia pe umărul lui.

— Da?

— Știu că sunt beată și tocmai am avut o ceartă zdravănă pe tema asta, dar…

— Nu fac sex cu tine, așa că nu mă mai întreba, mi-a zis, continuând să stea cu spatele la mine.

— Poftim? Nu! am strigat.

Travis a râs și s-a întors, uitându-se la mine cu o expresie blândă.

— Ce e, Pigeon?

Am oftat.

— Asta… am spus, punându-mi capul pe pieptul lui și brațele în jurul taliei sale, cuibărindu-mă cât mai aproape de el.

El a încremenit și și-a ridicat mâinile, de parcă n-ar fi știut cum să reacționeze.

— Chiar *ești* beată.

— Știu, i-am spus, prea beată pentru a fi jenată.

Și-a lăsat o mână pe spatele meu, iar cealaltă pe părul meu ud, apoi și-a lipit buzele de fruntea mea.

— Ești cea mai imprevizibilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Măcar atâta poți să faci după ce l-ai speriat pe singurul tip care s-a apropiat de mine în seara asta.

— Te referi la Ethan violatorul? Mda, pentru asta *îți sunt dator*.

— Nu contează, am spus, simțind începutul unei respingeri.

M-a luat de mână și mi-a pus-o deasupra stomacului său pentru a mă împiedica să mă trag înapoi.

— Nu, vorbesc serios. Trebuie să fii mai atentă. Dacă n-aș fi fost acolo… nici nu vreau să mă gândesc la asta. Iar acum vrei să-mi cer scuze pentru că l-am pus pe fugă?

— Nu vreau să-ți ceri scuze. Nu despre asta e vorba.

— Atunci, despre ce este vorba? m-a întrebat, privindu-mă în ochi în căutarea răspunsului.

Fața lui era la doar câțiva centimetri de a mea și puteam să-i simt respirația pe buzele mele.

M-am încruntat.

— Travis, sunt beată. E singura scuză pe care o am.

— Vrei să te țin în brațe până ce adormi?

Nu i-am răspuns. Și-a schimbat poziția pentru a mă putea privi în ochi.

— Ar trebui să spun nu, ca să-mi susțin punctul de vedere, a spus, sprâncenele îmbinându-i-se. Dar m-aș urî mai târziu dacă te-aș refuza, iar tu nu mi-ai mai cere-o niciodată.

M-am cuibărit la pieptul lui, iar el m-a strâns în brațe, oftând.

— Pigeon, n-ai nevoie de nicio scuză. Tot ce trebuie să faci este să-mi ceri.

M-am tras înapoi din pricina soarelui care își revărsa lumina prin fereastră și a alarmei ceasului care îmi trâmbița în ureche. Travis continua să doarmă, înconjurându-mă cu mâinile și picioarele. M-am mișcat în așa fel încât să-mi eliberez un braț și să mă pot întinde să apăs butonul de oprire. Frecându-mă la ochi, l-am privit cum dormea buștean la doi centimetri de fața mea.

— O, Dumnezeule! am șoptit, minunându-mă de cum reușiserăm să ajungem în poziția aceea.

Am inspirat adânc, apoi mi-am ținut respirația în timp ce mă chinuiam să mă eliberez din strânsoarea lui.

— Încetează, Pidge, eu încă dorm, a mormăit Travis, lipindu-mă strâns de el.

După câteva încercări, am reușit într-un târziu să alunec din strânsoarea lui și m-am așezat pe marginea patului, privind la trupul lui pe jumătate gol, înfășurat în pături. L-am privit preț de o clipă și am oftat. Vedeam ca în ceață și era vina mea.

Mâna i-a alunecat peste cearșafuri și m-a mângâiat pe degete.

— Ce s-a întâmplat, Pigeon? m-a întrebat, abia ținându-și ochii deschiși.

— Mă duc să-mi iau un pahar cu apă, tu vrei ceva?

Travis a clătinat din cap și a închis ochii, cu obrazul lipit de saltea.

— 'Neața, Abby, m-a salutat Shepley de pe fotoliul rabatabil când m-am îndreptat spre bucătărie.

— Unde e Mare?

— Încă doarme. De ce te-ai trezit așa devreme? m-a întrebat el, uitându-se la ceas.

— Alarma s-a oprit, dar eu mă trezesc întotdeauna devreme atunci când beau. E un blestem.

— Și eu la fel, a dat el aprobator din cap.

— Ai face mai bine s-o trezești pe Mare. Într-o oră trebuie să fim la școală, i-am spus, deschizând robinetul și aplecându-mă să beau o gură de apă.

Shepley a încuviințat.

— Aveam de gând s-o mai las să doarmă.

— Nu face asta. O s-o ia razna dacă chiulește.

— O, a spus el, ridicându-se. În cazul ăsta, mai bine s-o trezesc.

S-a dus spre ușă.

— Hei, Abby?

— Mda?

— Nu știu ce se întâmplă cu tine și cu Travis, dar știu că o să facă ceva prostesc ca să te scoată din minți. Are boala asta. Nu ajunge prea des să se apropie de cineva și, din nu știu ce motiv, pe tine te-a acceptat. Dar va trebui să te lupți cu demonii lui. Numai așa va ști.

— Ce să știe? l-am întrebat, mirată de discursul său melodramatic.

— Dacă vei trece proba, mi-a răspuns simplu.

Am clătinat din cap și am chicotit.

— Cum spui tu, Shep.

Shepley a ridicat din umeri și apoi a dispărut în dormitorul lui. Am auzit murmure șoptite, un mormăit de protest și apoi chicotitul dulce al prietenei mele.

Am amestecat terciul de ovăz în castron, adăugând sirop de ciocolată.

— Pidge, e grețos, a spus Travis, îmbrăcat numai cu o pereche de boxeri verzi în carouri.

S-a frecat la ochi, apoi a scos o cutie de cereale din dulap.

— Bună dimineața și ție, i-am spus, punând la loc capacul sticlei.

— Am aflat că se apropie ziua ta de naștere. Gata cu adolescența, a zâmbit el, având ochii roșii și umflați.

— Mda… nu sunt o mare amatoare de petreceri de aniversare. Cred că Mare o să mă scoată la o cină sau ceva de genul ăsta. I-am zâmbit. Poți să vii și tu dacă vrei.

— Bine, a spus el, ridicând din umeri. E de duminică într-o săptămână?

— Da. Când e ziua ta?

A turnat lapte, amestecând.

— Tocmai în aprilie. Pe întâi aprilie.

— Nu mai spune!

— Vorbesc serios, a spus el.

— Ziua ta e de Ziua Păcălelilor? l-am întrebat din nou, ridicând o sprânceană.

El a izbucnit în râs.

— Da! Ai să întârzii. Mai bine mă duc să mă îmbrac.

— Merg cu Mare cu mașina.

Mi-am dat seama că voia să pară detașat atunci când a ridicat din umeri.

— Mă rog, a spus, întorcându-mi spatele pentru a-și termina de mâncat cerealele.

IV

PARIUL

— În mod cert se zgâiește la tine, a șoptit America, lăsându-se pe spate pentru a putea scruta încăperea.

— Nu te mai uita, proasto, o să te vadă!

America a zâmbit și a făcut cu mâna.

— Deja m-a văzut. Se zgâiește în continuare.

Am ezitat preț de o clipă, apoi mi-am adunat suficient curaj pentru a mă uita în direcția lui. Parker se uita drept la mine, rânjind. I-am întors zâmbetul, apoi m-am prefăcut că tastez ceva la laptop.

— Se mai uită?

— Da, a chicotit ea.

După ore, Parker m-a oprit pe hol.

— Nu uita de petrecerea din acest weekend.

— N-o să uit, i-am spus, încercând să nu-mi flutur genele sau să fac altceva ridicol.

America și cu mine am pornit spre cantină ca să ne întâlnim cu Travis și cu Shepley pentru prânz. Când băieții s-au apropiat, ea încă râdea în legătură cu purtarea lui Parker.

— Bună, iubitule, a spus America, sărutându-și prietenul.

— Ce-i așa amuzant? a întrebat-o Shepley.

— O, un tip de la noi de la curs s-a zgâit o oră întreagă la Abby. A fost adorabil.

— Atâta timp cât s-a zgâit la Abby, a făcut cu ochiul Shepley.

— Cine era? a întrebat Travis, făcând o grimasă.

Mi-am aranjat rucsacul, fără să-l las pe Travis să mi-l ia din mâini și să-l ducă el.

— Mare își imaginează tot soiul de lucruri.

— Abby! Mincinoasă mare și grasă ce ești! Era Parker Hayes și era *cum nu se poate* mai evident. Tipul pur și simplu saliva.

Expresia de pe chipul lui Travis s-a transformat în dezgust.

— Parker *Hayes*?

Shepley a tras-o pe America de mână.

— Ne duceam să luăm prânzul. N-ai vrea să savurezi mâncarea rafinată de la bucătăria cantinei în după-amiaza asta?

Drept răspuns, America l-a sărutat din nou, iar eu și cu Travis am mers în urma lor. Mi-am pus tava între cea a prietenei mele și cea a lui Finch, dar Travis nu s-a așezat pe locul lui obișnuit de vizavi de mine. În schimb, s-a așezat la câteva locuri mai departe. Atunci mi-am dat seama că nu spusese mare lucru în timp ce ne îndreptaserăm spre cantină.

— Trav, ești bine? l-am întrebat.

— Eu? Sunt bine, de ce? a răspuns el, trăsăturile chipului netezindu-i-se.

— Ai fost tare tăcut.

Mai mulți membri ai echipei de fotbal s-au apropiat de masă și s-au așezat, râzând zgomotos. După cum își învârtea mâncarea în farfurie, Travis părea puțin iritat.

Chris Jenks a aruncat un cartof prăjit în farfuria lui Travis.

— Care-i treaba, Trav? Am auzit că i-ai tras-o Tinei Martin. Ți-a tăvălit azi numele în noroi.

— Gura, Jenks! a spus Travis, cu ochii în farfurie.

M-am aplecat în față în așa fel încât uriașul musculos care ședea vizavi de Travis să beneficieze din plin de căutătura mea urâtă pe care i-am aruncat-o.

— Las-o baltă, Chris!

Travis m-a privit țintă în ochi.

— Abby, pot să-mi port și singur de grijă!

— Îmi pare rău, eu…

— Nu vreau să-ți pară rău. Nu vreau nimic de la tine, mi-a trântit-o el, ridicându-se brusc de la masă și ieșind vijelios pe ușă.

Finch s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

— Hei, hei! Despre ce era vorba?

Mi-am înfipt furculița într-un cartof și am pufnit.

— Nu știu.

Shepley m-a bătut pe spate.

— Abby, nu e din vina ta.

— I se întâmplă anumite chestii, a adăugat America.

— Ce fel de chestii? am întrebat.

Shepley a ridicat din umeri și și-a concentrat atenția asupra propriei farfurii.

— Ar fi trebuit să știi până acum că e nevoie de răbdare și de o atitudine iertătoare pentru a fi prietenă cu Travis. Nu-i pasă decât de sine.

Am clătinat din cap.

— Acesta e Travis pe care îl vede toată lumea… nu Travis pe care îl cunosc eu.

Shepley s-a aplecat în față.

— Nu e nicio diferență. Trebuie să te lași dusă de val.

După ore, am mers cu America la apartament, unde am descoperit că motocicleta lui lipsea. Am intrat în camera lui și m-am ghemuit pe pat, punându-mi capul pe brațe. Deși petrecuserăm atâta timp împreună, nu-mi venea să cred că nu-mi dădusem seama că era ceva ce-l sâcâia. Nu numai asta, dar mă deranja și faptul că America părea să știe ce se petrece, iar eu nu.

Respirația mi-a devenit egală, pleoapele, grele; n-a mai durat mult până ce am adormit. Când am deschis din nou ochii, pe fereastră se zărea cerul întunecat al nopții. Din camera de zi se auzeau voci înăbușite, inclusiv tonul de bas al lui Travis. M-am târât pe hol și am încremenit când mi-am auzit numele.

— Abby înțelege, Trav. Nu te pedepsi singur, a spus Shepley.

— Oricum ai de gând să mergi la petrecerea pentru cupluri. Ce e rău în a o invita? l-a întrebat America.

N-am făcut nicio mișcare, așteptând răspunsul lui.

— Nu vreau *să-mi dau întâlniri cu ea*, vreau să fiu în preajma ei. Ea e… diferită.

— Cum adică *diferită*? a întrebat America, părând iritată.

— Nu pune botul la rahaturile mele, ceea ce e reconfortant. Chiar tu ai spus-o, Mare. Nu sunt genul ei. Nu este… cazul cu noi.

— Ești mai aproape de a fi genul ei decât ți-ai putea da seama.

M-am retras cât de repede am putut, iar când podeaua de scânduri a scârțâit sub tălpile mele goale, am închis ușa de la dormitorul lui Travis, apoi am pornit pe hol.

— Bună, Abby, m-a salutat America zâmbind. Ai tras un pui de somn?

— Am dormit cinci ore. Mai degrabă o comă decât un pui de somn.

Preț de o clipă, Travis m-a privit lung, iar când i-am zâmbit, a venit drept spre mine, m-a luat de mână și m-a condus spre dormitorul lui. A închis ușa, iar eu am simțit cum îmi bubuie inima în piept, pregătindu-mă să-l aud spunând ceva menit să-mi zdrobească ego-ul.

S-a încruntat.

— Îmi pare rău, Pidge. Am fost un mârlan cu tine mai devreme.

M-am relaxat puțin, văzând regretul din ochii lui.

— N-am știut că ești supărat pe mine.

— Nu eram supărat pe tine. Am prostul obicei să mă iau de cei la care țin. E o scuză de tot rahatul, știu, dar *chiar îmi pare rău*, a spus el, cuprinzându-mă în brațe.

Mi-am lipit obrazul de pieptul lui, liniștindu-mă.

— De ce erai supărat?

— Nu contează. Singurul lucru care mă îngrijorează ești tu.

M-am lăsat pe spate pentru a-l privi.

— Pot să mă descurc cu toanele tale.

Mi-a cercetat chipul preț de câteva momente înainte ca un zâmbet firav să-i apară pe buze.

— Nu știu de ce mă suporți și nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi așa.

Simțeam amestecul de miros de țigări și de mentă din respirația lui și i-am privit buzele, corpul meu reacționând la cât de aproape eram de el. Expresia lui Travis s-a schimbat, iar respirația i-a devenit sacadată — și el remarcase.

S-a aplecat ușor și am sărit amândoi când i-a sunat telefonul. A oftat, scoțându-l din buzunar.

— Da. *Hoffman*? Dumnezeule… bine. O să fie ceva simplu. Jefferson?

M-a privit și mi-a făcut cu ochiul.

— Vom fi acolo.

A închis și m-a luat de mână.

— Era Adam, i-a spus lui Shepley. Brady Hoffman va fi la Jefferson în nouăzeci de minute.

Shepley a dat aprobator din cap și s-a ridicat, scoțându-și mobilul din buzunar. A tastat rapid informația, trimițând SMS-uri cu invitații celor care știau de Cerc. Acelor aproximativ zece membri de pe lista lor și așa mai departe, până ce toți membrii aveau să știe unde urma să aibă loc lupta.

— Poftim, a spus America zâmbind. Am face mai bine să ne dichisim.

Atmosfera din apartament era tensionată și, în același timp, vioaie. Travis părea să fie cel mai puțin afectat, trăgându-și ghetele și un tricou alb de parcă urma să mergem să facem o plimbare.

America m-a condus pe hol spre dormitorul lui Travis și s-a încruntat.

— Abby, trebuie să te schimbi. Nu poți să porți asta la lupte.

— Data trecută am fost îmbrăcată cu o afurisită de jachetă și n-ai spus nimic! am protestat eu.

— Data trecută n-am crezut că o să mergi. Ține, mi-a aruncat ea hainele, îmbracă-te cu astea.

— *N-o* să mă îmbrac cu așa ceva!

— Haideți să mergem! a strigat Shepley din camera de zi.

— Grăbește-te! mi-a poruncit America, alergând în camera lui Shepley.

Mi-am tras pe mine topul galben cu decolteu adânc și mulat pe corp, jeanșii cu talie joasă pe care mi-i aruncase America, apoi m-am încălțat cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte, trecându-mi o perie prin păr în timp ce traversam grăbită holul. America a ieșit din camera ei purtând o rochiță baby-doll verde și pantofi asortați, iar când am apărut și eu, Travis și Shepley stăteau în picioare în fața ușii.

Travis a rămas cu gura căscată.

— O, la naiba, nu! Vrei să fiu omorât? Trebuie să te schimbi, Pidge.

— Poftim? l-am întrebat, ținând privirea în pământ.

America și-a pus mâinile în șold.

— Travis, e drăguță, las-o în pace!

Travis m-a luat de mână și m-a condus pe hol.

— Pune-ți un tricou și… și niște teniși! Ceva comod.

— Poftim? *De ce*?

— Deoarece voi fi mai îngrijorat de cine se uită la țâțele tale în bluza asta decât aș fi de Hoffman, a zis, oprindu-se la ușa camerei sale.

— Credeam că ai spus că nu dai doi bani pe ceea ce gândesc alții.

— Pigeon, asta e altă poveste.

Travis s-a uitat în jos la pieptul meu, apoi în sus, la fața mea.

— Nu poți să porți asta la lupte, așa că, te rog… doar… te rog numai să te schimbi, a bâiguit el, împingându-mă în cameră și încuind apoi ușa.

— Travis! am strigat.

Mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am încălțat cu perechea mea de teniși Converse. Apoi mi-am scos topul, aruncându-l tocmai în cealaltă parte a camerei. Mi-am tras peste cap primul tricou de bumbac pe care am pus mâna, apoi am rupt-o la fugă pe hol, oprindu-mă în cadrul ușii.

— E mai bine așa? am pufnit, prinzându-mi părul într-o coadă de cal.

— Da! a răspuns Travis, ușurat. Hai să mergem!

Am alergat până în parcare. Am sărit pe locul din spate al motocicletei lui Travis în timp ce el ambala motorul și am pornit zburând pe strada care ducea la colegiu. L-am ținut strâns de mijloc; graba de a ieși pe ușă îmi trimisese un val de adrenalină în vene.

Travis a tras la marginea trotuarului, parcându-și motocicleta în întunericul din spatele clădirii Jefferson pentru Științe Umaniste. Și-a împins ochelarii de soare pe creștet și m-a luat de mână, zâmbindu-mi, în timp ce ne strecuram în spatele clădirii. S-a oprit în fața unei ferestre deschise, aproape de sol.

Am făcut ochii mari când mi-am dat seama.

— Glumești?

Travis a zâmbit.

— Aceasta este intrarea pentru VIP-uri. Ar trebui să vezi cum intră restul lumii.

Am clătinat din cap în timp ce el își vâra picioarele prin fereastră, apoi a dispărut. M-am aplecat și am strigat în întuneric:

— Travis!

— Sunt aici jos, Pidge. Vâră-ți mai întâi picioarele, te prind eu.

— Nu ești în toate mințile tale afurisite dacă îți închipui că sar fără să văd nimic.

— Te prind eu! Îți promit! Acum mișcă-ți fundu-ncoa'!

Am oftat, atingându-mi fruntea cu mâna.

— E o nebunie!

M-am așezat jos, apoi m-am târât până ce jumătate din corp îmi atârna în întuneric. M-am întors pe burtă și mi-am întins degetele de la picioare, pipăind pentru a găsi podeaua. Am așteptat ca picioarele mele să atingă mâna lui Travis, dar mi-au alunecat mâinile și nu m-am mai ținut de nimic, scâncind când am căzut pe spate. O pereche de mâini m-au apucat și am auzit vocea lui Travis în întuneric.

— Cazi ca o fată, a chicotit el.

Mi-a pus picioarele pe pământ, apoi m-a tras mai departe, în întuneric. După vreo zece pași am auzit glasurile familiare care strigau cifre și nume, apoi încăperea s-a luminat. Într-un colț era un felinar care arunca suficientă lumină cât să-i disting fața lui Travis.

— Ce facem?

— Așteptăm. Adam trebuie să-și țină discursul înainte ca eu să intru.

N-aveam astâmpăr.

— Oare ar trebui să aștept aici sau ar trebui să intru? Unde mă duc atunci când începe lupta? Unde vor fi Shep și Mare?

— Ei s-au dus pe dincolo. Pur și simplu urmează-mă. Nu te trimit la rechinii ăia singură. Stai lângă Adam; el va avea grijă să nu fii călcată în picioare. Nu pot să te protejez și să trag pumni în același timp.

— Călcată în picioare?

— În seara asta vor fi și mai mulți oameni. Brady Hoffman e de la State. Ei își au propriul Cerc acolo. Vor fi gașca noastră și gașca lor, așa că publicul o va lua razna.

— Ai emoții? l-am întrebat.

Mi-a zâmbit, uitându-se în jos la mine.

— Nu. Totuși, tu pari puțin emoționată.

— Poate, am recunoscut eu.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, n-o să-l las să mă atingă. N-o să-l las nici măcar să-mi tragă una pentru fanii lui.

— Cum ai de gând să reușești *asta*?

A ridicat din umeri.

— De obicei îi las să-mi tragă una — ca să par cinstit.

— Tu? Le *permiți* oamenilor *să te lovească*?

— Cât de distractiv ar fi să-i masacrez fără să-i las să-mi tragă și ei una? Nu e bine pentru afacere, nimeni n-ar mai paria împotriva mea.

— Ce rahat, am spus, încrucișându-mi brațele la piept.

Travis a ridicat o sprânceană.

— Crezi că-ți torn gogoși?

— Nu prea-mi vine să cred că ești pocnit numai atunci când le *permiți* tu s-o facă.

— Ai vrea să pui pariu pe asta, Abby Abernathy? a zâmbit el, plin de însuflețire.

Am zâmbit.

— Accept pariul ăsta. Cred că el o să-ți ardă una.

— Și dacă n-o s-o facă? Ce câștig? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri în vreme ce țipetele de dincolo de perete se transformau într-un urlet. Adam a salutat mulțimea, apoi a trecut în revistă regulile.

Travis a zâmbit cu gura până la urechi.

— Dacă tu câștigi, mă lipsesc o lună de sex.

Am ridicat o sprânceană, iar el a zâmbit iar.

— Dar dacă eu câștig, va trebui să stai o lună cu mine.

— *Poftim*? Oricum stau cu tine! Ce fel de pariu mai e și ăsta? am strigat pentru a acoperi zgomotul.

— Azi au reparat boilerele de la Morgan, a spus Travis zâmbind și clipind din ochi.

Un zâmbet superior mi-a destins trăsăturile atunci când l-am auzit pe Adam strigându-l pe Travis.

— Merită orice să te văd practicând abstinența timp de o lună.

Travis m-a sărutat pe obraz, apoi a ieșit, mândru și pregătit. L-am urmat, iar când am traversat holul pentru a intra în cealaltă încăpere, m-am speriat văzând numărul de oameni adunați laolaltă în spațiul strâmt. Nu erau locuri decât în picioare, iar îmbrâncelile și țipetele nu făceau decât să se amplifice odată ce pătrundeai

în încăpere. Travis a dat din cap în direcția mea, apoi am simțit pe umeri mâna lui Adam, care mă trăgea lângă el.

M-am aplecat la urechea lui Adam.

— Pariez două sute pe Travis, i-am spus.

Adam s-a arătat surprins când am scos din buzunar două bancnote cu Benjamin. A întins palma, iar eu i-am trântit bancnotele în mână.

— Nu ești Pollyanna[2] așa cum credeam eu că ești! a spus el, examinându-mă scurt.

Brady era cel puțin cu un cap mai înalt decât Travis, iar eu am icnit când i-am văzut stând față-n față. Brady era masiv, de două ori cât Travis, și era tot numai mușchi. N-am putut să-i văd expresia lui Travis, dar era evident că Brady voia sânge.

Adam și-a lipit buzele de urechea mea:

— Puștoaico, s-ar putea să vrei să-ți protejezi urechile.

Mi-am acoperit urechile cu mâinile și Adam a suflat în goarnă. În loc să-l atace, Travis s-a dat câțiva pași mai în spate. Brady s-a răsucit și Travis s-a lăsat în jos, spre dreapta. Brady s-a răsucit din nou, iar Travis s-a eschivat, făcând un pas în partea opusă.

— Ce dracu'? Travis, ăsta nu-i un meci de box! a țipat Adam.

Travis i-a tras un pumn în nas lui Brady. În acel moment, volumul sonor din subsol era asurzitor. Travis i-a aplicat lui Brady un croșeu de stânga în maxilar, iar eu mi-am dus mâinile la gură în clipa în care Brady a încercat să-i tragă niște pumni, dar aceștia nimereau în gol. Brady s-a prăbușit peste oamenii lui atunci când Travis i-a ars un cot în plină figură. Exact când am crezut că era aproape gata, Brady a apărut răsucindu-se din nou. Lovitură după lovitură, iar Brady părea să nu poată ține pasul. Amândoi erau acoperiți de transpirație și am icnit când Brady a ratat încă o lovitură, dând cu pumnul într-un stâlp de ciment. Când s-a chircit de durere, ocrotindu-și pumnul rănit, Travis s-a năpustit asupra lui.

---

2 Personajul principal din romanul omonim al scriitoarei Eleanor H. Porter (1868–1920). Numele „Pollyanna“ a devenit un termen popular pentru cineva care are, la fel ca personajul, aceeași perspectivă optimistă asupra vieții.

Era neobosit, mai întâi aplicându-i un genunchi în față lui Brady, apoi cărându-i la pumni întruna până ce Brady s-a clătinat și a căzut la pământ. Decibelii au explodat când Adam s-a dus să arunce pânza roșie peste chipul însângerat al lui Brady.

Travis a dispărut în spatele fanilor lui, iar eu m-am lipit de perete, bâjbâind pentru a-mi găsi drumul spre ușa prin care intraserăm. Faptul că am dat peste felinar a fost o mare ușurare. Mă temeam să nu fiu împinsă și călcată în picioare.

Am stat cu ochii lipiți de cadrul ușii, așteptând ca mulțimea să se reverse în cămăruță. După mai multe minute și fără urmă de Travis, m-am pregătit să mă retrag spre fereastră. Nu era suficient de sigur să bântui prin zonă, cu atâția oameni care încercau să iasă toți în același timp.

Exact când am pășit în întuneric, am simțit betonul zgrunțuros sub tălpi. Travis mă căuta panicat.

— Pigeon!

— Sunt aici! am strigat, alergând în brațele lui.

Travis a privit în jos și s-a încruntat.

— M-ai speriat îngrozitor! Aproape că a trebuit să inițiez o altă luptă ca să te găsesc… Într-un final am ajuns aici și tu dispăruseși!

— Mă bucur că te-ai întors. Nu ardeam de nerăbdare să încerc să găsesc drumul prin întuneric.

De pe chip i s-a șters orice urmă de îngrijorare și mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Cred că ai pierdut pariul.

Adam a apărut călcând apăsat, s-a uitat la mine, apoi la Travis, încruntându-se.

— Trebuie să vorbim.

Travis mi-a făcut cu ochiul.

— Rămâi aici. Mă întorc imediat.

Au dispărut amândoi în întuneric. Adam a ridicat de câteva ori tonul, dar n-am înțeles ce spunea. Travis s-a întors, îndesându-și în buzunar un teanc de bancnote, apoi mi-a zâmbit.

— Vei avea nevoie de mai multe haine.

— Chiar ai de gând să mă obligi să stau cu tine timp de *o lună*?

— Tu nu m-ai fi obligat să nu fac sex o lună?

Am izbucnit în râs, convinsă fiind că așa aș fi procedat.

— Mai bine ne oprim la Morgan.

Travis radia.

— Asta ar trebui să fie ceva interesant.

Trecând pe lângă noi, Adam mi-a îndesat în palmă câștigurile mele, apoi a dispărut în mulțimea care se rărea.

Travis a ridicat întrebător din sprânceană:

— Ai pariat?

Am zâmbit înălțând din umeri.

— M-am gândit că ar trebui să am parte de o experiență completă.

M-a condus spre fereastră, apoi s-a târât afară, întorcându-se să mă ajute să ies și eu în aerul proaspăt al nopții. Greierii țârâiau în întuneric, oprindu-se doar atât cât să ne lase să trecem. Iarba care mărginea aleea se unduia în bătaia brizei ușoare, amintindu-mi de sunetul oceanului atunci când eram destul de aproape încât să aud valurile spărgându-se de țărm. Nu era prea cald și nici prea rece; era o seară perfectă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea să stau cu tine? l-am întrebat.

Travis a ridicat din umeri, vârându-și mâinile în buzunare.

— Nu știu. E mult mai bine când ești prin preajmă.

Căldura și sentimentul de bine din vorbele lui au pierit iute la vederea petelor de roșu de pe tricoul său.

— Îhh! Ai sânge peste tot.

Travis s-a examinat cu indiferență, apoi a deschis ușa, făcându-mi semn să intru. Am dat peste Kara, care învăța așezată pe patul ei.

— Au reparat boilerele azi-dimineață, mi-a spus ea.

— Am auzit, i-am zis, cotrobăind prin dulap.

— Bună, a salutat-o Travis.

Kara a strâmbat din nas în timp ce-i studia înfățișarea — era transpirat și plin de pete de sânge.

— Travis, ea e Kara Lin, colega mea de cameră, Kara, el e Travis Maddox.

— Mă bucur să te cunosc, a spus Kara, împingându-și ochelarii pe nas.

A aruncat o privire spre sacoșele mele burdușite.

— Te muți?

— Nu. Am pierdut un pariu.

Travis a izbucnit în râs, apoi mi-a luat bagajul.

— Gata?

— Mda. Cum o să ducem toate astea la apartamentul tău? Suntem cu motocicleta.

Travis mi-a zâmbit și și-a scos mobilul. A dus bagajul în stradă, iar câteva minute mai târziu, mașina lui Shepley, un Charger negru de colecție, a tras lângă noi.

Geamul din dreapta a fost lăsat în jos și America a scos capul afară.

— Bună, Chickie!

— Bună și ție! Boilerele de la Morgan funcționează iar, mai stai la Shepley?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Mda, m-am gândit să mai stau și în seara asta. Am auzit că ai pierdut un pariu.

Înainte să fi apucat să spun ceva, Travis a închis portbagajul, iar Shep a demarat, America icnind când a căzut pe spate în mașină.

Ne-am îndreptat spre Harley-ul lui și a așteptat să mă instalez pe locul din spate. Când l-am prins cu ambele brațe de mijloc, și-a pus palma peste a mea.

— Mă bucur că în seara asta ești aici, Pidge. În viața mea nu m-am mai distrat așa de bine în timpul unei lupte.

Mi-am lipit bărbia de umărul lui și am zâmbit.

— Asta s-a întâmplat fiindcă ai încercat să câștigi pariul.

Și-a întors capul spre mine.

— Bineînțeles c-am încercat.

În ochii săi nu exista niciun pic de amuzament. Era serios și voia ca eu să văd asta. Mi-am arcuit sprâncenele.

— De asta erai așa de prost dispus azi? Fiindcă știai că reparaseră boilerele și că eu aveam să plec în seara asta?

Travis nu mi-a răspuns; s-a mulțumit doar să-mi zâmbească în timp ce a pornit motocicleta. Am parcurs drumul spre apartament cu o viteză neobișnuit de mică. La fiecare semafor, Travis fie îmi acoperea mâinile cu ale lui, fie își punea o mână pe genunchii mei. Liniile de demarcație se estompau din nou și mă întrebam cum aveam să petrecem o lună împreună fără să stricăm totul. Capetele prieteniei noastre, lăsate libere, se încâlciseră într-un mod pe care nu mi l-aș fi imaginat niciodată.

Când am ajuns în parcarea blocului, Chargerul lui Shepley se afla la locul său obișnuit.

M-am oprit în fața scărilor.

— Nu-mi place să intru după ce ei au ajuns acasă. Am senzația că îi întrerupem.

— Obișnuiește-te! Aici va fi casa ta pentru următoarele patru săptămâni, mi-a spus Travis zâmbind, după care s-a întors cu spatele la mine. Urcă!

— Poftim? l-am întrebat și am zâmbit și eu.

— Haide, te duc în cârcă!

Am chicotit și am încălecat în spatele lui, unindu-mi degetele peste pieptul lui, în timp ce urcam treptele. America a deschis ușa înainte să ajungem sus și a zâmbit.

— Ia uitați-vă la voi doi! Dacă n-aș fi știut…

— Las-o baltă, Mare, i-a strigat Shepley de pe canapea.

America a zâmbit de parcă ar fi spus prea mult, apoi a deschis ușa larg astfel încât să putem încăpea amândoi. Travis s-a lăsat să cadă pe fotoliul rabatabil. Am țipat când s-a lăsat pe mine.

— Trav, ești îngrozitor de vesel în seara asta. De unde ți se trage? l-a întrebat America.

M-am aplecat să-i văd chipul. Nu-l mai văzusem nicicând așa de încântat.

— Mare, tocmai am câștigat un purcoi de bani. De două ori mai mulți decât am crezut că aș putea. De ce n-aș fi bucuros?

America i-a zâmbit superior.

— Ba nu, e altceva, a spus, urmărind cu privirea cum Travis mă bătea pe coapsă.

Avea dreptate; el era diferit. Emana pace, aproape ca și cum un nou sentiment de mulțumire se instalase în sufletul său.

— Mare, a avertizat-o Shepley.

— Bine, vorbim despre altceva. Abby, nu te-a invitat Parker la petrecerea Sig Tau de la sfârșitul acestei săptămâni?

Lui Travis i-a pierit zâmbetul și s-a întors spre mine, așteptând un răspuns.

— Ăăă… cum? Nu mergem cu toții?

— Eu voi fi acolo, a spus Shepley, nefiind atent, căci se uita la televizor.

— Și asta înseamnă că și eu merg, a spus America, uitându-se răbdătoare la Travis.

Travis m-a privit preț de o clipă, apoi m-a înghiontit.

— Vine să te ia sau ceva de genul ăsta?

— Nu, el doar mi-a spus de petrecere.

America a zâmbit răutăcios, aproape exultând de nerăbdare.

— Totuși, a zis că vă vedeți acolo. Chiar e un drăguț.

Iritat, Travis i-a aruncat o căutătură urâtă, apoi s-a uitat la mine.

— Te duci?

— I-am spus că mă duc, am ridicat eu din umeri. Tu mergi?

— Da, a spus el fără să ezite.

Shepley și-a îndreptat atenția spre Travis.

— Săptămâna trecută ai zis că nu mergi.

— M-am răzgândit, Shep. Care-i problema?

— Niciuna, a mormăit el, retrăgându-se în dormitorul lui.

America s-a uitat urât la Travis.

— Știi prea bine care e problema, i-a spus ea. De ce nu încetezi să-l înnebunești și s-o termini cu asta?

S-a dus să i se alăture lui Shepley în camera lui, iar vocile lor s-au transformat în șoapte murmurate în spatele ușii închise.

— Păi, mă bucur că știe toată lumea, am spus.

Travis s-a ridicat.

— Am de gând să fac un duș rapid.

— Se întâmplă ceva cu ei? l-am întrebat.

— Nu, el e paranoic.

— E din cauza noastră, am dat eu glas gândurilor mele.

Lui Travis i s-au luminat ochii și a dat aprobator din cap.

— Ce e? l-am întrebat suspicioasă.

— Ai dreptate. E din cauza noastră. Să nu adormi, bine? Vreau să vorbesc ceva cu tine.

A făcut câțiva pași cu spatele, apoi a dispărut dincolo de ușa băii. Mi-am răsucit pe degete o șuviță de păr, meditând la felul în care accentuase cuvântul *noi* și la cum arăta când o spusese. M-am întrebat dacă existaseră vreodată liniile și dacă nu cumva eram singura care mai considera că Travis și cu mine eram doar prieteni.

Shepley a ieșit vijelios din camera lui, iar America a alergat după el.

— Shep, te rog, nu! l-a implorat ea.

El a aruncat o privire înspre ușa băii, apoi spre mine. Vocea îi era joasă, dar furioasă.

— Abby, ai promis! Când ți-am spus să lași baltă judecata, n-am vrut să spun să vă implicați într-o relație. Am crezut că sunteți doar prieteni!

— Asta și suntem, i-am spus, uimită de atacul lui surprinzător.

— Ba nu, nu sunteți! a spus el.

Se făcuse foc și pară.

America l-a atins pe umăr.

— Scumpule, ți-am spus că o să fie bine.

El i-a dat mâna la o parte.

— Mare, de ce mușamalizezi totul? Ți-am spus că asta se va întâmpla!

Ea i-a cuprins fața cu ambele mâini.

— Iar eu ți-am spus că nu se va întâmpla! N-ai încredere în mine?

Shepley a oftat, s-a uitat la ea, apoi la mine și s-a dus spre camera lui, cu pași apăsați.

America s-a lăsat să cadă pe fotoliul rabatabil, pufnind.

— Nu reușesc să-l fac să priceapă că, dacă tu și cu Travis o faceți sau nu, asta nu ne va afecta pe noi. Dar s-a ars de prea multe ori. Nu mă crede.

— Mare, ce tot spui tu acolo? Travis și cu mine nu suntem împreună. Suntem *doar* prieteni. L-ai auzit mai devreme… eu nu-l interesez în felul ăsta.

— Tu ai auzit asta?

— Păi, da.

— Și crezi?

Am ridicat din umeri.

— Nu contează. Nu se va întâmpla. Oricum, mi-a zis că nu mă vede în felul ăsta. În plus, el este total împotriva angajamentelor, cu greu aș putea găsi o prietenă în afară de tine care nu s-a culcat cu el, iar eu nu pot să fac față toanelor lui. Nu pot să cred că Shep crede altceva.

— Asta fiindcă nu numai că îl știe pe Travis… a și vorbit cu Travis, Abby.

— Ce vrei să spui?

— Mare? a strigat-o Shep din dormitor.

America a oftat.

— Ești cea mai bună prietenă a mea. Uneori cred că te cunosc mai bine decât te cunoști tu. Vă văd împreună și singura diferență

între mine cu Shep și între tine cu Travis este că noi facem sex. În afară de asta? Absolut nicio diferență.

— Ba există o mare, *uriașă* diferență. Aduce Shep acasă fete în fiecare seară? Tu te duci mâine la petrecere să-ți pierzi vremea cu vreun tip cu un imens potențial pentru întâlniri? Mare, tu știi că n-am cum să mă implic într-o relație cu Travis. Nici măcar nu știu de ce discutăm pe tema asta.

Expresia de pe chipul ei s-a transformat în dezamăgire.

— Abby, eu nu-mi închipui lucruri. În ultima lună ai petrecut cu el aproape fiecare clipă. Recunoaște, ai niște sentimente pentru el.

— Las-o baltă, Mare! i-a cerut Travis, strângându-și prosopul în jurul taliei.

Am tresărit amândouă la auzul vocii lui Travis, iar când privirile ni s-au întâlnit, am văzut că veselia îi pierise. A luat-o spre hol fără să mai scoată un cuvânt, iar America m-a privit cu o expresie de tristețe.

— Cred că faci o greșeală, a șoptit ea. N-ai nevoie să te duci la petrecerea aia ca să te întâlnești cu un tip, îl ai aici pe ăsta care e nebun după tine, mi-a spus, lăsându-mă singură.

M-am legănat în fotoliul rabatabil, lăsând ca tot ceea ce se întâmplase în decursul ultimei săptămâni să mi se deruleze iar în minte. Shepley era supărat pe mine, America era dezamăgită de mine, iar Travis… trecuse de la a fi mai fericit ca niciodată la a fi atât de ofensat încât rămăsese fără cuvinte. Prea neliniștită să mă bag în pat cu el, am privit cum ceasul înainta din minut în minut.

Trecuse o oră când Travis a ieșit din camera lui pe hol. Când a apărut după colț, mă așteptam să-mi ceară să vin în pat, dar el era îmbrăcat și ținea în mână cheile de la motocicletă. Ochelarii îi ascundeau ochii, iar înainte de a pune mâna pe clanța ușii, și-a vârât o țigară în gură.

— Pleci? l-am întrebat, îndreptându-mă de spate.

— Ies, a spus, deschizând ușa brusc, apoi trântind-o în urma lui.

M-am lăsat din nou pe spate și am pufnit. Devenisem cumva personajul rău și habar n-aveam cum reușisem să ajung acolo.

Când ceasul de pe televizor a afișat ora două dimineața, m-am decis în sfârșit să mă duc la culcare. Patul părea gol fără el, iar ideea de a-l suna pe mobil mi se tot răsucea în minte. Aproape că adormisem când am auzit zgomotul motocicletei lui Travis intrând în parcare. La scurt timp după aceea s-au auzit două portiere trântindu-se și mai multe perechi de pași urcând pe scări. Travis n-a nimerit gaura cheii, dar apoi ușa s-a deschis. Râdea și mormăia, apoi am mai auzit nu una, ci două glasuri de femei. Chicotitul lor a fost întrerupt de un sunet distinct de sărut și de un geamăt. Am simțit cum mi se îngreunează inima și m-am enervat pe loc că aveam asemenea trăiri. Am închis cu putere ochii când una dintre fete a scâncit, iar apoi am fost sigură că următorul zgomot a fost cel produs de ei trei prăbușindu-se pe canapea.

M-am gândit să merg la America și să-i cer cheile, dar ușa lor se vedea perfect de pe canapea, și n-aveam tăria să fiu martora celor petrecute pe canapea, împreună cu zgomotele care veneau dinspre camera de zi. Când ușa s-a deschis brusc, mi-am vârât capul sub pernă și am închis ochii. Travis a traversat camera, a deschis sertarul noptierei, a luat ceva din vasul cu prezervative, apoi a închis sertarul și a fugit pe hol. Fetele au chicotit cam o jumătate de oră, apoi s-a lăsat liniște.

Câteva secunde mai târziu, gemete, mormăieli și țipete au umplut apartamentul. Părea că în camera de zi se turna un film pornografic. Mi-am acoperit fața cu palmele, clătinând din cap. Oricare fuseseră liniile care se estompaseră sau dispăruseră în ultimele zile, în locul lor se ridicase un zid impenetrabil de piatră. Travis era Travis, iar noi eram, fără putință de tăgadă, prieteni și nimic altceva decât prieteni.

Țipetele și celelalte zgomote scârboase au încetat după o oră, dar au urmat mormăielile femeilor după ce au fost expediate. Travis a făcut duș și s-a prăbușit pe partea lui de pat, întorcându-se cu spatele la mine. Chiar și după ce făcuse duș mirosea de parcă băuse suficient

whisky cât să adoarmă un cal, iar eu am înghețat la gândul că venise cu motocicleta acasă în asemenea hal.

După ce mi-a mai trecut senzația produsă de conștientizarea gestului său, iar furia mi s-a mai calmat, tot n-am reușit să dorm. Când respirația lui Travis a devenit profundă și egală, m-am ridicat în șezut ca să mă uit la ceas. În mai puțin de o oră avea să răsară soarele. Mi-am smuls păturile de pe mine, am ieșit pe hol și am luat o pătură din dulap. Singura dovadă a partidei în trei o constituiau cele două ambalaje de prezervative de pe podea. Am pășit peste ele și m-am lăsat să cad pe fotoliul rabatabil.

Am închis ochii. Când i-am deschis iar, America și Shepley stăteau liniștiți pe canapea, uitându-se la televizorul cu sonorul dat pe mut. Soarele lumina apartamentul, iar eu m-am chircit de durere când spinarea mea a protestat la orice încercare de a mă mișca.

America și-a canalizat atenția înspre mine.

— Abby? m-a strigat ea, venind grăbită la mine.

Mă privea îngrijorată. Se aștepta la furie sau lacrimi, sau la orice altă izbucnire.

Shepley părea nefericit.

— Îmi pare rău pentru aseară, Abby. E vina mea.

I-am zâmbit.

— E în regulă, Shep. Nu trebuie să-ți ceri scuze.

America și Shepley au făcut un schimb de priviri, apoi m-au luat de mână.

— Travis s-a dus la magazin. El e... *îhh*, nu contează cum e. Ți-am strâns lucrurile și te duc la cămin înainte ca el să se întoarcă acasă, așa încât să nu trebuiască să ai de-a face cu el.

Până atunci nu-mi venise să plâng; fusesem alungată în șuturi. M-am forțat să-mi păstrez vocea calmă înainte să deschid gura.

— Am timp să fac un duș?

America a clătinat din cap.

— Abby, hai să mergem, nu vreau să fii nevoită să-l vezi. Nu merită să...

Ușa s-a deschis larg și Travis a intrat cu brațele pline de pungi de la băcănie. S-a dus drept în bucătărie, ocupat să pună conservele și borcanele în dulapuri.

— Să mă anunțați când se trezește Pidge, bine? a spus pe un ton blând. Am luat spaghete, și clătite, și căpșuni, și rahatul ăla de terci cu fulgi de ciocolată, iar ei îi plac cerealele Fruity Pebbles, nu, Mare? a întrebat el, întorcându-se.

Când m-a văzut, a înlemnit. După un moment stânjenitor, expresia i s-a topit, iar vocea îi era dulce și calmă.

— Bună, Pigeon!

N-aș fi putut fi mai încurcată nici dacă m-aș fi trezit într-o țară străină. Nimic n-avea niciun fel de logică. La început am crezut că fusesem dată afară din casă, apoi Travis a venit acasă cu sacoșele pline cu alimentele mele preferate.

A făcut câțiva pași în camera de zi, vârându-și emoționat mâinile în buzunare.

— Pidge, ți-e foame? Îți fac niște clătite. Sau avem ăăă… făină de ovăz. Și ți-am luat și rahatul ăla spumos, roz, cu care se epilează fetele, și un uscător de păr, și ăăă… ăăă… o secundă numai, e aici, a spus el, îndreptându-se grăbit spre dormitor.

Ușa s-a deschis, s-a închis, iar apoi el a apărut de după colț, palid la față. A inspirat adânc și s-a încruntat.

— Lucrurile tale sunt împachetate.

— Știu, i-am spus.

— Pleci, a spus el înfrânt.

M-am uitat la America, iar la rândul ei s-a uitat urât la Travis, de parcă privirea ei ar fi putut să-l ucidă.

— Tu chiar te așteptai ca ea să *rămână*?

— Iubito, a șoptit Shepley.

— La dracu', Shep, să nu începi! Să nu îndrăznești să-i iei apărarea în fața mea! a spus America, spumegând de furie.

Travis părea cuprins de disperare.

— Pidge, îmi pare tare rău! Nici măcar nu știu ce să spun.

— Hai, Abby, a spus America.

S-a ridicat și m-a tras de braț. Travis a făcut un pas, dar America i-a făcut semn cu degetul.

— Dumnezeu mi-e martor, Travis! Dacă încerci s-o oprești, te stropesc cu benzină și-ți dau foc când dormi!

— America, a spus Shepley, părând el însuși disperat.

Îmi dădeam seama că era sfâșiat între vărul lui și fata pe care o iubea, și mi-a părut extrem de rău pentru el. Situația reprezenta exact ceea ce încercase el să evite tot timpul.

— Sunt *bine*, am spus, exasperată din pricina tensiunii din încăpere.

— Cum adică, ești *bine*? a întrebat Shepley, aproape cu speranță.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Azi-noapte Travis a adus femei de la bar. Și ce-i cu asta?

America părea oripilată.

— Hm, Abby! Vrei să zici că n-ai *nicio* problemă cu ceea ce s-a întâmplat?

I-am privit pe toți.

— Travis poate să aducă acasă pe oricine dorește. Este apartamentul *lui*.

America se uita lung la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile, Shepley era pe punctul de a zâmbi, iar Travis arăta și mai rău decât înainte.

— Nu tu ți-ai împachetat lucrurile? m-a întrebat Travis.

Am clătinat din cap și m-am uitat la ceas; era trecut de ora două după-amiază.

— Nu, iar acum am să despachetez tot. Trebuie să mănânc, să fac un duș, să mă îmbrac…, am spus, ducându-mă spre baie.

Odată ușa închisă în urma mea, m-am lipit cu spatele de ea și m-am lăsat să alunec spre podea. Eram convinsă că o călcasem pe America pe bătături rău de tot, dar îi făcusem o promisiune lui Shepley și intenționam să mă țin de cuvânt.

Un ciocănit slab la ușă, undeva deasupra capului meu.

— Pidge? mi-a rostit Travis numele.

— Da? am spus, încercând să vorbesc pe un ton normal.

— Rămâi?

— Pot să plec dacă vrei, dar un pariu e un pariu.

Ușa a vibrat de la contactul cu fruntea lui Travis.

— Nu vreau să pleci, dar nu te-aș învinovăți dacă ai face-o.

— Vrei să spui că nu mai sunt obligată să respect pariul?

A urmat o pauză îndelungată.

— Dacă spun da, vei pleca?

— Păi, da. Caraghiosule, doar nu locuiesc aici, am spus, forțându-mă să râd.

— Atunci, nu, pariul este încă în vigoare.

Am privit în sus și am clătinat din cap, simțind că mă usturau ochii de la lacrimi. Habar n-aveam de ce plângeam, dar nu mă puteam opri.

— Acum, pot să fac un duș?

— Da…, a spus el oftând.

Am auzit-o pe America intrând pe hol și trecând pe lângă Travis.

— Ești un ticălos egoist, a mârâit ea, trântind ușa camerei lui Shepley în urma ei.

M-am ridicat de pe podea, am dat drumul la duș și m-am dezbrăcat, trăgând perdeaua după mine.

După încă o bătaie în ușă, Travis și-a dres vocea:

— Pigeon? Ți-am adus niște lucruri.

— Pune-le pe chiuvetă! Le iau eu.

Travis a intrat și a închis ușa în urma lui.

— Am fost nebun. Te-am auzit când ai vorbit cu America și i-ai spus tot ce nu e în regulă cu mine, și asta m-a scos din sărite. Am vrut doar să ies și să beau câteva pahare și să încerc să înțeleg anumite chestii, dar, înainte să-mi dau seama, m-am îmbătat mangă și fetele alea…

S-a oprit.

— Azi-dimineață m-am trezit și am văzut că nu erai în pat, iar când te-am găsit pe fotoliu și am văzut păturile pe covor, mi-a fost greață.

— Puteai pur și simplu să mă întrebi în loc să-ți cheltuiești toți banii la băcănie numai ca să mă mituiești să rămân.

— Pidge, nu-mi pasă de bani. M-am temut c-ai să pleci și că n-ai să mai vorbești niciodată cu mine.

Mi s-a strâns inima auzindu-i explicația. Nu mă oprisem nicio clipă să mă gândesc cum s-ar simți dacă m-ar fi auzit spunând despre el că nu era bun pentru mine, iar acum situația era prea încurcată pentru a o mai salva.

— N-am vrut să-ți rănesc sentimentele, i-am spus, stând sub jetul de apă.

— Știu că n-ai vrut. Și mai știu că nu contează ce spun acum, pentru că am dat-o în bară… așa cum fac mereu.

— Trav?

— Da?

— Să nu mai conduci niciodată motocicleta când ești beat, bine?

Am așteptat un minut întreg până ce, într-un final, Travis a tras aer în piept și a spus:

— Da, bine.

A ieșit, închizând ușa în urma lui.

V

PARKER HAYES

— Intră! am strigat, auzind o bătaie în ușă.

Travis a înlemnit în cadrul ușii.

— Uau!

Am zâmbit și mi-am privit rochia. Un corsaj care se continua cu o fustă scurtă era o ținută în mod cert mult mai îndrăzneață decât orice altceva mai purtasem în trecut. Materialul era subțire, negru și transparent, pus peste o căptușeală de culoarea pielii. Parker avea să fie la petrecere, iar eu intenționam să mă fac remarcată.

— Arăți uimitor, a spus el în timp ce mă încălțam cu pantofii cu tocuri înalte.

Am aruncat o privire apreciativă spre ținuta lui formată dintr-o cămașă și jeanși albi.

— Și tu arăți bine.

Avea mânecile suflecate deasupra coatelor, lăsând la vedere complicatele lui tatuaje de pe antebrațe. Când și-a vârât mâinile în buzunare, am remarcat că își pusese brățara lui preferată din piele.

America și Shepley ne așteptau în camera de zi.

— Parker o să facă pe el când o să te vadă, a chicotit America în timp ce Shepley ne conducea spre mașină.

Travis mi-a deschis portiera, iar eu m-am strecurat pe bancheta din spate a Chargerului lui Shepley. În pofida faptului că mai stătuserăm acolo de nenumărate ori până atunci, brusc mi se părea ciudat să stau alături de el.

Strada era plină de mașini; unele erau chiar parcate pe peluza din față. Casa era plină-ochi și încă mai veneau oameni dinspre cămine. Shepley a tras în parcarea din spate, acoperită cu iarbă, iar eu și America i-am urmat pe băieți înăuntru.

Travis mi-a adus un pahar roșu din plastic, plin cu bere, apoi s-a aplecat să-mi șoptească la ureche:

— Să nu accepți băutură decât de la mine sau de la Shepley. Nu vreau să-ți strecoare cineva ceva în băutură.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Travis, n-o să-mi pună nimeni nimic în băutură.

— Te rog să nu bei nimic ce nu vine de la mine, bine? Pigeon, nu mai ești în Kansas!

— Asta n-am mai auzit-o până acum, i-am spus pe un ton sarcastic, luând un pahar de băutură.

Trecuse o oră, iar Parker nu-și făcuse apariția. America și Shepley dansau pe o melodie lentă, când Travis m-a tras de mână.

— Vrei să dansăm?

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns.

I-a căzut fața. L-am atins pe umăr:

— Trav, sunt doar obosită.

Și-a pus mâna peste a mea și am început să vorbesc, dar, când m-am uitat dincolo de el, l-am văzut pe Parker. Travis a remarcat expresia mea și s-a întors.

— Bună, Abby! Ai reușit s-ajungi! a spus Parker zâmbind.

— Mda, suntem aici de-o oră sau mai bine, i-am spus, trăgându-mi mâna de sub a lui Travis.

— Arăți incredibil, a strigat, acoperind muzica.

— Mulțumesc! am spus zâmbind larg, aruncându-i o privire lui Travis.

Acesta ținea buzele strânse, iar între sprâncene i se formase o cută. Parker a făcut un semn cu capul spre camera de zi și mi-a zâmbit.

— Vrei să dansezi?

Am strâmbat din nas și am clătinat din cap.

— Nț, sunt cam obosită.

Parker s-a uitat la Travis, apoi a zis:

— Credeam că nu vii.

— M-am răzgândit, i-a spus Travis, iritat că trebuise să-i dea o explicație.

— Văd asta, a zis Parker, uitându-se la mine. Vrei să ieși puțin la aer?

Am dat din cap a încuviințare și l-am urmat pe Parker în sus, pe scări. S-a oprit, întinzându-se pentru a mă lua de mână în timp ce urcam spre al doilea etaj. Când am ajuns sus, a deschis o ușă dublă din sticlă care dădea în balcon.

— Ți-e frig? m-a întrebat.

— E puțin cam răcoare, i-am spus, zâmbind atunci când și-a scos jacheta și mi-a pus-o pe umeri. Mulțumesc.

— Ești aici cu Travis?

— Am venit împreună cu mașina.

Pe chipul lui Parker s-a lățit un zâmbet imens, apoi s-a uitat înspre peluza din față. Un grup de fete stătea la taifas, cu brațele petrecute unele după altele pentru a-și ține de cald. Iarba era plină de hârtie creponată și doze de bere, laolaltă cu sticle goale de alcool. În mijlocul dezordinii, frații Sig Tau stăteau în jurul capodoperei lor: o piramidă de butoiașe de bere decorate cu lumini albe.

Parker a clătinat din cap.

— Dimineață, locul ăsta va fi distrus. Echipa de la curățenie va fi tare ocupată.

— Aveți o echipă de curățenie?

— Da, a zâmbit el, le spunem *boboci*.

— Bietul Shep!

— El nu e. El are permis fiindcă e vărul lui Travis și nu locuiește în casă.

— Tu locuiești în casă?

Parker a încuviințat.

— Ultimii doi ani. Totuși, trebuie să-mi iau un apartament. Am nevoie de un loc mai liniștit să pot învăța.

— Dă-mi voie să ghicesc… Ai Afaceri ca specializare principală?

— Biologie, iar ca specializare secundară, Anatomie. Mai am numai un an, iau MCAT[3] și, să sperăm, merg la Facultatea de medicină de la Harvard.

— Știi deja că ai fost admis?

— Tata a urmat facultatea la Harvard. Adică, nu știu sigur, dar el e un absolvent generos și știi ce vreau să spun. Am 4.0[4], 2200 la SAT[5] și 36 la ACT[6]. Sunt bine situat pentru a ocupa un loc.

— Tatăl tău e doctor?

Parker mi-a confirmat cu un zâmbet politicos:

— Chirurg ortoped.

— Impresionant.

— Dar tu?

— Indecisă.

— Răspuns tipic pentru un boboc.

Am oftat teatral.

— Cred că tocmai mi-am ratat șansele de a fi excepțională.

---

3 Medical College Admission Test — examinare standardizată pe calculator pentru viitorii studenți la medicină din SUA și Canada.

4 În SUA, elevii de liceu și colegiu primesc o evaluare a calificativelor de la cursuri (GPA — grade-point average). În general, calificativul A reprezintă 4.0, B 3.0, C 2.0, iar D 1.0 Dacă cineva are 4.0 înseamnă că a avut numai calificative A și are un GPA perfect.

5 Test standardizat pentru admiterea la colegiu. Scorul este între 600 și 2 400.

6 Test standardizat pentru evaluarea la terminarea liceului și admiterea la colegiu; scorul este între 1 și 36.

— O, nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Te-am remarcat din prima zi de școală. Ce cauți la cursul de anul trei de Analiză matematică dacă ești boboacă?

I-am zâmbit și mi-am răsucit o șuviță de păr pe deget.

— Mate e ceva ușor pentru mine. La liceu am făcut doi ani într-unul și am urmat două cursuri de vară la Wichita State.

— *Asta e* impresionant, a remarcat el.

Am rămas pe balcon mai mult de o oră, vorbind despre tot felul de lucruri, de la restaurante locale la cum am devenit eu și Travis prieteni atât de buni.

— N-aș fi adus vorba despre asta, dar voi doi ați ajuns pe buzele tuturor.

— Grozav, am murmurat eu.

— E așa de neobișnuit pentru Travis. El nu se împrietenește cu femei. Mai degrabă și le face dușmane.

— A, nu știu. Am văzut destule care par să fie afectate de pierderea de memorie pe termen scurt sau care sunt iertătoare atunci când vine vorba de el.

Parker a râs. Dinții lui albi sclipeau în contrast cu pielea sa bronzată.

— Oamenii nu înțeleg relația voastră. Trebuie să recunoști că e puțin ambiguă.

— Mă întrebi dacă mă culc cu el?

Mi-a zâmbit.

— N-ai fi aici cu el dacă ai face-o. Îl cunosc de la paisprezece ani și știu prea bine cum operează. Însă sunt curios în legătură cu prietenia voastră.

— E așa cum este, am spus, ridicând din umeri. Ieșim împreună, mâncăm, ne uităm la televizor, învățăm și ne certăm. Cam asta e.

Parker a râs în hohote, clătinând din cap la sinceritatea mea.

— Am auzit că ești singura persoană căreia îi este permis să-l pună pe Travis la punct. E un titlu onorabil.

— Mă rog. Nu e un om atât de rău cum își închipuie toți că ar fi.

Cerul s-a colorat în purpuriu și apoi în roz pe măsură ce soarele apărea dincolo de orizont. Parker s-a uitat la ceasul lui, apoi a aruncat o privire peste balustradă, spre gazon, la mulțimea care se rărea.

— Se pare că petrecerea s-a terminat.

— Atunci ar fi mai bine să-i localizez pe Shep și pe Mare.

— Te-ar deranja dacă te-aș conduce eu cu mașina? m-a întrebat.

Am încercat să-mi ascund încântarea.

— Câtuși de puțin. Numai să-i spun prietenei mele.

Am ieșit pe ușă, apoi am bătut în retragere înainte să mă răsucesc pe călcâie.

— Știi unde stă Travis?

Parker a ridicat din sprâncenele lui dese.

— Da, de ce?

— Acolo stau, i-am spus, așteptând reacția lui.

— *Stai* cu Travis?

— Am pierdut un pariu, așa că stau acolo o lună.

— *O lună*?

— E o poveste lungă, am ridicat eu din umeri cu sfială.

— Dar voi doi sunteți doar prieteni?

— Da.

— Atunci, te duc la Travis, a zâmbit el.

Am coborât scările în viteză ca s-o găsesc pe America și am trecut pe lângă un Travis ursuz, care părea plictisit de fata beată care îi vorbea. A venit după mine în hol când eu o trăgeam pe America de rochie.

— Voi puteți să vă duceți înainte. Parker s-a oferit să mă conducă acasă cu mașina.

— Poftim? a întrebat America, în ochi citindu-i-se încântarea.

— *Poftim*? a întrebat și Travis, furios.

— E vreo problemă? l-a întrebat America.

El i-a aruncat o căutătură urâtă, apoi m-a tras după colț, scrâșnind din dinți.

— Nici măcar nu-l cunoști pe tipul ăsta.

Mi-am eliberat mâna din strânsoarea lui.

— Travis, asta nu e treaba ta.

— Pe dracu' nu-i. Nu te las să mergi acasă cu un străin. Dacă încearcă ceva cu tine?

— *Și mai bine*! E drăguț.

Expresia de pe chipul lui Travis s-a transformat din surpriză în furie, iar eu mi-am adunat puterile pentru ceea ce avea să spună în continuare.

— *Parker Hayes*, Pidge? Zău? *Parker Hayes*, a repetat el cu dispreț. Și, mă rog, ce nume mai e și ăsta?

Mi-am încrucișat brațele.

— Trav, încetează! Ești un ticălos.

S-a aplecat, părând să se enerveze.

— Îl omor dacă te-atinge!

— Îmi *place* de el, i-am spus, accentuând fiecare cuvânt în parte.

Părea șocat de mărturisirea mea, iar trăsăturile i-au devenit severe.

— Bine. Dacă se va sfârși cu el trântindu-te pe bancheta din spate, să nu vii la mine plângând.

Am rămas cu gura căscată, ofensată și furioasă.

— Nu-ți face griji, *n-o să vin*! i-am spus, împingându-l cu umerii pentru a trece de el.

Travis m-a apucat de braț și a oftat, studiindu-mă peste umăr.

— N-am vorbit serios, Pidge. Dacă îți face ceva rău — dacă măcar te face să te simți incomodată — să-mi spui!

Furia mi-a dispărut, iar umerii mi-au căzut.

— Știu că n-ai vorbit serios. Dar *trebuie* să încetezi cu chestia asta superprotectoare de frate mai mare pe care o tot faci.

Travis a râs scurt.

— Nu mă joc de-a fratele mai mare, Pigeon. Nici măcar pe-aproape.

Parker a apărut de după colț și și-a vârât mâinile în buzunare, oferindu-mi brațul.

— E totul aranjat?

Travis și-a încleștat maxilarul, iar eu am trecut de cealaltă parte a lui Parker pentru a-i distrage atenția de la expresia lui Travis.

— Da, să mergem!

L-am luat pe Parker de braț și am făcut câțiva pași înainte să mă întorc să-i spun la revedere lui Travis, care se uita urât la ceafa lui Parker. Apoi m-a privit pe mine, trăsăturile relaxându-i-se.

— *Încetează*, i-am spus printre dinți, urmându-l pe Parker printre petrecăreții rămași.

— Cea argintie e a mea.

Farurile mașinii lui au clipit de două ori atunci când a apăsat butonul telecomenzii pentru a descuia portierele. Mi-a deschis portiera din dreapta, și eu am râs.

— Conduci un Porsche?

— Nu e numai un Porsche. E un Porsche 911 GT. E o mare diferență.

— Lasă-mă să ghicesc, e iubirea vieții tale? l-am întrebat, citând afirmația lui Travis despre motocicleta lui.

— Nu, e doar o mașină. Iubirea vieții mele va fi o femeie care îmi va purta numele de familie.

Mi-am îngăduit un zâmbet mic, încercând să nu fiu foarte afectată de replica lui. M-a ținut de mână să mă ajute să urc în mașină, iar când s-a așezat la volan, și-a aplecat capul în direcția mea și mi-a zâmbit.

— Ce faci diseară?

— Diseară? l-am întrebat.

— E dimineață. Vreau să te invit la cină înainte s-o facă altcineva.

Am zâmbit cu toată gura.

— N-am niciun plan.

— Vin să te iau la șase?

— Bine, i-am spus, privindu-l cum își împletește degetele cu ale mele.

Parker m-a dus direct acasă la Travis, păstrând viteza în limitele legale și mâna mea într-a lui. A parcat în spatele Harley-ului și, ca mai înainte, mi-a deschis portiera. Când am ajuns la intrare, s-a aplecat să mă sărute pe obraz.

— Odihnește-te! Ne vedem diseară, mi-a șoptit la ureche.

— Pa! i-am spus, apăsând clanța.

Când m-am împins, ușa s-a deschis și m-am dezechilibrat. Travis m-a prins de braț înainte să cad.

— Ușurel, Grace.

M-am întors și l-am văzut pe Parker privindu-ne cu o expresie de stinghereală. S-a aplecat pentru a examina interiorul apartamentului.

— Vreo fată umilită, aflată în nevoie, pe care trebuie s-o duc cu mașina?

Travis s-a uitat urât la Parker.

— Nu-mi vorbi așa!

Parker a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

— Întotdeauna îi fac zile fripte. Nu prea mai apuc atât de des de când el și-a dat seama că e mai ușor dacă le convinge să vină cu propriile lor mașini.

— Cred că asta chiar simplifică lucrurile, am spus, necăjindu-l pe Travis.

— Nu e amuzant, Pidge.

— *Pidge*? a întrebat Parker.

— E, ăăă… diminutivul de la Pigeon. E doar o poreclă, nici măcar nu știu de unde a scos-o, i-am explicat eu.

Era pentru prima dată când mă simțeam ciudat din pricina numelui pe care mi-l dăduse Travis în seara în care ne cunoscuserăm.

— Va trebui să mă pui la curent atunci când vei afla. Pare a fi o poveste pe cinste, a spus Parker zâmbind. Noapte bună, Abby!

— Nu cumva vrei să spui bună dimineața? l-am întrebat, urmărindu-l cum cobora repede treptele.

— Ba și asta, a strigat el, zâmbind dulce.

Travis a trântit ușa, iar eu a trebuit să-mi las capul pe spate ca să nu mă lovească în față.

— *Ce e*? am exclamat.

Travis a clătinat din cap și s-a dus în camera lui. L-am urmat și apoi am sărit într-un picior pentru a-mi scoate pantoful.

— Trav, e drăguț.

El a oftat și a venit spre mine.

— Ai să-ți faci singură rău, a spus, sprijinindu-mă de talie cu o mână și scoțându-mi pantofii cu cealaltă.

I-a aruncat în dulap, apoi și-a scos cămașa, ducându-se spre pat.

Mi-am descheiat fermoarul de la rochie și mi-am scos-o, lăsând-o să alunece peste șolduri și trimițând-o, cu o lovitură de picior, într-un colț al camerei. Mi-am tras un tricou peste cap, apoi mi-am scos sutienul, strecurându-l afară printr-o mânecă. Când mi-am prins părul într-un coc în vârful capului, am observat că Travis se zgâia la mine.

— Sunt convinsă că n-am nimic din ceea ce tu n-ai mai văzut până acum, i-am spus, dându-mi ochii peste cap.

M-am strecurat sub pături și mi-am pus capul pe pernă, încolăcindu-mă. El și-a desfăcut cureaua și și-a scos jeanșii.

Preț de o clipă, am așteptat, timp în care Travis a rămas nemișcat. Eram cu spatele la el, așa că mă întrebam ce făcea, stând tăcut în picioare lângă pat. Salteaua s-a lăsat când, în cele din urmă, s-a băgat și el în pat și am încremenit când și-a pus o mână pe șoldul meu.

— În seara asta nu m-am dus la o luptă, mi-a spus. A sunat Adam. Nu m-am dus.

— *De ce*? l-am întrebat, întorcându-mă cu fața spre el.

— Am vrut să mă asigur că ajungi acasă.

Am strâmbat din nas.

— Nu trebuie să-mi fii doică.

Mi-a trasat conturul brațului cu un deget, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

— Știu. Cred că încă îmi pare rău pentru alaltăseară.

— Ți-am spus că nu-mi pasă.

S-a ridicat în coate, privindu-mă nemulțumit.

— De asta ai dormit pe fotoliu? Fiindcă nu ți-a păsat?

— N-am putut să adorm după… după ce au plecat *prietenele* tale.

— Pe fotoliu ai dormit foarte bine. De ce n-ai putut să dormi cu mine?

— Vrei să spui lângă un tip care încă mirosea ca perechea de pipițe de la bar pe care tocmai o expediase acasă? Nu știu! Cât de egoist din partea mea!

Travis a clipit.

— Am spus că-mi pare rău.

— Iar eu am spus că nu-mi pasă. Noapte bună! i-am zis, întorcându-mă pe partea cealaltă.

S-au scurs câteva momente de tăcere. Și-a trecut mâna peste marginea pernei mele, lăsându-și apoi mâna peste a mea. Mi-a mângâiat degetele, apoi și-a lipit buzele de părul meu.

— Cât de îngrijorat am fost că n-ai să-mi mai vorbești niciodată… Cred totuși că e mai rău că ești indiferentă.

Mi se închideau ochii.

— Travis, ce vrei de la mine? Nu vrei să fiu supărată pentru ceea ce ai făcut, dar vrei să-mi pese. Tu ai vorbit cu America și i-ai spus că nu vrei să-mi dai întâlniri, dar te enervezi când eu spun același lucru, astfel încât ajungi să ieși ca o furtună pe ușă și te îmbeți ca un caraghios. N-ai nicio logică.

— De asta i-ai povestit pietenei tale toate lucrurile alea? Fiindcă am spus că nu-mi voi da întâlniri cu tine?

Am scrâșnit din dinți. Tocmai insinuase că jucam nu știu ce jocuri cu el. Am formulat cel mai direct răspuns la care m-am putut gândi.

— Nu, am vorbit serios. N-am vrut să sune ca o insultă.

— Tocmai am spus asta, a ripostat el, scărpinându-și nervos părul tuns scurt, pentru că nu vreau să stric nimic. Nici n-aș ști cum să procedez pentru a fi cel pe care îl meriți. Încercam să fac lucrurile să meargă în mintea mea.

— Mă rog. Trebuie să dorm puțin. Am o întâlnire diseară.

— Cu Parker? m-a întrebat, din vocea lui răzbătând furia.

— Da. Pot, te rog, să dorm?

— Sigur, a spus, dându-se jos din pat și trântind ușa în urma lui.

Fotoliul a scârțâit sub greutatea sa, iar apoi pe hol s-au revărsat vocile înăbușite de la televizor. Am închis ochii și am încercat să mă calmez suficient încât să dorm, fie chiar și numai pentru câteva ore.

Când m-am trezit, ceasul arăta trei după-amiaza. Am înșfăcat un prosop și halatul, apoi m-am dus cu pași târșâiți la baie. Imediat cum am tras perdeaua la duș, ușa s-a deschis și s-a închis la loc. Am așteptat, dar singurul sunet care se auzea era cel al capacului de la toaletă care s-a izbit.

— Travis?

— Nu, eu sunt, a spus America.

— Chiar *trebuie* să faci pipi aici? Aveți baia voastră.

— Shep a stat acolo jumătate de oră din cauza berilor. Nu intru acolo.

— Drăguț.

— Am auzit că ai întâlnire diseară. Travis e furios rău! a zis ea cu voce cântată.

— La șase! America, e așa de drăguț! E numai…

M-am oprit, oftând. Îmi mărturiseam sentimentele și nu-mi stătea în fire s-o fac. M-am tot gândit la cât de perfect fusese încă de când ne cunoscuserăm. Era exact ceea ce-mi trebuia: opusul lui Travis.

— Te-a lăsat fără cuvinte? a chicotit ea.

Mi-am scos capul de după perdea.

— N-am vrut să vin acasă! Aș fi putut să vorbesc cu el la nesfârșit!

— Sună promițător. Și totuși, nu e ciudat că ești aici?

M-am vârât sub jetul de apă, clătindu-mă.

— I-am explicat.

Am auzit cum se trage apa la toaletă, apoi cum robinetul se deschide, răcindu-mi preț de o clipă apa de la duș. Am țipat și ușa s-a deschis.

— Pidge? a întrebat Travis.

America a râs.

— Am tras apa la toaletă, Trav, liniștește-te.

— A! Pigeon, ești bine?

— Sunt cât se poate de bine. Ieși!

Ușa s-a închis din nou și am oftat.

— Oare cer prea mult dacă vreau o încuietoare la ușă?

America nu mi-a răspuns.

— Mare?

— E păcat că n-ați putut ajunge să fiți pe aceeași lungime de undă. Tu ești singura fată care ar fi putut să…, a spus ea oftând. N-are nicio importanță. Acum nu mai contează.

Am oprit apa și m-am înfășurat într-un prosop.

— Ești la fel de rea ca el. E ca o boală… n-aveți niciunul nicio noimă. Te-a călcat pe nervi, îți amintești?

— Știu, a spus ea, dând aprobator din cap.

M-am dus la noul meu uscător de păr și am început procesul de dichisire pentru întâlnirea cu Parker. Mi-am ondulat părul, mi-am dat unghiile cu ojă și buzele cu un roșu intens. Era cam prea mult pentru o primă întâlnire. M-am încruntat la propriul chip din oglindă. Nu pe Parker încercam să-l impresionez. La urma urmelor, nu era cazul să mă simt ofensată când Travis mă acuzase că mă țin de jocuri cu el.

Aruncând o ultimă privire în oglindă, m-am simțit vinovată. Travis se străduia din răsputeri, iar eu eram o alintată încăpățânată.

M-am dus în camera de zi și Travis mi-a zâmbit, asta nefiind câtuși de puțin reacția la care mă așteptam.

— Ești… minunată.

— Mulțumesc, i-am spus, buimăcită de lipsa de iritare sau de gelozie din vocea lui.

Shepley a fluierat.

— Drăguță alegere, Abby. Băieților le place roșul.

— Iar buclele sunt splendide, a adăugat America.

S-a auzit soneria, și America a zâmbit, făcând din mână cu o bucurie exagerată.

— Distracție plăcută!

Am deschis ușa. Parker, îmbrăcat cu pantaloni largi și purtând cravată, ținea în mână un buchețel de flori. Ochii lui au executat o examinare sumară, de la rochie la pantofi și înapoi.

— Ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată, mi-a spus el fermecat.

Am privit în urmă pentru a-i face cu mâna prietenei mele, al cărei zâmbet era atât de larg încât îi vedeam toată dantura. Shepley avea expresia unui tată mândru, iar Travis nu-și lua ochii de la televizor.

Parker mi-a întins mâna pentru a mă conduce la Porscheul lui strălucitor. Odată urcați, a pufnit scurt.

— Ce este? l-am întrebat.

— Trebuie să-ți spun că eram cam emoționat la gândul că vin s-o iau în oraș pe femeia de care e îndrăgostit Travis Maddox… chiar de la el de acasă. Nici nu știi câți oameni m-au acuzat azi de nebunie.

— Travis nu este îndrăgostit de mine. Uneori, de-abia suportă să se afle în preajma mea.

— Atunci, e o relație de iubire/ură? Căci, în clipa în care le-am spus celor din frăție că te scot în oraș în seara asta, cu toții mi-au spus același lucru. În ultima vreme el a avut un comportament atât de schimbător — chiar și mai și decât de-obicei —, astfel că au ajuns cu toții la această concluzie.

— Se înșală cu toții, am insistat eu.

Parker a clătinat din cap de parcă eu n-aș fi avut nici cea mai vagă idee. A continuat să mă țină de mână.

— Hai mai bine să mergem. Avem rezervare.

— Unde?

— La Biasetti. Am făcut o încercare… Sper că îți place mâncarea italienească.

M-am arătat surprinsă.

— Dar n-a fost prea din scurt pentru o rezervare? Restaurantul acela e mereu aglomerat.

— Păi… e restaurantul nostru. Mă rog, pe jumătate.

— Îmi place mâncarea italienească.

Parker a condus până la restaurant respectând întocmai limita de viteză, semnalizând ori de câte ori era cazul și reducând viteza la fiecare semafor cu lumină galbenă intermitentă. Când vorbea, nu-și lua ochii de la drum. Când am ajuns la restaurant, am izbucnit în râs.

— Ce este? m-a întrebat el.

— Ești… un șofer foarte prudent. Ceea ce e un lucru bun.

— E altceva față de mersul în spatele lui Travis pe motocicletă? a spus el, zâmbind.

Ar fi trebuit să râd, dar diferența dintre ei nu părea un lucru bun.

— Hai să nu vorbim în seara asta despre Travis. Bine?

— Mi se pare corect, a zis el, coborând din mașină pentru a-mi deschide portiera.

Am fost conduși imediat la o masă lângă o fereastră boltită. În pofida faptului că eram și eu îmbrăcată în rochie, păream sărăcăcioasă prin comparație cu celelalte femei din restaurant. Erau scăldate în diamante și îmbrăcate în rochii de cocktail. Nu mai luasem niciodată masa într-un loc atât de șic.

Am comandat, și Parker și-a închis meniul, zâmbindu-i chelnerului.

— Și adu-ne, te rog, o sticlă de Allegrini Amarone.

— Da, domnule, i-a spus chelnerul, luându-ne meniurile.

— Locul ăsta este incredibil, i-am spus în șoaptă, aplecându-mă peste masă.

Ochii lui verzi s-au luminat.

— Mulțumesc, am să-i spun tatei că-ți place.

De masa noastră s-a apropiat o femeie. Avea părul blond prins într-un coc franțuzesc, o șuviță argintie întrerupându-i onduleul ușor al bretonului. Am încercat să nu mă holbez la giuvaierurile strălucitoare care se odihneau în jurul gâtului ei sau la cele care i se legănau dintr-o parte într-alta în urechi, dar acestea erau făcute pentru a fi remarcate. M-a reperat cu ochii ei albaștri cercetători.

S-a întors repede pentru a-l privi pe partenerul meu.

— Cum o cheamă pe prietena ta, Parker?

— Mamă, ea este Abby Abernathy. Abby, ea e mama mea, Vivienne Hayes.

Am întins mâna și ea mi-a strâns-o scurt, o dată. Cu o mișcare îndelung studiată, interesul i-a luminat trăsăturile bine conturate ale feței, și s-a uitat la Parker.

— Abernathy?

Mi s-a pus un nod în gât; eram îngrijorată că ar fi putut să-mi recunoască numele. Expresia lui Parker a devenit una de nerăbdare.

— E din Wichita, mamă. Nu-i cunoști familia. Studiază la Eastern.

— A, da?

Din nou, Vivienne m-a privit țintă.

— Parker se duce la anul la Harvard.

— Am auzit. Cred că e grozav. Trebuie să fiți tare mândră.

Privirea i s-a mai îmblânzit puțin, iar colțurile gurii au schițat un zâmbet de superioritate.

— Chiar suntem. Mulțumesc.

Eram uimită cum putea vorbi pe un ton atât de politicos, dar în același timp atât de disprețuitor. Nu era un talent pe care să și-l fi dezvoltat peste noapte. Doamna Hayes probabil că petrecuse ani la rând impresionând oamenii cu superioritatea ei.

— Mă bucur că te-am văzut, mamă. Noapte bună!

Ea l-a sărutat pe obraz, ştergând apoi urma de ruj cu degetul mare şi ducându-se înapoi la masa ei.

— Îmi pare rău pentru chestia asta, n-am ştiut că va fi aici.

— E în regulă. Pare… drăguţă.

Parker a izbucnit în hohote.

— Da, pentru un piranha.

Mi-am înăbuşit un chicotit, iar el mi-a oferit un surâs parcă cerându-şi scuze.

— Se va da ea pe brazdă. Numai că va mai dura puţin.

— Să sperăm că doar până vei pleca la Harvard.

Am vorbit fără oprire despre mâncare, analiză matematică, Eastern, ba chiar şi despre Cerc. Parker era fermecător, amuzant şi spunea exact lucrurile potrivite. Diferite persoane s-au apropiat să-l salute, iar el mă prezenta de fiecare dată cu un zâmbet plin de mândrie. Era privit ca o celebritate acolo, iar când am plecat, am simţit privirile admirative ale tuturor din încăpere.

— Acum ce urmează? l-am întrebat.

— Mă tem că luni am un examen semestrial la anatomia comparată a vertebratelor la prima oră. Trebuie să învăţ puţin, mi-a spus, luându-mi mâna într-a lui.

— Ce bine că tu eşti cel care trebuie să studieze, şi nu eu, i-am spus, încercând să nu par prea dezamăgită.

M-a condus până la apartament cu maşina, iar în timp ce urcam scările, m-a ţinut de mână.

— Parker, îţi mulţumesc.

Eram conştientă de zâmbetul ridicol de pe faţa mea.

— M-am simţit fantastic.

— Oare e prea devreme să-ţi cer o a doua întâlnire?

— Deloc, i-am răspuns, radiind toată.

— Să te sun mâine?

— Sună perfect.

Apoi s-a lăsat un moment de tăcere stânjenitoare. Partea de întâlnire de care îmi era groază. A te săruta sau a nu te săruta, uram întrebarea.

Înainte de a avea ocazia să mă întreb dacă mă va săruta sau nu, mi-a mângâiat obrajii și m-a tras spre el, lipindu-și buzele de ale mele. Erau moi și calde și minunate. S-a tras înapoi, apoi m-a sărutat din nou.

— Vorbim mâine, Abs.

Am fluturat din mână, urmărindu-l cum coboară spre mașină.

— Pa!

Din nou, când am apăsat pe clanță, ușa s-a smucit în lături și am căzut în față. Travis m-a prins și mi-am recăpătat echilibrul.

— Vrei să încetezi cu asta? l-am întrebat, închizând ușa în urma mea.

— *Abs*? Ce ești tu, o înregistrare video cu exerciții fizice?[7] a întrebat el pe un ton batjocoritor.

— Pigeon? am spus și eu cu o doză egală de dispreț. O pasăre anostă care se găinățează peste tot pe trotuar?

— Ba îți place Pigeon, a zis el defensiv. Poate fi o porumbiță, o fată atrăgătoare, o carte câștigătoare la poker, alege ce vrei. Ești Pigeon a mea.

L-am apucat de braț pentru a mă descălța de pantofii cu toc, apoi m-am dus spre camera lui. În timp ce mă schimbam în pijama, m-am străduit din răsputeri să rămân supărată pe el.

Travis s-a așezat pe pat și și-a încrucișat brațele la piept.

— Te-ai distrat bine?

— M-am distrat — *oftat* — fantastic. A fost o seară perfectă. El este…

Nu-mi venea în minte niciun cuvânt potrivit pentru a-l descrie, așa că m-am limitat la a clătina din cap.

— Te-a sărutat?

Mi-am lipit buzele una de alta și am dat aprobator din cap.

— Are buze tare moi.

Travis a sărit înapoi.

---

7 Abs, în engleză, se traduce prin „abdomene“.

— Nu-mi pasă ce fel de buze are.

— Crede-mă, este important. Mă emoționez foarte tare și când vine vorba de primele săruturi, dar acesta n-a fost prea rău.

— Te emoționezi din pricina unui sărut? m-a întrebat amuzat.

— Numai la primele. Le detest.

— Și eu le-aș detesta dacă ar trebui să-l sărut pe Parker Hayes.

Am chicotit și m-am dus în baie să mă demachiez. Travis a venit după mine, rezemându-se de tocul ușii.

— Deci, ai de gând să mai ieși?

— Da. Mă sună mâine.

M-am șters pe față și m-am dus repejor în dormitor, sărind în pat. Travis s-a dezbrăcat, rămânând în boxeri, și s-a așezat cu spatele la mine. Ușor chircit, părea epuizat. Când s-a întins, i s-au relaxat și mușchii spatelui, iar el m-a privit preț de o clipă.

— Dacă te-ai distrat atât de bine, cum de-ai venit acasă atât de devreme?

— Are un examen important luni.

Travis a strâmbat din nas.

— Cui îi pasă?

— Încearcă să intre la Harvard. Trebuie să studieze.

A pufnit, întorcându-se pe burtă. L-am privit cum și-a vârât mâinile sub pernă, părând iritat.

— Mda, asta e ceea ce le tot spune tuturor.

— Nu fi ticălos! Are și el prioritățile lui… Consider că e o persoană responsabilă.

— N-ar trebui ca iubita lui să fie prioritatea numărul unu?

— Nu sunt *iubita lui*. Trav, n-am avut decât o întâlnire, l-am mustrat.

— Așadar, ce-ați făcut voi doi?

I-am aruncat o privire ucigătoare, iar el a râs.

— Ce e? Sunt doar curios.

Văzând că era sincer, i-am descris totul, de la restaurant la mâncare, până la lucrurile amuzante și plăcute pe care le-a spus

Parker. Știam că pe buze îmi încremenise un zâmbet tâmp, dar nu mă puteam abține să nu zâmbesc în timp ce descriam seara perfectă.

Travis m-a urmărit zâmbind amuzat în timp ce eu îndrugam verzi și uscate, ba chiar mi-a pus întrebări. Cu toate că părea frustrat în legătură cu situația lui Parker, aveam senzația clară că se bucura că mă vede fericită.

Travis s-a făcut comod pe partea lui de pat, iar eu am căscat. Ne-am privit reciproc preț de o clipă înainte ca el să ofteze.

— Mă bucur că te-ai distrat, Pidge. Meriți.

— Mulțumesc, i-am spus zâmbind.

De pe noptieră a răsunat tonul de apel al mobilului meu, iar eu m-am ridicat brusc în șezut să văd ce era afișat pe ecran.

— Alo?

— E mâine, a spus Parker.

M-am uitat la ceas și am izbucnit în râs. Era douăsprezece și un minut.

— Așa e.

— Așadar, ce părere ai de luni-seară? m-a întrebat.

Mi-am acoperit gura un moment, apoi am inspirat adânc.

— Ăăă, da. Luni e grozav.

— Bine. Ne vedem luni, a spus el.

Îmi dădeam seama că zâmbește. Am închis și i-am aruncat o privire lui Travis, care mă urmărea oarecum necăjit. M-am întors cu spatele la el și m-am ghemuit, bucuroasă.

— Ce copil ești, a spus Travis, întorcându-se și el cu spatele.

Mi-am dat ochii peste cap. El s-a întors, trăgându-mă în așa fel încât să fim față-n față.

— Chiar îți place de *Parker*?

— Nu-mi strica bucuria, Travis!

S-a zgâit la mine preț de o clipă, apoi a clătinat din cap, întorcându-se iar cu spatele.

— *Parker Hayes*.

VI

PUNCT DE COTITURĂ

Întâlnirea de luni seara s-a ridicat la înălțimea tuturor așteptărilor mele. Am mâncat la restaurantul chinezesc și m-am distrat în legătură cu abilitățile lui Parker de a mânui bețișoarele. Când m-a adus acasă, Travis a deschis ușa înainte ca Parker să apuce să mă sărute. Când am ieșit din nou miercuri seara, Parker s-a asigurat că mă sărută în mașină.

Joi la prânz m-am întâlnit cu Parker la cantină și a reușit să-i surprindă pe toți așezându-se pe locul lui Travis. Când Travis și-a terminat țigara și a intrat, a trecut indiferent pe lângă Parker și s-a așezat la capătul mesei. Megan s-a apropiat de el, dar el a concediat-o pe loc, făcându-i semn să plece. După asta, toată lumea de la masă a tăcut, iar mie mi-a fost greu să mă concentrez la orice spunea Parker.

— Presupun că n-am fost invitat, a spus Parker, făcându-mă să fiu atentă.

— Ce anume?

— Am auzit că petrecerea pentru ziua ta de naștere e duminică. Eu n-am fost invitat?

America a tras cu coada ochiului spre Travis, care se uita urât la Parker de parcă ar mai fi lipsit numai câteva secunde până să-l lase lat.

— Parker, trebuia să fie o petrecere-surpriză! l-a dojenit America pe un ton blând.

— A! a spus Parker, crispându-se.

— Dați o petrecere-surpriză pentru mine? am întrebat-o pe America.

Ea a ridicat din umeri.

— A fost ideea lui Trav. Are loc duminică, la Brazil. La șase.

Parker s-a îmbujorat la față.

— Acum *chiar* că nu voi fi invitat, cred.

— Ba nu! Sigur că ești invitat! i-am spus, ținându-l de mână deasupra mesei.

Douăsprezece perechi de ochi s-au îndreptat spre mâinile noastre. Am observat că și Parker se simțea la fel de stânjenit pe cât mă simțeam și eu din pricina atenției acordate, așa că i-am dat drumul și mi-am pus mâinile în poală.

Parker s-a ridicat.

— Mai am câteva lucruri de făcut înainte de cursuri. Te sun mai târziu.

— Bine, i-am spus, zâmbindu-i încurcată.

Parker s-a aplecat peste masă și m-a sărutat pe buze. Liniștea care s-a lăsat peste cantină era totală, iar America m-a înghiontit după ce Parker a plecat.

— Nu-ți dă fiori felul în care se uită toți la tine? m-a întrebat ea în șoaptă.

A aruncat o privire prin sală, încruntându-se.

— *Ce e*? a țipat ea. Vedeți-vă de treburile voastre, perverșilor!

Rând pe rând, capetele s-au întors, și cantina s-a umplut de murmure. Mi-am acoperit ochii cu mâinile.

— Vezi tu, înainte eram jalnică fiindcă eram iubita cea proastă a lui Travis. Acum sunt dracul gol fiindcă toată lumea crede că alerg de la Travis la Parker și înapoi ca o minge de ping-pong.

Cum America nu spunea nimic, m-am uitat în sus.

— Ce-i? Nu-mi spune că și tu ai pus botul la rahatul ăsta!

— N-am spus nimic! a protestat ea.

A clătinat din cap, rămânând tăcută. Privirile reci pe care mi le-au aruncat ceilalți studenți au devenit brusc evidente, iar eu m-am ridicat, ducându-mă la capătul mesei.

— Trebuie să vorbim, am spus, bătându-l pe Travis pe umăr.

Am încercat să par politicoasă, dar clocoteam pe dinăuntru de furie, așa că vorbele mele erau tăioase. Întreaga populație studențească, inclusiv cea mai bună prietenă a mea, credea că jonglam cu cei doi bărbați. Nu exista decât o singură soluție.

— Vorbește, deci, a spus Travis, mușcând din ceva ce semăna cu un șnițel.

M-am foit, observând ochii curioși ai tuturor celor aflați suficient de aproape încât să ne poată auzi. Văzând că Travis tot nu se mișca, l-am apucat de braț și l-am tras cu putere. El s-a ridicat și a ieșit după mine, având un zâmbet întipărit pe chip.

— Ce e, Pidge? m-a întrebat, privindu-mi mâna cu care îl țineam de braț, apoi fața.

— Trebuie să mă lași să renunț la pariu, l-am implorat eu.

I-a căzut fața.

— Vrei *să pleci*? De ce? Ce-am făcut?

— Tu n-ai făcut nimic, Trav. Dar n-ai observat cum se zgâiesc ceilalți? Devin paria de la Eastern U.

Travis a clătinat din cap și și-a aprins o țigară.

— Nu e problema mea.

— *Ba da*, este. Parker a spus că toată lumea crede că îl paște moartea fiindcă tu ești îndrăgostit de mine.

Travis a ridicat din sprâncene și s-a înecat cu fumul pe care tocmai îl inhalase.

— Așa spune lumea? a repetat el între două accese de tuse.

Am încuviințat dând din cap. El s-a uitat în altă parte, cu ochii larg deschiși, trăgând încă un fum.

— Travis! Trebuie să mă lași să renunț la pariu! Nu mă pot întâlni cu Parker și, în același timp, să locuiesc cu tine. Pare îngrozitor!

— Păi, nu te mai întâlni cu Parker!

M-am uitat urât la el.

— Nu asta e problema și o știi prea bine.

— Acesta este singurul motiv pentru care vrei să pleci? Din pricina a ceea ce spune lumea?

— Măcar înainte eu eram proasta și tu tipul cel rău, am rostit eu în barbă.

— Pidge, răspunde la întrebare!

— Da!

Travis a privit dincolo de mine, la studenții care intrau și ieșeau din cantină. Delibera, iar nerăbdarea mea creștea în timp ce el întârzia să ia o hotărâre.

În cele din urmă, a spus mândru și hotărât:

— Nu.

Am clătinat din cap, convinsă fiind că n-am înțeles bine.

— Poftim?

— Nu. Tu însăți ai spus: un pariu e un pariu. Când se încheie luna, pleci cu Parker, el va deveni doctor, vă veți căsători și veți avea doi virgulă cinci copii și eu n-o să te mai văd niciodată.

S-a strâmbat la auzul propriilor lui cuvinte.

— Mai am încă trei săptămâni. Nu renunț la asta pentru o bârfă din sala de mese.

M-am uitat prin geam la toți cei din cantină care ne priveau. Nedorita atenție făcea ca ochii să mă usture. L-am împins cu umărul și m-am dus la următoarea oră de curs.

— Pigeon! a strigat Travis după mine.

Nu m-am întors.

Seara, America stătea pe podeaua băii, pălăvrăgind despre băieți, în timp ce eu stăteam în picioare în fața oglinzii și-mi legam părul în coadă de cal. O ascultam numai pe jumătate, gândindu-mă la cât de

răbdător fusese Travis — știam că îi displăcea ideea ca Parker să vină și să mă ia de la el de acasă la fiecare două seri.

Mi-a venit în minte expresia chipului lui Travis din clipa în care îi cerusem să renunțăm la pariu și când îi spusesem ce spunea lumea — că este îndrăgostit de mine. Nu mă puteam opri să mă întreb de ce nu negase.

— Păi, Shep crede că ești prea dură cu el. El n-a avut niciodată pe nimeni la care să țină suficient încât să…

Travis a băgat capul pe ușă și a zâmbit când m-a văzut că mă chinuiam să-mi aranjez părul.

— Vreți să luăm cina? ne-a întrebat.

America s-a ridicat să se uite în oglindă, trecându-și degetele prin părul ei auriu.

— Shep vrea să vedem care-i treaba cu restaurantul mexican din centru, dacă vreți și voi să mergem.

Travis a clătinat din cap.

— Am crezut că eu și Pidge am putea merge în seara asta singuri.

— Ies cu Parker.

— Iar? m-a întrebat necăjit.

— Iar, am spus cu o voce cântată.

S-a auzit soneria și am trecut în viteză pe lângă Travis pentru a deschide ușa. Parker stătea în fața mea, cu părul lui blond, ondulat natural, pieptănat în sus pe creștet, și cu fața proaspăt rasă.

— Arăți vreodată mai puțin decât superb? m-a întrebat Parker.

— Dacă e să mă refer la prima dată când a venit aici, am să răspund că da, a zis Travis de după umărul meu.

Mi-am dat ochii peste cap și am surâs, ridicând un deget spre Parker pentru a-i face semn să aștepte. M-am întors și l-am îmbrățișat pe Travis. A înlemnit de surpriză și apoi s-a relaxat, trăgându-mă mai aproape de el.

L-am privit în ochi și i-am zâmbit.

— Îți mulțumesc că-mi organizezi petrecerea de aniversare. Am voie să aleg repetarea unei promisiuni amânate legată de o cină?

Pe chipul lui Travis se citeau emoții amestecate; apoi, încântat, m-a întrebat:

— Mâine?

L-am strâns în brațe, iar el a zâmbit larg.

— Absolut.

Mi-am luat la revedere fluturând din mână în timp ce Parker m-a luat de cealaltă mână.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Parker.

— Nu prea ne-am înțeles în ultima vreme. Asta a fost varianta mea pentru ramura de măslin.

— Ar trebui să-mi fac griji? m-a întrebat, deschizându-mi portiera.

— Nu.

L-am sărutat pe obraz.

În timpul mesei, Parker a vorbit despre Harvard și despre Casă și despre planurile lui de a-și căuta un apartament. S-a încruntat.

— Te va conduce Travis la petrecerea de aniversare?

— Nu sunt prea sigură. Nu mi-a spus nimic în legătură cu asta.

— Dacă nu-l deranjează, te-aș conduce eu.

Mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o.

— Am să-l întreb. Petrecerea a fost ideea lui, așa încât…

— Înțeleg. Dacă nu, ne vedem acolo, mi-a spus el zâmbind.

Parker m-a condus acasă, oprind în parcare. Când ne-am luat rămas-bun sărutându-ne, buzele lui au întârziat pe ale mele. A tras frâna de mână în timp ce gura lui parcurgea distanța de la maxilarul meu la ureche, apoi la jumătatea distanței, în jos, pe gât. M-a luat prin surprindere și, drept răspuns, am oftat ușor.

— Ești așa de frumoasă! a șoptit el. Toată seara atenția mi-a fost distrasă de gâtul tău dezgolit.

Mi-a depus sărutări pe gât, iar eu am oftat zgomotos.

— De ce ți-a trebuit atât? l-am întrebat zâmbind și ridicându-mi bărbia pentru a-i oferi un acces mai ușor.

Parker s-a concentrat asupra buzelor mele. Mi-a susținut fața cu mâinile și m-a sărutat ceva mai apăsat decât de obicei. Nu aveam prea mult loc în mașină, dar am făcut ca spațiul disponibil să ne fie de folos. El s-a aplecat asupra mea, iar eu mi-am îndoit genunchii în timp ce m-am lipit cu spatele de geam. Și-a strecurat limba în gura mea, iar cu mâna m-a prins de gleznă, apoi de coapsă. Geamurile s-au aburit în câteva minute de la respirația noastră precipitată. Buzele lui mi-au atins ușor clavicula, apoi și-a ridicat brusc capul când geamul a vibrat de la niște lovituri puternice.

Parker s-a ridicat în șezut, iar eu m-am îndreptat, potrivindu-mi rochia. Am sărit cât colo când portiera s-a deschis brusc. Travis și America stăteau lângă mașină. America se încrunta compătimitor, iar Travis părea pe cale să facă o criză cumplită de furie.

— Ce *naiba*, Travis? a țipat Parker.

Deodată, situația părea periculoasă. Nu îl auzisem niciodată pe Parker să ridice vocea, încheieturile degetelor lui Travis se albiseră — iar eu eram la mijloc. Dând din cap spre Parker, ca un avertisment tăcut, America și-a pus o mână pe brațul masiv al lui Travis, mână care, prin contrast, părea tare mică.

— Vino, Abby! Trebuie să vorbesc cu tine, mi-a spus.

— Despre ce?

— Vino odată! s-a răstit ea.

M-am uitat la Parker, văzând furia din ochii lui.

— Îmi pare rău, trebuie să plec.

— Nu-i nimic. Du-te!

Travis m-a ajutat să cobor din mașină, apoi a trântit portiera. M-am răsucit și, astfel, mă găseam între el și mașină, împingându-l în umăr.

— Ce-i *cu tine*? Las-o baltă!

America părea agitată. N-a durat mult până să-mi dau seama de ce. Travis duhnea a whisky; ea insistase să-l însoțească, sau el o rugase să vină. În orice caz, rolul ei era să-l tempereze.

Cauciucurile strălucitorului Porsche al lui Parker au scrâșnit ieșind din parcare, iar Travis și-a aprins o țigară.

— Mare, acum poți să intri în casă.

America m-a tras de fustă.

— Hai, Abby!

— De ce nu mai stai, *Abs?* m-a întrebat el, fierbând de mânie.

I-am făcut semn prietenei mele să o ia înainte, iar ea s-a supus fără prea mult chef. Mi-am încrucișat brațele la piept, gata de luptă, pregătindu-mă să-l înfrunt după ce-mi va fi ținut inevitabila predică. Travis a tras mai multe fumuri din țigară, iar când a devenit clar că n-avea de gând să-mi dea explicații, mi-am pierdut răbdarea.

— De ce-ai făcut asta? l-am întrebat.

— De ce? Pentru că te mozolea în fața casei mele! a țipat el.

Am văzut că privirea îi era pierdută și mi-am dat seama că nu era capabil să poarte o conversație rațională.

Mi-am păstrat vocea calmă.

— Oi fi stând eu cu tine, dar ce fac și cu cine o fac e treaba *mea*.

Și-a aruncat țigara pe jos.

— Pidge, tu meriți ceva mult mai bun decât ăsta. Nu-l lăsa să ți-o tragă în mașină de parcă ai fi o pipiță ieftină pe care o agăți la balul bobocilor.

— N-aveam de gând să fac sex cu el!

A gesticulat spre locul gol unde stătuse mașina lui Parker.

— Atunci, ce făceați?

— Tu nu ți-ai făcut niciodată de cap cu cineva, Travis? Nu te-ai prostit fără să lași să se ajungă prea departe?

S-a încruntat și a clătinat din cap de parcă-i vorbeam în păsărească.

— Ce rost are așa ceva?

— Chestia asta funcționează pentru o mulțime de oameni… mai ales pentru cei care *își dau întâlniri*.

— Toate geamurile erau aburite, mașina se clătina… de unde voiai să știu? m-a întrebat el, dând din mâini spre parcarea goală.

— Poate că ar trebui să nu mă mai spionezi!

S-a frecat pe față și a clătinat din cap.

— Nu pot să suport așa ceva, Pigeon! Simt că înnebunesc.

Am ridicat brațele în aer, apoi le-am lăsat să cadă, plesnindu-mă peste coapse.

— *Ce* nu poți să suporți?

— Dacă te culci cu el, nu vreau să știu despre asta. Intru la pușcărie dacă aflu că el… pur și simplu nu-mi spune.

— Travis! am strigat, furioasă la culme. Nu-mi vine *să cred* că ai spus așa ceva! Ăsta e un pas mare pentru mine!

— Așa spun toate fetele!

— Nu mă refer la târfele cu care ai tu de-a face! Mă refer la mine! i-am spus, punându-i mâna pe piept. N-am… *Îhh*! Nu contează.

M-am îndepărtat de el, dar Travis m-a înșfăcat de braț, răsucindu-mă pentru a fi față în față.

— Ce n-ai…? m-a întrebat, clătinându-se puțin.

Nu i-am răspuns — nu era nevoie. Vedeam după cum se luminase la față că pricepuse și a râs scurt.

— Ești *virgină*?

— Și ce dacă? i-am spus, simțind cum îmi iau foc obrajii.

Mă privea printre gene, de parcă încerca să gândească în pofida cantității de whisky îngurgitate.

— De aia era America atât de sigură că n-o să se ajungă prea departe.

— Am avut același prieten în toți cei patru ani de liceu. Era preot aspirant! Nici n-a fost vorba de așa ceva!

Mânia lui Travis s-a evaporat, iar în ochii lui și-a făcut loc ușurarea.

— Un preot tânăr? Ce s-a întâmplat după toată această abstinență cu greu obținută?

— El voia să se însoare și să rămână în… Kansas. Eu nu.

Îmi doream cu disperare să schimb subiectul. Amuzamentul din ochii lui Travis era suficient de umilitor. Nu voiam ca el să sape și mai adânc în trecutul meu.

A făcut un pas spre mine și mi-a luat fața în mâinile lui.

— O virgină, a spus, clătinând din cap. N-aș fi zis, după felul în care ai dansat la Red.

— Foarte amuzant, am răspuns, urcând cu pas apăsat treptele.

Travis a încercat să mă urmeze, dar s-a împiedicat și a căzut, rostogolindu-se pe spate și râzând isteric.

— Ce faci? Ridică-te! i-am spus, ajutându-l să se ridice în picioare.

Și-a petrecut brațul pe după gâtul meu, iar eu l-am ajutat să urce pe scări. Shepley și America erau deja în pat, așadar, fără niciun fel de ajutor prin preajmă, mi-am aruncat cât colo pantofii din picioare, pentru a nu risca să-mi rup gleznele cărându-l pe Travis în dormitor. A căzut pe spate, trăgându-mă și pe mine cu el.

Când am aterizat, fața mea era la câțiva centimetri de a lui. Brusc, expresia de pe chipul său a devenit una serioasă. S-a aplecat, aproape sărutându-mă, dar l-am împins la o parte. S-a arătat surprins.

— Las-o baltă, Trav! i-am spus.

M-a ținut strâns lipită de el până când am încetat să mă mai zbat, apoi mi-a tras breteaua rochiei, făcând-o să-mi atârne pe umăr.

— De vreme ce cuvântul virgină a ieșit de pe buzele alea frumoase ale tale… simt nevoia imperioasă să te ajut să te dezbraci de rochie.

— Păi, asta e destul de rău. Erai gata să-l omori pe Parker pentru același lucru cu douăzeci de minute în urmă, așa că nu fi ipocrit!

— La dracu' cu Parker! El nu te cunoaște așa cum te cunosc eu.

— Trav, haide! Hai să te dezbrac și să te bag în pat!

— Asta spun și eu, a chicotit el.

— Cât de mult ai băut? l-am întrebat, reușind în cele din urmă să-mi găsesc un punct de sprijin, rezemându-mă cu mâna de marginea patului, între picioarele lui.

— Destul, a zâmbit el, trăgând de tivul rochiei mele.

— Probabil că ai depășit *destul* în urmă cu vreo trei litri, i-am spus, dându-i mâna la o parte.

Mi-am înfipt un genunchi pe saltea, alături de el, și i-am scos tricoul peste cap. A întins din nou mâna după mine, iar eu l-am apucat de încheietură, pufnind din pricina mirosului greu din aer.

— Doamne, Trav, duhnești a Jack Daniels.

— A Jim Beam, m-a corectat el, dând din cap ca un bețiv.

— Miroase a lemn ars și chimicale.

— Și gustul e la fel, a râs el.

I-am desfăcut cureaua. El a râs de mișcarea mea smucită, apoi a ridicat capul pentru a mă privi.

— Mai bine ți-ai păzi virginitatea, Pidge. Știi că-mi place dur.

— Taci din gură! i-am spus, descheindu-i jeanșii. I-am tras peste șolduri, apoi în jos pe picioare. I-am aruncat jos și am stat cu mâinile în șolduri, gâfâind. Picioarele îi atârnau peste marginea patului. Ținea ochii închiși, respirând adânc și greoi. Adormise.

M-am dus la dulap, clătinând din cap în timp ce scormoneam printre haine. Mi-am deschis fermoarul rochiei și am lăsat-o să cadă în jos, peste șolduri, până la glezne. Îndesând-o într-un colț, mi-am desfăcut părul, scuturându-l.

Dulapul dădea pe dinafară din pricina hainelor lui și a hainelor mele, și am pufnit, suflându-mi părul de pe față, în timp ce căutam prin toată debandada de tricouri. Când am tras unul de pe umeraș, Travis s-a izbit de spatele meu, prinzându-mă cu brațele de talie.

— Doamne, ce m-ai speriat! m-am plâns eu.

Și-a trecut mâinile peste pielea mea. Le simțeam altfel: lente și hotărâte. Am închis ochii atunci când m-a lipit de el și și-a îngropat fața în părul meu, dezmierdându-mă cu nasul. I-am simțit pielea goală lipită de a mea și mi-a luat un moment să protestez.

— Travis…

Mi-a dat părul într-o parte și și-a plimbat buzele pe spatele meu, de la un umăr la celălalt, moliciunea caldă a gurii lui fiind prea plăcută pentru a-l obliga să se oprească. Când și-a lipit pelvisul de al meu, i-a scăpat un geamăt din gât și am simțit prin boxerii lui cât de tare mă dorea. Mi-am ținut respirația, știind că singurele lucruri care ne despărțeau de acel pas mare căruia mă împotrivisem cu atâta înverșunare cu câteva minute mai devreme erau două straturi subțiri de material textil.

Travis m-a întors cu fața spre el, apoi s-a lipit din nou de mine, rezemându-mă cu spatele de perete. Privirile ni s-au întâlnit și vedeam durerea expresiei sale în timp ce-mi cerceta porțiunile de piele dezgolită. Îl mai văzusem și până atunci studiind femeile, dar de data asta era diferit. Nu voia să mă cucerească; voia ca eu să spun da.

S-a aplecat să mă sărute, oprindu-se la un centimetru de mine. Simțeam căldura pielii sale radiind lângă buzele mele și a trebuit să mă opresc să nu-l trag eu mai departe. Își înfipsese degetele hotărât în pielea mea, în timp ce se gândea, apoi mâinile i-au alunecat de pe spatele meu pe șolduri, între pielea mea și materialul dantelat, iar când era pe punctul de a-mi scoate materialul delicat în jos, pe picioare, a șovăit. Exact când am deschis gura să spun da, el a închis ochii strâns.

— Nu așa, a șoptit, trecându-și buzele peste ale mele. Te vreau, dar nu așa.

S-a dat înapoi poticnindu-se, căzând apoi pe pat, iar eu am rămas preț de o clipă cu brațele încrucișate la piept. Când respirația i-a devenit lină, mi-am vârât brațele în mânecile tricoului pe care continuam să-l țin în mână, apoi mi l-am tras peste cap. Travis nu s-a mișcat, iar eu am dat drumul ușor aerului din plămâni, înțelegând că n-am fi putut să ne abținem dacă m-aș fi vârât în pat, iar când s-ar fi trezit, imaginea n-ar fi fost prea onorabilă.

M-am dus grăbită spre fotoliu și m-am prăbușit acolo, acoperindu-mi fața cu mâinile. Înăuntrul meu simțeam cum straturile de frustrare acumulată dansau și se izbeau unul de celălalt. Parker plecase având senzația că fusese desconsiderat, Travis așteptase ca eu să mă întâlnesc cu cineva — cineva care îmi plăcea cu adevărat — ca să-mi arate că este interesat de mine, iar eu păream să fiu singura fată cu care nu putuse să se culce, chiar și când era pulbere.

A doua zi dimineață, mi-am turnat suc de portocale într-un pahar înalt și am luat o gură, în timp ce dădeam din cap în ritmul

muzicii de pe iPodul meu. Mă trezisem înainte de răsăritul soarelui, apoi mă foisem pe fotoliu până la opt. După aceea, m-am decis să fac curat în bucătărie pentru a-mi ocupa timpul până ce aveau să se trezească mai puțin ambițioșii mei colegi de apartament. Am pus vasele în mașina de spălat, am măturat și am dat cu mopul, apoi am șters și blaturile. Când bucătăria strălucea de curățenie, am luat coșul cu rufe curate, m-am așezat pe canapea și m-am apucat să le împăturesc până ce, la un moment dat, în jurul meu se adunaseră vreo zece teancuri sau chiar mai multe.

Dinspre camera lui Shepley s-au auzit murmure. America scotea mici chicote, apoi s-a lăsat liniștea preț de câteva minute, urmată de zgomote care m-au făcut să nu mă simt în largul meu stând de una singură în camera de zi.

Am pus teancurile de rufe împăturite înapoi în coș și le-am dus în camera lui Travis, zâmbind când am văzut că nu-și schimbase poziția în care căzuse în seara precedentă. Am lăsat coșul jos și am tras pătura peste el, înăbușindu-mi un hohot de râs când el s-a întors.

— Te-am văzut, Pigeon, mi-a spus, mormăind ceva înainte ca respirația să-i redevină lentă și profundă.

Nu m-am putut abține să nu-l privesc cum dormea; gândul că mă visa mi-a trimis un fior inexplicabil în stomac. Se părea că Travis recăzuse într-un somn liniștit, așa încât m-am decis să fac un duș, sperând că zgomotul produs de cineva care se trezise și era prin zonă avea să potolească gemetele pe care le scoteau Shepley și America și scârțâitul patului de dincolo de perete. Când am deschis robinetul, mi-am dat seama că nu-și făceau griji că i-ar putea auzi cineva.

M-am pieptănat, dându-mi ochii peste cap la auzul scâncetelor pițigăiate ale prietenei mele, semănând mai degrabă cu cele scoase de un pudel decât cu cele ale unei starlete porno. S-a auzit soneria și mi-am tras pe mine halatul albastru flaușat, legându-i cordonul, apoi am traversat camera de zi alergând. Zgomotele din camera lui Shepley au încetat imediat, iar eu am deschis ușa dând cu ochii de chipul zâmbitor al lui Parker.

— Bună dimineața, m-a salutat el.

Mi-am trecut degetele prin părul ud.

— Ce cauți aici?

— Nu mi-a plăcut felul în care mi-am luat rămas-bun aseară. Am ieșit azi-dimineață să-ți iau un cadou de ziua ta și de-abia așteptam să ți-l dau. Prin urmare, a adăugat el, scoțând din buzunarul jachetei o cutie strălucitoare, la mulți ani, Abs!

Mi-a pus pachetul argintiu în palmă, iar eu m-am aplecat să-l sărut pe obraz.

— Mulțumesc!

— Continuă! Vreau să-ți văd fața atunci când îl deschizi.

Am vârât un deget sub banda adezivă de dedesubtul cutiei, apoi am rupt ambalajul, dându-i-l lui. Un șir de diamante strălucitoare se cuibăreau într-o brățară din aur alb.

— Parker! am rostit în șoaptă.

El radia.

— Îți place?

— Îmi place, i-am răspuns, ținând, plină de admirație reverențioasă, bijuteria în fața ochilor, dar este prea mult. N-aș putea să accept așa ceva nici dacă am fi fost împreună de un an, dar cu atât mai puțin când noi ieșim numai de-o săptămână.

Parker a făcut o grimasă.

— M-am gândit eu că s-ar putea să spui asta. Am căutat toată dimineața cadoul perfect pentru aniversarea ta, iar când am văzut-o, am știut că nu exista decât un singur loc unde s-ar fi potrivit, a spus el, luându-o și prinzându-mi-o la încheietura mâinii. Și am avut dreptate. Arată incredibil la mâna ta.

Am ridicat mâna și am dat din cap, hipnotizată de culorile strălucitoare în lumina soarelui.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Nimeni nu mi-a dat niciodată nimic atât de... — scump, mi-a venit mie în minte, dar n-am spus asta, ci — elaborat. Nu știu ce să zic.

Parker a izbucnit în râs și apoi m-a sărutat pe obraz.

— Zi-mi că o vei purta mâine.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— O voi purta mâine, i-am spus, privindu-mi încheietura.

— Mă bucur că-ți place. Expresia de pe chipul tău a meritat căutarea în cele șapte magazine în care am fost.

Am oftat.

— Ai colindat prin *șapte* magazine?

El a dat aprobator din cap, iar eu i-am luat fața între mâinile mele.

— Mulțumesc. E perfectă, i-am spus, sărutându-l iute.

Parker m-a strâns în brațe.

— Trebuie să mă întorc. Iau prânzul cu ai mei, dar te sun mai târziu, bine?

— Bine. Mulțumesc! am strigat după el, privindu-l cum coboară vioi scările.

Am intrat repede în apartament, neputând să-mi iau ochii de la încheietura mâinii.

— Doamne-Dumnezeule, Abby! a spus America, apucându-mă de mână. De unde ai asta?

— Parker mi-a adus-o. E cadoul pentru ziua mea de naștere, i-am spus.

America se uita prostită când la mine, când la brățară.

— Ți-a adus o brățară cu diamante? După o săptămână? Dacă nu te-aș cunoaște, aş zice că faci dragoste ca o zeiță!

Am râs în hohote, dând startul unor chicoteli ridicole în camera de zi. Shepley a ieșit din dormitorul lui, părând obosit și satisfăcut.

— De ce țipați ca nebunele pe-aici?

America mi-a ridicat încheietura mâinii.

— Privește! Cadoul de ziua ei de la Parker!

Shepley a mijit ochii, apoi i-a deschis larg.

— Măi să fie!

— Știu și eu, da? a spus America, dând aprobator din cap.

Travis a apărut de după colț, mergând împleticit și părând puțin epuizat.

— Oameni buni, faceți un scandal cât casa! a mârâit el, încheindu-se la pantaloni.

— Îmi pare rău, i-am spus, trăgându-mi mâna din strânsoarea Americăi.

Mi-am amintit de momentul nostru de cât-pe-ce și n-am putut să-l privesc în ochi. A dat pe gât restul sucului de portocale și s-a șters la gură.

— Cine dracu' m-a pus să beau atâta aseară?

America i-a răspuns pe un ton batjocoritor:

— Tu singur. Ai ieșit și ai cumpărat o sticlă de 750 după ce Abby a plecat cu Parker, și ai dat-o gata înainte ca ea să se întoarcă.

— Fir-ar să fie! a blestemat el, scuturând din cap. Te-ai distrat? m-a întrebat, uitându-se la mine.

— Vorbești *serios*? am spus izbucnind furioasă înainte să-mi dau seama.

— Poftim?

America a început să râdă.

— Ai scos-o cu forța din mașina lui Parker și ai văzut roșu în fața ochilor fiindcă se giugiuleau ca școlarii. Se aburiseră geamurile mașinii și tot tacâmul!

Travis avea privirea pierdută, trecând în revistă amintirile din seara precedentă. M-am căznit să-mi înăbuș furia. Dacă nu-și amintea că mă scosese din mașină, n-avea să-și amintească nici cât de aproape ajunsesem să-i ofer virginitatea mea pe o tipsie de argint.

— Cât de enervată ești? m-a întrebat, tresărind.

— Destul de enervată.

Eram mai supărată pentru că sentimentele mele n-aveau nimic de-a face cu felul în care se luase de Parker. Mi-am strâns halatul și am pornit spre hol. Am auzit pașii lui Travis în urma mea.

— Pidge, a spus el, ținând ușa pe care tocmai i-o trântisem în față.

A deschis-o lent și s-a oprit în fața mea, așteptând să-mi vărs furia pe el.

— Nu-ți amintești nimic din ce mi-ai spus aseară? l-am întrebat.

— Nu. De ce? Am fost rău cu tine?

Ochii lui injectați erau plini de îngrijorare, ceea ce nu făcea decât să-mi sporească furia.

— Nu, n-ai fost rău cu mine! Tu... noi...

Mi-am acoperit ochii cu palmele și am încremenit când am simțit mâna lui Travis pe încheietura mea.

— Asta de unde a apărut? m-a întrebat, uitându-se chiorâș la brățară.

— E a mea, i-am spus, împingându-l la o parte.

Nu-și lua ochii de la mâna mea.

— N-am mai văzut-o până acum. Pare nouă.

— Este nouă.

— De unde o ai?

— Mi-a dat-o Parker acum cincisprezece minute, i-am spus, privind cum expresia lui trecea de la confuzie la furie.

— Ce dracu' căuta enervantul ăla *aici*? A rămas peste noapte? m-a întrebat, cu fiecare întrebare ridicând tonul din ce în ce mai mult.

Mi-am încrucișat brațele.

— S-a dus de dimineață să-mi cumpere cadoul pentru ziua mea și mi l-a adus.

— Încă nu e ziua ta.

S-a înroșit violent la față încercând să-și tempereze furia.

— N-a mai avut răbdare, i-am spus, ridicându-mi bărbia cu o încăpățânare plină de mândrie.

— Nu e de mirare că a trebuit să-ți scot fundul cu forța din mașina lui, se pare că erai...

S-a oprit, lipindu-și buzele. Mi-am mijit ochii:

— Ce? *Ce* se pare că eram?

Și-a încordat maxilarul și a inspirat adânc, expirând apoi pe nări.

— Nimic. Doar că m-ai scos din sărite și eram cât pe ce să spun ceva murdar, fără însă să vorbesc serios.

— Până acum nu te-ai sfiit.

— Știu. Încă mai lucrez la asta, mi-a zis, ducându-se spre ușă. Te las să te îmbraci.

Când a dus mâna spre clanță, s-a oprit, frecându-și brațul. Imediat ce a atins cu degetele pata purpurie de sânge de sub piele, și-a ridicat cotul și și-a văzut vânătaia. S-a zgâit la ea preț de o clipă, apoi s-a întors spre mine.

— Aseară am căzut pe scări. Iar tu m-ai ajutat să ajung în pat..., a spus, cernându-și imaginile încețoșate din minte.

Inima îmi bubuia și am înghițit cu putere văzând că începe să facă priză cu realitatea. Și-a mijit ochii.

— Noi..., a început el, făcând un pas spre mine, uitându-se spre dulap și apoi spre pat.

— Nu, n-am făcut nimic. Nu s-a întâmplat nimic, i-am spus, scuturând din cap.

A căzut pe gânduri, fără îndoială, revăzând imaginile cu ochii minții.

— Geamurile mașinii se aburiseră, te-am tras afară, apoi am încercat să..., a spus el, clătinând din cap.

S-a întors spre ușă și a apucat strâns clanța, iar încheieturile degetelor i se albiseră.

— Pigeon, mă transformi într-un psihopat afurisit, a mârâit el peste umăr. Nu gândesc normal când sunt lângă tine.

— Deci e vina *mea*?

S-a întors. Privirea i-a coborât de la fața mea la halat, apoi la picioare, la tălpi, întorcându-se la ochi.

— Nu știu. Amintirile îmi sunt puțin încețoșate... dar nu-mi amintesc ca tu să fi spus nu.

Am făcut un pas în față, gata să argumentez acel fapt irelevant, dar n-am putut. Avea dreptate.

— Travis, ce vrei să spun?

S-a uitat la brățară, apoi din nou la mine cu ochi acuzatori.

— Sperai că n-o să-mi amintesc?

— Nu! Mă scotea din sărite faptul că nu-ți vei aminti!

M-a sfredelit cu ochii săi căprui.

— *De ce*?

— Deoarece, dacă aș fi... dacă am fi... și tu n-ai... nu știu de ce! Pur și simplu eram!

S-a repezit ca o furtună, oprindu-se la numai câțiva centimetri de mine. M-a mângâiat pe obraji, respirația accelerându-i-se pe măsură ce-mi privea întrebător chipul.

— Pidge, ce ne facem?

Ochii mei au pornit de la cureaua lui, apoi s-au ridicat peste mușchii și tatuajele de pe abdomen și piept, oprindu-se în cele din urmă la cafeniul cald al irisurilor lui.

— Tu să-mi spui!

VII

NOUĂSPREZECE

— Abby? m-a strigat Shepley ciocănind la ușă. Mare are de gând să iasă să rezolve niște treburi; a vrut să-ți spun în caz că vrei și tu să mergi.

Travis nu-și luase ochii de la mine.

— Pidge?

— Da, i-am răspuns lui Shepley. Am și eu câteva chestii de care trebuie să mă ocup.

— În regulă, ea e gata să meargă atunci când ești și tu, a mai spus Shepley, ecoul pașilor lui pierzându-se pe hol.

— Pidge?

Mi-am luat câteva lucruri din dulap și m-am strecurat pe lângă el.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta? Am o groază de treburi de făcut azi.

— Sigur, mi-a spus el cu un zâmbet silit.

Era o adevărată ușurare să evadez în baie. Am închis repede ușa în urma mea. Mai erau două săptămâni de petrecut în acel apartament

și niciun mod de a amâna discuția — cel puțin, nu pentru multă vreme. Partea logică a creierului meu insista că Parker era genul meu: atrăgător, isteț și interesat de mine. De ce îmi mai băteam capul cu Travis era ceva ce nu puteam să pricep nicicum.

Oricare ar fi fost motivul, ne înnebunea pe amândoi. Fusesem împărțită în două persoane distincte; persoana docilă, politicoasă, care eram cu Parker, și persoana mânioasă, confuză, frustrată, în care mă transformam în preajma lui Travis. Toată universitatea fusese martoră la felul în care Travis ajunsese din imprevizibil, așa cum fusese înainte, aproape invizibil.

M-am îmbrăcat repejor, părăsindu-i pe Travis și pe Shepley pentru a mă duce cu America în centru. Ea chicotea despre sexcapada ei matinală cu Shepley, iar eu o ascultam, la momentele potrivite dând aprobator din cap. Îmi era greu să mă concentrez asupra subiectului în cauză cu toate punctulețele de lumină aruncate de brățara mea strălucitoare pe plafonul mașinii, amintindu-mi subit de dilema în fața căreia mă aflam. Travis voia un răspuns, iar eu n-aveam niciunul.

— OK, Abby. Ce se întâmplă? Ai fost tare tăcută.

— Treaba asta cu Travis… e o încurcătură.

— De ce? m-a întrebat ea, împingându-și ochelarii de soare pe nas.

— M-a întrebat ce facem.

— Dar tu *ce te faci*? Ești cu Parker sau nu?

— Îmi place de el, dar a trecut numai o săptămână. Nu e ceva serios, nimic de genul ăsta.

— Nutrești sentimente pentru Travis, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Nu știu ce simt pentru el. Doar că nu văd să se întâmple, Mare. E un tip prea rău.

— Niciunul dintre voi n-o spune răspicat, și tocmai aici e problema. Sunteți amândoi atât de speriați de ce s-ar putea întâmpla, încât vă luptați pe viață și pe moarte. Știu sigur că, dacă l-ai privi pe

Travis în ochi și i-ai spune că-l dorești, nu s-ar mai uita niciodată la vreo altă femeie.

— Știi tu asta sigur?

— Da. Nu uita, am informații din interior.

Gânditoare, m-am oprit preț de o clipă. Travis vorbise cu Shepley despre mine, dar Shepley n-ar fi încurajat o relație spunându-i prietenei mele. Era convins că America îmi va spune mie, ceea ce m-a condus la o singură concluzie: America trăsese cu urechea la discuția lor. Voiam s-o întreb ce vorbiseră, dar m-am răzgândit.

— Situația asta e despre o inimă frântă abia așteptând să se întâmple, am spus, clătinând din cap. Nu cred că el e capabil să fie credincios.

— Nici să aibă o prietenie de durată cu o femeie n-a fost capabil, însă voi doi ați șocat întregul Eastern.

Am oftat, jucându-mă cu brățara.

— Nu știu. Nu mă deranjează lucrurile așa cum sunt. Putem să fim doar prieteni.

America a scuturat din cap.

— Exceptând faptul că nu sunteți *doar* prieteni, a oftat ea. Știi ce? M-am săturat de discuția asta. Hai să ne coafăm și să ne machiem! Am să-ți cumpăr o ținută nouă pentru ziua ta.

— Cred că asta este exact ceea ce-mi trebuie, i-am spus.

După ore de manichiură, pedichiură, coafat, epilat cu ceară și pudrat, m-am încălțat cu noii mei pantofi galbeni, cu tocuri înalte, și mi-am tras pe mine noua mea rochie verde.

— Ei, asta e Abby pe care o cunosc și o iubesc! a râs ea, dând din cap la vederea ținutei mele complete. Va trebui să porți asta la petrecerea ta de mâine.

— Și n-a fost ăsta planul de la bun început? am întrebat-o, zâmbindu-i superior.

Mobilul meu a început să bâzâie în poșetă și l-am dus la ureche.

— Alo?

— E ora cinei! Unde naiba v-ați dus amândouă? a întrebat Travis.

— Ne-am îngăduit un mic răsfăț. Tu și cu Shep știați să mâncați și până să venim noi la voi. Sunt sigură că vă descurcați.

— Ei, rahat! Eram doar îngrijorați pentru voi.

M-am uitat la America și i-am zâmbit.

— Suntem bine.

— Spune-i că te aduc imediat înapoi. Trebuie să trec pe la Brazil să iau niște cursuri pentru Shep, dar apoi venim acasă.

— Ai priceput? l-am întrebat.

— Mda. Ne vedem mai târziu, Pidge!

Am mers până la Brazil în tăcere. America a oprit mașina, privind lung la blocul din fața noastră. Faptul că Shepley o rugase pe America să treacă pe acolo m-a surprins; eram la numai o stradă distanță de apartamentul lui Shepley și Travis.

— Ce este, Mare?

— Brazil îmi dă fiori. Ultima dată când am fost aici cu Shep, a flirtat întruna cu mine.

— Păi, merg și eu cu tine. Dacă îți face cu ochiul, îi vâr tocul de la pantofii mei cei noi în ochi.

America mi-a zâmbit și m-a îmbrățișat.

— Mulțam, Abby!

Ne-am dus în spatele clădirii, iar America a tras adânc aer în piept înainte să bată la ușă. Am așteptat, dar n-a răspuns nimeni.

— Cred că nu e aici, i-am spus.

— Ba e aici, mi-a zis ea iritată.

A dat cu pumnul în ușa din lemn, iar ușa s-a deschis în lături.

— LA MULȚI ANI! a urlat mulțimea dinăuntru.

Tavanul era tot numai bule roz și negre, fiecare centimetru fiind acoperit de baloane umplute cu heliu, de care atârnau panglici argintii. Mulțimea s-a dat la o parte, iar Travis s-a apropiat de mine zâmbind larg, m-a mângâiat pe obraji și m-a sărutat pe frunte.

— La mulți ani, Pigeon!

— Nu-i ziua mea, de-abia mâine e, i-am spus.

Încă în stare de șoc, am încercat să le zâmbesc tuturor celor din jurul nostru.

Travis a ridicat din umeri.

— Ei bine, de vreme ce ai fost avertizată, a trebuit să facem în ultimul moment niște mici schimbări pentru a te surprinde. Surprinsă?

— Foarte! am spus, în timp ce Finch mă îmbrățișa.

— La mulți ani, scumpo! a spus Finch, sărutându-mă pe buze.

America mi-a dat un ghiont cu cotul.

— Ce bine că te-am luat azi la cumpărături, altminteri ai fi apărut aici arătând ca dracu'!

— Arăți grozav! mi-a spus Travis, examinându-mi rochia.

Brazil m-a îmbrățișat, lipindu-și obrazul de al meu.

— Și sper că ți-ai dat seama că povestea cu „Brazil îmi dă fiori" era menită să te aducă aici.

M-am uitat la America și ea a izbucnit în râs.

— A funcționat, nu-i așa?

După ce toată lumea m-a îmbrățișat și mi-a urat la mulți ani, m-am aplecat la urechea prietenei mele.

— Unde-i Parker?

— Va veni aici mai târziu, mi-a răspuns ea în șoaptă. Shepley n-a putut să dea de el la telefon ca să-i spună până azi după-amiază.

Brazil a dat la maximum sonorul combinei și toată lumea a țipat.

— Vino încoace, Abby! a spus el, luând-o spre bucătărie.

A aliniat pahare de shoturi pe blatul de bucătărie și a scos din bar o sticlă de tequila.

— La mulți ani din partea echipei de fotbal, frumoaso! a spus el zâmbind, umplând fiecare pahar cu Patrón. Așa sărbătorim noi zilele de naștere: tu împlinești nouăsprezece ani, ai nouăsprezece shoturi. Poți să le bei sau să le dai, dar, cu cât bei mai multe, cu atât mai multe din astea primești, mi-a spus, răsfirând un teanc de bancnote de douăzeci de dolari.

— O, Dumnezeule! am scâncit.

— Dă-le pe gât, Pidge! m-a îndemnat Travis.

L-am privit suspicioasă pe Brazil.

— Primesc douăzeci pentru fiecare shot pe care îl beau?

— Corect, categorie ușoară ce ești! Judecând după mărimea ta, aș zice că scăpăm cu o pierdere de numai șaizeci de dolari până la sfârșitul nopții.

— Mai gândește-te, Brazil, i-am spus, înșfăcând primul shot și ducându-l la buze. Am dat capul pe spate pentru a goli paharul, apoi l-am învârtit și l-am lăsat să cadă în cealaltă mână.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Travis.

— Brazil, asta e o adevărată risipă, i-am spus, ștergându-mi colțurile gurii. Ar fi trebuit să umpli paharele cu Cuervo, nu cu Patrón.

Lui Brazil i-a pierit zâmbetul infatuat de pe chip și a clătinat din cap, ridicând din umeri.

— În cazul ăsta, mă duc să cumpăr. Am portofelele a doisprezece jucători de fotbal care zic că n-ai să termini zece.

L-am privit cu ochii pe jumătate închiși.

— Dublu sau nimic că beau cincisprezece.

— Hoo! a țipat Shepley. N-ai voie să ajungi la spital de ziua ta, Abby!

— Ba ea poate s-o facă, a spus America, uitându-se lung la Brazil.

— Patruzeci de dolari shotul? a întrebat Brazil, părând neconvins.

— Te-ai speriat? i-am zis.

— La dracu', nu! Îți dau douăzeci de fiecare shot, iar când ajungi la cincisprezece, îți dublez totalul.

— Așa își aniversează cei din Kansas zilele de naștere, i-am spus, dând de dușcă încă un shot.

O oră și trei shoturi mai târziu, eram în sufragerie dansând cu Travis. Melodia era o baladă rock, iar Travis îmi murmura la ureche cuvintele în timp ce dansam. M-a lăsat pe spate la sfârșitul primului refren, apoi m-a ridicat iar, și eu am oftat.

— N-ai să mai poți să faci asta când o să mă apuc de seria de shoturi cu miză dublă, am chicotit eu.

— Ți-am spus că arăți incredibil în seara asta?

Am clătinat din cap și l-am îmbrățișat, lăsându-mi capul pe umărul lui. El m-a strâns mai bine în brațe și și-a îngropat fața în curbura gâtului meu, făcându-mă să uit de deciziile privind brățara sau de cele două personalități distincte ale mele; eram exact acolo unde voiam să fiu.

Când melodia s-a schimbat cu una mai rapidă, ușa s-a deschis.

— Parker! am strigat, alergând să-l îmbrățișez. Ai reușit s-ajungi!

— Abs, îmi pare rău c-am întârziat, mi-a spus, lipindu-și buzele de ale mele. La mulți ani!

— Mulțumesc, i-am răspuns, zărindu-l pe Travis cu coada ochiului, zgâindu-se la noi.

Parker mi-a ridicat încheietura mâinii.

— Ți-ai pus-o!

— Am spus c-o voi purta. Vrei să dansăm?

A clătinat din cap.

— Ăăă… nu dansez.

— A! Bine, vrei să fii martor la cel de-al șaselea shot de Patrón? l-am întrebat zâmbind, ridicând primele mele bancnote de douăzeci. Dacă ajung la cincisprezece, se dublează suma.

— Asta e un pic cam periculos, nu-i așa?

M-am aplecat la urechea lui.

— Le iau banii în mod necinstit. Am jucat jocul acesta cu tata încă de la șaisprezece ani.

— O! a spus el, încruntându-se dezaprobator. Ai băut tequila cu tatăl tău?

Am ridicat nepăsătoare din umeri.

— Era felul lui de a stabili legătura dintre noi.

Parker nu părea să fie impresionat, căci și-a luat privirea de la mine, scrutând mulțimea.

— Nu pot să stau mult. Mâine plec foarte devreme la o partidă de vânătoare cu tata.

— E bine că petrecerea e în seara asta, altfel n-ai fi reușit s-ajungi mâine, i-am spus, surprinsă să aud planurile lui.

El a zâmbit și m-a luat de mână.

— M-aș fi întors la timp.

L-am tras spre tejghea, am luat încă un pahar și l-am dat gata, trântindu-l apoi pe tejghea cu fundul în sus, așa cum procedasem și cu celelalte cinci. Brazil mi-a mai întins încă o bancnotă de douăzeci și am intrat în sufragerie dansând. Travis m-a prins de mână și am dansat cu America și cu Shepley.

Shepley mi-a tras una peste fund.

— Unu!

America m-a lovit și ea ușor, apoi întreaga gașcă li s-a alăturat, mai puțin Parker.

La numărul nouăsprezece, Travis și-a frecat palmele.

— E rândul meu!

Mi-am frecat posteriorul care mă ustura.

— Fii delicat! Mă doare fundul!

Cu un zâmbet drăcesc, și-a dus palma mult înapoi, dincolo de umeri. Am închis ochii strâns. După câteva momente, i-am deschis iar. Înainte ca mâna lui să mă atingă, s-a oprit și m-a bătut ușor cu palma.

— Nouăsprezece! a exclamat el.

Musafirii au izbucnit în ovații, iar America a început o variantă lălăită a cântecului „Mulți ani trăiască!“. Am izbucnit în râs când a ajuns la partea „Cine să trăiască?“ și toată încăperea a strigat „Pigeon!“.

A urmat o melodie lentă și Parker m-a tras pe ringul de dans improvizat. Nu mi-a trebuit mult până să-mi dau seama de ce nu dansa.

— Îmi pare rău, a spus după ce m-a călcat pentru a treia oară pe picior.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Te descurci de minune, l-am mințit eu.

Și-a lipit buzele de tâmpla mea.

— Ce faci luni seara?

— Iau cina cu tine?

— Da. În apartamentul meu.

— Ți-ai găsit unul!

A râs și a dat aprobator din cap.

— Însă vom comanda mâncarea. Rezultatele gătitului meu nu sunt tocmai comestibile.

— Aș mânca oricum, i-am spus, zâmbindu-i.

Parker a aruncat o privire în jurul lui, apoi m-a condus pe hol. M-a lipit ușor de perete, sărutându-mă cu buzele lui moi. Mâinile lui erau pretutindeni. La început am intrat și eu în jocul lui, dar, după ce și-a strecurat limba printre buzele mele, am avut senzația clară că fac ceva greșit.

— Bine, Parker, am spus, îndepărtându-l de mine.

— E totul în regulă?

— Pur și simplu cred că nu e politicos din partea mea să mă giugiulesc cu tine într-un cotlon întunecat când am musafiri dincolo.

Mi-a zâmbit și m-a sărutat iar.

— Ai dreptate, iartă-mă. Voiam numai să-ți dau o sărutare de neuitat înainte să plec.

— Pleci?

M-a mângâiat pe obraz.

— Peste patru ore trebuie să mă trezesc, Abs.

M-am bosumflat.

— Bine. Ne vedem luni?

— Ne vedem mâine. Trec pe la tine când mă întorc.

L-am condus la ușă și apoi m-a sărutat pe obraz înainte să plece. Am observat că Shepley, America și Travis se holbau la mine.

— A plecat tăticul! a strigat Travis când s-a închis ușa. E timpul să înceapă petrecerea!

Au chiuit cu toții, iar Travis m-a tras în mijlocul ringului.

— Stai așa… am un program, i-am spus, ducându-l de mână la tejghea.

Am dat peste cap încă un shot și am râs când Travis a luat unul de la capătul șirului, golindu-l dintr-o sorbitură. Am înșfăcat încă unul și l-am dat de dușcă, iar el a făcut la fel.

— Abby, încă șapte! a spus Brazil, întinzându-mi încă două bancnote de douăzeci.

M-am șters la gură în timp ce Travis mă trăgea din nou spre sufragerie. Am dansat cu America, apoi cu Shepley, dar când Chris Jenks din echipa de fotbal a încercat să danseze cu mine, Travis l-a apucat de cămașă și l-a tras înapoi, făcându-i semn din cap că nu. Chris a ridicat din umeri și a luat-o la dans pe prima fată pe care a văzut-o.

Al zecelea shot m-a lovit ca lumea și, stând pe canapeaua lui Brazil împreună cu America, dansând precum școlărițele neîndemânatice, m-am simțit cam amețită. Chicoteam fără motiv, dând din mâini în ritmul muzicii.

M-am clătinat și aproape că am căzut pe spate de pe canapea, dar Travis m-a prins în aceeași secundă și m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul.

— Gata, ți-ai demonstrat punctul de vedere, mi-a spus el. Ai băut mai mult decât orice fată pe care am văzut-o noi vreodată. Nu te mai las!

— Ba pe dracu'! am bolborosit eu. La fundul paharului ăluia mă așteaptă șase sute de dolari și tocmai tu, dintre toți oamenii, n-o să-mi spui că nu pot să fac ceva extrem pentru bani.

— Pidge, dacă ai așa mare nevoie de bani…

— Nu împrumut bani de la tine, i-am spus pe un ton batjocoritor.

— Intenționam să-ți sugerez să-ți amanetezi brățara, mi-a zâmbit el.

L-am plesnit peste braț exact când America a început numărătoarea inversă a secundelor rămase până la miezul nopții. Când acele ceasornicului au ajuns amândouă în dreptul orei douăsprezece, cu toții sărbătoream.

Împlinisem nouăsprezece ani.

America și Shepley m-au sărutat pe amândoi obrajii, apoi Travis m-a ridicat de pe pământ, învârtindu-mă.

— La mulți ani, Pigeon! mi-a spus el pe un ton nespus de blând.

Preț de o clipă, am privit lung în adâncul ochilor lui căprui, calzi, simțind cum mă pierd în ei. Cât timp ne-am privit, stând atât de aproape unul de celălalt încât îi simțeam răsuflarea pe pielea mea, totul a încremenit în loc.

— Shoturi! am strigat, pornind împleticită spre blatul din bucătărie.

— Abby, pari terminată! Cred că e momentul să închei, mi-a spus Brazil.

— Eu nu sunt o lașă, i-am răspuns. Vreau să-mi văd banii.

Brazil a pus o bancnotă de douăzeci sub ultimele două pahare, apoi a țipat la coechipierii lui:

— Are de gând să le bea! Am nevoie de cincisprezece!

Au gemut cu toții și și-au dat ochii peste cap, scoțându-și portofelele pentru a clădi un teanc de bancnote de douăzeci în spatele ultimului pahar. Travis golise cele patru pahare de lângă cele cincisprezece ale mele.

— N-aș fi crezut niciodată că aș putea pierde cincizeci de dolari la un pariu pe cincisprezece shoturi cu o fată, s-a plâns Chris.

— Ba să crezi, Jenks, i-am spus, luând un pahar în fiecare mână.

Le-am dat peste cap și am așteptat ca voma care-mi urca în gât să se liniștească.

— Pigeon? m-a strigat Travis, făcând un pas în direcția mea.

Am ridicat un deget, ceea ce l-a făcut pe Brazil să zâmbească.

— O să verse, a spus el.

— Ba nu, n-o să verse, a răspuns America, scuturând din cap. Abby, respiră adânc!

Am închis ochii și am tras aer în piept, luând și ultimul pahar.

— Doamne-Dumnezeule, Abby! Ai să mori intoxicată cu alcool! a țipat Shepley.

— E obișnuită, l-a asigurat America.

Mi-am dat capul pe spate și am lăsat tequila să-mi curgă la vale, pe gât. Dinții și limba îmi amorțiseră de la cel de-al optulea shot. Întreaga audiență a izbucnit în fluierături și ovații când Brazil mi-a înmânat teancul de bani.

— Mulțumesc, i-am spus plină de mândrie, îndesând banii în sutien.

— Ești incredibil de sexy în clipa asta, mi-a șoptit Travis la ureche în timp ce intram în sufragerie.

Am dansat până dimineață, iar tequila care îmi curgea prin vene m-a ajutat să cad apoi lată.

VIII

ZVONURI

Când am reușit în cele din urmă să-mi dezlipesc pleoapele, am văzut că perna mea era alcătuită din material de blugi și picioare. Travis stătea cu spatele lipit de cadă; se sprijinea cu capul de perete, dormind. Părea la fel de răvășit cum mă simțeam și eu. Am tras pătura de pe mine și m-am ridicat, icnind la vederea reflexiei mele din oglinda de deasupra chiuvetei.

Arătam ca moartea.

Mi se întinsese rimelul, obrajii îmi erau pătați de lacrimi negre, nu mai aveam ruj pe buze, iar părul îmi era încâlcit.

Travis era înconjurat de prosoape, cearșafuri și pături. Improvizase un pat în care să dormim în timp ce eu dădeam afară cele cincisprezece shoturi de tequila pe care le îngurgitasem cu o seară înainte. Travis îmi ținuse părul să nu intre în vasul de toaletă și stătuse cu mine toată noaptea.

Am dat drumul la robinet, ținând mâna sub jetul de apă, până ce aceasta a ajuns la temperatura pe care o voiam. În timp ce-mi frecam

mizeria de pe față, am auzit un geamăt de jos. Travis s-a mișcat, s-a frecat la ochi și s-a întins, apoi s-a uitat lângă el, tresărind panicat.

— Aici sunt, i-am spus. De ce nu te duci în pat? Să dormi puțin?

— Tu ești bine? m-a întrebat, ștergându-se iar la ochi.

— Mda, sunt bine. Pe cât de bine se poate. Am să mă simt mult mai bine de îndată ce fac un duș.

El s-a ridicat.

— M-ai deposedat de titlul meu de sărit de pe fix aseară, asta așa, ca să știi. Nu știu de unde ți-a venit, dar nu vreau s-o mai faci niciodată.

— Trav, se datorează în mare măsură locurilor în care am crescut. Nu-i mare scofală.

Mi-a luat bărbia în mâinile lui și mi-a șters urmele de rimel de sub ochi cu degetele lui mari.

— Pentru mine a fost mare scofală.

— Bine, n-o să mai fac. Ești mulțumit?

— Da. Însă am ceva să-ți spun, dacă-mi promiți că n-o iei razna.

— O, Doamne, ce-am făcut?

— Nimic, dar trebuie s-o suni pe America.

— Unde e?

— La Morgan. S-a certat cu Shep aseară.

Am făcut repede un duș și am aruncat pe mine hainele pe care mi le lăsase Travis pe chiuvetă. Când am ieșit din baie, Shepley și Travis stăteau așezați în camera de zi.

— Ce i-ai făcut? am vrut eu să știu.

Shepley s-a schimbat la față.

— E pornită rău pe mine.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am supărat că te-a încurajat să bei atâta. Am crezut că aveam să sfârșim prin a te duce la spital. Dintr-una am ajuns într-alta, iar următorul lucru pe care îl știu e că țipam unul la celălalt. Abby,

amândoi eram beți. Am spus unele lucruri pe care nu le pot retrage, a zis el clătinând din cap, cu privirea în podea.

— Cum ar fi? l-am întrebat, mânioasă.

— Am făcut-o în fel și chip, lucru de care nu sunt mândru, apoi i-am spus să plece.

— Ai lăsat-o să plece de-aici beată fiind? Ești idiot? l-am întrebat, înșfăcându-mi poșeta.

— Ușurel, Pidge. Și-așa se simte foarte prost, a intervenit Travis.

Mi-am scos mobilul din poșetă și am format numărul prietenei mele.

— Alo? mi-a răspuns ea.

Avea o voce îngrozitoare.

— Tocmai am aflat, i-am spus eu oftând. Ești bine?

Am ieșit pe hol ca să pot vorbi în liniște, aruncându-i peste umăr o căutătură urâtă lui Shepley.

— Sunt bine. El e un mare ticălos.

Rostea cuvintele precipitat, dar îi simțeam durerea din voce. America învățase arta stăpânirii emoțiilor și reușea să și le ascundă față de toată lumea, cu excepția mea.

— Îmi pare rău că n-am plecat și eu cu tine.

— Tu n-ai niciun amestec, Abby, mi-a spus ea pe un ton indiferent.

— De ce nu vii să mă iei? Am putea vorbi despre asta.

A oftat.

— Nu știu. Chiar n-am chef să-l văd.

— Îi cer eu să nu iasă, în cazul ăsta.

După o pauză îndelungată, am auzit în fundal cheile.

— În regulă. Ajung într-un minut.

Am intrat în camera de zi, punându-mi poșeta pe umăr. Băieții m-au urmărit cu privirea cum am deschis ușa ca să o aștept pe America, iar Shepley s-a cuibărit pe canapea.

— Vine aici?

— Nu vrea să te vadă, Shep. I-am spus că n-ai să ieși.

El a oftat, și s-a lăsat să cadă pe pernele canapelei.

— Mă urăște.

— Vorbesc eu cu ea. Tu ai face mai bine să încropești o scuză care să țină.

Zece minute mai târziu s-a auzit un claxon sunând de două ori și am ieșit, trăgând ușa după mine. Când am ajuns la baza treptelor, Shepley a trecut în fugă pe lângă mine și s-a dus la Honda roșie, aplecându-se pentru a o privi pe America pe geamul mașinii. M-am oprit, văzând cum ea îl mustra, în timp ce se uita numai în față. Lăsase geamul în jos, iar Shepley părea să îi explice ceva, apoi au început să se certe. Am intrat pentru a le oferi puțină intimitate.

— Pigeon? m-a strigat Travis, coborând în fugă treptele.

— Situația e nasoală.

— Lasă-i să se descurce singuri. Vino înăuntru, a spus el, împletindu-și degetele cu ale mele pentru a mă conduce pe scări.

— A fost rău? l-am întrebat.

A dat aprobator din cap.

— A fost destul de rău. Cu toate astea, se pare că au ieșit din etapa lunii de miere. Or să se descurce ei până la urmă.

— Pentru cineva care n-a avut nicio iubită, pari să te pricepi la relații.

— Am patru frați și o droaie de prieteni, mi-a spus el, zâmbind pentru sine.

Shepley a revenit, călcând cu pași apăsați și trântind ușa în urma lui.

— E a naibii de imposibilă!

L-am sărutat pe Travis pe obraz.

— E rândul meu.

— Succes! mi-a urat Travis.

M-am strecurat lângă America, iar ea a pufnit.

— El e al naibii de imposibil!

Am chicotit, dar ea s-a uitat urât la mine.

— Îmi pare rău, i-am spus, forțându-mă să-mi alung zâmbetul de pe față.

Am pornit la o plimbare, iar America a țipat, a plâns și iar a țipat. Din când în când se întrerupea pentru a izbucni în tirade care păreau adresate lui Shepley, de parcă el ar fi stat în locul meu. Am stat cuminte, lăsând-o să se descarce în stilul în care numai America putea.

— M-a făcut iresponsabilă! *Pe mine*! De parcă eu n-aș ști! De parcă nu te-aș mai fi văzut jefuindu-l pe tatăl tău de sute de dolari și bând de două ori mai mult. El habar n-are despre ce vorbește! Habar n-are ce viață ai avut! El nu știe ce știu eu și se poartă de parcă i-aș fi copil, și nu iubită!

Mi-am pus mâna peste mâinile ei, dar mi-a dat-o deoparte.

— A crezut că tu vei fi motivul pentru care lucrurile n-or să meargă între noi, dar a sfârșit prin a face el toată treaba. Și, apropo de *tine*, ce dracu' a fost aseară cu Parker?

Schimbarea abruptă a subiectului m-a luat prin surprindere.

— Ce vrei să spui?

— Travis ți-a organizat petrecerea, Abby, iar tu te-ai tirat și te giugiuleai cu Parker. Și te mai miri de ce vorbește toată lumea despre tine!

— Stai o clipă! I-am spus lui Parker că nu trebuie să ne ascundem acolo. Ce contează dacă Travis mi-a organizat sau nu petrecerea? Eu nu sunt *cu* el!

America privea drept înainte, respirând precipitat.

— În regulă, Mare. Ce este? Acum ești supărată *pe mine*?

— Nu sunt supărată pe tine. Doar că eu nu mă înhăitez cu idioți sadea.

Am clătinat din cap, apoi m-am uitat pe geam înainte să spun ceva ce aș fi putut regreta apoi. America fusese mereu capabilă să mă facă să mă simt la comandă ca un rahat.

— Măcar înțelegi ce se petrece? m-a întrebat. Travis s-a lăsat de lupte. Nu iese fără tine. N-a mai adus nicio fată acasă de când cu cele două pipițe

gemene, vrea să-l omoare pe Parker, iar tu te mai miri de ce oamenii zic că tu te joci cu amândoi. Și știi de ce, Abby? Pentru că este adevărat!

M-am întors, înălțându-mi ușor gâtul în direcția ei și încercând să-i ofer cea mai urâtă căutătură a mea.

— Ce naiba e cu tine?

— Acum te întâlnești cu Parker și ești *așa de fericită*, mi-a spus ea pe un ton ironic. Atunci, de ce nu stai la Morgan?

— Pentru că am pierdut pariul, știi prea bine!

— Scutește-mă, Abby! Îmi spui cât de perfect este Parker, te duci la întâlnirile astea uimitoare cu el, apoi te culci lângă Travis în fiecare seară. Nu înțelegi ce e greșit în toată situația asta? Dacă ți-ar plăcea cu adevărat de Parker, lucrurile tale ar fi acum la Morgan.

Mi-am încleștat dinții.

— Știi că mereu am respectat pariurile, Mare.

— Așa am crezut și eu, mi-a zis ea, strângând volanul. Travis este ceea ce vrei, iar Parker este ceea ce crezi că-ți trebuie.

— Știu că așa pare, dar…

— Așa pare pentru toată lumea. Prin urmare, dacă nu-ți place cum vorbește lumea despre tine — schimbă-te. Nu e vina lui Travis. Pentru tine el a făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade. Tu culegi recompensele, iar Parker se alege cu beneficiile.

— Acum o săptămână voiai să-mi fac bagajele și să nu-l mai las niciodată pe Travis să se mai apropie de mine! Acum îl aperi?

— Abigail! Nu-l apăr, proasto! Casc ochii în locul *tău*! Sunteți amândoi nebuni unul după celălalt! Fă ceva în legătură cu asta!

— Cum poți măcar să crezi că voi fi cu el? m-am lamentat eu. Tu ar trebui să mă ții departe de oameni ca el!

Și-a strâns buzele în mod evident, pierzându-și răbdarea.

— Te-ai străduit din răsputeri să te separi de tatăl tău. Acesta este singurul motiv pentru care îl iei în considerare pe Parker! E complet opusul lui Mick, iar tu crezi că Travis o să te ducă exact acolo de unde ai plecat. Abby, el nu e tatăl tău!

— N-am spus că este, dar mă pune în poziția în care să-i calc pe urme.

— Travis nu ți-ar face una ca asta. Cred că subestimezi cât de mult însemni pentru el. Dacă pur și simplu i-ai spune…

— Nu! N-am lăsat totul în urmă pentru ca toată lumea să se uite la mine așa cum se uita în Wichita. Hai să ne concentrăm pe problema ta. Shep te așteaptă.

— Nu vreau să vorbesc despre Shep, mi-a spus ea, încetinind la un semafor.

— E nefericit, Mare. *Te iubește*!

I s-au umplut ochii de lacrimi și a început să-i tremure buza inferioară.

— Nu-mi pasă!

— Ba da, îți pasă.

— Știu, a scâncit ea, sprijinindu-se de umărul meu.

A plâns până ce s-a schimbat culoarea semaforului, apoi am sărutat-o pe creștetul capului.

— E verde.

S-a îndreptat de spate, ștergându-și nasul.

— Am fost cam rea cu el mai devreme. Nu cred că mai vrea să mai vorbească cu mine acum.

— Ba o să vorbească cu tine. Știe că erai supărată.

America și-a șters fața, apoi a făcut o întoarcere lentă. Mă temusem că va trebui să dau dovadă de multă putere de convingere pentru a o face să intre în apartament cu mine, dar Shepley a coborât scările în fugă înainte ca ea să oprească motorul.

A deschis portiera din partea ei, ajutând-o să coboare din mașină.

— Îmi pare atât de rău, iubito! Ar fi trebuit să-mi văd de treaba mea, eu… te rog, nu pleca! Nu știu ce m-aș face fără tine.

America i-a luat fața între palmele ei și i-a zâmbit.

— Ești un ticălos arogant, dar încă te iubesc!

Shepley a sărutat-o iar și iar, de parcă n-ar fi văzut-o de luni de zile, iar eu am zâmbit încântată că reușisem să-i împac. Când am intrat în apartament, Travis stătea în cadrul ușii, zâmbind.

— Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, a spus Travis, închizând ușa în urma mea.

M-am lăsat să cad pe canapea, iar el s-a așezat lângă mine, luându-mi picioarele în poala lui.

— Pidge, ce vrei să faci azi?

— Să dorm. Sau să mă odihnesc… sau să dorm.

— Pot, mai întâi, să-ți dau cadoul?

L-am împins de umeri.

— Nu mai spune! Mi-ai luat un cadou?

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet emoționat.

— Nu e o brățară cu diamante, dar m-am gândit că o să-ți placă.

— O să-mi placă și fără să-l văd.

Mi-a dat jos picioarele de pe genunchii lui, apoi a dispărut în dormitorul lui Shepley. Am ridicat din sprânceană când l-am auzit murmurând, apoi a ieșit cu o cutie. S-a așezat pe podea la picioarele mele, ghemuindu-se și punând cutia în fața lui.

— Grăbește-te, vreau să văd cât de surprinsă o să fii! mi-a zâmbit el.

— *Să mă grăbesc*? l-am întrebat ridicând capacul cutiei.

Am rămas cu gura căscată atunci când o pereche de ochi mari și negri s-au uitat în sus, la mine.

— Un cățeluș? am strigat, vârând mâna în cutie.

Am ridicat puiul cu blăniță neagră sârmoasă în dreptul feței, iar el mi-a dat mulți pupici umezi și calzi pe gură.

Triumfător, Travis radia de fericire.

— Îți place de el?

— Dacă îmi place? Îl iubesc! Mi-ai luat un cățeluș!

— E un Cairn Terrier. A trebuit ca joi după cursuri să merg trei ore cu mașina ca să-l iau.

— Deci când ai zis că te duci cu Shepley să-și ia mașina de la atelier…

— Am fost să-ți cumpărăm cadoul, a răspuns el, dând din cap.

— Are blana cârlionțată! am râs eu.

— Orice fată din Kansas are nevoie de un Toto[8], a spus Travis, ajutându-mă să țin ghemul de blană pufoasă în poală.

— Chiar arată ca Toto! Așa am să-i pun numele, i-am spus, atingându-l cu nasul pe cățelușul creț.

— Poți să-l ții aici.

Voi avea grijă de el când te vei întoarce la Morgan, a spus el, zâmbind cu o jumătate de gură, și am să mă asigur că tu îl vei vizita la sfârșitul lunii.

Mi-am strâns buzele.

— Trav, oricum aveam să mai vin pe-aici.

— Aș face orice pentru zâmbetul de pe chipul tău din clipa asta!

— Toto, cred că ai nevoie de un pui de somn. Da, chiar ai, i-am gângurit eu cățelușului.

Travis a dat aprobator din cap, m-a luat în brațe, cu tot cu cățeluș, apoi s-a ridicat.

— Hai, vino!

M-a dus în dormitor, a dat păturile la o parte, apoi m-a lăsat pe saltea. S-a întins peste mine ca să tragă draperiile, apoi s-a lăsat pe perna lui.

— Îți mulțumesc că ai stat azi-noapte cu mine, i-am spus, mângâind blana moale a lui Toto. Nu erai obligat să dormi pe podeaua băii.

— Noaptea trecută a fost una dintre cele mai frumoase nopți din viața mea.

M-am întors să-i văd expresia feței. Când am văzut că era serios, i-am aruncat o privire neîncrezătoare.

— Să dormi între vasul de toaletă și cadă, pe podeaua de gresie rece, dură, cu o proastă care vomită, asta a fost una dintre cele mai frumoase nopți ale tale? Asta-i trist, Trav.

---

8 Trimitere la „Vrăjitorul din Oz“ de Frank Baum, unde eroina, Dorothy, e din Kansas și are un cățel pe nume Toto.

— Ba nu, să stau cu tine când ți-a fost greață și să adormi în brațele mele, asta a fost una dintre cele mai frumoase nopți. N-a fost confortabil, n-am dormit ca lumea, dar am întâmpinat cei nouăsprezece ani ai tăi împreună cu tine și, de fapt, ești destul de drăguță când ești beată.

— Sunt convinsă că eram de-a dreptul fermecătoare în timp ce dădeam la rațe.

M-a tras lângă el, mângâindu-l pe Toto, care se cuibărise pe gâtul meu.

— Ești singura femeie care știu că arată incredibil și cu capul vârât în vasul de toaletă. Asta spune ceva.

— Mulțumesc, Trav. N-o să te mai oblig niciodată să mă dădăcești.

S-a lăsat pe perna lui.

— Cum spui tu. Nimeni nu-ți poate ține părul așa cum pot eu.

— Trezește-te, Abby! a strigat America, scuturându-mă.

Toto mă lingea pe obarz.

— M-am trezit! M-am trezit!

— Avem cursuri în jumătate de oră!

Am sărit din pat.

— Am dormit… paisprezece ore? Ce naiba?

— Intră odată la duș! Dacă nu ești gata în zece minute, fundul tău rămâne aici!

— N-am timp de duș! am spus, schimbându-mă de hainele în care dormisem.

Travis și-a proptit capul pe mână și chicotea.

— Voi, fetele, sunteți caraghioase. Nu e sfârșitul lumii dacă întârziați la o oră.

— Ba este, dacă te cheamă America. Ea nu lipsește și urăște să întârzie, i-am spus, trăgându-mi jeanșii pe mine.

— Las-o pe Mare să se ducă înainte. Vin eu cu tine.

Am sărit într-un picior, apoi în celălalt, încălțându-mă cu cizmele.

— Trav, geanta mea e în mașina ei.

— Cum vrei tu, a ridicat el din umeri, numai nu te răni încercând să ajungi la ore.

L-a ridicat pe Toto, ocrotindu-l cu un braț, de parcă ar fi fost o mingiuță de fotbal, luându-l cu el pe hol.

America m-a împins grăbită pe ușă și apoi în mașină.

— Nu-mi vine să cred că ți-a luat cățelul ăsta, mi-a spus, privind peste umăr în timp ce ieșea cu spatele din parcare.

Travis stătea în soarele dimineții, în boxeri și desculț, cu brațele la piept din pricina frigului. Îl privea pe Toto care amușina un petic de iarbă, lăudându-l asemenea unui tată mândru.

— N-am mai avut niciodată un câine, i-am spus. Ar trebui să fie ceva interesant.

America i-a aruncat o privire lui Travis înainte să calce accelerația mașinii.

— Uită-te la el, a zis, clătinând din cap. Travis Maddox: domnul mamă.

— Toto este adorabil. Până și tu vei fi modelată precum plastilina de lăbuțele lui.

— N-ai să poți să-l iei cu tine la cămin, știi. Nu cred că Travis s-a gândit și la asta.

— Travis a zis că-l va ține el în apartament.

America s-a arătat surprinsă.

— Sigur că-l va ține. Travis gândește în perspectivă, trebuie să-i recunosc meritele, a spus ea, clătinând din cap, în timp ce călca pedala de accelerație.

Am pufnit și m-am strecurat la locul meu, având numai un minut la dispoziție. Odată adrenalina absorbită în organismul meu, simțeam apăsarea mahmurelii de după petrecerea zilei mele de naștere în tot corpul. Când s-a terminat ora, America mi-a dat un cot și am mers după ea la cantină.

Shepley ne-a întâmpinat la ușă, iar eu mi-am dat seama imediat că ceva nu era în regulă.

— Mare, a spus el, apucând-o de braț.

Travis a venit alergând spre noi, apoi și-a pus mâinile în șold, gâfâind până ce respirația i s-a liniștit.

— Te fugăresc o mulțime de femei furioase? l-am tachinat eu.

A clătinat din cap.

— Încercam să vă prind înainte… înainte ca tu să… să intri, mi-a zis.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat America pe Shepley.

— Circulă un zvon, a început Shepley. Zic cu toții că Travis a dus-o pe Abby acasă și… amănuntele diferă, dar e destul de rău.

— *Poftim*? Vorbești serios? am țipat eu.

America și-a dat ochii peste cap.

— Cui îi pasă, Abby? Oamenii speculează în legătură cu tine și cu Trav de săptămâni întregi. Nu e pentru prima dată când cineva vă acuză că vă culcați împreună.

Travis a schimbat priviri cu Shepley.

— Poftim? am spus eu. Mai este și altceva, nu-i așa?

Shepley a tresărit.

— Spun că te-ai culcat cu Parker acasă la Brazil, apoi l-ai lăsat pe Travis să… să te ducă acasă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am rămas cu gura căscată.

— Grozav! Așadar, acum sunt târfa școlii?

Ochii lui Travis s-au întunecat și maxilarul i s-a încordat.

— Asta e din vina mea. Dacă ar fi fost oricine altcineva, n-ar fi spus așa ceva despre tine.

A intrat în cantină, cu mâinile strânse pe lângă corp. America și Shepley l-au urmat.

— Să sperăm că nu e niciunul atât de prost încât să-i spună ceva lui, a zis America.

— Sau ei, a adăugat Shepley.

Travis s-a așezat la câteva locuri distanță de mine, uitându-se la sendvișul din fața lui. Am așteptat să-și ridice privirea fiindcă voiam

să-i ofer un zâmbet de consolare. Travis avea o anumită reputație, dar eu îl lăsasem pe Parker să mă scoată pe hol.

Shepley mi-a dat un cot în timp ce eu îl priveam lung pe vărul lui.

— Pur și simplu nu se simte bine. Probabil încearcă să găsească o soluție pentru a infirma zvonul.

— Trav, nu trebuie să stai acolo. Vino, stai aici! i-am spus, bătând cu palma locul liber de lângă mine.

— Abby, am auzit că ai avut o zi de naștere pe cinste, mi-a spus Chris Jenks, aruncând o frunză de salată în farfuria lui Travis.

— Jenks, nu te lua de ea! l-a avertizat Travis, uitându-se urât la el.

Chris a zâmbit, umflându-și obrajii rotunzi, rozalii.

— Am auzit că Parker e furios. A spus că a trecut ieri pe la apartamentul tău, iar tu și cu Travis erați încă în pat.

— Chris, trăgeau un pui de somn, a spus America, ridiculizându-l.

Din ochii mei au țâșnit săgeți spre Travis.

— Parker a trecut pe acolo?

Încurcat, Travis și-a schimbat poziția pe scaun.

— Intenționam să-ți spun.

— *Când*? i-am trântit-o eu.

America s-a aplecat la urechea mea.

— Parker a auzit zvonul și a venit să dea ochii cu tine. Am încercat să-l opresc, dar el s-a dus pe hol și… și-a făcut o idee complet greșită.

Mi-am pus coatele pe masă, acoperindu-mi fața cu palmele.

— E din ce în ce mai bine.

— Așadar, voi chiar n-ați comis-o? a întrebat Chris. Fir-ar să fie, asta e nasol. Și eu care credeam că Abby se ținea după tine, Trav.

— Chris, mai bine oprește-te acum! l-a avertizat Shepley.

— Dacă tu nu te-ai culcat cu ea, te deranjează dacă îmi încerc eu norocul? a întrebat Chris, chicotind înspre coechipierii lui.

Fața îmi ardea din cauza stânjenelii, dar apoi America mi-a țipat drept în ureche, reacționând la modul în care Travis a sărit de la locul lui. S-a întins peste masă, l-a apucat pe Chris de beregată cu o mână și de tricou cu cealaltă. Fundașul a alunecat peste masă, și zeci de scaune au scârțâit pe podea, căci lumea s-a ridicat să vadă. Travis l-a lovit cu pumnul în față de mai multe ori, ridicându-și cotul sus în aer, înainte să-i aplice fiecare lovitură. Singurul lucru pe care îl putea face Chris era să-și acopere fața cu mâinile.

Nimeni nu l-a atins pe Travis. Își pierduse controlul, și tuturor le era teamă să-i stea în cale. Jucătorii de fotbal s-au făcut mici și tresăreau văzându-și colegul bătut fără milă pe podeaua acoperită cu gresie.

— Travis! am țipat, alergând de partea cealaltă a mesei.

Cu pumnul în aer, Travis s-a oprit și i-a dat drumul cămășii lui Chris, lăsându-l să cadă la podea. Când s-a întors să se uite la mine, gâfâia; nu-l mai văzusem niciodată arătând atât de înspăimântător. Am înghițit în sec și m-am tras înapoi când el m-a împins cu umărul, trecând pe lângă mine.

Am dat să mă duc după el, dar America m-a apucat de braț. Shepley a sărutat-o scurt, apoi a ieșit după vărul lui.

— Dumnezeule, a șoptit America.

Ne-am întors și i-am văzut pe coechipierii lui Chris adunându-l de pe jos, iar eu m-am crispat la vederea feței lui umflate și roșii. Îi curgea sânge din nări, iar Brazil i-a dat un șervețel de pe masă.

— Nenorocitu' naibii! a gemut Chris, așezându-se pe scaun și ducându-și mâna la față. Apoi s-a uitat la mine: Îmi pare rău, Abby. Eu pur și simplu glumeam.

N-aveam cuvinte să-i răspund. N-aș fi putut să-i explic ce tocmai se întâmplase mai mult decât ar fi putut-o face el.

— Abby nu s-a culcat cu *niciunul* dintre ei, a spus America.

— Jenks, tu chiar nu știi când să-ți ții gura, i-a spus Brazil plin de dezgust.

America m-a prins de braț.

— Haide! Să mergem!

N-a pierdut vremea și m-a tras spre mașina ei. Când a băgat-o în viteză, am apucat-o de încheietura mâinii.

— Stai! Unde mergem?

— Mergem acasă la Shep. Nu vreau să fie singur cu Travis. Nu l-ai văzut? Tipul ăla a luat-o razna.

— Păi, nici eu nu vreau să fiu în preajma lui!

America se zgâia la mine, nevenindu-i să creadă.

— Evident se întâmplă ceva cu el. Nu vrei să știi ce este?

— Instinctul meu de conservare îmi depășește curiozitatea cu privire la această chestiune, Mare.

— Singurul lucru care l-a oprit a fost vocea ta, Abby. Te va asculta. Trebuie să vorbești cu el.

Am oftat și i-am dat drumul, lăsându-mă iar pe spate în scaun.

— În regulă. Să mergem!

Am intrat în parcare și America a oprit între Chargerul lui Shepley și Harley-ul lui Travis. A luat-o spre scări, punându-și mâinile în șolduri, cu un gest teatral specific ei.

— Vino, Abby! m-a strigat, făcându-mi semn s-o urmez.

Am urmat-o șovăind și m-am oprit atunci când l-am văzut pe Shepley coborând grăbit scările pentru a-i spune ceva la ureche. S-a uitat la mine, a clătinat din cap și i-a mai șoptit ceva.

— Ce e? am întrebat.

— Shep nu…, s-a fâstâcit ea. Shep nu crede că e o idee bună să intrăm. Travis e încă destul de supărat.

— Vrei să spui că nu crede că ar fi bine ca *eu* să intru, am zis.

America a ridicat timid din umeri, apoi s-a uitat la Shepley. Shepley mi-a pus mâna pe umăr.

— Tu n-ai făcut nimic greșit, Abby. El nu… el nu vrea să te vadă chiar acum.

— Dacă n-am greșit cu nimic, atunci de ce nu vrea să mă vadă?

— Nu știu sigur; refuză să vorbească cu mine despre asta. Cred că-i e rușine pentru că și-a pierdut cumpătul în fața ta.

— Și-a pierdut cumpătul în fața întregii cantine! Ce am eu de-a face cu asta?

— Mai mult decât ai crede, a răspuns Shepley, ferindu-și privirea.

M-am uitat o clipă la ei, apoi am început să urc scările în fugă. M-am năpustit pe ușă pentru a găsi camera de zi pustie. Ușa camerei lui Travis era închisă, așa că am bătut.

— Travis? Eu sunt, deschide!

— Pleacă, Pidge, a strigat el de dincolo de ușă.

Am privit pe gaura cheii și l-am văzut stând pe marginea patului, cu fața la fereastră. Toto îl lovea cu lăbuțele, nefericit că era ignorat.

— Trav, ce se întâmplă cu tine? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns, așa că am rămas în picioare lângă el, încrucișându-mi brațele. Avea maxilarul încordat, dar fără expresia înspăimântătoare pe care o avusese în cantină. Părea trist. O tristețe profundă, fără speranță.

— N-ai de gând să vorbești cu mine despre asta?

Am așteptat, dar a rămas tăcut. M-am întors spre ușă și, în cele din urmă, a oftat.

— Mai ții minte când deunăzi Brazil mi-a spus ce mi-a spus, iar tu ai sărit în apărarea mea? Ei bine… asta s-a întâmplat. M-am lăsat puțin dus de val.

— Erai furios înainte să fi spus Chris ceva, i-am zis, întorcându-mă și așezându-mă pe pat, lângă el.

El a continuat să privească lung pe fereastră.

— Am vorbit serios mai înainte. Pidge, trebuie să pleci. Dumnezeu mi-e martor că eu nu pot să plec de lângă tine.

L-am mângâiat pe braț.

— Tu nu vrei să plec.

Și-a încleștat din nou maxilarul, apoi m-a cuprins cu mâna. S-a oprit o clipă, apoi m-a sărutat pe frunte, lipindu-și obrazul de tâmpla mea.

— Nu contează cât de mult încerc. La urma urmelor, tot ai să mă urăști.

L-am cuprins în brațe.

— Trebuie să fim prieteni. „Nu accept un nu drept răspuns“, l-am citat eu.

S-a arătat mirat, continuând să privească pe fereastră.

— Te-am privit mult dormind. Întotdeauna pari atât de liniștită. Eu nu am acea liniște. Sunt tot timpul furios — exceptând momentele când te privesc dormind. Asta făceam și când a intrat Parker, a continuat el. Eram treaz, iar el a intrat și a rămas acolo cu expresia aia șocată pe chip. Știam ce gândește, dar nu l-am lămurit. Nu i-am explicat, fiindcă *voiam* ca el să creadă că ceva se întâmplase. Acum toată școala crede că ai fost cu amândoi în aceeași noapte.

Toto își făcea loc cu boticul în poala mea, iar eu i-am mângâiat urechile. Travis a întins mâna să-l mai mângâie o dată, apoi și-a lăsat mâna peste a mea.

— Îmi pare rău!

Am ridicat din umeri.

— Dacă el crede bârfele, e treaba lui.

— E greu să creadă altceva când ne-a văzut împreună în pat.

— Știe că stau cu tine. Eram complet îmbrăcată, pentru numele lui Dumnezeu!

Travis a oftat.

— Probabil era prea pornit ca să fi observat. Pidge, știu că-ți place de el. Ar fi trebuit să-i explic. Măcar atât îți datorez.

— Nu contează.

— Nu ești supărată? m-a întrebat surprins.

— De asta ești tu indispus? Ai crezut că mă voi supăra pe tine când îmi vei spune adevărul?

— Ar trebui să fii. Dacă cineva nepriceput mi-ar ruina reputația, aș fi puțin scos din sărite.

— Ție nu-ți pasă de reputație. Ce s-a întâmplat cu Travis care nu dădea doi bani pe ce cred alții? l-am necăjit, înghiontindu-l.

— Asta a fost înainte să-ți văd expresia de pe chip atunci când ai auzit ce spune lumea. Nu vreau să ți se întâmple nimic rău din cauza mea.

— Tu n-ai face nimic care să mă rănească.

— Mai degrabă mi-aș tăia brațul, a oftat el.

S-a relaxat lipindu-și obrazul de părul meu. Nu aveam nicio replică, iar Travis părea să fi spus tot ce trebuia să spună, așa că am rămas în tăcere. Din când în când, mă strângea lângă el. L-am apucat de cămașă, neștiind cum altfel să-l fac să se simtă mai bine decât să-l las să mă țină în brațe.

Când s-a făcut seară, am auzit un ciocănit slab în ușă.

— Abby? s-a auzit vocea prietenei mele, care părea mică dincolo de ușa din lemn.

— Intră, Mare! i-a răspuns Travis.

America a intrat cu Shepley și a zâmbit văzându-ne cum ne țineam unul pe celălalt în brațe.

— Voiam să mergem să mâncăm ceva. Aveți chef să dăm o raită pe la Pei Wei?

— *Ăăă… din nou* bucătărie asiatică, Mare? Zău? a întrebat-o Travis.

I-am zâmbit. Părea să fie din nou el însuși.

— Da, zău. Veniți sau nu?

— Eu mor de foame, am spus.

— Sigur că da, n-ai apucat să iei prânzul, a spus Travis, încruntându-se.

S-a ridicat, fără să-mi dea drumul.

— Hai! Să luăm ceva de mâncare pentru tine.

A continuat să mă țină pe după umeri cu brațul și nu mi-a dat drumul până ce n-am ajuns în separeu la Pei Wei.

Imediat ce Travis s-a dus la toaletă, America s-a aplecat spre mine.

— Deci? Ce-a spus?

— Nimic, am zis eu, ridicând din umeri.

Ea s-a arătat surprinsă.

— Ai stat în camera lui două ore. N-a spus nimic?

— De obicei nu spune, când e așa de supărat, a zis Shepley.

— Trebuie să fi spus ceva, a insistat America.

— A spus că s-a lăsat dus puțin de val luându-mi mie apărarea și că nu i-a spus adevărul lui Parker când a venit la noi. Asta e tot, am concluzionat eu, aducând lângă mine sarea și piperul.

Shepley a clătinat din cap și a închis ochii.

— Ce e, iubitule? l-a întrebat America, îndreptându-se, mândră, de spate.

— Travis este..., a oftat el, dându-și ochii peste cap. Las-o baltă.

America avea o expresie încăpățânată.

— O, la naiba, nu poți pur și simplu să…

A tăcut când Travis s-a așezat și și-a petrecut brațul după umerii mei.

— Fir-ar să fie! N-au adus încă mâncarea?

Am râs și am glumit până când s-a închis restaurantul și apoi ne-am urcat în mașină și am plecat acasă. Shepley a cărat-o pe America în spate pe scări, dar Travis a rămas în urmă, trăgându-mă de mânecă pentru a mă împiedica să-i urmez. S-a uitat la prietenii noștri, până ce aceștia au dispărut pe ușă, apoi mi-a oferit un zâmbet plin de regret.

— Îți datorez o scuză pentru azi. Așadar, îmi pare rău.

— Deja mi-ai cerut scuze. E în regulă.

— Ba nu. Ți-am cerut scuze pentru Parker. Nu vreau să crezi că sunt vreun nebun care trece prin zonă și atacă oamenii pentru cel mai mărunt motiv, mi-a spus, dar îți datorez scuze pentru că nu ți-am luat apărarea pentru motivul corect.

— Și acesta ar fi…, l-am îmboldit eu.

— M-am aruncat asupra lui fiindcă voia să fie următorul la rând, nu fiindcă te necăjea.

— Faptul că insinua că e o coadă e un motiv mai mult decât suficient să mă aperi, Trav.

— Tocmai asta și spun. Eram scos din sărite fiindcă am luat asta drept dorința lui de a se culca cu tine.

După ce am reflectat la ce voia Travis să spună, l-am apucat de reverele hainei și mi-am lipit fruntea de pieptul lui.

— Știi ce? Nu-mi pasă, i-am spus, uitându-mă la el. Nu-mi pasă ce spun oamenii sau dacă îți pierzi cumpătul sau de ce i-ai umflat fața lui Chris. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o proastă reputație, dar am obosit să le explic tuturor prietenia noastră. Să-i ia dracu'!

Ochii lui Travis s-au îmblânzit și a schițat un zâmbet.

— *Prietenia* noastră? Uneori mă întreb dacă tu măcar auzi ce-ți spun.

— Ce vrei să zici?

— Hai înăuntru! Sunt obosit.

Am dat din cap a încuviințare și Travis m-a ținut lipită de el până ce am intrat în apartament. America și Shepley se încuiaseră deja în dormitorul lor, iar eu m-am strecurat la duș. Cât m-am îmbrăcat în pijama, Travis a stat așezat cu Toto lângă el și, în mai puțin de o jumătate de oră, eram amândoi în pat.

Mi-am pus capul pe mână, oftând prelung.

— Încă două săptămâni. Ce-ai de gând să faci când mă voi muta înapoi la Morgan?

— Nu știu, a răspuns el.

Îi simțeam încruntarea chinuitoare chiar și în întuneric.

— Hai, l-am mângâiat pe braț, am glumit!

L-am privit mult timp cum încerca să se relaxeze. S-a mai foit puțin și apoi s-a uitat la mine.

— Pidge, ai încredere în mine?

— Da, de ce?

— Vino-ncoa', mi-a spus, trăgându-mă spre el.

Am încremenit preț de o secundă sau două înainte să-mi pun capul pe pieptul lui. Orice se întâmpla cu el, avea nevoie ca eu să-i fiu alături, și nu puteam să obiectez nici dacă aș fi vrut s-o fac. Îmi era bine culcată lângă el.

IX

PROMISIUNE

Finch a clătinat din cap.

— Bine, deci ești cu Parker sau cu Travis? Sunt confuz.

— Parker nu mai vorbește cu mine, așa că asta a rămas acum în aer, i-am spus, legănându-mă pentru a-mi rearanja rucsacul.

A suflat fumul afară, apoi și-a cules un fir de tutun de pe limbă.

— Așadar, ești cu Travis?

— Finch, suntem doar prieteni.

— Îți dai seama că toată lumea crede că aveți un soi de relație ciudată de genul sex fără sentimente pe care n-o recunoașteți?

— Nu-mi pasă. Să creadă ce vor.

— De când? Ce s-a întâmplat cu neliniștita, misterioasa, reținuta Abby pe care o cunosc și o iubesc?

— A murit din pricina stresului provocat de toate zvonurile și presupunerile.

— Mare păcat. O să-mi fie dor s-o arăt cu degetul și să râd de ea.

I-am tras un pumn în braț, iar Finch a izbucnit în râs.

— Bun. Ar cam fi timpul să încetezi să te mai prefaci, mi-a zis el.

— Ce vrei să spui?

— Scumpo, stai de vorbă cu cineva care s-a prefăcut cea mai mare parte din viața lui. Te-am mirosit de la un kilometru.

— Finch, ce insinuezi? Că sunt lesbiană?

— Nu, că ascunzi ceva. Toate jachetele alea, sofisticata afectată care merge la restaurantele de fițe cu Parker Hayes… Asta nu ești tu. Fie ai făcut striptease într-un orășel, fie ai fost într-un centru de reabilitare. Aș opta pentru ultima variantă.

Am râs în hohote.

— Ești un ghicitor *îngrozitor*!

— Deci, care e secretul tău?

— Dacă ți l-aș spune, n-ar mai fi secret, nu-i așa?

Zâmbetul de drăcușor a făcut ca trăsăturile chipului său să pară mai ascuțite.

— Eu ți le-am arătat pe ale mele, acum e momentul să mi le arăți și tu pe ale tale.

— Urăsc să dau vești proaste, dar orientarea ta sexuală nu e tocmai un secret, Finch!

— Fir-ar! Și eu care credeam că țin figura cu puștoaica misterioasă cu mult sex-appeal! a spus el, trăgând încă un fum.

Am făcut un pas înapoi înainte să vorbesc.

— Finch, ai dus o viață bună acasă la tine?

— Mama e grozavă… tata și cu mine am avut o mulțime de lucruri de pus la punct, dar acum ne-am împăcat.

— Eu l-am avut pe Mick Abernathy drept tată.

— Cine-i ăla?

Am chicotit.

— Vezi? Nu-i mare scofală dacă nu știi cine este.

— Cine e?

— Un gunoi. Jocurile de noroc, băutura, firea violentă… e ceva ereditar în familia mea. America și cu mine am venit aici pentru a

putea s-o iau de la capăt, fără să fiu stigmatizată că sunt fiica unui bețivan decăzut.

— Un jucător decăzut din Wichita?

— M-am născut în Nevada. Pe atunci, tot ce atingea Mick Abernathy se transforma în aur. Când am împlinit treisprezece ani, norocul i s-a schimbat.

— Iar el a dat vina pe tine.

— America a renunțat la multe ca să vină aici cu mine, dar am ajuns aici și, de la bun început, am dat nas în nas cu Travis.

— Și când te-ai uitat la Travis…

— Totul mi se părea mult prea familiar.

Finch a dat din cap a încuviințare, aruncându-și țigara pe jos.

— Rahat, Abby. Asta e nasol.

L-am privit printre gene.

— Dacă spui cuiva ceea ce tocmai ți-am spus, chem mafia. Vezi tu, îi cunosc pe unii dintre ei.

— Prostii.

Am ridicat din umeri.

— Crezi ce vrei.

Finch m-a privit cu suspiciune, apoi mi-a zâmbit.

— Ești, în mod oficial, cea mai grozavă persoană pe care o cunosc.

— Asta-i trist, Finch. Ar trebui să ieși mai mult, i-am spus, oprindu-mă la intrarea în cantină.

El mi-a ridicat bărbia.

— Lucrurile or să se aranjeze. Cred cu tărie în zicala conform căreia toate lucrurile se întâmplă cu un motiv. Ați venit aici, America l-a întâlnit pe Shepley, tu ai ajuns cumva în Cerc, ceva legat de tine i-a întors lumea lui Travis Maddox cu fundul în sus. Gândește-te la asta, mi-a spus, sărutându-mă scurt pe buze.

— Hei, bună! a spus Travis.

M-a prins de talie, m-a ridicat de la pământ, lăsându-mă apoi din nou jos în spatele lui.

— Finch, ești ultima persoană de care ar trebui să fiu îngrijorat pentru rahatul ăsta! Bagă-mă și pe mine în seamă! l-a tachinat el.

Finch s-a aplecat și mi-a făcut cu ochiul.

— Pe mai târziu, Cookie.

Când Travis s-a întors spre mine, zâmbetul i-a pierit.

— De ce te-ai încruntat?

Am scuturat din cap, inspirând adânc.

— Nu-mi place porecla. Am niște amintiri neplăcute legate de asta.

— Un cuvânt de alint de la tânărul tău preot?

— Nu, am bombănit eu.

Travis și-a lovit palma cu pumnul.

— Vrei să mă duc să-l snopesc în bătaie pe Finch? Să-l învăț minte? Îl scot din circuit.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Dacă aș vrea să-l scot pe Finch din circuit, i-aș spune doar că Prada a dat faliment și ar termina el însuși treaba.

Travis a râs, înghiontindu-mă către ușă.

— Hai să mergem! Pierd vremea de pomană pe-aici!

Ne-am așezat împreună la masă, ciupindu-ne și înghiontindu-ne. Starea de spirit a lui Travis era la fel de bună ca în seara în care pierdusem pariul. Toată lumea de la masă a remarcat, iar când el a inițiat o miniluptă cu alimente împotriva mea, a atras atenția tuturor celor care stăteau la mesele din jur.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mă simt ca un animal de la grădina zoologică.

Travis s-a uitat la mine o clipă, remarcând privirile celor care se zgâiau, apoi s-a ridicat.

— *I CAN'T*[9]! a urlat el.

Am privit cu înfiorare cum toți cei din încăpere și-au ridicat capetele în direcția lui. Travis a dat din cap de câteva ori în ritmul unui cântec din mintea lui.

9 *I Can't Get No Satisfaction* — cântec interpretat de formația Rolling Stones.

Shepley a închis ochii.

— O, nu!

Travis i-a zâmbit.

— *… get no... sa... tis...faction*, cânta el, *I can't get no... sat-is-faction. Cuz I've tried... and I've tried... and I've tried... and I've tried...*

S-a urcat pe masă sub privirile uimite ale tuturor și a continuat să cânte:

— *I CAN'T GET NO!*

A arătat spre jucătorii de fotbal de la capătul mesei, iar aceștia au zâmbit:

— *I CAN'T GET NO!* urlau aceștia la unison.

Întreaga adunare bătea din palme în ritmul muzicii. Travis improvizase un microfon din pumnul strâns și dus la gură:

— *When I'm drivin'in my car, and a man comes on the... ra-di-o... he's tellin' me more and more... about some useless in-for-ma-tion! Supposed to fire my im-agin-a-tion! I CAN'T GET NO!*

A trecut pe lângă mine dansând și cântând la microfonul lui imaginar. Toți cei din încăpere cântau în cor:

— *HEY, HEY, HEY!*

— *That's what I'll say!* cânta Travis.

Apoi Travis a schițat niște mișcări legănate ale șoldurilor care s-au soldat cu fluierături și țipete din partea fetelor. A trecut din nou pe lângă mine, cântând refrenul pentru cealaltă parte a sălii, cu fotbaliștii pe post de grup vocal de acompaniament.

— Te voi ajuta eu! a țipat o fată din spate.

— *… cuz I tried, and I tried, and I tried...*, cânta el.

— *I CAN'T GET NO! I CAN'T GET NO!* intona grupul vocal.

Travis s-a oprit în fața mea și s-a înclinat.

— *When I'm watchin'my TV... and a... man comes on and tells me... how white my shirts can be! Well he can't be a man, 'cause he doesn't smoke... the same cigarettes as me! I can't... get no! Uh no, no, no!*

Băteau cu toții din palme, și jucătorii de fotbal cântau:

— *HEY, HEY, HEY!*

— *That's what I say!* a cântat Travis arătând spre publicul care aplauda.

Unii se ridicaseră și dansau cu el, dar cei mai mulți îl urmăreau cu o uimire amuzată.

A sărit pe masa alăturată și America a țipat și a bătut din palme, dându-mi și mie un ghiont cu cotul. Eu am clătinat din cap; murisem și mă trezisem în *High School Musical*.

Jucătorii de fotbal fredonau linia melodică de bază:

— Na, na, nanana! Na, na, na! Na, na, nanana!

Travis și-a ridicat microfonul improvizat:

— *When I'm... ridin' 'round the world... and I'm doin' this... and I'm signin' that!!!*

A sărit jos, apoi s-a aplecat peste masă spre mine:

— *And I'm tryin' to make some girl... tell me, uh baby better come back, maybe next week, 'cuz you see I'm. On. A losin' streak! I CAN'T GET NO! Uh no, no, no!*

Toată lumea ținea ritmul bătând din palme, iar fotbaliștii și-au cântat partea lor:

— *HEY, HEY, HEY!*

— *I can't get no! I can't get no! Satis-faction!* mi-a cântat el sentimental, zâmbindu-mi și pierzându-și răsuflarea.

Întreaga sală a izbucnit în aplauze, ba unii chiar au fluierat. La fel am făcut și eu după ce m-a sărutat pe frunte, apoi s-a ridicat în picioare și a făcut o reverență. Când a revenit la locul lui, chicotea.

— Acum nu se mai uită la tine, da? a rostit el gâfâind.

— Mulțumesc. Dar, *zău*, nu trebuia, i-am spus.

— Abs?

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Parker stând în picioare la capătul mesei. Din nou, toți ochii erau ațintiți asupra mea.

— Trebuie să vorbim, a spus Parker, părând nervos.

M-am uitat la America, la Travis și apoi la Parker.

— Te rog, a insistat el, vârându-și mâinile în buzunare.

Am dat aprobator din cap, urmându-l afară. Parker s-a îndreptat spre acea parte a clădirii care asigura mai multă intimitate.

— N-am intenționat să atrag din nou atenția asupra ta, mi-a spus. Știu că îți displace asta.

— Atunci ai fi putut să mă suni dacă voiai să vorbim, i-am zis.

El a încuviințat cu o mișcare a capului, privind în pământ.

— N-aveam de gând să te caut la cantină. Am văzut agitația, apoi te-am văzut pe tine și pur și simplu am intrat. Îmi pare rău.

Am așteptat, iar el a continuat.

— Nu știu ce s-a întâmplat între tine și Travis. Nu e treaba mea… noi doi am avut doar câteva întâlniri. La început am fost supărat, dar apoi mi-am dat seama că nu m-ar fi deranjat dacă n-aș fi avut anumite sentimente pentru tine.

— Parker, nu m-am culcat cu el. Mi-a ținut părul în timp ce vărsam în buda lui o jumătate de litru de Patrón. Asta e o chestie cât se poate de romantică.

A râs.

— Nu cred că noi avem o relație corectă… Nu atâta timp cât tu locuiești cu Travis. Abby, adevărul este că te plac. Nu știu ce e, dar se pare că nu mă pot opri să mă gândesc la tine.

I-am zâmbit și el m-a luat de mână, trecându-și degetele peste brățară.

— Probabil că te-am speriat cu acest dar ridicol, însă n-am mai fost niciodată până acum într-o asemenea situație. Am senzația că sunt într-o permanentă competiție cu Travis pentru a-ți câștiga atenția.

— Nu m-ai speriat cu brățara.

A strâns din buze.

— Mi-ar plăcea să ieșim din nou peste două săptămâni, când se încheie luna ta cu Travis. Atunci ne vom putea concentra asupra noastră, să ajungem să ne cunoaștem mai bine unul pe altul, fără să fim distrași.

— Cât se poate de corect.

S-a aplecat și a închis ochii, lipindu-și buzele de ale mele.

— Te voi suna curând.

I-am făcut cu mâna, apoi m-am întors în cantină, trecând pe lângă Travis, care m-a prins de mână și m-a tras în brațele lui.

— Despărțirea e ceva greu de înfăptuit?

— Vrea să încerce din nou atunci când mă întorc la Morgan.

— Rahat, va trebui să mă gândesc la alt pariu, a spus el, trăgându-mi farfuria în față.

Următoarele două săptămâni au trecut în zbor. Cu excepția cursurilor, mi-am petrecut tot timpul cu Travis, iar aproape de fiecare dată am fost singuri. M-a scos la cină, la băut și la dansat în Red, la bowling, și a fost invitat la două lupte. Când nu râdeam ca proștii, ne jucam de-a luptele sau ne cuibăream pe canapea împreună cu Toto și ne uitam la vreun film. A avut o grijă deosebită să le ignore pe toate fetele care fluturau din gene spre el și astfel toată lumea vorbea despre noul Travis.

În ultima mea noapte în apartament, America și Shepley au lipsit în mod inexplicabil, iar Travis s-a străduit să facă o cină specială pentru Ultima Noapte. A cumpărat vin, a pus șervete, ba chiar a adus și tacâmuri noi cu această ocazie. A așezat farfuriile pe barul pentru servit micul dejun și și-a tras taburetul pe partea cealaltă, pentru a sta față în față cu mine. Pentru prima dată am avut impresia că eram la o întâlnire.

— Trav, astea sunt tare bune. Ai ținut secret faptul că te pricepi atât de bine, i-am spus, mestecând pastele cu pui și nuci cajun pe care le preparase.

A zâmbit forțat și mi-am dat seama că se străduia să mențină conversația pe un ton vesel.

— Dacă ți-aș fi spus până acum, te-ai fi așteptat la așa ceva seară de seară.

Zâmbetul i-a pălit și și-a coborât privirea asupra mesei. Mi-am învârtit mâncarea în farfurie.

— Trav, și mie o să-mi fie dor de tine.

— Dar o să mai vii, da?

— Știi bine că voi mai veni. Și vei veni și tu la Morgan să mă ajuți la învățat, așa cum ai făcut-o și până acum.

— Dar nu va fi același lucru, a oftat el. Tu te vei întâlni cu Parker, vom fi ocupați cu… mersul în direcții diferite.

— Nu se va schimba mare lucru.

A reușit să râdă puțin.

— Cine și-ar fi închipuit atunci când ne-am întâlnit prima oară că vom ajunge să stăm aici? N-ai fi putut să-mi spui acum trei luni că voi fi atât de nefericit că trebuie să-i spun la revedere unei fete.

Stomacul mi s-a strâns ghem.

— Nu vreau să fii nefericit.

— Atunci nu pleca, mi-a spus.

Era atât de disperat, încât am simțit că din pricina vinovăției am un nod în gât.

— Nu mă pot muta aici, Travis. E o nebunie.

— Cine spune? Tocmai am avut parte de cele mai bune două săptămâni din viața mea.

— Și eu la fel.

— Atunci, de ce am senzația că n-o să te mai văd niciodată?

N-am avut ce să-i răspund. I s-a încordat maxilarul, dar nu era furios. Imboldul de a mă duce la el era tot mai puternic, așa că m-am ridicat și am ocolit barul, așezându-mă apoi în brațele lui. El nu m-a privit, ca atare l-am luat de gât, lipindu-mi obrazul de al lui.

— Ai să-ți dai seama ce pacoste am fost, apoi ai să uiți că-ți este dor de mine, i-am spus la ureche.

A oftat adânc în timp ce mă freca pe spate.

— Juri?

M-am lăsat pe spate ca să-l privesc în ochi, prinzându-i obrajii cu mâinile. L-am mângâiat pe obraz cu degetul mare; expresia de pe chipul său îți sfâșia inima. Am închis ochii și m-am înclinat să-l

sărut pe colțul gurii, dar el s-a întors și astfel am prins o suprafață mai mare din buzele lui decât intenționasem.

În pofida faptului că sărutul m-a luat prin surprindere, nu m-am tras înapoi imediat.

Travis a continuat să-și țină buzele lipite de ale mele, dar n-a mai schițat niciun alt gest.

În cele din urmă m-am tras înapoi, încercând să zâmbesc.

— Mâine mă așteaptă o zi grea. Am de gând să fac curat în bucătărie și apoi să mă duc la culcare.

— Te ajut.

Am spălat vasele împreună în tăcere, cu Toto adormit la picioarele noastre. El a șters ultima farfurie, apoi a pus-o în grătarul pentru vase. M-a luat de mână să mă conducă pe hol, strângându-mă puțin cam tare. Distanța până în dormitor părea să fie de două ori mai mare decât de obicei. Știam amândoi că momentul când ne vom lua la revedere era la numai câteva ore distanță.

Nici măcar n-a încercat să se prefacă că nu se uita la mine în timp ce mă schimbam pentru culcare într-unul dintre tricourile lui. Travis s-a dezbrăcat, rămânând în boxeri, și s-a strecurat sub pătură, așteptându-mă să vin lângă el.

Când am făcut-o, a stins veioza și m-a tras deasupra lui, fără să-mi ceară permisiunea sau să se scuze. Și-a încordat brațele și a oftat, iar eu mi-am cuibărit fața în curbura gâtului său. Am închis strâns ochii, încercând să savurez momentul. Știam că aveam să-mi doresc acel moment în fiecare zi a vieții mele, așa că îl trăiam la maximum.

El a privit apoi pe fereastră. Copacii își aruncau umbra pe fața lui. Travis a închis ochii strâns, iar eu am simțit că mă prăbușesc. Era chinuitor să-l văd cum suferă, știind că eu eram cauza suferinței… eram singura care putea să o îndepărteze.

— Trav? Ești bine? l-am întrebat.

A urmat o pauză îndelungată înainte ca el să răspundă.

— Niciodată în viața mea n-am fost mai rău.

Mi-am lipit fruntea de gâtul lui, iar el m-a strâns mai tare.

— Asta e chiar caraghios, i-am spus. O să ne vedem zilnic.

— Știi că nu e adevărat.

Greutatea tristeții pe care o resimțeam amândoi era zdrobitoare, iar o nevoie imposibil de stăpânit a năvălit peste noi pentru a ne salva. Mi-am ridicat bărbia, dar am șovăit; ceea ce tocmai eram pe cale să fac avea să schimbe totul. Socotisem că Travis nu vedea intimitatea decât ca pe un mod de a-ți petrece timpul și am închis ochii iar și mi-am alungat temerile. Trebuia să fac ceva, știind că aveam să zăcem amândoi treji, până dimineață, îngrozindu-ne de fiecare minut care trecea.

Când l-am mângâiat pe gât cu buzele, inima a început să-mi bată nebunește, apoi i-am gustat pielea cu un sărut tandru, lent. El m-a privit surprins, iar ochii i s-au îmblânzit când a înțeles ce voiam.

S-a aplecat, lipindu-și buzele de ale mele cu o delicatețe dulce. Căldura buzelor lui m-a străbătut până în vârful degetelor de la picioare și l-am tras mai aproape de mine. Acum că făcuserăm primul pas, n-aveam intenția să mă opresc acolo.

Mi-am desfăcut buzele, lăsând limba lui Travis să-și găsească calea spre a mea.

— Te vreau, i-am spus.

Brusc, sărutul a devenit mai lent, iar el a încercat să se tragă înapoi. Hotărâtă să termin ceea ce începusem, gura mea o căuta pe a lui cu și mai multă nerăbdare. Reacția lui Travis a fost să se tragă înapoi până ce a ajuns în genunchi. M-am ridicat și eu cu el, continuând să ne ținem gurile lipite una de alta.

M-a prins de umeri, vrând să păstreze distanța.

— Nu trebuie să faci asta, Pidge. Nu asta înseamnă ultima ta seară aici.

Ezita, dar vedeam în ochii lui că n-avea să reziste mult.

M-am aplecat din nou, iar de data asta brațele lui au cedat suficient cât să-mi lipesc buzele de ale lui. L-am privit pe sub gene, hotărâtă. Mi-a trebuit o clipă să pot rosti cuvintele, dar am făcut-o:

— Nu mă face să te implor, i-am șoptit.

Cu aceste șase cuvinte, reținerile i s-au evaporat. M-a sărutat apăsat și nerăbdător. Mi-am plimbat degetele de-a lungul șirei spinării lui și m-am oprit pe elasticul boxerilor, trecându-mi-le apoi peste ei. Buzele i-au devenit impacientate, am căzut pe saltea, iar el s-a prăbușit peste mine. Încă o dată, limba lui și-a găsit calea spre a mea, iar când mi-am adunat curajul de a-mi vârî mâna sub boxeri, el a gemut.

Travis mi-a tras tricoul peste cap, apoi și-a coborât nerăbdător mâna până la chiloții mei, apucându-i și scoțându-mi-i în jos, peste picioare. Din nou, gura sa a revenit la a mea în timp ce-și strecura mâna între coapsele mele, iar eu am gemut atunci când degetele lui au ajuns acolo unde niciun bărbat nu mă mai atinsese niciodată. Genunchii mi se arcuiau și zvâcneau cu fiecare mișcare a mâinii lui, iar când mi-am înfipt degetele în carnea lui, el s-a poziționat deasupra mea.

— Pigeon, a spus gâfâind, nu trebuie să fie în noaptea asta. O să aștept până vei fi pregătită.

Am întins mâna spre sertarul noptierei, deschizându-l. Pipăind ambalajul din plastic cu degetele, l-am dus la gură și i-am rupt colțul cu dinții. Mâna lui liberă a părăsit spatele meu, iar apoi și-a scos boxerii, aruncându-i cât acolo, de parcă nu suporta ca aceștia să se afle între noi.

Ambalajul a fâșâit între degetele lui, iar după câteva clipe, l-am simțit între coapsele mele. Am închis ochii.

— Uită-te la mine, Pigeon!

L-am privit cu atenție, iar ochii lui erau atât de blânzi și, în același timp, atât de concentrați. Și-a dat capul pe spate, aplecându-se să mă sărute cu tandrețe, apoi tot corpul i s-a încordat, împingându-se în mine, cu o mișcare lentă, scurtă. Când s-a retras, mi-am mușcat buza din pricina disconfortului; când m-a pătruns din nou, am închis ochii de durere. Mi-am întețit strânsoarea coapselor în jurul șoldurilor lui, iar el m-a sărutat iarăși.

— Uită-te la mine! mi-a șoptit.

Când am deschis ochii, el s-a împins iar în mine, iar eu am țipat din cauza minunatei dureri pe care mi-o provocase. Odată ce m-am relaxat, mișcările corpului său au devenit mai ritmice. Agitația pe care o simțisem la început a dispărut, iar Travis îmi frământa trupul de parcă nu s-ar fi putut sătura niciodată. L-am tras în mine, iar el a gemut când senzația a devenit aproape insuportabil de plăcută.

— Te doresc de atâta timp, Abby! Tu ești tot ce vreau, mi-a spus, cu buzele lipite de ale mele.

M-a prins de coapsă cu o mână și s-a proptit în cot, la câțiva centimetri deasupra mea. Pielea ni se acoperise de un strat fin de transpirație și mi-am arcuit spatele, în timp ce buzele lui trasau conturul obrazului meu, urmând o singură linie în jos, pe gât.

—Travis! am rostit eu oftând.

Când i-am pronunțat numele, și-a lipit obrazul de al meu, iar mișcările i-au devenit mai rigide. Zgomotele din gâtlejul său au crescut în intensitate și, în cele din urmă, m-a mai pătruns pentru ultima oară, gemând și tremurând deasupra mea.

După câteva momente, s-a relaxat și a oftat ușor.

— Ăsta da un prim sărut, mi-a spus cu o expresie obosită, dar mulțumită.

Mi-a scrutat chipul și a zâmbit.

— Ultimul tău prim sărut.

Eram prea șocată să-i răspund. S-a prăbușit alături de mine, pe burtă, cuprinzându-mă cu un braț peste talie și lipindu-și fruntea de obrazul meu. L-am mângâiat pe pielea de pe spate până ce l-am auzit respirând regulat.

Am rămas trează ore în șir ascultând respirația profundă a lui Travis și vântul prin frunzele copacilor de afară. I-am auzit pe America și pe Shepley intrând și mergând în vârfurile degetelor pe hol, murmurând amândoi.

Împachetaserăm lucrurile mai devreme și m-am înfiorat gândindu-mă cât de stânjenitor avea să fie dimineață. Mă gândisem că,

odată ce Travis s-ar fi culcat cu mine, curiozitatea avea să-i fie satisfăcută, dar, în loc de asta, el avea să vorbească la nesfârșit despre asta. Am deschis brusc ochii la gândul expresiei lui când avea să afle că ceea ce se petrecuse între noi nu era începutul, ci sfârșitul. Nu puteam să merg pe acest drum, iar el avea să mă urască atunci când aveam să-i spun.

M-am eliberat de sub brațul lui și m-am îmbrăcat, luându-mi și pantofii cu mine pe hol, în drum spre camera lui Shepley. America ședea pe pat, iar Shepley își scotea cămașa în fața dulapului.

— Abby, e totul în ordine? m-a întrebat el.

— Mare? am spus, făcându-i semn să mă urmeze pe hol.

Ea a dat aprobator din cap, privindu-mă cu o expresie precaută.

— Ce se întâmplă?

— Am nevoie de tine să mă duci la Morgan acum. Nu pot să aștept până mâine.

Colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet atotcunoscător.

— Niciodată nu te-ai descurcat când a fost vorba să-ți iei rămas-bun.

Shepley și America m-au ajutat la bagaje, iar eu am privit în gol pe geamul mașinii tot drumul până la Morgan Hall. După ce am dus ultimul bagaj în cameră, America m-a prins în brațe.

— O să fie altfel acum în apartament.

— Mulțumesc că m-ați adus acasă. Soarele va răsări în câteva ore. Ați face mai bine să plecați, i-am spus, strângând-o tare în brațe înainte să o las să plece.

Când a ieșit din camera mea, America nu s-a uitat înapoi, iar eu mi-am mușcat nervoasă buza, știind cât de furioasă va fi când își va da seama ce făcusem.

Dezbrăcându-mi tricoul, acesta a pârâit, electricitatea statică din aer fiind intensificată de iarna care stătea să vină. Simțindu-mă puțin pierdută, m-am cuibărit sub pătura groasă și am tras aer în piept; pielea mea încă păstra mirosul lui Travis.

Patul mi se părea rece și străin, un contrast puternic față de căldura saltelei lui Travis. Petrecusem treizeci de zile într-un

apartament înghesuit, cu cel mai blamat tip de la Eastern, iar după toate ciorovăielile și musafirii de noaptea târziu, era singurul loc unde voiam să fiu.

Mobilul a început să sune la opt dimineața și apoi la fiecare cinci minute, timp de o oră.

— Abby, a gemut Kara. Răspunde odată la telefonu' ăla!

Am întins mâna și l-am oprit. Nu mi-am dat seama până ce n-am auzit loviturile din ușă că nu-mi era permis să petrec toată ziua ascunsă în camera mea, după cum plănuisem.

Kara a deschis ușa.

— *Ce e*?

America a împins-o, trecând de ea, și s-a oprit în fața patului meu.

— Ce *naiba* se întâmplă? a urlat ea.

Avea ochii roșii și umflați și era încă îmbrăcată în pijama.

M-am ridicat în șezut.

— Ce e, Mare?

— Travis e o afurisită de epavă! Nu vorbește cu noi, a făcut harcea-parcea prin apartament, a aruncat combina stereo de perete… Shep nu poate să-l convingă cu vorba bună să-și vină în fire!

M-am frecat la ochi și apoi am clipit.

— Nu știu.

— Prostii! Ai să-mi spui tot ce se petrece, și ai să-mi spui chiar *acum*!

Kara și-a înșfăcat trusa pentru duș și a șters-o. A trântit ușa în urma ei și eu m-am încruntat, temându-mă că avea să-i spună îndrumătorului sau, și mai rău, profesorului care se ocupa de problemele studenților.

— Mai încet, America, pentru Dumnezeu! am șoptit eu.

A scrâșnit din dinți.

— Ce-ai făcut?

Bănuisem că se va supăra pe mine; nu mă gândisem că o să se înfurie.

— Eu… nu știu, am murmurat.

— A vrut să-i tragă una lui Shep când a aflat că te-a ajutat să pleci. Abby! *Te rog,* spune-mi! m-a implorat ea. Mă sperie!

Teama din ochii ei m-a forțat să-i spun o parte din adevăr.

— Pur și simplu n-am putut să-mi iau rămas-bun. Știi că-mi este greu.

— Abby, altceva trebuie să fie. A luat-o razna de tot! L-am auzit strigându-ți numele, apoi te-a căutat prin tot apartamentul. A dat buzna în camera lui Shep, cerându-i să-i spună unde ești. Apoi a încercat să te sune. Iar și iar și iar, a oftat ea. Avea o față… Dumnezeule, Abby! Nu l-am văzut niciodată în halul ăsta. A sfâșiat așternuturile, a aruncat pernele, a spart oglinda cu pumnul, a dat cu piciorul în ușă… a scos-o din țâțâni! A fost cel mai înfricoșător lucru pe care l-am văzut în viața mea!

Am închis ochii, vrând să-mi opresc lacrimile care îmi umpluseră ochii, stând gata să curgă.

America mi-a aruncat mobilul ei.

— Trebuie să-l suni. Trebuie să-i spui măcar că ești bine.

— Bine, o să-l sun.

Mi-a vârât telefonul sub nas.

— Ba nu, o să-l suni chiar acum!

Am luat telefonul în mână și am apăsat tastele, încercând să-mi imaginez ce aș putea să-i spun. Ea mi l-a înșfăcat din mână, a format numărul și apoi mi l-a dat înapoi. Am dus telefonul la ureche și am inspirat adânc.

— Mare? a răspuns Travis, cu o voce îngroșată din cauza îngrijorării.

— Eu sunt.

Preț de câteva secunde, pe fir nu s-a auzit nimic. În cele din urmă a spus:

— Ce naiba ai pățit azi-noapte? M-am trezit dimineață și tu nu mai erai și… ai plecat fără să-mi spui nimic? *De ce*?

— Îmi pare rău. Eu…

— Îți pare *rău*? Am simțit că înnebunesc! Nu mi-ai răspuns la telefon, te-ai furișat și ce.. *de ce*? Credeam că în cele din urmă stabiliserăm totul.

— Aveam nevoie de ceva timp să mă gândesc.

— La ce? m-a întrebat el. Te-am… te-am rănit?

— Nu! Nici vorbă de așa ceva! Îmi pare tare, tare rău! Sunt convinsă că America ți-a spus. Nu-mi place să-mi iau rămas-bun.

— Trebuie să te văd, a spus el cu o voce disperată.

Am oftat.

— Am o groază de lucruri de făcut azi, Trav. Trebuie să despachetez și am mormane întregi de rufe de spălat.

— Tu regreți ce s-a întâmplat, mi-a spus, iar vocea i s-a frânt.

— Nu este… nu asta este. Suntem prieteni. Asta nu se va schimba.

— *Prieteni*? Atunci ce mama mă-sii a fost aseară? a întrebat el, din glas răzbătându-i furia.

Am închis ochii.

— Știu ce vrei. Pur și simplu nu pot… s-o fac chiar acum.

— Deci, ai nevoie de ceva timp? m-a întrebat cu o voce mai calmă. Ai fi putut să-mi spui. Nu trebuia să fugi de mine.

— Mi s-a părut calea cea mai ușoară.

— Pentru cine mai ușoară?

— N-am putut să dorm. M-am tot gândit la cum avea să fie dimineață, încărcând lucrurile în mașina lui Mare și… n-am putut s-o fac, Trav, i-am zis.

— E destul de rău că n-ai să mai fii aici. Nu trebuie să ieși de tot din viața mea.

M-am forțat să zâmbesc.

— Ne vedem mâine. Nu vreau să fie nimic aiurea, bine? Trebuie doar să pun niște chestii în ordine. Asta-i tot.

— Bine, a spus el. Asta pot s-o fac.

Am închis telefonul și America mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Te-ai culcat cu el? Scârbă ce ești! Și nici măcar n-aveai de gând să-mi spui?

Mi-am dat ochii peste cap și am căzut din nou pe pernă.

— Mare, nu e vorba despre tine. Asta tocmai s-a transformat într-un dezastru încâlcit.

— Ce e așa de dificil? Voi doi ar trebui să fiți în al nouălea cer, nu să spargeți uși și să vă ascundeți în camerele voastre!

— Nu *pot* să fiu cu el! am șoptit, cu ochii în tavan.

Și-a pus mâna peste a mea și mi-a vorbit blând:

— Travis trebuie să muncească. Crede-mă, îți înțeleg reținerile pe care le ai în legătură cu el, pe toate și pe fiecare în parte, dar uite cât de mult s-a schimbat deja pentru tine. Gândește-te la ultimele două săptămâni, Abby! El *nu* e Mick.

— *Eu sunt* Mick! Mă implic în relația cu Travis și tot ceea ce am construit… paf!

Am pocnit din degete.

— Uite-așa!

— Travis n-ar permite să se întâmple asta.

— Nu depinde de el, bine?

— Ai să-i frângi inima, Abby! Ai *să-i frângi* inima! Singura fată în care are suficientă încredere cât să se îndrăgostească, iar tu îl țintuiești la perete!

M-am întors cu spatele la ea, incapabilă să-i văd expresia care-i însoțea tonul rugător.

— Am nevoie de finalul fericit. De asta am venit aici.

— Nu trebuie să faci asta. Ar putea să meargă.

— Până mă părăsește norocul.

America și-a ridicat brațele în aer, lăsându-le apoi să cadă înapoi în poală.

— Dumnezeule, Abby, nu rahatul ăsta iar! Am vorbit despre asta.

Mobilul meu a sunat și m-am uitat pe afișaj.

— E Parker.

Ea a clătinat din cap.

— N-am terminat de vorbit.

— Alo? am ales să răspund, evitându-i privirea piezișă.

— Abs! Prima zi a libertății! Cum ți se pare? m-a întrebat el.

— Mi se pare… liberă, i-am spus, incapabilă să mă arăt entuziasmată.

— Mâine-seară, cina? Mi-a fost dor de tine!

— Da.

Mi-am șters nasul cu mâneca.

— Mâine e grozav.

După ce am închis, America s-a încruntat.

— El o să mă întrebe când mă întorc, mi-a zis ea. Va vrea să știe despre ce am vorbit. Ce-ar trebui să-i spun?

— Spune-i că am să-mi țin promisiunea. Mâine, cam pe vremea asta, n-o să-i mai fie dor de mine.

X

POKER FACE

Două mese mai încolo. America și Shepley de-abia se zăreau din locul în care mă aflam, și m-am făcut mică, privindu-l pe Travis cum se uita la scaunul gol pe care îl ocupam de obicei înainte să mă așez la capătul mesei. Mă simțeam caraghioasă că mă ascund, dar nu eram pregătită să stau față în față cu el o oră întreagă. Când mi-am terminat mâncarea, am inspirat adânc și m-am dus spre locul unde Travis își termina de fumat țigara.

Îmi petrecusem cea mai mare parte din noapte încercând să pun la punct un plan care să ne ducă unde fuseserăm înainte. Dacă tratam întâlnirea noastră în felul în care privea el sexul în general, aș fi avut o șansă mai bună. Planul era riscant, în sensul că puteam să-l pierd pentru totdeauna, dar speram că enormul lui ego masculin avea să-l oblige să joace în același fel.

— Bună! l-am salutat eu.

A făcut o grimasă.

— Bună! Am crezut că iei prânzul.

— A trebuit să fug încolo și-ncoace, trebuie să studiez, am ridicat eu din umeri, făcându-mi numărul cu cea mai bună impresie de nepăsare pe care o puteam oferi.

— Ai nevoie de ajutor?

— E analiză matematică. Cred că o stăpânesc.

— Aș putea să stau prin zonă ca sprijin moral, a zâmbit el, vârându-și mâinile în buzunare.

Făcând această mișcare, i s-au încordat mușchii solizi ai brațelor, și în minte mi-a apărut imaginea în detaliu a acestora în timp ce el mă penetra.

— Ăăă… poftim? l-am întrebat, dezorientată din pricina gândului erotic subit care îmi licărise în minte.

— Ar trebui să ne prefacem că noaptea trecută n-a existat?

— Nu, de ce? am mimat eu confuzia, iar el a oftat, frustrat din cauza purtării mele.

— Nu știu… fiindcă ți-am răpit virginitatea?

S-a aplecat spre mine, rostind cuvintele cu o voce șoptită. Mi-am dat ochii peste cap.

— Sunt sigură că nu e prima dată când deflorezi o virgină, Trav.

Exact cum mă temeam, mina mea nepăsătoare l-a înfuriat.

— De fapt, chiar a fost.

— Ei, haide… ți-am spus că nu vreau nimic aiurea între noi.

Travis a tras un ultim fum din țigară și a aruncat-o pe jos.

— Ei bine, dacă am învățat ceva în ultimele zile, e că nu capeți mereu ceea ce vrei.

— Bună, Abs! m-a salutat Parker, sărutându-mă pe obraz.

Travis s-a uitat urât la Parker, afișând o expresie ucigătoare.

— Vin să te iau pe la șase? m-a întrebat Parker.

Am dat aprobator din cap.

— Șase.

— Ne vedem acuși, mi-a spus el, continuându-și drumul spre sala de curs.

L-am privit cum se îndepărta, temându-mă de consecințele ultimelor zece secunde.

— Ieși diseară cu el? a clocotit Travis.

Avea maxilarul încleștat și se vedea cum îi zvâcnesc mușchii sub piele.

— Ți-am spus că avea de gând să mă invite iar în oraș după ce m-aș fi întors la Morgan. M-a sunat ieri.

— Lucrurile s-au schimbat puțin de la acea conversație, nu crezi?

— De ce?

S-a îndepărtat de mine, iar eu am înghițit cu greutate, încercând să-mi țin lacrimile la distanță. Travis s-a oprit și s-a întors, aplecându-se spre mine.

— Din cauza asta ai spus că după ziua de azi nu-mi va mai fi dor de tine! Știai că voi afla de Parker și de tine și te-ai gândit că voi… Ce? Că te voi uita? Tu n-ai încredere în mine sau eu nu sunt destul de bun? *Spune-mi*, fir-ar să fie! Spune-mi ce mama mă-sii ți-am făcut ca să te porți așa!

Am rămas neclintită pe poziție, uitându-mă drept în ochii lui.

— Tu nu mi-ai făcut *nimic*. De când e sexul o chestiune de viață sau de moarte pentru tine?

— De când a fost cu tine!

Am aruncat o privire în jur, văzând că dădeam o reprezentație. Oamenii treceau încet pe lângă noi, zgâindu-se și șușotind. Am simțit că-mi ard urechile, apoi toată fața, iar ochii îmi lăcrimau.

Travis s-a oprit puțin, încercând să-și vină în fire, înainte să vorbească din nou.

— Asta e? Tu crezi că n-a însemnat nimic pentru mine?

— *Ești* Travis Maddox.

Dezgustat, a clătinat din cap.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că îmi arunci în față tot trecutul.

— Nu cred că ultimele patru săptămâni constituie *trecutul*.

Chipul i s-a contorsionat și eu am râs.

— Glumesc! Travis, e bine. Eu sunt bine, tu ești bine. Nu e nevoie să facem mare tevatură din asta.

I-au dispărut toate emoțiile de pe chip și a inspirat profund.

— Știu ce încerci să faci.

Preț de o clipă, privirea nu-i mai era concentrată, ci gânditoare.

— În cazul ăsta, va trebui să ți-o demonstrez.

M-a privit adânc în ochi, fiind hotărât, așa cum era de fiecare dată înaintea unei lupte.

— Dacă tu crezi că o să încep să mi-o trag iar cu cine apuc, te înșeli. Nu mai vreau pe nimeni altcineva. Vrei să fim prieteni? Bine, suntem prieteni. Dar tu și cu mine știm că ceea ce s-a întâmplat n-a fost doar sex.

A trecut ca o furtună pe lângă mine, iar eu am închis ochii, expirând aerul pe care nu știam că-l reținusem în plămâni. Travis mi-a aruncat o privire și a continuat să meargă spre sala de curs. O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz și mi-am șters-o repede. Privirile insistente și curioase ale colegilor mei s-au ațintit asupra mea de îndată ce am intrat în sala de curs.

Parker stătea în rândul al doilea și eu m-am strecurat pe locul de lângă el. A zâmbit cu gura până la urechi.

— Abia aștept să vină seara.

Am tras aer în piept și i-am zâmbit, încercând să las în urmă conversația mea cu Travis.

— Care-i planul?

— Păi, m-am instalat în apartamentul meu. M-am gândit să luăm cina acolo.

— Și eu de-abia aștept seara asta, i-am spus, încercând să mă conving pe mine.

Fiindcă America refuzase să mă ajute, am apelat la Kara, însă era o asistentă cam fără chef în a mă sfătui ce rochie să port la întâlnirea cu Parker. Imediat ce mi-am tras-o peste cap, am scos-o și m-am

îmbrăcat în schimb cu o pereche de jeanși. După ce am meditat la planul meu eșuat toată după-amiaza, n-am reușit să mă conving să mă îmbrac elegant. Având în minte vremea rece, am îmbrăcat un top maro peste care mi-am tras un pulover subțire de cașmir de culoarea fildeșului, iar apoi am așteptat lângă ușă. Când Porscheul lucios al lui Parker a oprit în față la Morgan, mi-am făcut vânt pe ușă înainte ca el să apuce să se depărteze de mașină.

— Tocmai voiam să urc să te iau, mi-a spus dezamăgit, ținându-mi portiera.

— Atunci înseamnă că te-am scutit de o călătorie, i-am răspuns, legându-mi centura de siguranță.

S-a așezat lângă mine și s-a aplecat, luându-mi obrajii în palme și sărutându-mă cu buzele lui moi ca de pluș.

— Uau! a spus el. Mi-a fost dor de gura ta.

Respirația lui mirosea a mentă, colonia mirosea incredibil, mâinile îi erau calde și moi și arăta fantastic în jeanși și cămașă verde, dar nu mi-am putut alunga senzația că lipsea ceva. Acea bucurie pe care o avusesem la început era în mod evident absentă și l-am blestemat în tăcere pe Travis pentru că mi-o luase.

M-am forțat să zâmbesc.

— Am să iau asta ca pe un compliment.

Apartamentul lui era exact așa cum mi-l imaginasem: imaculat, cu electronice scumpe în fiecare colț și, cel mai probabil, decorat de mama lui.

— Deci? Ce părere ai? m-a întrebat, zâmbind ca un copil care se fălea cu jucăria lui cea nouă.

— E grozav, am zis eu, dând din cap a încuviințare.

Expresia i s-a schimbat de la jucăușă la profundă, și m-a tras în brațele lui, sărutându-mă pe gât. Mi s-au încordat toți mușchii din corp. Aș fi vrut să fiu oriunde, numai nu în acel apartament.

Mi-a sunat mobilul și i-am oferit un zâmbet în chip de scuză înainte de a răspunde.

— Cum merge întâlnirea, Pidge?

M-am întors cu spatele la Parker și am șoptit la telefon.

— Travis, ai nevoie de ceva?

Am încercat să fac ca vocea mea să pară aspră, dar se îmblânzise fiindcă îi auzisem glasul.

— Vreau să mă duc mâine la bowling. Am nevoie de partenera mea.

— La bowling?! Nu puteai să mă suni mai târziu?

Mă simțeam ca o ipocrită pentru că spuneam acele cuvinte, știind că sperasem la o scuză care să țină la distanță de mine buzele lui Parker.

— De unde să știu eu când ai să termini? Ah! Asta n-a ieșit cum trebuie…, și-a curmat el spusele, amuzându-se de unul singur.

— Te sun mâine și vorbim despre asta, bine?

— Nu, nu e bine. Ai spus că vrei să fim prieteni, dar nu putem ieși împreună?

Mi-am dat ochii peste cap, iar Travis a pufnit.

— Nu-ți da ochii peste cap. Vii sau nu?

— De unde știi că mi-am dat ochii peste cap? Mă urmărești? l-am întrebat, observând perdelele trase.

— Mereu îți dai ochii peste cap. Așa-i? Sau nu? Risipești minute prețioase din întâlnirea ta.

Mă cunoștea atât de bine! M-am luptat cu nevoia imperioasă de a-l ruga să vină să mă ia chiar atunci. N-am putut să mă abțin să nu zâmbesc la acel gând.

— Da! i-am spus cu o voce șoptită, încercând să nu râd. Merg.

— Vin să te iau la șapte.

M-am întors spre Parker, rânjind asemenea Pisicii de Cheshire.

— Travis? m-a întrebat el cu o expresie care-mi dădea de înțeles că știa.

— Da, m-am încruntat, prinsă asupra faptului.

— Încă sunteți doar prieteni?

— Încă doar prieteni, am spus eu, dând din cap.

Ne-am așezat la masă și am mâncat mâncare chinezească la pachet. După o vreme, mi-am mai revenit puțin, el amintindu-mi de

cât de fermecător era. Mă simțeam mai ușoară, aproape că îmi venea să chicotesc, o schimbare importantă față de mai devreme. Oricât de tare aș fi încercat să-mi scot gândul din minte, nu puteam să neg că planul de a-mi petrece seara următoare cu Travis mă înveselise.

După cină, ne-am așezat pe canapea să ne uităm la un film, dar, înainte ca genericul de final să se fi terminat, Parker m-a culcat pe spate. Eram bucuroasă că alesesem să mă îmbrac cu jeanși; n-aș fi reușit să mă eschivez la fel de ușor îmbrăcată în rochie. Buzele lui călătoreau în jos, spre claviculă, iar mâna i s-a oprit pe cureaua mea. S-a străduit neîndemânatic să mi-o desfacă și, odată ce a reușit, m-am strecurat de sub el, ridicându-mă în picioare.

— Bine! Cred că tot ce ai să reușești în seara asta va fi o lovitură single, i-am spus, încheindu-mi catarama de la curea.

— Poftim?

— Prima bază… a doua bază? Nu contează. E târziu, mai bine plec.

S-a ridicat și m-a prins de picioare.

— Abs, nu pleca! Nu vreau să crezi că de asta te-am adus aici.

— Nu de asta?

— Sigur că nu, mi-a spus, trăgându-mă în brațele lui. Numai la tine m-am gândit în ultimele două săptămâni. Îți cer iertare că sunt atât de nerăbdător.

M-a sărutat pe obraz, iar eu m-am rezemat de el, zâmbind când m-a gâdilat cu respirația lui pe gât. M-am întors spre el și mi-am lipit buzele de ale lui, încercând din răsputeri să simt ceva — dar n-am simțit. M-am tras mai departe și am oftat.

Parker s-a încruntat.

— Am spus că-mi pare rău.

— Am spus că e târziu.

M-a condus cu mașina la Morgan și mi-a strâns mâna, după ce m-a sărutat de noapte bună.

— Hai să încercăm din nou. Mâine la Biasetti?

Mi-am lipit buzele una de alta.

— Mă duc cu Travis la bowling.

— Miercuri, atunci?

— Miercuri e foarte bine, i-am spus, oferindu-i un zâmbet prefăcut.

Parker și-a schimbat poziția în scaunul lui. Punea ceva la cale.

— Abby? Peste două săptămâni are loc o petrecere pentru cupluri la Casă…

M-am crispat în sinea mea, îngrozindu-mă de discuția pe care, în mod inevitabil, aveam s-o purtăm.

— Aud? m-a întrebat el, chicotind nervos.

— Nu pot să merg cu tine, i-am spus, coborând din mașină.

A venit după mine și m-a ajuns din urmă în fața intrării de la Morgan.

— Ai alte planuri?

Am tresărit.

— Am planuri… Travis m-a invitat deja.

— Unde te-a invitat Travis?

— La petrecerea pentru cupluri, i-am explicat, puțin frustrată.

Parker s-a înroșit la față, apoi și-a schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Mergi la petrecerea pentru cupluri cu *Travis*? El nu merge la asemenea chestii. Și voi sunteți numai prieteni. N-are nicio noimă să mergi cu el.

— America n-ar merge cu Shep dacă n-aș veni și eu.

Parker s-a relaxat.

— Atunci, poți să mergi cu mine, a zâmbit el, împletindu-și degetele cu ale mele.

Am făcut o grimasă la auzul soluției lui.

— Nu pot să anulez invitația lui Travis și să merg cu tine.

— Nu văd care e problema, a ridicat el din umeri. Poți să fii acolo pentru America, iar Travis scapă de obligația de a merge. Întotdeauna a susținut să se renunțe la petrecerile pentru cupluri. Crede că e o ocazie pentru prietenele noastre de a ne forța să ne declarăm public relația.

— Eu am fost cea care nu voia să meargă. El m-a convins.

— Acum ai o scuză, a ridicat Parker din umeri.

Era înnebunitor de încrezător că aveam să mă răzgândesc.

— Eu n-am vrut să merg deloc.

Parker și-a pierdut răbdarea.

— Vreau să fie clar; tu nu vrei să mergi la petrecerea pentru cupluri. Travis vrea să meargă, te-a invitat, iar tu nu vrei să anulezi invitația lui și să mergi cu mine, deși n-ai vrut să mergi de la bun început?

Mi-a fost greu să-i susțin privirea urâtă pe care mi-a aruncat-o.

— Nu pot să-i fac una ca asta, Parker, îmi pare rău.

— Înțelegi ce este o petrecere pentru cupluri? E ceva unde te duci cu iubitul.

Tonul lui autoritar a făcut ca orice urmă de simpatie pe care o aveam pentru el să dispară.

— Ei bine, nu am niciun iubit, deci, practic, n-ar trebui să merg deloc.

— Credeam că aveam să încercăm din nou. Credeam că aveam ceva.

— *Eu încerc.*

— Și ce-ai vrea să fac eu? Să stau singur acasă în timp ce tu ești cu altcineva la petrecerea frăției mele pentru cupluri? Ar trebui să invit altă fată?

— Poți să faci ce vrei, i-am spus, iritată de amenințarea lui.

El s-a uitat în sus și a clătinat din cap.

— Nu vreau să invit altă fată.

— Nu mă aștept ca tu să nu mergi la propria ta petrecere. Ne vedem acolo.

— Vrei să invit pe altcineva? Iar tu mergi cu Travis. Nu pricepi că e o chestie de o absurditate totală?

Mi-am încrucișat brațele la piept, gata de luptă.

— I-am spus că merg înainte ca tu să mă inviți, iar eu nu contramandez niciodată o invitație, Parker. N-o pot anula.

— Nu poți sau nu vrei?

— E același lucru. Îmi pare rău că nu înțelegi.

Am deschis ușa de la intrare, iar Parker și-a pus mâna peste a mea.

— E în regulă, a oftat el resemnat. În mod evident, asta este o chestiune la care va trebui să mai lucrez. Travis este unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi, înțeleg asta. Nu vreau să-ți afecteze relația. Bine?

— Bine, am spus, dând din cap a încuviințare.

Mi-a deschis ușa, invitându-mă cu un gest să intru și sărutându-mă apoi pe obraz înainte ca eu să trec pragul.

— La șase, i-am spus, fluturând din mână în timp ce urcam scările.

Când am intrat, America tocmai ieșea de la duș și i s-au luminat ochii văzându-mă.

— Bună, fetițo! Cum a mers?

— A mers, i-am spus, dezumflată.

— A-au!

— Să nu-i spui lui Travis, bine?

A pufnit.

— Nu-i spun. Ce s-a întâmplat?

— Parker m-a invitat la petrecerea pentru cupluri.

America și-a legat mai strâns prosopul.

— Sper că n-ai de gând să-i tragi țeapă lui Travis?

— Nu, și din acest motiv Parker nu e prea fericit.

— E de înțeles, a zis ea, dând din cap. Dar e și al naibii de rău.

Și-a dat șuvițele lungi și ude peste umăr și din ele au început să se scurgă picături de apă pe piele. Era contradicția în persoană. Aplicase și ea la Eastern pentru a ne putea muta împreună. Era conștiința mea autoproclamată, atentă la fiecare pas pe care-l făceam atunci când cedam tendințelor mele înnăscute de a ieși din matcă. Îmi oferise tot soiul de contraargumente de fiecare dată când discutaserăm pe această temă — și anume de a nu mă implica într-o relație cu Travis, pentru ca acum să fie cea mai înfocată susținătoare a lui.

M-am rezemat de perete.

— Te-ai înfuria dacă n-aș mai merge deloc?

— Nu, aș fi incredibil și irevocabil de scoasă din sărite. Abby, ăsta ar fi un motiv să ne luăm la bătaie.

— Atunci cred că am să merg, i-am spus, vârând cheia în broască.

Mi-a sunat mobilul și pe ecran a apărut Travis făcând o mutră comică.

— Alo?

— Ai ajuns deja acasă?

— Da, m-a lăsat acum cinci minute.

— Ajung și eu tot în cinci minute.

— Stai! Travis? am spus după ce mi-a închis.

America a izbucnit în râs.

— Numai ce-ai avut o întâlnire dezamăgitoare cu Parker și, când Travis te-a sunat, ți-a revenit zâmbetul. Ești chiar atât de grea de cap?

— N-am zâmbit, am protestat eu. Vine-ncoace. Vrei, te rog, să-l aștepți afară și să-i spui că m-am culcat?

— Ba ai zâmbit, și nu... du-te să-i spui personal!

— Cum să nu, Mare, dacă mă duc eu personal să-i spun că m-am culcat, o să funcționeze *de minune*.

Mi-a întors spatele și s-a dus spre camera ei. Am ridicat mâinile în sus, lăsându-le apoi să cadă pe lângă coapse.

— Mare? Te rog!

— Distracție plăcută, Abby! mi-a zâmbit, dispărând în camera ei.

Când am coborât, l-am văzut pe Travis pe motocicleta lui, parcat în fața intrării. Era îmbrăcat cu un tricou alb cu desene negre, care îi scotea în evidență tatuajele de pe brațe.

— Nu ți-e frig? l-am întrebat, strângându-mi jacheta la piept.

— Arăți bine. Te-ai distrat?

— Ăăă, da, mersi, i-am spus, distrată. Ce cauți aici?

A apăsat accelerația și motorul a mârâit.

— Voiam să fac o plimbare ca să-mi limpezesc mintea. Vreau să vii cu mine.

— Trav, e frig.

— Vrei să iau mașina lui Shep?

— Dar mâine mergem la bowling. Nu poți să aștepți până atunci?

— Am trecut de la a fi cu tine în fiecare secundă la a te vedea preț de zece minute, asta dacă am noroc.

I-am zâmbit și am clătinat din cap.

— Trav, au trecut de-abia două zile.

— Mi-e dor de tine. Suie-ți fundul în șa și hai să mergem!

Nu l-am putut contrazice. Și mie îmi era dor de el. Mai mult decât aș fi recunoscut vreodată în fața lui. Mi-am tras până sus fermoarul jachetei și m-am urcat în spatele lui, prinzându-l de cureaua jeanșilor. El m-a apucat de încheieturi și mi-a tras mâinile la pieptul lui, punându-mi o mână peste cealaltă. Fiind mulțumit că mă țineam de el destul de strâns, a pornit în viteză pe stradă.

Mi-am lipit obrazul de spatele lui și am închis ochii, inspirându-i parfumul. Mi-a amintit de apartamentul lui și de cearșafurile lui și de felul în care mirosea când se plimba prin cameră cu un prosop în jurul taliei. Orașul trecea încețoșat pe lângă noi, iar mie nu-mi păsa cât de repede mergeam sau cât de rece era vântul care îmi biciuia pielea; nici măcar nu eram atentă pe unde treceam. N-aveam nicio destinație precisă și nicio limită de timp și am mers pe străzi multă vreme după ce acestea rămăseseră pustii și nu mai eram decât noi.

Travis a tras la o benzinărie și a oprit.

— Vrei ceva? m-a întrebat.

Am făcut semn din cap că nu, descălecând de pe motocicletă pentru a-mi dezmorți picioarele. El m-a privit cum mi-am trecut degetele prin părul încâlcit și mi-a zâmbit.

— Încetează! Ești a naibii de frumoasă!

— Numai bună să apar în filme din anii optzeci, i-am spus.

A râs și apoi a căscat, alungând moliile care bâzâiau în jurul nostru. S-a auzit un clic de la pompa de alimentare, mai sonor parcă decât ar fi trebuit să se audă în liniștea nopții. Se părea că eram singurii oameni de pe pământ.

Mi-am scos mobilul să văd cât era ceasul.

— O, Doamne, Travis! E trei dimineața.

— Vrei să ne întoarcem? m-a întrebat, cu o expresie dezamăgită.

Am strâns din buze.

— Așa ar fi mai bine.

— Mai mergem la bowling diseară?

— Ți-am spus că da.

— Și mai vrei să mergi la Sig Tau cu mine peste două săptămâni, da?

— Insinuezi cumva că nu mă țin de promisiuni? Găsesc că e cam insultător.

A scos furtunul din rezervor și l-a agățat la locul lui.

— Doar că nu mai știu ce vrei să faci în continuare.

S-a așezat pe motocicletă și m-a ajutat să urc și eu în spatele lui. L-am prins de curea, dar apoi m-am răzgândit și mi-am petrecut brațele în jurul lui.

A oftat și s-a aplecat în față, nefiind prea dornic să pornească motorul. I s-au albit încheieturile de la cât de tare strângea ghidonul. A inspirat adânc, dând să spună ceva, apoi a clătinat din cap.

— Vezi tu, ești foarte important pentru mine, i-am spus, apucându-l și mai strâns.

— Nu te înțeleg, Pigeon. Credeam că mă pricep la femei, dar tu ești a naibii de derutantă, astfel că nu mai deosebesc nici stânga de dreapta.

— Nici eu nu te înțeleg. Se presupune că ești curtezanul doamnelor de la Eastern. N-am beneficiat de întreaga experiență a bobocilor, așa după cum se promitea în broșură, l-am tachinat eu.

— Păi, asta-i una. Nu m-am culcat niciodată cu vreo fată care să-mi ceară s-o las în pace, mi-a spus, rămânând cu spatele întors la mine.

— Nu așa a fost, Travis, am mințit eu, rușinată că îmi ghicise intențiile fără să-și dea seama câtă dreptate avea.

El a clătinat din cap și a pornit motorul, ieșind pe stradă. A condus neobișnuit de încet, oprind la toate semafoarele cu lumină galbenă intermitentă, alegând drumul cel mai lung către campus.

Când am tras în fața intrării de la Morgan Hall, m-a învăluit aceeași tristețe pe care o simțisem și în seara în care părăsisem apartamentul. Era caraghios să fiu atât de emoționată, dar de fiecare dată făceam ceva care să-l îndepărteze și eram îngrozită că avea să funcționeze.

M-a condus până la ușă, iar eu mi-am scos cheile, evitându-i privirea. În timp ce bâjbâiam cu cheile în mână, m-a prins cu mâna de bărbie, mângâindu-mi buzele cu degetul mare.

— Te-a sărutat? m-a întrebat.

M-am tras înapoi, surprinsă de faptul că degetele lui îmi pricinuiseră o arsură care îmi pârjolise fiecare nerv în parte, de la gură până în vârful degetelor.

— Tu chiar te pricepi să strici o seară perfectă, așa-i?

— Crezi că a fost perfectă, ha? Asta înseamnă că te-ai distrat bine?

— Mereu mă distrez când sunt cu el.

Și-a coborât privirea în pământ și s-a încruntat.

— Te-a sărutat?

— Da, i-am răspuns iritată.

A închis ochii strâns.

— Asta a fost tot?

— Asta *nu* e treaba ta! i-am spus, deschizând ușa cu o smucitură.

Travis a împins-o pentru a o închide și s-a așezat în calea mea, cerându-și scuze din priviri.

— Trebuie să știu!

— Ba nu, nu trebuie! Dă-te la o parte, Travis!

— Pigeon...

— Crezi că dacă nu mai sunt virgină, mi-o trag cu toți? *Mersi!* i-am spus, împingându-l.

— N-am spus așa ceva, fir-ar să fie! E prea mult dacă cer să aflu ceva ca să am liniște?

— Dacă ai ști că mă culc cu Parker, *de ce* ți-ar oferi asta liniște?

— Cum de nu înțelegi? Este evident pentru toată lumea, cu excepția ta! mi-a spus el exasperat.

— În cazul ăsta, bănuiesc că sunt o proastă. Trav, în seara asta ești norocos, i-am spus, întinzând mâna să apuc clanța.

El m-a luat de umeri.

— Ce simt eu pentru tine... e nebunie curată.

— Ție ți-a intrat în cap chestia cu nebunia, i-am trântit-o eu, îndepărtându-mă de el.

— Am exersat asta în minte tot timpul cât am fost pe motocicletă, așa că, te rog, ascultă-mă până la capăt, mi-a cerut el.

— Travis...

— Știu că am dat-o în bară, bine? Sunt impulsiv și iute la mânie, însă tu mi-ai intrat pe sub piele ca nimeni altcineva. Te porți de parcă mă urăști în minutul ăsta, iar în următorul ai nevoie de mine. Nu fac niciodată nimic cum trebuie și nu te merit... dar, la naiba, *te iubesc*, Abby. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva sau ceva. Când ești lângă mine, n-am nevoie de băutură sau de bani sau de lupte sau de partide de sex de o noapte... tot ce-mi trebuie ești tu. Numai la tine mă gândesc. Numai la tine visez. Ești tot ce îmi doresc.

Planul meu de a o face pe ignoranta era un eșec de proporții. Nu puteam să mă prefac că eram insensibilă atâta timp cât el își etalase toate cărțile pe masă. Când ne cunoscuserăm, ceva dinăuntrul nostru se schimbase și, indiferent ce fusese acel ceva, ne făcuse să avem nevoie unul de celălalt. Din motive necunoscute mie, eu eram excepția lui și, oricât de mult aș fi încercat să mă împotrivesc sentimentelor, el era excepția mea.

A clătinat din cap, mi-a prins fața între palmele lui și m-a privit în ochi.

— Te-ai culcat cu el?

Când am făcut semn cu capul că nu, ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți. El și-a lipit buzele de ale mele, iar limba lui a pătruns în gura mea fără nicio ezitare. Incapabilă să mă controlez, l-am apucat de tricou și l-am tras spre mine. El a murmurat ceva cu uimitoarea lui voce profundă și m-a strâns în brațe atât de tare, încât nu mai puteam să respir.

Rămas fără suflare, s-a tras înapoi.

— Sună-l pe Parker. Spune-i că nu vrei să-l mai vezi. Spune-i că ești cu mine.

Am închis ochii.

— Travis, *nu pot* să fiu cu tine.

— De ce naiba nu poți? m-a întrebat, dându-mi drumul din brațe.

Am clătinat din cap, temându-mă de reacția lui la aflarea adevărului.

A râs scurt.

— Incredibil. Unica fată pe care o doresc nu mă vrea.

Am înghițit, convinsă fiind că aveam să ajung mai aproape de adevăr decât o făcusem luni la rând.

— Când America și cu mine ne-am mutat aici, a fost cu învoiala că viața mea avea să ia o anumită turnură. Or, asta *nu ar fi* o anumită turnură. Luptele, jocurile de noroc, băutura... reprezintă ceea ce am lăsat în urmă. Când sunt lângă tine... tot ceea ce e bun pentru mine se află acolo într-un ambalaj irezistibil, tatuat. Nu m-am mutat la sute de kilometri pentru a retrăi toate astea.

Mi-a ridicat bărbia în așa fel încât să-l privesc în ochi.

— Știu că meriți ceva mai bun decât mine. Crezi că nu știu treaba asta? Dar dacă a existat vreodată vreo femeie pentru mine... aceea ești tu. Voi face orice va trebui să fac, Pidge. Auzi? Voi face orice!

Am dat să ies din strânsoarea lui, rușinată că nu-i puteam spune adevărul. Eu eram aceea care nu era destul de bună. Eu aveam să fiu cea care să strice totul; cea care să-l ruineze pe el. Într-o bună zi

mă va urî, iar eu n-aș putea suporta să-i văd privirea atunci când va ajunge la această concluzie.

Ținea ușa închisă cu o mână.

— Am să încetez cu luptele din secunda următoare absolvirii. N-am să mai pun strop de alcool pe limbă. Pigeon, am să-ți ofer o viață fericită până la adânci bătrâneți. Dacă pur și simplu ai crede în mine, aș putea s-o fac.

— Nu vreau să te schimbi.

— Atunci, spune-mi ce să fac! Spune-mi, și-o voi face, a pledat el.

Orice gând de a fi cu Parker dispăruse de mult și știam că era datorită sentimentelor mele pentru Travis. M-am gândit la diferitele direcții în care ar putea-o lua viața mea începând din acest moment — să am încredere în Travis având puțină credință și să risc necunoscutul, sau să-l resping, știind exact cum aveam să sfârșesc, ceea ce includea o viață fără el. Oricare dintre aceste decizii mă îngrozea.

— Poți să-mi împrumuți telefonul tău? l-am întrebat.

Travis s-a arătat surprins, încurcat.

— Sigur, a spus, scoțând mobilul din buzunar.

Am format numărul și apoi am închis ochii când a început să sune.

— Travis? Ce naiba? Știi cât e ceasul? a răspuns Parker.

Vocea îi era profundă și răgușită și am simțit instantaneu cum mi se zbate inima în piept. Nu-mi trecuse prin minte că va ști că-l sunasem de pe telefonul lui Travis.

Cumva, următoarele cuvinte și-au găsit drumul pe buzele mele tremurânde.

— Îmi pare rău că te sun atât de devreme, dar e o chestiune ce nu suferă amânare. Eu... nu pot să iau cina cu tine miercuri.

— Abby, e aproape patru dimineața. Ce se întâmplă?

— De fapt, nu ne mai putem vedea deloc.

— Abs...

— Sunt... destul de sigură că m-am îndrăgostit de Travis, i-am spus, pregătindu-mă pentru reacția lui.

După câteva momente de tăcere șocată, mi-a închis. Continuând să privesc în pământ, i-am întins lui Travis telefonul, apoi, șovăind, m-am uitat să-i văd expresia. Pe chipul lui se citea un amestec de confuzie, șoc și adorație.

— Mi-a închis, am zis și am făcut o grimasă.

Mi-a privit cercetător fața, cu niște ochi în care i se citea o speranță reținută.

— Mă iubești?

— Tatuajele sunt de vină, am ridicat eu din umeri.

Pe față i s-a lățit un zâmbet, făcându-i gropițe în obraji.

— Vino acasă cu mine, mi-a spus, luându-mă în brațe.

M-am arătat mirată.

— Mi-ai spus toate astea ca să mă vâri în patul tău? Trebuie să fi făcut o impresie grozavă asupra ta.

— Hai să mergem! mi-a zis.

În pofida vitezei excesive și a scurtăturilor, drumul spre apartamentul lui a părut să nu se mai sfârșească. Când în cele din urmă am ajuns, Travis m-a cărat în brațe pe scări. Am chicotit cu gura lipită de buzele lui în timp ce el bâjbâia să descuie ușa. Când m-a lăsat jos și a închis ușa în urma lui, a scos un oftat lung, de ușurare.

— De când ai plecat, nu mi s-a mai părut acasă, a spus, sărutându-mă pe buze.

Toto a venit pe hol, alergând cât îl țineau picioarele și dând din codiță, suindu-se cu lăbuțele pe picioarele mele. L-am ridicat în brațe și l-am mângâiat.

Patul lui Shepley a scârțâit, apoi i-am auzit pașii pe podea. A deschis ușa și a închis ochii pe jumătate din cauza luminii.

— În mama mă-sii, nu, Trav, n-ai s-o iei de la capăt cu rahatul ăsta! O iubești pe Ab...

S-a uitat mai bine și și-a recunoscut greșeala.

— ...by. Bună, Abby!

— Bună, Shep! l-am salutat și eu, lăsându-l pe Toto din brațe.

Travis m-a tras pe lângă vărul lui, aflat în continuare în stare de șoc, și a închis ușa în urma noastră cu un șut, luându-mă în brațe și sărutându-mă fără să mai stea o clipă pe gânduri, de parcă am fi făcut-o de un milion de ori până atunci. I-am scos tricoul peste cap, iar el m-a dezbrăcat de jachetă. Mi-am întrerupt sărutările numai cât să-mi scot puloverul și topul, apoi m-am lipit iar de el. Ne-am dezbrăcat unul pe celălalt, iar în numai câteva secunde, el mă culca deja pe pat. Am întins mâna spre sertarul noptierei și mi-am vârât mâna înăuntru, căutând ceva care să foșnească.

— Rahat, a spus, gâfâind și simțindu-se frustrat. Le-am aruncat.

— *Poftim*? *Pe toate*? am întrebat eu.

— M-am gândit că tu nu... că, dacă nu eram cu tine, nu mai aveam nevoie de ele.

— Glumești! i-am spus, lăsându-mi capul pe pernă.

Și-a lăsat fruntea pe pieptul meu.

— Ia în considerare opusul unei păreri preconcepute.

I-am zâmbit și l-am sărutat.

— N-ai mai fost cu nimeni altcineva fără să folosești unul?

A clătinat din cap.

— Niciodată.

Preț de o clipă, am privit în jurul meu, căzută pe gânduri.

— Ce faci?

— Ssst! Număr.

Travis m-a privit pentru un moment, apoi s-a aplecat să mă sărute pe gât.

— Nu mă pot concentra când îmi faci ast...

Am oftat.

— Douăzeci și cinci și două zile..., am continuat eu.

Travis chicotea.

— Ce naiba spui tu acolo?

— E bine, i-am răspuns, strecurându-mă sub el.

S-a lipit cu pieptul de mine și m-a sărutat tandru.

— Ești sigură?

L-am mângâiat pe spate, de la umeri spre șolduri, și l-am tras spre mine. El a închis ochii și a scos un geamăt lung, profund.

— O, Doamne, Abby! a rostit el.

A intrat în mine și a scos un sunet de plăcere.

— Doamne-Dumnezeule, te simt cât ești de uimitoare!

— E diferit?

M-a privit drept în ochi.

— Oricum cu tine e diferit, dar, a spus el, inspirând adânc, încordându-se din nou și închizând ochii pe moment, după asta eu nu voi mai fi la fel.

Buzele lui îmi cercetau fiecare centimetru de pe gât, iar când și-au găsit drumul spre gura mea, mi-am înfipt degetele în mușchii umerilor lui, pierzându-mă în intensitatea sărutării.

Travis mi-a ridicat mâinile deasupra capului, împletindu-și degetele cu ale mele, strângându-mi-le cu fiecare împingere. Mișcările i-au devenit puțin mai dure, iar eu mi-am înfipt unghiile în palmele lui și mușchii mi s-au încordat cu o forță incredibilă.

Am țipat, mușcându-mi buza și închizând strâns ochii.

— Abby, a șoptit el, părând încurcat, trebuie să... am nevoie de...

— Nu te opri! l-am implorat.

S-a împins iar în mine, gemând atât de tare, încât i-am acoperit gura cu mâna. După alte câteva gâfâieli, m-a privit în ochi și m-a sărutat de multe ori. Mi-a luat fața între palmele sale și m-a sărutat din nou, mai lent, mai tandru. Mi-a mângâiat cu buzele sale mai întâi gura, apoi fruntea, nasul și, într-un final, s-a întors iar la buze.

Am zâmbit și am oftat, simțind cum se instala oboseala. Travis m-a tras lângă el, potrivind păturile peste noi. Mi-am lipit bărbia de pieptul lui și el m-a sărutat încă o dată pe frunte, cuprinzându-mă cu brațele.

— De data asta să nu pleci, bine? Vreau ca dimineață să mă trezesc tot așa.

L-am sărutat pe piept, simțindu-mă vinovată că trebuise să-mi ceară asta.

— Nu plec nicăieri.

XI

GELOZIE

M-am trezit pe burtă, goală și cu cearșafurile lui Travis Maddox în jurul meu. Am continuat să țin ochii închiși, simțind cum mă mângâia pe brațe și pe spate cu degetele.

A oftat adânc, mulțumit, apoi mi-a spus pe un ton șoptit:

— Te iubesc, Abby! Te voi face fericită, îți jur!

Când și-a schimbat poziția, patul s-a bombat, apoi i-am simțit buzele pe spatele meu, deplasându-se în mici sărutări. Am rămas nemișcată, iar când și-a croit drum spre porțiunea de piele din dosul urechii mele, s-a dat jos din pat și a ieșit din cameră.

I-am auzit pașii traversând holul, apoi țevile au început să păcăne sub presiunea apei de la duș.

Am deschis ochii și m-am ridicat. Mă dureau toți mușchii din corp, unii pe care nici măcar nu știam că-i am. Ținând cearșaful la piept, am privit pe fereastră, urmărind cum frunzele galbene și roșii de pe ramuri cădeau la pământ într-un dans spiralat.

Telefonul lui a început să vibreze de undeva de pe podea și, după câteva încercări stângace de a-l căuta printre hainele aruncate

pe podea, l-am găsit în buzunarul jeanșilor. Pe ecran era afișat un număr și niciun nume.

— Alo?

— Este ăăă... Travis? a întrebat un glas de femeie.

— E la duș, pot să-i transmit un mesaj?

— Sigur că da. Vrei să-i spui că l-a căutat Megan?

Travis a intrat, strângându-și prosopul în jurul taliei ude și zâmbindu-mi în momentul în care i-am întins telefonul.

— E pentru tine, i-am spus.

M-a sărutat înainte de a privi ecranul și apoi a scuturat din cap.

— Da? Era prietena mea. Ce e, Megan?

Preț de o clipă a ascultat și apoi a zâmbit.

— Păi, Pigeon e deosebită, ce-aș putea să-ți spun?

După o pauză îndelungată, și-a dat ochii peste cap. Nu puteam decât să-mi imaginez ce-i spunea ea.

— Megan, nu fi o scorpie. Ascultă, să nu mă mai suni niciodată... Păi, iubirea te va face și pe tine așa, a spus el, uitându-se la mine cu o expresie de blândețe. Da, cu Abby. Vorbesc serios, Megan, să nu-mi mai dai niciun telefon... O zi bună.

A aruncat mobilul pe pat și apoi s-a așezat lângă mine.

— M-a cam enervat. Ție ți-a spus ceva?

— Nu, doar a întrebat de tine.

— Am șters câteva dintre numerele pe care le aveam în telefon, dar bănuiesc că asta n-o să le împiedice să mă sune. Dacă nu pricep singure, le fac eu să înțeleagă.

M-a privit întrebător, iar eu nu mi-am putut reține un zâmbet. Nu-i văzusem și această latură.

— Să știi că am încredere în tine.

Și-a lipit buzele de ale mele.

— Nu te-aș putea învinui dacă te-ai aștepta ca eu să-ți câștig încrederea.

— Trebuie să intru la duș. Deja am chiulit de la un curs.

— Vezi? Deja exercit o influență pozitivă asupra ta.

M-am ridicat, iar el m-a tras de cearșaf.

— Megan a zis că săptămâna asta are loc o petrecere de Halloween la The Red Door. Anul trecut am mers cu ea. A fost destul de amuzant.

— Sunt convinsă c-așa a fost, i-am spus, ridicând dintr-o sprânceană.

— Am vrut să spun că au venit o mulțime de oameni. S-a organizat un concurs de biliard și au fost băuturi ieftine... Vrei să mergi?

— Eu nu prea... nu-mi place să mă costumez. Niciodată nu mi-a plăcut.

— Nici mie. Mă duc așa pur și simplu.

— Mai mergem diseară la bowling? am vrut eu să știu, întrebându-mă dacă nu cumva invitația fusese făcută doar pentru a beneficia de puțin timp petrecut numai cu mine.

— Păi, sigur că da! Și am de gând să-ți fac fundul arșice!

L-am privit pe sub gene.

— Ba nu, de data asta n-ai să reușești. Am o nouă superputere.

A izbucnit în râs.

— Și care ar fi aceea? Limbajul de mahala?

M-am aplecat să-l sărut pe gât, apoi mi-am trecut limba pe pielea lui până la ureche, unde i-am sărutat lobul. A încremenit.

— Distragerea atenției, i-am șoptit la ureche.

M-a prins de brațe și mi le-a dus la spate.

— O să mai chiulești de la încă un curs.

***

După ce în cele din urmă l-am convins să plecăm, având destul timp pentru a ajunge la cursul de istorie, am gonit până în campus și ne-am strecurat la locurile noastre chiar înainte ca profesorul Chaney să fi început. Travis și-a răsucit cozorocul șepcii lui roșii de baseball la spate pentru a mă săruta pe buze în văzul tuturor.

În drum spre cantină, mi-a luat mâna între mâinile lui făcute căuș. Părea extrem de mândru să mă țină așa, comunicând lumii întregi că, în sfârșit, eram împreună. Finch a remarcat asta, uitându-se la mâinile noastre și apoi la mine, rânjind caraghios. Nu era singurul, simpla etalare a afecțiunii noastre genera priviri insistente și murmure din partea tuturor celor pe lângă care treceam.

La ușa cantinei, Travis a tras ultimul fum din țigară, uitându-se la mine — ezitam. America și Shepley erau deja înăuntru, iar Finch își aprinsese încă o țigară, lăsându-mă să intru singură cu Travis. Eram convinsă că bârfele căpătaseră noi proporții din momentul în care Travis mă sărutase în fața tuturor colegilor la cursul de istorie și mă îngrozea să „urc" pe scena reprezentată de cantină.

— Ce e, Pigeon? m-a întrebat el, trăgându-mă de mână.

— Se uită toți la noi.

Mi-a luat mâna, a dus-o la gură și a sărutat-o.

— Or să depășească momentul. E doar șocul inițial. Mai ții minte când am început să ieșim împreună pentru prima dată? Și-au pierdut curiozitatea după un timp și s-au obișnuit să ne vadă împreună. Vino! mi-a spus, trăgându-mă pe ușă.

Unul dintre motivele pentru care alesesem Eastern U fusese cel legat de numărul mic de studenți, dar interesul exagerat pe care îl vădeau în materie de scandal era epuizant. Era ca o glumă care se repeta la nesfârșit: erau cu toții conștienți de cât de ridicolă era bursa zvonurilor, dar, cu toate astea, luau parte cu toții la ea fără pic de rușine.

Ne-am așezat la locurile noastre obișnuite, cu mâncarea în față. America îmi zâmbea cu o expresie atotcunoscătoare. Sporovăia de parcă totul ar fi fost firesc, dar jucătorii de fotbal de la celălalt capăt al mesei se zgâiau la mine ca și cum aș fi luat foc.

Travis a bătut cu furculița în mărul meu.

— Pidge, ai de gând să-l mănânci?

— Nu, iubitule, ia-l tu dacă vrei.

Am simțit cum îmi iau foc urechile atunci când America și-a ridicat brusc capul pentru a se uita la mine.

— Pur și simplu mi-a scăpat, i-am spus, clătinând din cap.

L-am privit întrebător pe Travis, a cărui expresie era un amestec de amuzament și adorație.

Toată dimineața ne adresaserăm unul altuia cu „iubitule“, dar nu-mi trecuse prin minte că pentru toți ceilalți era o noutate, asta până să-mi vină pe buze.

— Voi doi tocmai ați atins nivelul de plictisitor de drăguți, a zâmbit America.

Shepley m-a bătut pe umăr.

— Rămâi la noapte? m-a întrebat, cu gura plină. Promit să nu ies din camera mea ca să te-njur.

— Shep, tu mi-ai apărat onoarea, așa că ești iertat, i-am spus.

Travis a luat o îmbucătură din măr și a mestecat-o, părând mai fericit decât îl văzusem eu vreodată. Îi revenise calmul din privire și, în pofida faptului că zeci de oameni ne priveau, totul era... în regulă.

M-am gândit la toate dățile când susținusem că a fi cu Travis ar fi însemnat ceva complet greșit și la cât de mult timp irosisem reprimându-mi sentimentele pentru el. Privind în partea cealaltă a mesei la ochii lui căprui, blânzi, la gropițele din obraji care dansau în timp ce el mesteca, nu reușeam să-mi amintesc de ce fusesem atât de îngrijorată.

— Pare îngrozitor de fericit. Abby, i-ai cedat în cele din urmă? m-a întrebat Chris, dându-și coate cu colegii lui de echipă.

— Pe tine nu prea te duce mintea, Jenks, nu-i așa? l-a întrebat Shepley, încruntându-se.

Sângele mi s-a suit imediat în obraji, și m-am uitat la Travis, care avea o privire ucigătoare. Jena mea a cedat în fața mâniei lui Travis și, clătinând din cap a desconsiderare, i-am spus:

— Nu-l băga în seamă!

După alt moment tensionat, umerii i s-au relaxat ușor, iar el a dat aprobator din cap, inspirând adânc. Câteva secunde mai târziu, mi-a făcut cu ochiul.

Am întins mâna peste masă, strecurându-mi degetele într-ale lui.

— Aseară ai vorbit serios, nu?

A dat să-mi răspundă, dar hohotele lui Chris au umplut cantina.

— Doamne sfinte! Travis Maddox este *făcut marț*?

— Ai vorbit serios când ai spus că nu vrei să mă schimb? m-a întrebat Travis, strângându-mi mâna.

M-am uitat la Chris, care râdea împreună cu coechipierii săi, și apoi m-am întors spre Travis.

— Absolut. Învață-l pe ticălos cum să se poarte!

Un zâmbet diabolic i s-a întins pe chip și s-a dus la capătul mesei, acolo unde stătea Chris. În sală s-a lăsat o liniște mormântală, iar lui Chris i-au rămas hohotele în gât.

— Hei, Travis, pur și simplu glumeam, a spus el, uitându-se în sus.

— Cere-i scuze lui Pidge, i-a poruncit Travis, aruncându-i o privire furioasă.

Chris s-a uitat spre mine cu un zâmbet nervos.

— Eu... eu doar glumeam, Abby. Îmi pare rău.

M-am uitat urât la el în timp ce aștepta aprobarea lui Travis. Când Travis s-a îndepărtat, Chris s-a furișat și i-a șoptit ceva lui Brazil. Inima a început să-mi bubuie când l-am văzut pe Travis oprindu-se din drum și strângându-și pumnii pe lângă corp.

Brazil a clătinat din cap și a oftat, pufnind exagerat.

— Chris, nu uita când te trezești... că ai căutat-o cu lumânarea.

Travis a luat tava lui Finch de pe masă și l-a pocnit cu ea pe Chris în plină figură, doborându-l de pe scaun. Împleticindu-se, Chris a încercat să se strecoare sub masă, dar Travis l-a tras de picioare și a început să-l bumbăcească.

Chris s-a făcut ghem, apoi Travis i-a tras un șut în dos. Chris s-a arcuit și s-a răsucit, ținându-și mâinile întinse, așa că Travis a început să-l lovească cu pumnii în față până când lui Chris i-a dat sângele. Travis s-a ridicat în picioare, respirând greoi.

— Dacă vreodată măcar te *uiți* la ea, rahat cu ochi ce ești, îți rup afurisita aia de falcă! a urlat el.

Am tresărit când i-a tras un ultim șut lui Chris în picior.

Femeia care lucra la cantină a venit într-un suflet, șocată la vederea sângelui de pe jos.

— Îmi pare rău, i-a spus Travis, ștergându-și sângele lui Chris de pe obraz.

Unii dintre sudenți s-au ridicat pentru a vedea mai bine; alții au rămas așezați, privind ușor amuzați. Clătinând din cap, membrii echipei de fotbal se holbau pur și simplu la corpul lui Chris care zăcea pe podea, lipsit de vlagă.

Travis s-a întors și Shepley s-a ridicat, apucându-mă pe mine de braț și pe America de mână și trăgându-ne pe ușa pe care ieșise și vărul său. Am parcurs pe jos scurta distanță până la Morgan Hall, iar, odată ajunși acolo, America s-a așezat pe treptele de la intrare, privindu-l pe Travis care mărșăluia încolo și-ncoace.

— Trav, ești bine? l-a întrebat Shepley.

— Lasă-mă... un minut doar, a spus el, punându-și mâinile în șold.

Shepley și-a vârât mâinile în buzunare.

— M-a surprins că te-ai oprit.

— Pidge mi-a spus să-l învăț să se poarte, Shep, nu să-l omor. Mi-a fost tare greu să mă opresc.

America și-a pus ochelarii ei cu lentile mari și pătrate și s-a uitat la Travis.

— Și totuși, ce-a spus Chris de te-a stârnit?

— Ceva ce nu va mai spune niciodată, a răspuns Travis, clocotind de furie.

America i-a aruncat o privire lui Shepley, care a ridicat din umeri.

— Eu n-am auzit.

Travis și-a încleștat din nou pumnii.

— Mă duc iar acolo.

Shepley l-a atins pe umăr pe Travis.

— Iubita ta e *aici*, afară. Nu-i nevoie să te duci iar acolo.

Travis s-a uitat la mine, forțându-se să rămână calm.

— El a spus... că toată lumea crede că Pidge a... Dumnezeule, nici măcar nu pot s-o spun.

— Spune-o de-a dreptul, a murmurat America, făcându-și de lucru cu unghiile.

Finch a apărut în spatele lui Travis; exalta de încântare.

— Toți tipii de la Eastern care nu sunt homo vor s-o încerce, fiindcă ea a pus șaua pe inaccesibilul Travis Maddox, a spus el, ridicând din umeri. Cel puțin asta susțin acum, acolo, înăuntru.

Travis l-a împins cu umărul pe Finch și s-a năpustit spre cantină. Shepley a țâșnit după el, apucându-l de braț. Când Travis s-a repezit la el, iar Shepley s-a dat în lături, mi-am dus mâinile la gură. M-am uitat la America, dar ei nu părea să-i pese, obișnuită fiind cu obiceiurile lor.

Nu mi-a trecut prin minte decât o singură modalitate prin care să-l opresc. Am coborât treptele în mare viteză, tăindu-i calea. Am sărit pe el, înfășurându-mi picioarele în jurul taliei sale, iar el m-a apucat de coapse, în timp ce eu l-am prins de față cu ambele mâini, sărutându-l lung pe gură. Când m-a sărutat, am simțit cum i se topește toată mânia, iar când ne-am desprins unul de celălalt, am știut că eu câștigasem.

— Nu ne pasă ce cred ei, mai ții minte? Nu poți să începi *acum*, i-am spus, zâmbindu-i încrezătoare.

Asupra lui avea un efect mai mare decât îmi putusem imagina.

— Nu le pot permite să vorbească în felul ăsta, Pigeon, mi-a spus, încruntându-se din pricina frustrării și lăsându-mă jos din brațe.

Mi-am petrecut brațele pe sub ale lui, împletindu-mi degetele cu ale sale.

— În ce fel? Ei cred că eu am ceva special, fiindcă până acum tu nu te-ai combinat cu nimeni. Nu ești de acord cu asta?

— La naiba, nu, nu pot suporta gândul că toți indivizii din școala asta vor să ți-o tragă tocmai din acest motiv.

Și-a lipit fruntea de a mea.

— Asta o să mă înnebunească. Știu sigur.

— Travis, nu-i lăsa să te calce pe nervi! i-a spus Shepley. Nu te poți lupta cu toți.

Travis a oftat.

— Cu toți. Tu cum te-ai simți dacă toți ar gândi așa despre America?

— Cine spune că n-o fac? a întrebat America, ofensată.

Am râs cu toții, iar America a făcut o mutră.

— Nu glumeam.

Shepley a ajutat-o să se ridice în picioare, luând-o de mâini și sărutând-o apoi pe obraz.

— Știm, iubito. De mult am încetat să mai fiu gelos. N-aș mai avea timp să fac nimic altceva.

Mulțumită, America i-a zâmbit și l-a îmbrățișat. Shepley avea o abilitate stranie de a-i face pe toți din jur să se simtă în largul lor — era, fără îndoială, rezultatul copilăriei petrecute alături de Travis și de frații lui.

Travis își freca nasul de urechea mea, iar eu chicoteam, când l-am văzut pe Parker apropiindu-se. M-a străbătut același fior de neliniște ca în clipa în care Travis voise să se întoarcă în cantină, și imediat i-am dat drumul lui Travis ca să fac cei zece pași care mă despărțeau de Parker.

— Trebuie să vorbesc cu tine, mi-a spus el.

Am aruncat o privire în urma mea, iar apoi am clătinat din cap a avertisment.

— Parker, acum nu e momentul potrivit. E cât se poate de nepotrivit, foarte, *foarte* nepotrivit, de fapt. Travis și Chris s-au luat la harță în sala de mese, și el e încă cu capsa pusă. Trebuie să pleci.

Parker a aruncat o privire spre Travis, apoi s-a concentrat din nou asupra mea, părând foarte hotărât.

— Tocmai am auzit ce s-a întâmplat la cantină. Nu cred că-ți dai seama în ce te bagi. Abby, Travis înseamnă necaz. Toată lumea o știe.

Nimeni nu vorbește despre cât de grozav e că tu l-ai stârnit... cu toții așteaptă să facă ceea ce știe el cel mai bine. Nu știu ce ți-a spus el, dar tu habar n-ai ce fel de persoană e.

Am simțit mâna lui Travis pe umărul meu.

— În cazul ăsta, de ce nu-i spui tu?

Cuprins de nervozitate, Parker și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

— Știi pe câte fete umilite le-am condus acasă de la petreceri după ce au fost câteva ore singure într-o încăpere cu el? Te va răni.

Ca reacție, Travis și-a întețit strânsoarea degetelor, iar eu mi-am pus mâna peste mâna lui până ce s-a relaxat.

— Parker, ar trebui să pleci.

— Abs, tu ar trebui să asculți ce-ți spun.

— În mă-ta, nu-i mai spune așa! a mârâit Travis.

Parker nu și-a luat ochii de la mine.

— Sunt îngrijorat pentru tine.

— Mulțumesc, dar nu e cazul.

Parker a clătinat din cap.

— El te-a văzut ca pe o provocare pe termen lung, Abby. Te-a făcut să crezi că ești diferită față de alte fete, astfel încât să te aibă. Se va sătura de tine. Perioada în care se poate concentra este la fel de îndelungată precum cea a unui copilaș.

Travis a făcut un pas lângă mine, stând atât de aproape de Parker, încât nasurile aproape că li se atingeau.

— Te-am lăsat să spui ce-ai vrut. Răbdarea mea a ajuns la capăt.

Parker a încercat să se uite la mine, dar Travis s-a aplecat în fața lui.

— În mă-ta, nu te uita la ea! Uită-te *la mine*, rahat răzgâiat ce ești!

Parker i-a susținut privirea lui Travis și a așteptat.

— Dacă o să îndrăznești să respiri în direcția ei, o să am eu grijă să te duci schilod la Facultatea de medicină!

Parker a făcut câțiva pași înapoi, până ce am ajuns în raza lui vizuală.

— Am crezut că ești mai deșteaptă de-atât, a spus, scuturând din cap înainte de a se întoarce cu spatele.

Travis l-a privit plecând și apoi s-a întors spre mine, cu ochi cercetători.

— Cred că știi că astea nu sunt decât o grămadă de prostii, nu? Nu e adevărat.

— Sunt sigură că e ceea ce gândesc cu toții, am mormăit, remarcând interesul tuturor celor care treceau pe lângă noi.

— Atunci îți voi dovedi că n-au dreptate.

Pe măsură ce se apropia sfârșitul săptămânii, Travis și-a luat promisiunea foarte în serios.

Nu le mai cânta în strună fetelor care îl opreau în drum spre și dinspre clasă, ba chiar uneori era de-a dreptul nepoliticos cu ele. Când ne-am dus la The Red Door pentru petrecerea de Halloween, eram ușor agitată gândindu-mă la modul în care plănuise el să-i țină la distanță pe colegii noștri beți.

America, Finch și cu mine ne-am așezat la o masă din apropiere și îi priveam pe Shepley și pe Travis jucând biliard contra a doi dintre frații lor din Sig Tau.

— Hai, iubi! îl încuraja America, ridicându-se pe spătarul scaunului.

Shepley i-a făcut cu ochiul și apoi a lovit bila, vârând-o în gaura din extremitatea dreaptă.

— Uau! a strigat ea.

Trei femei îmbrăcate ca Îngerii lui Charlie s-au apropiat de Travis în timp ce el își aștepta rândul, și i-au zâmbit, dar el se străduia să le ignore. Când una dintre ele i-a trasat conturul tatuajelor cu un deget, Travis și-a tras brațul îndărăt. I-a făcut semn cu mâna să se îndepărteze ca să poată lovi bila cu tacul, iar ea a pus buza, uitându-se spre prietenele ei.

— Îți vine să crezi cât de caraghioase sunt? Fetele de-aici sunt niște nerușinate, a remarcat America.

Finch a clătinat din cap cu o expresie admirativă.

— E din cauza lui Travis. El reprezintă ideea de băiat rău. Fetele fie vor să-l salveze, fie se cred imune la cruzimea lui. Nu sunt sigur care din astea două.

— Probabil că amândouă, am râs, chicotind spre fetele care așteptau ca Travis să le bage în seamă. Îți poți imagina cum e să speri că vei fi cea aleasă? Știind prea bine că vei fi folosită doar pentru sex?

— Complexul Electrei[10], a replicat America, luând o gură din paharul ei de băutură.

Finch și-a stins țigara, apoi ne-a tras de rochii.

— Haideți fetelor! Cintezoiul[11] vrea să danseze!

— Numai dacă promiți că nu-ți mai spui *niciodată* cintezoi, a zis America.

Finch a pus botul, iar America a zâmbit.

— Vino, Abby! Doar nu vrei să-l faci pe Finch să plângă, nu-i așa?

Ne-am alăturat polițistului și vampirilor de pe ringul de dans, iar Finch a început să-și etaleze mișcările lui à la Timberlake. Am aruncat o privire spre Travis peste umăr și l-am surprins urmărindu-mă cu coada ochiului, prefăcându-se că îl privește pe Shepley care lovea bila cu numărul opt, câștigând partida. Shepley a adunat câștigurile, iar Travis s-a dus spre masa lungă, îngustă, care mărginea ringul de dans, luând o băutură. Finch își mișca energic membrele pe ringul de dans, reușind în cele din urmă să-și facă loc între mine și America. Când s-a întors la masa noastră împreună cu Shepley, Travis și-a dat ochii peste cap, chicotind.

— Mă duc să mai iau ceva de băut, vrei ceva? a întrebat America, țipând pentru a se face auzită în zgomotul produs de muzică.

— Vin cu tine, i-am spus, uitându-mă la Finch și arătând spre bar.

---

10 Varianta feminină a complexului lui Oedip.

11 Finch, în lb. engleză, înseamnă „cintezoi".

Finch a făcut semn din cap că nu vrea nimic și a continuat să danseze. America și cu mine ne-am făcut loc prin mulțime în drum spre bar. Barmanii erau copleșiți, așa că ne-am așezat la coadă.

— Băieții omoară tot în seara asta, a spus America.

M-am aplecat la urechea ei.

— Nu pricep și pace de ce ar paria cineva împotriva lui Shep.

— Din același motiv pentru care pariază și împotriva lui Travis. Sunt niște idioți, am spus eu surâzând.

Un bărbat în togă s-a rezemat de bar lângă America și i-a zâmbit.

— Ce beau doamnele în seara asta?

— Ne cumpărăm singure băuturile, mulțumim, i-a răspuns America, uitându-se în față.

— Eu sunt Mike, a spus el, apoi a arătat spre prietenul lui. El e Logan.

Le-am zâmbit politicos, uitându-mă spre prietena mea, care își exersa expresia ei cea mai reușită de *plecați*. Barmanița ne-a luat comanda, apoi a dat aprobator din cap spre bărbații din spatele nostru, întorcându-se să-i prepare băutura Americăi. A adus un pahar pătrățos plin cu un lichid roz, spumos, și trei beri. Mike i-a întins niște bani și ea a încuviințat.

— Asta e cu totul altceva, a spus Mike, scrutând mulțimea.

— Mda, a fost America de acord cu o notă de plictiseală în glas.

— V-am văzut dansând, mi-a spus Logan, arătând cu o mișcare a capului spre ring. Arătați bine.

— Ăăă… mersi, i-am zis, încercând să rămân politicoasă; însă eram precaută, căci Travis se afla la numai câțiva metri de mine.

— Vrei să dansezi? m-a întrebat.

Am dat din cap că nu.

— Nu, mulțumesc. Am venit cu…

— Prietenul, a spus Travis, apărând de nicăieri.

Le-a aruncat o căutătură urâtă bărbaților care stăteau în fața noastră, iar aceștia au făcut câțiva pași înapoi, evident intimidați.

America nu și-a putut reține un zâmbet de triumf atunci când Shepley a cuprins-o în brațe. Travis a făcut un semn cu capul spre sală.

— Luați-o din loc, acum!

Bărbații ne-au privit pe mine și pe America, apoi au făcut câțiva pași cu mare precauție, înainte de a se retrage în siguranța oferită de mulțime.

Shepley a sărutat-o pe America.

— Nu te pot duce nicăieri!

Ea a chicotit, iar eu i-am zâmbit lui Travis, care se uita urât la mine.

— Ce e?

— De ce i-ați lăsat să vă cumpere de băut?

America s-a desprins de Shepley, observând enervarea lui Travis.

— Nu i-am lăsat, Travis. Le-am spus să nu ne cumpere.

Travis s-a uitat la sticla din mâna mea.

— Atunci, asta ce e?

— Tu vorbești serios? l-am întrebat.

— Da, sunt al naibii de serios, mi-a spus el, aruncând berea în coșul de gunoi de lâgă bar. Ți-am zis de o sută de ori… nu poți accepta băuturi de la bărbați necunoscuți. Dacă pun ceva în băutură?

America și-a ridicat paharul.

— N-am scăpat nicio clipă băuturile din ochi, Trav. Exagerezi.

— Nu cu tine vorbesc, i-a spus Travis, sfredelindu-mă pe mine cu privirea.

— Hei! am protestat, supărată. Nu-i vorbi așa!

— Travis, l-a avertizat Shepley, las-o baltă!

— Nu-mi place să-i lăsați pe alții să vă cumpere de băut, a spus Travis.

Am ridicat din sprânceană.

— Cauți scandal?

— Pe tine nu te-ar deranja dacă eu m-aș așeza la bar și m-ai vedea cum împart o băutură cu vreo gagică?

Am dat aprobator din cap.

— OK. Tu le ignori pe toate femeile acum. Am priceput. Ar trebui ca eu să fac același efort.

— Ar fi drăguț.

Era evident că încerca să-și înfrâneze pornirile și era cam deranjant să fiu ținta mâniei lui. Ochii încă îi scăpărau de furie, iar un imbold înnăscut de a trece la atac îi dădea ghes.

— Travis, va trebui să renunți la atitudinea asta de iubit gelos. N-am greșit cu nimic.

Mi-a aruncat o privire de parcă nu-i venea să creadă.

— Am venit încoace și un tip tocmai îți cumpăra de băut!

— Nu țipa la ea! i-a spus America.

Shepley și-a lăsat o mână pe umărul lui Travis.

— Cu toții am băut cam mult. Haideți să plecăm de-aici!

Încercarea lui Shepley de a-l calma n-a dat roade și m-am simțit imediat enervată că toanele lui ne stricaseră seara.

— Trebuie să-i spun lui Finch că plecăm, am mormăit, împingându-l pe Travis cu umărul pentru a trece spre ringul de dans.

O mână caldă m-a prins de încheietură. M-am răsucit și am văzut că erau degetele lui Travis care mă strângeau fără regret.

— Vin cu tine.

Mi-am eliberat mâna din strânsoarea lui.

— Sunt perfect capabilă să merg câțiva metri singură, Travis. Ce *e* cu tine?

L-am ochit pe Finch în mijlocul ringului și mi-am croit drum spre el.

— Noi plecăm.

— Poftim? a strigat Finch pentru a se face auzit.

— Travis e prost dispus. Plecăm!

Finch și-a rostogolit ochii și a clătinat din cap, fluturându-și mâna în timp ce părăseam ringul de dans. Imediat ce i-am reperat pe America și pe Shepley, am fost trasă înapoi de rochie de către un bărbat îmbrăcat în costum de pirat.

— Unde crezi că pleci? mi-a zâmbit el, împingându-se în mine.

Am izbucnit în râs și am clătinat din cap la mutra caraghioasă pe care o făcea. Exact când m-am întors să plec, el m-a apucat de mână. Nu mi-a trebuit mult până să-mi dau seama că nu mă *trăgea*, ci mă *împingea* — pentru a mă proteja.

— Ho! a strigat el, uitându-se dincolo de mine cu ochii larg deschiși.

Travis îi barase ieșirea de pe ringul de dans și își îndrepta pumnul direct spre fața piratului, forța loviturii trimițându-ne pe amândoi la pământ. Sprijinindu-mă în palme pe podeaua din lemn, clipeam, nereușind să-mi revin din uluială. Simțind ceva cald și umed pe mână, am întors-o și m-am crispat. Era plină de sângele care curgea din nasul bărbatului. Acesta își ținea mâna făcută căuș în jurul nasului, dar lichidul roșu strălucitor continua să i se prelingă pe antebraț, în timp ce el se zvârcolea pe podea.

Travis s-a repezit să mă ajute să mă ridic, părând la fel de șocat pe cât eram și eu.

— O, rahat! Ești bine, Pidge?

Când m-am ridicat, mi-am smuls mâna din strânsoarea lui.

— Ești *nebun*?

America m-a prins de încheietura mâinii și m-a tras prin mulțime spre parcare. Shepley a descuiat portierele și, după ce m-am strecurat pe locul meu, Travis s-a întors spre mine.

— Îmi pare rău, Pidge, n-am știut că te ținea.

— Pumnul tău a trecut la doi centimetri de fața mea! i-am spus, prinzând prosopul pătat de ulei pe care mi-l aruncase Shepley.

Revoltată, mi-am șters sângele de pe mână.

Gravitatea situației îmi întunecase chipul, iar el se speriase.

— Nu l-aș fi pocnit dacă m-aș fi gândit că te pot lovi pe tine. Știi asta, nu?

— Taci din gură, Travis! Taci odată! i-am spus, privind lung la ceafa lui Shepley.

— Pidge… a încercat Travis.

Shepley a bătut cu dosul palmei în volan.

— Taci din gură, Travis! Ai zis că-ți pare rău, acum taci dracului din gură!

Am parcurs drumul spre casă într-o liniște desăvârșită. Shepley și-a tras scaunul pentru a-mi face loc să cobor, iar eu m-am uitat la prietena mea, care dădea aprobator din cap.

Și-a sărutat iubitul de noapte bună.

— Ne vedem mâine, iubitule!

Resemnat, Shep a dat din cap și a sărutat-o.

— Te iubesc!

Am trecut pe lângă Travis, îndreptându-mă spre Honda prietenei mele, iar el a alergat spre mine.

— Vino! Nu pleca supărată!

— O, nu plec supărată! Sunt furioasă!

— Are nevoie de timp să se calmeze, Travis, l-a avertizat America, descuind portiera.

Când s-a deschis încuietoarea portierei din dreapta, Travis a pus mâna pe ea.

— Nu pleca, Pidge. M-am purtat aiurea. Îmi pare rău.

Am ridicat mâna, arătându-i urmele de sânge de pe palmă.

— Sună-mă când te maturizezi.

S-a sprijinit de portieră cu șoldul.

— Nu poți să pleci.

M-am arătat surprinsă, iar Shepley a venit alergând la mașina noastră.

— Travis, ești beat. Ești pe punctul de a face o greșeală imensă. Las-o să se ducă acasă, calmează-te… Puteți vorbi mâine, când ești treaz.

Expresia lui Travis s-a transformat în disperare.

— Ea nu poate să plece, a spus, uitându-se drept în ochii mei.

— Travis, n-o să meargă, i-am răspuns, trăgând de portieră. Mișcă!

— Cum adică, n-o să meargă? a întrebat Travis, apucându-mă de braț.

— Vreau să spun, fața tristă. Nu mă dau în vânt după ea, i-am spus, trăgându-mă deoparte.

Preț de o clipă, Shepley l-a privit pe Travis, apoi s-a întors spre mine.

— Abby… acesta e momentul despre care vorbeam. Poate că tu ar trebui…

— Shep, nu te băga! i-a trântit-o America, pornind mașina.

— O s-o dau în bară. O s-o dau dracului în bară, Pidge, dar tu trebuie să mă ierți.

— O să am o vânătaie imensă pe fund mâine-dimineață! L-ai lovit pe tipul acela fiindcă erai furios *pe mine*! Ce ar trebui să înțeleg de-aici? Că acum ai să vezi *pretutindeni* roșu în fața ochilor!

— Dar eu n-am lovit niciodată în viața mea o fată, mi-a spus el, surprins de cuvintele mele.

— Iar eu n-am de gând să fiu prima! am strigat, trăgând de portieră. Mișcă, fir-ar să fie!

Travis a dat aprobator din cap și a făcut un pas înapoi. M-am așezat lângă America, trântind portiera. Ea a băgat în marșarier, iar Travis s-a aplecat spre mine.

— O să mă suni mâine? m-a întrebat, atingând parbrizul.

— Mare, pornește anul ăsta! am spus, refuzând să-l privesc.

Noaptea părea că nu se mai termină. M-am tot uitat la ceas și m-am crispat văzând că trecuse de-abia o oră. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc întruna la Travis și dacă aveam să-l mai sun sau nu, întrebându-mă dacă și el era treaz. Într-un final, m-am hotărât să-mi vâr în urechi căștile de la iPod și să ascult toate cântecele zgomotoase și insuportabile din playlist-ul meu.

Ultima dată când m-am uitat la ceas era trecut de patru. Păsărelele ciripeau deja la fereastra mea și am zâmbit când am început să-mi simt pleoapele grele. Părea că trecuseră numai câteva clipe atunci când am auzit bătăi în ușă, și America a năvălit înăuntru. Mi-a scos căștile din urechi și apoi s-a lăsat să cadă pe scaunul de la biroul meu.

— ’Neața, rază de soare. Arăți ca dracu, mi-a spus ea, făcând un balon roz de gumă pe care l-a spart apoi cu un pocnet.

— Taci din gură, America! a strigat Kara de sub păturile ei.

— Tu îți dai seama că oamenii ca tine și ca Travis nu se vor da bătuți, nu? m-a întrebat America, trăgând cu unghiile guma din gură.

M-am întors cu spatele la ea.

— Ești în mod oficial concediată. Ești o conștiință îngrozitoare.

Ea a izbucnit în râs.

— Te cunosc eu. Dacă ți-aș da cheile de la mașină, chiar acum te-ai duce glonț acolo.

— Ba nu m-aș duce!

— Cum zici tu, a zis ea cu glas cântat.

— E opt dimineața, Mare. Probabil că încă dorm buștean.

Chiar atunci s-a auzit un ciocănit discret în ușă. Kara a scos mâna de sub pătură și a întins-o, apăsând pe clanță. Ușa s-a deschis încet și în prag a apărut Travis.

— Pot să intru? a întrebat el pe un ton scăzut, răgușit.

După cearcănele vineții de sub ochi părea că nu pusese geană pe geană.

M-am ridicat în șezut, speriată de înfățișarea lui pierdută.

— Ești bine?

A intrat și a căzut în genunchi în fața mea.

— Îmi pare atât de rău, Abby! Iartă-mă! a spus, prinzându-mă cu brațele pe după talie și îngropându-și capul în poala mea.

L-am mângâiat pe cap și am privit-o întrebător pe America.

— Eu, ăăă… plec, a spus, bâjbâind după clanța ușii.

Kara s-a frecat la ochi și a oftat, apoi și-a înșfăcat trusa de duș.

— Când ești prin zonă, Abby, sunt deosebit de *curată,* a spus, trântind ușa în urma ei.

Travis și-a ridicat privirea spre mine.

— Știu că o iau razna când e vorba de tine, dar Dumnezeu mi-e martor că încerc, Pidge. Nu vreau să stric lucrurile.

— Atunci, n-o face!

— Asta e ceva greu pentru mine, și tu știi. Am senzația că în fiecare secundă ai să-ți dai seama ce rahat sunt și ai să mă părăsești. Aseară, când dansai, am văzut vreo zece tipi care te priveau. Te-ai dus la bar și am văzut că îi mulțumeai tipului ăluia pentru băutură. Apoi ticălosul ăla de pe ringul de dans a pus mâna pe tine.

— Tu nu mă vezi pe mine împărțind pumni în stânga și în dreapta de fiecare dată când o fată vorbește cu tine. Nu pot să stau încuiată în apartament tot timpul. Va trebui să înveți să-ți înfrânezi pornirile.

— O voi face. Pigeon, până acum n-am vrut niciodată o iubită. Nu sunt obișnuit să am asemenea sentimente pentru cineva… pentru *nimeni*. Dacă vei avea răbdare cu mine, jur că voi găsi o soluție.

— Hai să stabilim niște chestii odată pentru totdeauna: nu ești un rahat, ești uimitor. Nu contează cine îmi cumpără băutură sau cine mă invită la dans sau cine flirtează cu mine. Cu tine merg acasă. Mi-ai cerut să am încredere în tine, însă se pare că tu ești cel care n-are încredere în mine.

S-a încruntat.

— Asta nu e adevărat.

— Dacă ai impresia că am să te părăsesc pentru primul tip care îmi iese în cale, atunci înseamnă că nu prea ai încredere în mine.

M-a strâns mai tare.

— Pidge, nu sunt suficient de bun pentru tine. Asta nu înseamnă că n-am încredere în tine, ci că mă pregătesc pentru a face față inevitabilului.

— Să nu spui asta. Când ești singur, ești perfect. Noi suntem perfecți. Dar apoi lași pe oricine să strice asta. Nu mă aștept la o întoarcere la o sută optzeci de grade, dar ai grijă cu luptele. Nu poți să-i pocnești pe toți cei care se uită la mine.

A dat din cap a încuviințare.

— Voi face tot ce vrei. Numai… spune-mi că mă iubești.

— Știi bine că da.

— Am nevoie să te aud spunând-o, mi-a zis el, cu sprâncenele îmbinându-i-se.

— Te iubesc, i-am spus, lipindu-mi buzele de ale lui. Acum, încetează să te mai porți ca un bebeluș.

El a izbucnit în râs și s-a strecurat în pat, lângă mine. Am petrecut următoarea oră sub pătură, chicotind și sărutându-ne, de-abia băgând-o în seamă pe Kara atunci când aceasta s-a întors de la duș.

— Vrei să ieși? Trebuie să mă îmbrac, i-a cerut Kara lui Travis, strângându-și halatul pe corp.

Travis m-a sărutat pe obraz, apoi a ieșit pe hol.

— Ne vedem într-o secundă.

M-am lăsat pe pernă în timp ce Kara scotocea prin dulapul ei.

— Ce motiv ai să fii atât de veselă? a mormăit ea.

— Niciunul, am oftat eu.

— Abby, știi ce-i aia codependență? Iubitul tău e un exemplu perfect, ceea ce este ciudat, dacă ținem cont de faptul că a trecut de la a nu avea niciun pic de respect pentru femei la a crede că are nevoie de tine ca să respire.

— Poate că are, i-am răspuns, refuzând s-o las să-mi strice cheful.

— Nu te întrebi de ce se întâmplă asta? Adică… a dat iama prin jumătate dintre fetele din școala asta. De ce tocmai tu?

— El spune că sunt diferită.

— Bineînțeles că așa zice. Dar de ce?

— Dar ce-ți pasă ție? i-am trântit-o eu.

— E periculos să ai nevoie în halul ăsta de cineva. Tu încerci să-l salvezi, iar el speră că poți. Sunteți un dezastru.

Am zâmbit, privind tavanul.

— Nu contează ce sau de ce este. Când e bine, Kara… e minunat.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Ești un caz disperat.

Travis a ciocănit la ușă, iar Kara i-a deschis.

— Mă duc în sala de lectură să învăț. Succes! mi-a spus ea pe tonul cel mai lipsit de sinceritate pe care și l-a putut compune.

— Ce-a fost asta? a întrebat Travis.

— A spus că suntem un dezastru.

— Spune-mi ceva nou, a zâmbit el.

Deodată, nu mai avea acea privire pierdută, și m-a sărutat în spatele urechii.

— Ce-ar fi să vii acasă cu mine?

Mi-am lăsat mâna pe ceafa lui și am oftat când i-am simțit moliciunea buzelor pe pielea mea.

— Cred c-am să rămân aici. Sunt mai tot timpul acasă la tine.

A ridicat brusc capul.

— De ce? Nu-ți place acolo?

L-am mângâiat pe obraz și am oftat. Se întrista atât de ușor!

— Sigur că-mi place, dar nu locuiesc acolo.

Mi-a mângâiat gâtul cu vârful nasului.

— Te vreau acolo. Te vreau acolo în fiecare noapte.

— Nu mă mut cu tine, i-am spus, clătinând din cap.

— Nu ți-am cerut să te muți cu mine. Am spus că te vreau acolo.

— Același lucru! am râs eu.

Travis s-a încruntat.

— Chiar nu rămâi cu mine diseară?

Am clătinat din cap, iar el a măsurat cu privirea distanța de la perete la tavan. Aproape că puteam să văd cum i se învârteau rotițele în minte.

— Ce pui la cale? l-am întrebat, mijind ochii.

— Încerc să mă gândesc la un alt pariu.

XII

DOI LA FEL

Am azvârlit o pastiluță albă în gură și am înghițit-o cu un pahar mare de apă. Stăteam în picioare, în dormitorul lui Travis, îmbrăcată în sutien și chiloți, pregătită să mă schimb în pijama.

— Ce-i aia? m-a întrebat Travis din pat.

— Ăăă… te referi la pilula mea?

S-a încruntat.

— Ce pilulă?

— *Pilula*, Travis. Tu nu ți-ai umplut încă sertarul, iar ultimul lucru care-mi trebuie e să-mi fac griji dacă îmi vine sau nu ciclul.

— A!

— Unul dintre noi trebuie să fie responsabil, i-am spus, ridicând o sprânceană.

— Dumnezeule, ești sexy! mi-a spus Travis, sprijinindu-și capul în mână. Cea mai frumoasă femeie de la Eastern e iubita mea. Asta e o nebunie.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am tras pe mine cămașa de noapte din mătase, strecurându-mă în pat, lângă el. L-am încălecat

și l-am sărutat pe gât, chicotind atunci când el și-a lăsat capul pe tăblia patului.

— *Iar*? Pidge, ai să mă omori!

— Tu nu poți să mori, i-am spus, acoperindu-i fața cu sărutări. Tu ești prea afurisit.

— Ba nu, nu pot să mor, deoarece sunt prea mulți nătărăi care s-ar da peste cap ca să-mi ia locul! S-ar putea să trăiesc veșnic numai pentru a le face în ciudă!

Am chicotit cu gura lipită de a lui, apoi el m-a întors pe spate. Și-a trecut degetul pe sub breteaua purpurie de pe umărul meu și mi-a lăsat-o în jos, pe braț, sărutând pielea de sub ea.

— De ce eu, Trav?

S-a lăsat pe spate, căutându-mi privirea.

— Ce insinuezi?

— Ai fost cu toate aceste femei, ai refuzat să te combini, ai refuzat până și să accepți un număr de telefon… Așadar, de ce eu?

— De unde ți-a venit? m-a întrebat, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

Am ridicat din umeri.

— Sunt doar curioasă.

— De ce *eu*? Tu ai jumătate din bărbații de la Eastern care așteaptă ca eu s-o dau în bară.

Am strâmbat din nas.

— Asta nu-i adevărat. Nu schimba subiectul.

— Ba e adevărat. Dacă nu te-aș fi vânat de la începutul școlii, ai fi avut mai mulți decât Parker Hayes care să te fi urmărit. El e prea infatuat ca să se teamă de mine.

— Eviți întrebarea! Și încă într-un mod jalnic, aș putea adăuga.

— OK! De ce tu?

Zâmbetul i s-a lățit pe toată fața și s-a aplecat să-și lipească buzele de ale mele.

— Am avut ceva pentru tine încă din prima seară a acelei prime lupte.

— *Poftim*? l-am întrebat cu suspiciune.

— E adevărat. Tu, îmbrăcată în jacheta aia, plină de sânge peste tot? Arătai absolut ridicol, a chicotit el.

— Mulțumesc.

Zâmbetul i-a pălit.

— S-a întâmplat atunci când ți-ai ridicat privirea spre mine. Acela a fost momentul. Aveai ochii aceia atât de mari, privirea aceea inocentă… fără fițe. Nu te-ai uitat la mine de parcă aș fi fost *Travis Maddox*, a continuat el, dându-și ochii peste cap la auzul propriilor cuvinte, te-ai uitat la mine așa cum eram… nu știu, ca la o persoană oarecare.

— Vești bune, Trav. Chiar *ești* o persoană.

Mi-a dat bretonul de pe frunte.

— Nu, înainte ca tu să vii, numai Shepley m-a tratat ca pe un om normal. Tu nu te-ai purtat ciudat, nu ai flirtat, nu ți-ai trecut degetele prin păr. Tu *m-ai* văzut.

— M-am purtat ca o ticăloasă cu tine.

M-a sărutat pe gât.

— Asta a parafat afacerea.

Mi-am strecurat mâinile în jos, pe spatele lui, și apoi în boxeri.

— Sper ca asta să nu îmbătrânească prea curând. Nu mă văd săturându-mă vreodată de tine.

— Îmi promiți? m-a întrebat zâmbind.

Mobilul a început să-i bâzâie pe noptieră, iar el l-a luat și l-a dus la ureche.

— Da? O, la naiba, nu, Pidge e aici cu mine. Ne pregăteam să ne băgăm în pat… Ține-ți naibii fleanca, Trent, nu-i amuzant… Serios? Ce caută în oraș?

S-a uitat la mine și a oftat.

— Bine. Vom fi acolo într-o jumătate de oră… M-ai auzit, ticălosule. Fiindcă nu mă duc nicăieri fără ea, de asta. Vrei să-ți umflu moaca atunci când ajung acolo?

Travis a închis și a clătinat din cap. M-am arătat surprinsă.

— Asta e cea mai ciudată conversație pe care am auzit-o vreodată.

— Era Trent. Thomas e în oraș și e seară de poker la tata acasă.

— Seară de poker? am spus eu, înghițind în sec.

— Mda, de obicei îmi iau toți banii. Trișori nenorociți.

— Adică, peste o jumătate de oră o să-ți cunosc familia?

S-a uitat la ceas.

— Peste douăzeci și șapte de minute, mai exact.

— O, Doamne, Travis! m-am plâns eu, sărind din pat.

— Ce faci? a oftat el.

Am cotrobăit prin dulap și am scos o pereche de jeanși, țopăind în sus și în jos pentru a-i trage pe mine, apoi mi-am scos cămașa de noapte peste cap, aruncându-i-o lui Travis în față.

— Nu-mi vine să cred că m-ai anunțat cu douăzeci de minute înainte că am să-ți cunosc familia! Te-aș putea ucide chiar acum!

Și-a luat cămașa mea de noapte de pe ochi și a râs la încercările mele disperate de a arăta prezentabilă. Am înșfăcat un tricou și l-am tras pe mine, apoi am fugit la baie, m-am spălat pe dinți și mi-am trecut o perie prin păr. Travis a venit în spatele meu, complet îmbrăcat și pregătit, și și-a petrecut brațele peste talia mea.

— Arăt groaznic! i-am spus, încruntându-mă la imaginea mea din oglindă.

— Îți dai măcar seama cât de frumoasă ești? m-a întrebat, sărutându-mă pe gât.

Am pufnit, fugind în camera lui pentru a mă încălța cu o pereche de pantofi cu toc, apoi l-am luat de mână și el m-a condus pe hol, spre ușă. M-am oprit, mi-am ridicat fermoarul gecii negre de piele până sus și mi-am prins părul într-un coc, pregătindu-mă pentru o călătorie furtunoasă spre casa tatălui său.

— Liniștește-te, Pigeon! Nu sunt decât o gașcă de tipi care stau în jurul unei mese.

— E prima dată când mă întâlnesc cu tatăl tău și cu frații tăi — toți odată —, și tu vrei să mă calmez? l-am întrebat, încălecând pe motocicletă, în spatele lui.

El și-a întors capul și m-a mângâiat pe obraz în timp ce mă săruta.

— Te vor iubi așa cum te iubesc și eu.

Când am ajuns, mi-am desfăcut părul și mi-am trecut degetele prin el de câteva ori înainte ca Travis să mă conducă pe ușă.

— O, nu se poate! E fundul care se crede cap! a strigat unul dintre băieți.

Travis a dat o dată din cap. Încerca să pară sictirit, dar vedeam că era bucuros să-și vadă frații. Casa era veche, cu tapet decolorat, galben cu maro, și un covor vechi, în diferite nuanțe închise. Am traversat un hol până într-o cameră aflată drept în față care avea ușa larg deschisă. Fumul plutea pe hol, iar frații și tatăl lui erau așezați în jurul unei mese rotunde, din lemn, pe scaune desperecheate.

— Hei, hei… aveți grijă cum vorbiți în prezența unei domnișoare, a spus tatăl lui, cu o țigară în gură, dând din cap în timp ce vorbea.

— Pidge, el e tatăl meu, Jim Maddox. Tată, ea e Pigeon.

— Pigeon? a întrebat Jim, cu o expresie amuzată pe chip.

— Abby, am spus, dând mâna cu el.

Travis a arătat spre frații lui.

— Trenton, Taylor, Tyler și Thomas.

Au dat cu toții din cap, și toți, cu excepția lui Thomas, arătau ca niște versiuni mai în vârstă ale lui Travis: tunși scurt, cu ochi căprui, cu tricourile întinse peste mușchii bombați și acoperiți de tatuaje. Thomas era îmbrăcat cu o cămașă albă și cu o cravată căreia îi slăbise nodul, avea ochii verzi migdalați, iar părul blond era mai lung cu aproape doi centimetri.

— Abby are și un nume de familie? a întrebat Jim.

— Abernathy, am dat eu aprobator din cap.

— Mă bucur să te cunosc, Abby, a spus Thomas, zâmbind.

— Cu adevărat o plăcere, a zis Trent, aruncându-mi o privire neastâmpărată.

Jim l-a bătut cu palma pe ceafă și el a protestat.

— Dar ce-am spus? a întrebat, frecându-și ceafa.

— Ia loc, Abby. Urmărește-ne cum îi luăm banii lui Trav, a spus unul dintre gemeni.

Nu-i puteam deosebi; fiecare era copia la indigo a celuilalt. Până și tatuajele erau la fel.

Camera era decorată cu tablouri de modă veche reprezentând partide de poker, portrete ale legendelor pokerului pozând cu Jim și cu cineva despre care am presupus că era bunicul lui Travis, și cu cărți de joc vechi, puse pe rafturi.

— L-ai cunoscut pe Stu Unger? l-am întrebat, arătând spre o fotografie prăfuită.

Lui Jim i s-au luminat ochii cu care arunca priviri pe furiș.

— Știi cine este Stu Unger?

Am încuviințat dând din cap.

— Și tatăl meu este fanul lui.

El s-a ridicat, arătându-mi poza de alături.

— Iar acolo este Doyle Brunson.

Am zâmbit.

— Tata l-a văzut odată jucând. Este incredibil.

— Bunicul lui Trav a fost un profesionist... Pe-aici noi luăm pokerul foarte în serios, mi-a spus Jim, zâmbind.

În timp ce Trenton făcea cărțile cu o îndemânare moderată, m-am așezat între Travis și unul dintre gemeni. Băieții și-au pus la bătaie banii, iar Jim le-a împărțit fisele.

Trenton a ridicat dintr-o sprânceană.

— Abby, vrei să joci?

Am zâmbit politicos și am scuturat din cap.

— Nu cred c-ar trebui.

— Nu cunoști jocul? m-a întrebat Jim.

Nu mi-am putut reține un zâmbet. Jim părea foarte serios, aproape patern. Mi-am dat seama ce răspuns aștepta și mi-a displăcut că a trebuit să-l dezamăgesc.

Travis m-a sărutat pe frunte.

— Joacă. Te învăț eu.

— Abby, din clipa asta ar trebui să-ți iei adio de la bani, a râs Thomas.

Am strâns din buze și am vârât mâna în poșetă, scoțând două bancnote de cincizeci. I le-am întins lui Jim și am așteptat răbdătoare ca el să le schimbe în fise. Gura lui Trenton s-a strâns într-un surâs de superioritate, dar l-am ignorat.

— Am încredere în abilitățile lui Travis de a mă învăța, am spus.

Unul dintre gemeni a bătut din palme.

— Da, la dracu'! O să mă îmbogățesc în seara asta!

— Hai să începem cu mize mici, a spus Jim, aruncând o fisă de cinci dolari.

Trenton a împărțit cărțile, iar Travis mi le-a așezat sub formă de evantai.

— Ai jucat cărți vreodată?

— Cândva, am dat eu aprobator din cap.

— Șeptică nu se pune, Pollyanna, a zis Trenton, uitându-se în propriile cărți.

— Trent, ține-ți fleanca, i-a spus Travis, uitându-se urât la fratele lui înainte de a se uita din nou la mâna mea. Cauți cărțile mai mari, numere consecutive, iar dacă ai noroc, în aceeași suită.

La primul joc, Travis s-a uitat în cărțile mele, iar eu într-ale lui. M-am limitat la a da din cap și a zâmbi, jucând atunci când mi se spunea. Am pierdut și eu, și Travis, iar la sfârșitul primei runde fisele mi se împuținaseră.

După ce Thomas a împărțit cărțile pentru o a doua rundă, nu l-am mai lăsat pe Travis să se uite în cărțile mele.

— Am priceput cum stau lucrurile, i-am spus.

— Ești sigură? m-a întrebat.

— Sunt sigură, iubitule, i-am răspuns.

După trei mâini, îmi recâștigasem fisele și le micșorasem celorlalți stivele, cu o pereche de ași, o chintă și o carte mare.

— Aiureală! s-a plâns Trenton. Nasol cu norocul începătorului!

— Ai un învățăcel care prinde repede, Trav, a spus Jim, morfolindu-și țigara.

Travis a sorbit cu poftă din berea lui.

— Pigeon, mă faci să fiu mândru de tine!

Ochii îi străluceau de bucurie, iar zâmbetul îi era diferit de tot ce mai văzusem până atunci.

— Mulțumesc.

— Cei care nu pot îi învață pe alții, a spus Thomas, zâmbindu-i compătimitor.

— Foarte amuzant, tâmpitule, a murmurat Travis.

După patru mâini, am dat de dușcă restul de bere și m-am uitat pe sub gene la singurul bărbat de la masă care nu renunțase.

— Acțiunea îți aparține, Taylor. Ai de gând să te porți ca un bebeluș sau ca un bărbat adevărat?

— În mă-sa, a spus el, aruncând pe masă și restul de fise.

Travis s-a uitat la mine cu o privire însuflețită. Îmi amintea de expresiile celor care îl urmăreau atunci când lupta.

— Pigeon, ce ai?

— Taylor? l-am îmboldit.

Pe față i s-a lățit un zâmbet imens.

— Culoare! a zâmbit el, întinzând cărțile pe masă, cu fața în sus.

Cinci perechi de ochi s-au întors spre mine. Am scrutat masa și am trântit cărțile jos.

— Citiți-le și plângeți, băieți! Ași și optari! am spus, chicotind.

— *Ful*? Ce *mă-sa*? a strigat Trent.

— Îmi pare rău. Mereu mi-am dorit să pot să spun asta, i-am zis, trăgând fisele în fața mea.

Thomas și-a mijit ochii.

— Ăsta nu e numai norocul începătorului. Ea e jucătoare.

Preț de o clipă, Travis l-a privit pe Thomas, apoi s-a uitat la mine.

— Pidge, ai mai jucat până acum?

Mi-am strâns buzele și am ridicat din umeri, arborând cel mai inocent zâmbet al meu. Travis a lăsat capul pe spate, izbucnind într-un râs nestăvilit. A încercat să vorbească, dar apoi a dat cu pumnul în masă.

— Fir-ar să fie, prietena ta tocmai ne-a lăsat lefteri! a spus Taylor, arătând înspre mine.

— BĂGA-MI-AȘ, NU SE POATE! s-a plâns Trenton, ridicându-se în picioare.

— Bun plan, Travis. Să aduci o maestră la poker, a spus Jim, făcându-mi cu ochiul.

— N-am știut! a răspuns el, clătinând din cap.

— Aiurea! a exclamat Thomas, cu un ochi la mine.

— Ba n-am știut! a insistat Travis, printre hohote de râs.

— Îmi displace s-o spun, frățioare, dar cred că tocmai m-am îndrăgostit de iubita ta, a zis Tyler.

— Ei, acum și tu! a replicat Travis, zâmbetul transformându-i-se într-o grimasă.

— Asta este. Te-am lăsat să câștigi, Abby, dar acum vreau să-mi iau banii înapoi, m-a avertizat Trenton.

Travis a mai jucat câteva runde, urmărindu-și frații cum încercau din răsputeri să-și recâștige banii. Mână după mână, le-am luat fisele și, mână după mână, Thomas se uita la mine din ce în ce mai atent. De fiecare dată când lăsam cărțile jos, Travis și Jim râdeau, Taylor înjura, iar Tyler își declara iubirea-i nepieritoare pentru mine, în timp ce pe Trent îl apucau pandaliile.

Când ne-am instalat în camera de zi, mi-am încasat contravaloarea fiselor și le-am dat înapoi toate bancnotele de o sută de dolari. Jim a refuzat, dar frații au acceptat recunoscători. Travis m-a luat de mână și am pornit spre ușă.

Vedeam că era nefericit, așa că i-am strâns degetele între ale mele.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai ai dat cu piciorul la patru sute de dolari, Pidge! s-a încruntat Travis.

— Dacă ar fi fost seara de poker de la Sig Tau, i-aș fi păstrat. Nu-i pot jefui pe frații tăi de la prima întâlnire.

— Dar ei ar fi păstrat banii tăi! mi-a spus.

— Și nici n-aș fi stat pe gânduri! a replicat Taylor.

Din colțul în care stătea, Thomas se zgâia la mine în tăcere.

— De ce te zgâiești la iubita mea, Tommy?

— Care spuneai că e numele tău de familie? m-a întrebat Thomas.

Iritată, mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt. Încercam în mintea mea să găsesc ceva înțelept sau sarcastic de spus pentru a-i abate atenția de la întrebare. În loc de asta, îmi făceam de lucru cu unghiile, blestemându-mă în sinea mea. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine și să nu câștig toate mâinile alea. Thomas știa. Vedeam asta în ochii lui.

Travis, observând că nu mă simțeam în largul meu, s-a întors spre fratele lui, punând un braț în jurul taliei mele. Nu eram sigură dacă făcea asta ca o reacție de a mă proteja sau se pregătea pentru ceea ce ar fi putut fratele lui să spună.

Travis și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, vizibil incomodat de faptul că eram chestionată de fratele lui.

— E Abernathy. Ce-i cu asta?

— Înțeleg de ce până acum n-ai pus lucrurile cap la cap, dar de-acum nu mai ai nicio scuză, i-a spus Thomas pe un ton înțepat.

— Ce naiba tot spui tu acolo? l-a întrebat Travis.

— Din întâmplare, ești cumva rudă cu Mick Abernathy? m-a întrebat Thomas.

Toate capetele s-au întors în direcția mea, iar eu am început să-mi trec agitată degetele prin păr.

— Cum de știi de Mick?

Travis și-a aplecat capul pentru a mă privi în ochi.

— E cel mai bun jucător de poker care a trăit vreodată. Îl cunoști?

Am tresărit, dându-mi seama că nu mai aveam scăpare și trebuia să spun adevărul.

— E tatăl meu.

Întreaga încăpere a explodat.

— BĂGA-MI-AȘ, NU SE POATE!

— *ȘTIAM* EU!

— TOCMAI AM JUCAT CU FIICA LUI MICK ABERNATHY!

— MICK *ABERNATHY*? DOAMNE-DUMNEZEULE!

Thomas, Jim și Travis erau singurii care nu țipau.

— Băieți, v-am zis că n-ar fi trebuit să joc, le-am spus.

— Dacă ai fi menționat că ești fiica lui Mick Abernathy, cred că te-am fi luat mult mai în serios, a zis Thomas.

M-am uitat întrebătoare la Travis, care mă privea cu venerație.

— Tu ești Lucky Thirteen? m-a întrebat el, cu ochii puțin încețoșați.

Trenton s-a ridicat și a arătat spre mine, cu gura căscată.

— Lucky Thirteen e la noi *în casă*! Nu se poate! În mama mă-sii, nu-mi vine să cred!

— Asta e porecla pe care mi-au dat-o ziarele. Iar povestea n-a fost tocmai exactă, am spus, foindu-mă.

— Băieți, trebuie s-o duc pe Abby acasă, a spus Travis, continuând să se holbeze la mine.

Jim mă cerceta peste ramele ochelarilor.

— De ce n-a fost exactă?

— Nu i-am luat norocul tatălui meu. Vreau să spun, ce ridicol! am chicotit, răsucindu-mi agitată o șuviță de păr pe deget.

Thomas a clătinat din cap.

— Nu, Mick a dat interviul ăla. A spus că la cea de-a treisprezecea aniversare a ta, la miezul nopții, norocul l-a părăsit.

— Ai fost crescută de membrii unei bande! a zis Trent, zâmbind încântat.

— Ăăă... nu, am râs scurt. Nu ei m-au crescut. Ei doar... erau mult timp prin preajmă.

— A fost mare păcat că Mick ți-a târât numele prin noroi în toate ziarele. Erai doar un copil, a spus Jim, clătinând din cap.

— N-a fost decât norocul începătorului, am insistat, încercând disperată să-mi ascund umilința.

— Ai fost învățată de Mick Abernathy, a spus Jim, dând din cap cu venerație. Să joci cu profesioniști și să câștigi la numai treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

S-a uitat la Travis și a zâmbit.

— Fiule, să nu pariezi împotriva ei. Ea nu pierde.

Travis s-a uitat la mine, având aceeași expresie de șoc și dezorientare.

— Ăăă... trebuie să mergem, tată. Pa, băieți!

Murmurele uimite ale familiei lui Travis au pierit de îndată ce am ieșit pe ușă și ne-am dus spre motocicleta lui. Mi-am răsucit părul într-un coc pe creștet și mi-am închis fermoarul gecii, așteptând ca el să vorbească. S-a suit pe motocicletă fără să scoată un cuvânt, iar eu am încălecat la spatele lui.

Cu siguranță, avea senzația că nu fusesem sinceră cu el și probabil era jenat că descoperise o importantă parte a vieții mele în același timp cu familia lui. Mă așteptam la o ceartă de proporții când aveam să ajungem la apartament și, de aceea, până să ajungem la ușa din față, evaluam în minte zeci de scuze diferite.

M-a condus pe hol, ținându-mă de mână, iar apoi m-a ajutat să-mi scot geaca.

Am tras de elasticul de culoarea caramelului care îmi lega cocul și părul mi s-a revărsat pe umeri în valuri.

— Știu că ești supărat, i-am spus, incapabilă să-l privesc în ochi. Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar nu este ceva despre care vreau să vorbesc.

— *Supărat* pe tine? m-a întrebat. Sunt așa de exaltat, încât nu văd limpede. Fără să clipești, tocmai i-ai lăsat pe ticăloșii mei de frați fără bani, ai căpătat un statut de legendă în fața tatălui meu și știu sigur că ai pierdut dinadins pariul pe care l-am făcut înainte de lupta mea...

— N-aș spune chiar așa...

Și-a ridicat bărbia.

— Te-ai gândit că o să câștigi?

— Păi... nu, nu chiar, am spus, descălțându-mi pantofii.

Travis a zâmbit.

— Așadar, *ai vrut* să fii aici, cu mine. Cred că tocmai mă îndrăgostesc iar de tine.

— Cum de nu ești supărat acum? l-am întrebat, aruncându-mi pantofii în dulap.

El a oftat și a dat din cap.

— Asta e cam groasă, Pidge. Ar fi trebuit să-mi spui. Dar înțeleg de ce n-ai făcut-o. Ai venit aici ca să scapi de toate astea. E ca și cum s-ar fi deschis cerul... Acum totul are noimă.

— Păi, asta e o ușurare.

— Lucky Thirteen, a zis el, clătinând din cap și scoțându-mi tricoul.

— Travis, nu-mi mai spune așa! Nu e un lucru bun.

— Pigeon, ești a naibii de faimoasă! a spus el, surprins de cuvintele mele.

Mi-a descheiat jeanșii și mi i-a tras în jos până la glezne, ajutându-mă să ies din ei.

— Tata m-a urât după asta. Încă mă învinovățește pentru toate problemele lui.

Travis și-a smuls tricoul de pe el și m-a îmbrățișat.

— Încă nu-mi vine să cred că fiica lui Mick Abernathy stă în fața mea, iar eu am fost tot timpul cu ea și habar n-am avut.

M-am desprins de el.

— Travis, nu sunt *fiica lui Mick Abernathy*! Asta e ceea ce am lăsat în urmă. Sunt Abby. *Doar* Abby! i-am spus, ducându-mă spre dulap.

Am tras un tricou de pe umeraș și m-am îmbrăcat cu el.

Travis a oftat.

— Iartă-mă! Sunt puțin năuc.

— Sunt doar eu!

Mi-am pus mâna pe pieptul lui, vrând cu disperare ca el să mă înțeleagă.

— Da, dar...

— Dar nimic. Felul în care te uiți acum la mine? Ăsta este exact motivul pentru care n-am vrut să-ți spun.

Am închis ochii.

— Trav, nu mai vreau să trăiesc în felul ăla! Nici măcar cu tine.

— Calmează-te, Pigeon. Hai să nu ne ambalăm.

Privirea i s-a concentrat și a venit spre mine să mă ia în brațe.

— Nu-mi pasă ce ai fost sau ce nu mai ești. Eu pe tine te vreau.

— În cazul ăsta, cred că avem un lucru în comun.

M-a condus spre pat, surâzându-mi.

— Pidge, suntem doar noi doi împotriva lumii.

M-am ghemuit lângă el, instalându-mă comod pe saltea. Nu plănuisem niciodată ca altcineva în afară de America și de mine să afle despre Mick și nu mă așteptasem niciodată ca iubitul meu să facă parte dintr-o familie de împătimiți ai pokerului. Am oftat adânc, lipindu-mi obrazul de pieptul lui.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat.

— Trav, nu vreau să știe nimeni. N-am vrut să știi nici *tu*.

— Abby, te iubesc. N-am să spun nimănui nimic, bine? Secretul tău este în siguranță la mine, mi-a spus, sărutându-mă pe frunte.

— Domnule Maddox, credeți că ați putea să vă abțineți până se termină ora? l-a întrebat profesorul Chaney ca reacție la chicotitul meu în timp ce Travis își freca nasul de gâtul meu.

Mi-am dres vocea, simțind cum îmi ardeau obrajii de rușine.

— Nu prea cred, domnule Chaney. V-ați uitat bine la iubita mea? i-a spus Travis, gesticulând spre mine.

Hohote de râs s-au auzit în sală, iar mie mi-a luat foc fața. Profesorul Chaney m-a privit cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate nedumerită și a clătinat apoi din cap.

— Străduiți-vă totuși, a spus Chaney.

Cei din sală au râs din nou, iar eu m-am făcut mică pe scaun. Travis și-a pus brațul pe spătarul scaunului meu și cursul a continuat. La sfârșit, Travis m-a condus în altă sală de curs.

— Iartă-mă dacă te-am făcut să te simți stânjenită. Nu mă pot abține.

— Încearcă!

Parker a trecut pe lângă noi, iar când i-am întors salutul dând din cap, ochii i s-au luminat.

— Bună, Abby. Ne vedem înăuntru.

A intrat în clasă și Travis s-a uitat urât la el preț de câteva clipe tensionate.

— Hei, l-am tras eu de mânecă până ce s-a uitat la mine. Uită de el!

— Le tot spune tipilor din Casă că tu continui să-l suni.

— Nu e adevărat, i-am spus nepăsătoare.

— Știu asta, dar ei n-au de unde să știe. A zis că are răbdare. I-a spus lui Brad că tu aștepți momentul potrivit când să-mi dai papucii, și cum îl suni să-i spui cât de nefericită ești. Începe să mă calce pe nervi.

— Are o imaginație bogată.

I-am aruncat o privire lui Parker, iar când ochii ni s-au întâlnit, m-am uitat urât.

— Te superi dacă te mai fac să te simți jenată încă o dată?

Am ridicat din umeri și Travis n-a mai pierdut vremea, conducându-mă la locul meu. S-a oprit în fața pupitrului meu, punându-mi geanta jos. S-a uitat la Parker și apoi m-a tras spre el, cu o mână pe ceafa mea și cu una pe talie, apoi m-a sărutat, apăsat și hotărât. Și-a folosit buzele într-un fel în care de obicei o făcea doar în dormitor, iar eu nu m-am putut abține să nu-l apuc strâns de cămașă.

Murmurele și chicotelile au crescut în intensitate atunci când a devenit clar că Travis n-avea de gând să-mi dea drumul prea curând.

— Cred că tocmai a lăsat-o însărcinată, a strigat cineva din spatele sălii, râzând.

M-am desprins, cu ochii închiși, încercând să mă liniștesc. Când m-am uitat la Travis, acesta mă privea cu aceeași reținere forțată.

— Încercam să demonstrez o chestiune, a șoptit el.

— Bună demonstrație, am dat eu aprobator din cap.

Travis mi-a zâmbit, m-a sărutat pe obraz și apoi s-a uitat la Parker, care spumega de furie pe scaunul lui.

— Ne vedem la prânz, mi-a făcut el cu ochiul.

M-am prăbușit pe scaun și am oftat, încercând să scap de gâdilatul dintre coapse.

Am lucrat exerciții de analiză matematică, iar când ora s-a sfârșit, l-am observat pe Parker care stătea rezemat de peretele de lângă ușă.

— Parker, am dat din cap, hotărâtă să nu-i ofer reacția la care s-ar fi așteptat.

— Știu că ești cu el. Nu e nevoie să te violeze în fața întregii clase din vina mea.

M-am oprit și mi-am cumpănit atacul.

— Atunci poate că ar trebui să încetezi să le mai spui celor din frăție că te sun. Forțezi nota prea tare și n-am de gând nici măcar să-ți spun că o să-mi pară rău când o să-ți dea șuturi în fund.

A strâmbat din nas.

— Tu te auzi cum vorbești? Ai stat prea mult în preajma lui Travis.

— Ba nu, asta sunt eu. E doar una dintre laturile mele pe care tu nu le-ai cunoscut.

— Dar nici nu mi-ai dat ocazia, așa-i?

Am oftat.

— Parker, nu vreau să mă cert cu tine. N-a fost să fie, bine?

— Ba nu, nu e bine. Ce te face să crezi că îmi face plăcere să fiu ținta batjocurii de la Eastern? Travis Maddox este cel pe care îl apreciem cu toții, căci ne face să arătăm bine. El se folosește de fete, se descotorosește de ele, iar apoi chiar și ultimul ticălos de la Eastern pare să fie Făt-Frumos după Travis.

— Când ai de gând să deschizi ochii și să-ți dai seama că el e altfel acum?

— Abby, nu te iubește. Ești o jucărie nouă, care lucește. Cu toate că după scena pe care a făcut-o în clasă presupun că nu mai lucești câtuși de puțin.

L-am plesnit peste față cu putere înainte să-mi dau seama ce fac.

— Dacă ai mai fi avut răbdare două secunde, te-aș fi scutit de efort, Pidge, l-am auzit pe Travis zicând, în timp ce mă trăgea în spatele lui.

L-am prins de braț.

— Trav, te rog, nu!

Parker părea puțin agitat, în timp ce urma roșie, perfectă, a palmei mele îi apărea pe obraz.

— Te-am avertizat, i-a spus Travis, izbindu-l pe Parker cu putere de perete.

Lui Parker i s-a contractat maxilarul și mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Consideră chestiunea încheiată, Travis. Înțeleg acum că voi doi sunteți făcuți unul pentru altul.

— Mulțumesc, i-a spus Travis, petrecându-și brațul pe după umerii mei.

Parker s-a desprins de perete și a cotit rapid pentru a coborî scările, asigurându-se cu o privire aruncată peste umăr că nu era urmărit de Travis.

— Ești bine? m-a întrebat Travis.

— Mă doare mâna.

Mi-a zâmbit.

— Ai fost curajoasă, Pidge. Sunt impresionat.

— Probabil mă va da în judecată și voi sfârși prin a-i plăti admiterea la Harvard. Ce cauți aici? Credeam că urma să ne întâlnim la cantină.

Un colț al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet cu subînțeles.

— Nu m-am putut concentra în clasă. Încă mai simt sărutul ăla.

M-am uitat pe hol, apoi la el.

— Vino cu mine!

Și-a arătat surprinderea, însă continuând să zâmbească.

— Poftim?

Am mers cu spatele, trăgându-l și pe el până ce am simțit clanța de la laboratorul de fizică. Ușa s-a deschis în lături, iar eu m-am uitat în spatele meu să mă asigur că era pustiu și că era întuneric. L-am tras de mână, chicotind la vederea expresiei lui confuze, apoi am încuiat ușa, lipindu-l de ea.

L-am sărutat, iar el a chicotit.

— Ce faci?

— Nu vreau să nu poți fi capabil să te concentrezi la ore, i-am spus, sărutându-l din nou.

M-a ridicat, iar eu l-am cuprins cu picioarele.

— Nu prea știu ce m-aș fi făcut fără tine, mi-a spus, ținându-mă cu o mână și desfăcându-și cureaua cu cealaltă, dar nu vreau să aflu *niciodată*! Tu ești tot ce mi-am dorit vreodată, Pigeon!

— Să nu uiți asta atunci când îți voi lua toți banii la următoarea partidă de poker, i-am spus, scoțându-mi tricoul.

卌 XIV

FULL HOUSE

M-am răsucit, studiindu-mi reflexia cu un ochi sceptic. Rochia era albă, fără spate și periculos de scurtă; corsajul era susținut de un șirag de strasuri, alcătuind o bluză care lăsa spatele gol.

— Uau! Travis o să rămână mască! mi-a spus America.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce romantic!

— Pe asta o iei. Nu mai proba niciuna, asta e perfectă, a spus ea, bătând din palme încântată.

— Nu crezi că e prea scurtă? Mariah Carey își dezvelește mai puțină piele.

America a clătinat din cap.

— Insist!

M-am așezat la rândul meu pe banchetă, în timp ce America proba rochie după rochie, mult mai indecisă când a fost vorba să aleagă una pentru sine. S-a decis pentru o rochie scurtă, mulată pe corp, de culoarea pielii, cu un umăr gol.

Am mers spre apartament în Honda ei și am descoperit că Chargerul lipsea, iar Toto era singur. America și-a scos mobilul și a format un număr, surâzând atunci când Shepley i-a răspuns.

— Iubi, unde ai plecat?

A dat din cap, uitându-se spre mine.

— De ce să mă supăr? Ce fel de surpriză? a întrebat ea, precautã.

S-a uitat din nou la mine și apoi a intrat în dormitorul lui Shepley, închizând ușa.

I-am mângâiat urechile ascuțite lui Toto în timp ce America vorbea în șoaptă în dormitor. Când a ieșit, a încercat să-și alunge zâmbetul de pe față.

— Ce mai pun acum la cale? am întrebat-o.

— Vin spre casă. Îl las pe Travis să-ți spună, mi-a zis, cu un zâmbet care se întindea de la o ureche la cealaltă.

— O, Doamne... ce-o fi? am întrebat-o.

— Tocmai am zis că nu pot să-ți spun. E o surpriză.

Mă jucam cu părul și îmi făceam de lucru cu unghiile, incapabilă să stau liniștită și să aștept până ce Travis avea să-și dezvăluie surpriza. O petrecere de aniversarea zilei de naștere, un cățeluș — nu-mi puteam imagina ce ar fi putut să fie.

Sosirea le-a fost anunțată de motorul zgomotos al Chargerului lui Shepley. Urcând pe scări, băieții râdeau.

— Sunt bine dispuși, am spus. Ăsta e un semn bun.

Shepley a intrat primul.

— N-am vrut să crezi că a existat vreun motiv pentru care el și-a făcut unul, iar eu nu.

America s-a ridicat pentru a-și saluta iubitul, cuprinzându-l în brațe.

— Ce caraghios ești, Shep! Dacă aș fi vrut să am un prieten nebun, m-aș fi cuplat cu Travis.

— N-are nicio legătură cu ceea ce simt eu pentru tine, a adăugat Shepley.

Travis a intrat pe ușă, având un plasture pătrat pus pe încheietura mâinii. A zâmbit și s-a prăbușit pe canapea, lăsându-și capul în poala mea.

Nu-mi puteam lua privirea de la plasture.

— Bine... ce-ai făcut?

Travis mi-a zâmbit și m-a aplecat să mă sărute. Simțeam că e foarte agitat. Deși zâmbea, aveam senzația că nu era foarte sigur cum aveam să reacționez la ce îmi va spune.

— Am făcut câte ceva azi.

— Cum ar fi? l-am întrebat, suspicioasă.

Travis a izbucnit în râs.

— Calmează-te, Pidge! Nu e nimic rău.

— Ce-ai pățit la mână?

De afară s-a auzit zgomotul ca de tunet al unui motor Diesel oprindu-se, iar Travis a sărit de pe canapea, deschizând larg ușa.

— Era și timpul, fir-ar să fie! Am ajuns acasă de cel puțin cinci minute! a spus, zâmbind.

Un bărbat a intrat cu spatele, ducând o canapea gri, învelită în plastic, de al cărei capăt opus ținea un alt bărbat. Shepley și Travis au tras canapeaua — cu tot cu mine și cu Toto — în față, apoi cei doi bărbați au așezat-o pe cea nouă în locul celei vechi. Travis a smuls învelitoarea și apoi m-a luat în brațe, mutându-mă pe pernele moi.

— Ai luat una nouă? l-am întrebat, cu un zâmbet larg.

— Da, dar și alte câteva lucruri. Mersi, băieți, le-a spus celor de la firma de transport de mobilă care au ridicat canapeaua și au ieșit așa cum intraseră.

— Uite cum dispar o mulțime de amintiri, i-am zâmbit eu cu subînțeles.

— Niciuna pe care să vreau s-o păstrez.

S-a așezat lângă mine și a oftat, privindu-mă preț de o clipă înainte de a-și dezlipi plasturele de pe braț.

— Să n-o iei razna!

Încercam să ghicesc ce ar fi putut să fie sub bandaj. Mi-am imaginat o arsură sau niște copci, sau ceva la fel de groaznic.

Și-a înlăturat bandajul, iar eu am icnit la vederea tatuajului simplu, de culoare neagră, care se întindea pe partea interioară a încheieturii, pielea din jur fiind roșie și lucioasă de la antibioticul întins peste ea. Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred ceea ce citeam.

Pigeon

— Îți place? m-a întrebat.

— Ți-ai tatuat numele meu pe încheietura mâinii? am murmurat, dar nu părea să fie vocea mea.

Gândurile îmi zburau în toate direcțiile, dar, cu toate astea, reușeam să vorbesc pe un ton calm, egal.

— Da.

M-a sărutat pe obraz în timp ce eu, nevenindu-mi să-mi cred ochilor, mă zgâiam la tușul permanent de pe pielea lui.

— Abby, eu am încercat să-l conving să renunțe. De mult n-a mai făcut nimic nebunesc. Cred că intrase în sevraj, a spus Shepley, scuturând din cap.

— Ce părere ai? m-a îmboldit Travis.

— Nu știu ce să zic, i-am răspuns.

— Trav, mai întâi ar fi trebuit să o întrebi pe ea, a spus America, clătinând din cap și acoperindu-și gura cu degetele.

— Ce s-o întreb? Dacă pot să-mi fac un tatuaj? s-a încruntat el, întorcându-se spre mine.

Agitată, mi-am schimbat poziția.

— Trav, ăsta e ceva permanent.

— Și noi la fel, a spus el, mângâindu-mă pe obraz.

— Arată-i și restul, a zis Shepley.

— *Restul*? am întrebat, uitându-mă la încheietura celeilalte mâini a lui.

Travis s-a ridicat, trăgându-și tricoul în sus. Impresionanții lui mușchi abdominali se contractau și se relaxau odată cu mișcarea. Travis s-a întors, iar în lateral avea un tatuaj nou, care se întindea pe toată lungimea coastelor.

— *Ăsta* ce mai e? l-am întrebat, mijind ochii la simbolurile verticale.

— E în ebraică, mi-a răspuns Travis, zâmbind emoționat.

— Și ce înseamnă?

— Înseamnă: „Sunt al iubitei mele, iar ea este a mea".

L-am săgetat cu privirea.

— Nu te-ai mulțumit cu un singur tatuaj, a trebuit să-ți faci două?

— E ceva ce am spus dintotdeauna că voi face atunci când o voi întâlni pe Ea. Te-am întâlnit… m-am dus și mi-am făcut tatuajele.

Zâmbetul i-a pălit când mi-a văzut expresia.

— Te-ai enervat, nu-i așa? m-a întrebat, trăgându-și tricoul în jos.

— Nu, nu sunt supărată. Sunt doar puțin… E puțin cam prea copleșitor.

Shepley a cuprins-o pe America cu un braț și a tras-o lângă el.

— Abby, obișnuiește-te cu asta. Travis este impulsiv și merge până la capăt în toate. Asta îl va ajuta să treacă cu bine peste o perioadă dificilă, până va reuși să-ți pună un inel pe deget.

America a ridicat din sprâncene, privindu-mă mai întâi pe mine, apoi pe Shepley.

— *Poftim*? Dar ei sunt de-abia la începutul unei relații.

— Eu… simt nevoia să beau ceva, am spus, pornind spre bucătărie.

Travis a chicotit, privindu-mă cum cotrobăiam prin dulapuri.

— Pidge, glumea.

— Așa crezi? a întrebat Shepley.

— Nu se referea la viitorul apropiat, a spus Travis în doi peri.

S-a întors apoi spre Shepley și a mormăit:

— Mulțumesc mult, tâmpitule!

— Poate că acum n-ai să mai vorbești despre asta, a spus Shepley, rânjind.

Mi-am turnat o gură de whisky într-un pahar și l-am dat peste cap, înghițindu-l pe loc. M-am schimonosit simțind pe gât arsura băuturii.

De la spate, Travis m-a cuprins blând cu brațele pe după talie.

— Pidge, nu te cer în căsătorie. Sunt numai niște tatuaje.

— Știu, i-am spus, dând aprobator din cap în timp ce îmi mai turnam un whisky.

Travis mi-a tras sticla din mână și i-a pus dopul, băgând-o apoi la loc, în dulap. Fiindcă nu m-am întors, m-a luat de șolduri și m-a răsucit în așa fel încât să fim față în față.

— Bun. Ar fi trebuit ca mai întâi să stau de vorbă cu tine, dar m-am hotărât să cumpăr canapeaua, apoi un lucru a condus spre celălalt. M-a luat valul.

— Travis, pentru mine e prea rapid totul. Ai adus vorba despre mutatul împreună, ți-ai marcat trupul cu numele meu, îmi spui că mă iubești… Toate astea se întâmplă… mult prea repede.

Travis s-a încruntat.

— Te-ai supărat. Ți-am spus să nu te superi.

— E greu să n-o fac! Ai aflat despre tata și tot ce ai simțit înainte s-a amplificat brusc!

— Cine e tatăl tău? a întrebat Shepley, vizibil nemulțumit să fie lăsat pe dinafară.

Când i-am ignorat întrebarea, a oftat.

— Cine e tatăl ei? a întrebat-o pe America.

America a dat din cap nepăsătoare. Dezgustat, Travis și-a schimbat expresia.

— Sentimentele mele pentru tine n-au *nimic* de-a face cu tatăl tău.

— Mâine mergem la petrecerea pentru cupluri. Se presupune că e marea chestie unde ne anunțăm relația sau ceva de genul ăsta, iar

acum tu ai numele meu tatuat pe braț și proverbul ăsta care zice că ne aparținem unul altuia! E enervant, bine? Sunt *nervoasă*!

Travis mi-a luat capul în mâini și și-a lipit gura de a mea, apoi m-a ridicat de pe podea, punându-mă pe blat. Limba lui cerșea intrarea în interiorul gurii mele, iar când i-am permis-o, a gemut.

Și-a înfipt degetele în șoldurile mele, trăgându-mă mai aproape.

— Ești a dracului de sexy atunci când te enervezi! mi-a spus, cu gura lipită de buzele mele.

— Bine, i-am răspuns. Sunt calmă.

El mi-a zâmbit, încântat că planul lui de a-mi distrage atenția a funcționat.

— Pidge, nimic nu s-a schimbat. Tot noi suntem, tu și cu mine.

— Voi doi sunteți țăcăniți, ne-a spus Shepley, clătinând din cap.

America l-a pocnit pe Shepley peste umăr, în glumă.

— Și Abby a cumpărat ceva azi pentru Travis.

— America! am certat-o eu.

— Ți-ai găsit o rochie? m-a întrebat el, zâmbind.

— Da, i-am spus, prinzându-l cu brațele și cu picioarele. Mâine va fi rândul tău să te enervezi.

— De-abia aștept, mi-a spus, dându-mă jos de pe blat.

Am făcut cu mâna spre America și Shepley, în timp ce Travis mă căra pe hol.

Vineri după ore America și cu mine ne-am petrecut timpul în centru, dichisindu-ne și răsfățându-ne. Ne-am făcut manichiura și pedichiura, am fost la solar și ne-am făcut șuvițe în păr. Când ne-am întors în apartament, toate suprafețele disponibile fuseseră acoperite cu buchete de trandafiri. Roșii, roz, galbeni și albi — arăta ca o florărie.

— O, Doamne! a scâncit America, intrând pe ușă.

Shepley s-a uitat în jurul lui, simțindu-se tare mândru.

— Am fost să vă cumpărăm flori, dar niciunul dintre noi n-a găsit de cuviință că un singur buchet ar fi destul.

L-am îmbrățișat pe Travis.

— Voi sunteți… Ești grozav! Mulțumesc!

M-a bătut pe spate.

— Pidge, mai sunt treizeci de minute până la petrecere.

Băieții s-au îmbrăcat în camera lui Travis, iar noi în cea a lui Shepley. Exact când îmi încheiam bareta sandalelor mele argintii cu tocuri înalte s-a auzit un ciocănit în ușă.

— E timpul să mergem, doamnelor! a spus Shepley.

America a ieșit, iar Shepley a fluierat admirativ.

— Ea unde e? a întrebat Travis.

— Abby are o problemă cu pantofii. Vine într-o secundă, i-a explicat America.

— Suspansul mă omoară, Pidge! a strigat Travis.

Am ieșit, aranjându-mi rochia, în timp ce Travis stătea în fața mea, alb la față. America i-a dat un cot, iar el a clipit.

— Doamne-Dumnezeule!

— Ești gata să te enervezi? l-a întrebat America.

— Nu mă enervez, arată uimitor, i-a răspuns Travis.

Am zâmbit și apoi am făcut o piruetă, lent, pentru a-i arăta decolteul adânc de la spate.

— Bine, acum o iau razna, a spus el, venind spre mine și răsucindu-mă.

— Nu-ți place? l-am întrebat.

— Ai nevoie de un sacou.

S-a dus fuga la cuier și mi-a pus pe umeri haina mea.

— Trav, n-o să poată sta îmbrăcată toată noaptea cu aia, a chicotit America.

— Abby, arăți minunat, mi-a spus Shepley ca o scuză pentru comportamentul lui Travis.

— Așa este. Arăți incredibil… dar nu se poate să porți asta. Rochia e… uau! Picioarele tale sunt… Rochia e prea scurtă — de fapt nu ai decât o jumătate de rochie! Nici măcar nu are spate! a spus Travis cu o expresie îndurerată.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Travis, așa e croită.

— Voi doi trăiți ca să vă torturați reciproc? s-a încruntat Shepley.

— N-ai o rochie mai lungă? m-a întrebat Travis.

Am privit în jos.

— De fapt, e destul de cuminte în partea din față. Numai partea din spate lasă la vedere mai multă piele dezgolită.

— Pigeon, a început Travis. Nu vreau să te superi, dar nu te pot duce acolo îmbrăcată așa. O să ajung să mă bat în primele cinci minute.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

— Am încredere în tine.

— Noaptea asta o să fie nașpa, a mormăit el.

— Noaptea asta o să fie fantastică, a spus America ofensată.

— Gândește-te la cât de ușor va fi s-o scot mai târziu, i-am zis, sărutându-l pe gât.

— Tocmai asta e problema. Toți ceilalți tipi exact la asta se vor gândi și ei.

— Dar tu ești singurul care va ajunge să afle, i-am șoptit.

Travis nu mi-a răspuns, iar eu m-am aplecat pentru a-i cerceta expresia.

— Chiar vrei să mă schimb?

Travis mi-a studiat fața, rochia, picioarele, apoi a oftat.

— Indiferent ce porți, ești superbă. Ar trebui să mă obișnuiesc cu asta, nu?

Am ridicat din umeri, iar el a clătinat din cap.

— În regulă, am întârziat deja. Să mergem!

Mergând de la mașină spre casa Sigma Tau, m-am înghesuit în Travis să mă încălzesc. Aerul era plin de fum, dar era cald. La subsol bubuia muzica, iar Travis dădea din cap în ritmul melodiei. Brusc a apărut toată lumea. Nu eram sigură dacă se zgâiau deoarece Travis era prezent la o petrecere pentru cupluri ori fiindcă purta pantaloni de stofă ori din pricina rochiei mele, dar se zgâiau *cu toții*.

America s-a aplecat să-mi șoptească la ureche:

— Abby, mă bucur tare mult că ești aici. Mă simt de parcă tocmai am pătruns într-un film cu Molly Ringwald[12].

— Mă bucur că am putut să-ți fiu de folos, am murmurat eu.

Travis și Shepley ne-au luat hainele, apoi ne-au condus spre bucătărie. Shepley a luat patru beri din frigider și i-a dat una iubitei lui și una mie. Am rămas în picioare, în bucătărie, ascultându-i pe colegii lui Travis vorbind despre ultima lui luptă. Surorile din Sigma Tau care îi însoțeau erau întâmplător aceleași blonde care intraseră după Travis în cantină atunci când vorbiserăm pentru prima dată.

Lexie era ușor de recunoscut. N-aș fi putut să uit mutra pe care o făcuse când Travis a dat-o jos, împingând-o din poala lui, pentru că o insultase pe America. Ea mă privea curioasă, atentă la tot ce spuneam. Știam că era avidă să afle de ce Travis Maddox părea să mă găsească irezistibilă, iar eu m-am trezit că fac efortul de a-i arăta. Nu mi-am luat mâinile de pe Travis, inserând în anumite momente ale conversației remarci usturătoare și glumind cu el despre noile lui tatuaje.

— Amice, ți-ai tatuat numele iubitei pe încheietura mâinii? Ce naiba te-a apucat? l-a întrebat Brad.

Travis, mândru nevoie mare, și-a întors mâna pentru a le arăta numele meu.

— Sunt nebun după ea, a spus, privindu-mă cu ochi blânzi.

— Nici măcar n-o cunoști bine, i-a reproșat disprețuitoare Lexie.

El nu și-a luat ochii de la mine.

— Ba o cunosc.

S-a încruntat.

— Credeam că tatuajul te-a scos din sărite. Acum te mândrești cu el?

M-am aplecat să-l sărut pe obraz și am ridicat din umeri.

---

12 Actriță americană, considerată cea mai mare vedetă adolescentă a tuturor timpurilor.

— A început să mă cucerească.

Shepley și America și-au croit drum spre parter și noi i-am urmat, mână în mână. Mobila fusese dată la perete pentru a improviza un ring de dans. Taman când coboram scările, a început o melodie lentă.

Travis n-a șovăit și m-a tras în mijlocul ringului, ținându-mă în brațe și punându-mi mâna pe pieptul lui.

— Mă bucur că n-am mai fost niciodată la chestii din astea. E bine că am venit cu tine.

Am surâs și mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Mă ținea cu o mână de talie, senzația pe care mi-o crea pe pielea dezgolită fiind una de moale și cald.

— Se zgâiesc cu toții la tine îmbrăcată în rochia asta, mi-a spus el.

Mi-am ridicat privirea, așteptându-mă să văd o expresie tensionată, dar el zâmbea.

— Bănuiesc că e cumva grozav… să fiu cu fata pe care o doresc cu toții.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu pe mine mă doresc. Sunt doar curioși de ce tu mă dorești. Și, oricum, îmi pare rău pentru oricine crede că ar avea vreo șansă. Sunt pe de-a-ntregul și fără speranță îndrăgostită de tine.

Fața i-a fost umbrită de o expresie de durere.

— Știi de ce te doresc? N-am știut că sunt pierdut până ce nu m-ai găsit tu. N-am știut ce însemna singur până în prima noapte petrecută fără tine în patul meu. Ești ceea ce am așteptat dintotdeauna, Pigeon.

M-am întins să-i cuprind fața între palme, iar el m-a strâns în brațe, ridicându-mă de pe podea. Mi-am lipit buzele de ale lui, iar el m-a sărutat, emoționat de ceea ce tocmai spusese. În acel moment mi-am dat seama de ce își făcuse tatuajul, de ce mă alesese pe mine și de ce eram eu diferită. Nu era vorba de mine, și nu era vorba de el, ci era ceea ce eram împreună, asta constituia excepția.

Difuzoarele au vibrat într-un ritm mai rapid, iar Travis m-a lăsat jos.

— Mai vrei să dansăm?

America și Shepley au apărut lângă noi, iar eu m-am arătat surprinsă.

— Dacă tu crezi că poți să ții ritmul cu mine.

Travis a zâmbit superior.

— Încearcă-mă!

Mi-am mișcat șoldurile lipite de ale lui și mi-am trecut mâna în sus, descheindu-i primii doi nasturi de sus ai cămășii. Travis a chicotit și a clătinat din cap, iar eu m-am răsucit, mișcându-mă în ritmul muzicii, stând lipită de el. M-a apucat de șolduri, iar eu am dus mâinile la spate și l-am cuprins cu brațele. M-am aplecat în față, iar el și-a înfipt degetele în pielea mea. Când ne-am ridicat, și-a lipit buzele de urechea mea.

— Ține-o tot așa și plecăm devreme.

M-am întors și i-am surâs, aruncându-mi brațele pe după gâtul lui. El s-a lipit de mine și i-am întins o cută de la cămașă, strecurându-mi degetele în sus pe spatele său, apăsându-mi-le pe mușchii lui, zâmbind apoi la zgomotele pe care le-a scos atunci când i-am gustat gâtul.

— Doamne, Pigeon, mă omori! mi-a zis, apucându-mă de tivul rochiei, trăgând-o în sus cât să mă poată mângâia pe coapse cu buricele degetelor.

— Cred că știm care e atracția, a spus Lexie din spatele nostru pe un ton batjocoritor.

America s-a răsucit pe călcâie, venind spre Lexie, gata de luptă. Shepley a prins-o la timp.

— Mai spune o dată! i-a zis America. Te provoc, cățea ce ești!

Lexie s-a ascuns în spatele prietenului ei, șocată de amenințarea pe care tocmai o auzise.

— Brad, mai bine pune-i botniță partenerei tale! l-a avertizat Travis.

Două melodii mai târziu, părul de la ceafă îmi era umed. Travis m-a sărutat după ureche.

— Vino, Pidge! Vreau să fumez.

M-a condus în sus pe scări, apoi a înșfăcat haina mea înainte să ajungem la etajul al doilea. Am ieșit pe balcon, unde ne-am întâlnit cu Parker și cu partenera lui. Ea era mai înaltă decât mine, având părul scurt, negru, prins la spate cu o singură agrafă. I-am remarcat imediat tocurile cui înalte, căci își ținea piciorul pe șoldul lui Parker. Stătea cu spatele lipit de zid, iar când Parker ne-a observat, și-a tras mâna de sub fusta ei.

— Abby, m-a întâmpinat el, surprins și fără suflu.

— Bună, Parker, i-am spus, înăbușindu-mi un hohot de râs.

— Cum, ăăă… ce mai faci?

I-am zâmbit politicoasă.

— Eu bine, dar tu?

— Ăăă… a spus, uitându-se la partenera lui. Abby, ea e Amber. Amber… Abby.

— *Abby* Abby? a întrebat ea.

Parker a încuviințat, vizibil stânjenit. Amber mi-a scuturat mâna cu o expresie de dezgust pe chip, apoi s-a uitat la Travis de parcă tocmai își întâlnise dușmanul.

— Mă bucur să te cunosc… cred.

— Amber, a avertizat-o Parker.

Travis a râs scurt și apoi a deschis ușile pentru ca ei să intre. Parker a luat-o pe Amber de mână și s-au retras în casă.

— A fost… ciudat, am spus, scuturând din cap în timp ce-mi încrucișam brațele la piept, rezemându-mă de balustradă.

Era rece și afară erau doar câteva cupluri.

Travis a strâmbat din nas.

— *O singură dată* a dus *o* fată acasă pentru mine. Acum se poartă de parcă și-a făcut un obicei din a năvăli și a le salva pe toate boboacele cărora eu le-am tras-o.

Cu coada ochiului, i-am aruncat o privire nemulțumită.

— Ți-am spus vreodată cât de mult *urăsc* cuvântul ăsta?

— Iartă-mă, a spus, lipindu-mă de el.

Și-a aprins țigara și a inspirat adânc. Fumul pe care l-a scos era mai gros decât de obicei, amestecându-se cu aerul rece al iernii. Și-a întors mâna și s-a uitat lung la încheietura mâinii.

— Cât de ciudat este faptul că acest tatuaj nu este tocmai ultima mea preferință, dar mă face să mă simt în largul meu știind că e acolo?

— Destul de ciudat.

Travis s-a arătat mirat și a izbucnit în râs.

— Glumesc. Nu pot să spun că înțeleg, dar e plăcut… într-un fel à la Travis Maddox.

— Dacă mă simt atât de bine având asta pe braț, nu-mi pot imagina cum mă voi simți când îți voi pune un inel pe deget.

— Travis…

— Peste patru sau poate cinci ani, a adăugat el.

Am inspirat adânc.

— Trebuie s-o lăsăm mai moale. Mult, mult mai moale.

— Pidge, nu începe cu asta!

— Dacă vom continua în ritmul ăsta, am să ajung desculță și gravidă înainte de absolvire. Nu sunt pregătită să mă mut cu tine, nu sunt pregătită pentru un inel și știu sigur că nu sunt gata să-mi întemeiez o familie.

Travis m-a prins de umeri și m-a întors cu fața spre el.

— Sper că ăsta nu e discursul cu „Vreau să mai cunosc și alți oameni". Pentru că nu sunt dispus să te împart cu nimeni. La naiba, în niciun caz!

— Nu vreau pe nimeni altcineva, i-am spus exasperată.

S-a relaxat și mi-a dat drumul la umeri, prinzându-se de balustradă.

— Atunci, ce vrei să spui? m-a întrebat, privind în zare.

— Spun că trebuie s-o luăm mai domol. Asta e *tot* ce spun.

A dat din cap a încuviințare, în mod evident nefericit. L-am atins pe mână.

— Nu fi supărat.

— Se pare că noi facem un pas înainte și doi înapoi, Pidge. De fiecare dată când cred că suntem pe aceeași linie, tu ridici un zid între noi. Eu chiar nu pricep… majoritatea fetelor își bat la cap iubiții să aibă o relație serioasă, să vorbească despre sentimentele lor, să facă pasul următor…

— Am crezut că am stabilit că eu nu sunt ca *majoritatea fetelor*.

Plin de frustrare, și-a lăsat capul să-i cadă în piept.

— Am obosit să tot ghicesc. Abby, unde crezi că vom ajunge cu relația noastră?

Mi-am lipit buzele de cămașa lui.

— Când mă gândesc la viitorul meu, te văd pe tine.

Travis s-a relaxat, trăgându-mă mai aproape de el. Am privit amândoi norii nopții deplasându-se pe cer. Luminile universității punctau întunericul, iar cei care veneau la petrecere își strângeau brațele la piept pentru a se încălzi, grăbindu-se să intre la căldura din casă.

În ochii lui Travis am văzut aceeași pace pe care o mai zărisem doar de câteva ori și m-a izbit faptul că, exact ca în celelalte seri, expresia lui de mulțumire era rezultatul direct al asigurărilor pe care i le dădeam eu.

Experimentasem insecuritatea celor care trăiau de la o lovitură a sorții la cealaltă; bărbați care se temeau de propriile umbre. Era lesne să te temi de partea întunecată a Las Vegasului, partea pe care firmele luminoase și sclipiciul nu păreau să o atingă niciodată. Dar Travis Maddox nu se temea de luptă sau să apere pe cineva la care ținea sau să privească în ochii furioși și umiliți ai unei femei disprețuite. El putea să intre într-o încăpere și să se zgâiască la cineva de două ori cât el, convins că nimeni nu-l putea atinge — că era invincibil față de orice ar fi încercat să-l doboare.

Nu se temea de nimic. Până să mă cunoască pe mine.

Eu eram singura parte din viața lui care îi era necunoscută, cartea surpriză, variabila pe care n-o putea controla. Indiferent de

momentele de pace pe care i le oferisem în toate celelalte clipe ale fiecărei zile, tulburarea pe care o simțea în absența mea devenea de zece ori mai rea în prezența mea. Furia care îl cuprinsese înainte era, pentru el, doar mai greu de stăpânit. Să fiu excepția nu mai era acel lucru misterios, deosebit. Devenisem slăbiciunea lui.

Așa cum eram și pentru tatăl meu.

— Abby! Aici erai! Te-am căutat peste tot! a spus America, ieșind ca o furtună pe ușă.

Își ținea mobilul ridicat.

— Tocmai am terminat de vorbit cu tata. Mick i-a sunat aseară.

— Mick?

M-am strâmbat dezgustată.

— De ce să-i fi sunat?

America s-a arătat surprinsă, de parcă ar fi trebuit să știu răspunsul.

— Mama ta i-a tot închis telefonul în nas.

— Ce-a vrut? am întrebat, simțind că mi se face greață.

Ea a strâns din buze.

— Să știe unde ești.

— Sper că nu i-au spus.

America s-a schimbat la față.

— Abby, e tatăl tău. Tata a considerat că e dreptul lui să știe.

— O să vină aici, am spus, simțind că mă ustură ochii. Mare, o să vină aici!

— Știu! Îmi pare rău! a șoptit ea, încercând să mă îmbrățișeze.

M-am tras departe de ea și mi-am acoperit fața cu palmele.

Am simțit pe umeri o pereche familiară de mâini puternice, protectoare.

— Pigeon, n-o să-ți facă niciun rău, mi-a spus Travis. N-o să-l las!

— Va găsi el o cale, a zis America, privindu-mă cu ochi triști. Întotdeauna găsește.

— Trebuie să plec de aici.

Mi-am pus haina pe mine și am tras de mânerele ușilor duble. Eram prea tulburată ca să trag mai încet, astfel încât să-mi coordonez mișcările. Când au început să-mi curgă lacrimi de frustrare pe obrajii înghețați, Travis mi-a acoperit mâna cu a lui. A apăsat în jos, ajutându-mă să împing mânerele, apoi, cu cealaltă mână, a deschis ușile. M-am uitat la el, conștientă de ridicolul scenei pe care o făceam, așteptându-mă să văd o expresie confuză sau de dezaprobare pe chipul lui, însă el mă privea cu înțelegere.

M-a cuprins cu brațul și am străbătut împreună toată casa, coborând scările și trecând prin mulțime, până în fața ușii de la intrare. Toți trei se străduiau să țină pasul cu mine, căci o luasem cu repeziciune direct spre mașină.

America a întins mâna și m-a tras de haină, oprindu-mă.

— Abby! a șoptit ea, arătând spre un grup mic de oameni.

Aceștia erau adunați în jurul unui bărbat mai în vârstă, neîngrijit, care arăta frenetic spre casă, ținând în mână o fotografie. Cuplurile dădeau aprobator din cap, discutând despre fotografie.

M-am repezit spre bărbat și i-am smuls fotografia din mână.

— Ce dracu' cauți aici?

Mulțimea s-a risipit, intrând în casă, iar Shepley și America m-au flancat. Aflat în spatele meu, Travis m-a luat de umeri.

Mick s-a uitat la rochia mea și a plescăit dezaprobator.

— Măi să fie, Cookie. Vechile năravuri…

— Taci! Taci din gură, Mick! Întoarce-te, i-am spus, indicându-i direcția din spatele lui. Du-te înapoi de unde ai venit. Nu te vreau aici.

— Nu pot, Cookie. Am nevoie de ajutorul tău.

— Spune-mi ceva nou, a râs disprețuitor America.

Mick a mijit ochii la America și apoi s-a uitat din nou la mine.

— Ești foarte drăguță. Ai crescut. Pe stradă nu te-aș fi recunoscut.

Am oftat, nemaiavând răbdare să continui discuția politicoasă.

— Ce vrei?

A întins mâinile și a ridicat din umeri.

— Se pare că am intrat într-un bucluc, puștoaico. Tati are nevoie de niște bani.

Am închis ochii.

— Cât?

— Mă descurcam bine, zău că da. Doar că a trebuit să mă împrumut nițel ca să o iau înainte și… știi tu.

— Știu, i-am trântit-o eu. Cât îți trebuie?

— Douăzeci și cinci.

— Ei, la naiba, Mick, douăzeci și cinci? Adică două mii cinci sute? Dacă te cari dracului de aici, ți-i dau acum, a spus Travis, scoțându-și portofelul.

— Vrea să spună douăzeci și cinci de mii, am intervenit, aruncându-i tatălui meu o căutătură urâtă.

Privirea lui Mick l-a cercetat pe Travis din cap până în picioare.

— Cine-i clovnul?

Travis și-a ridicat privirea și s-a încruntat, iar eu am simțit cum își lasă toată greutatea pe mine.

— Acum înțeleg de ce un deștept ca tine a ajuns să-i ceară bani fiicei lui adolescente.

Înainte ca Mick să poată răspunde, mi-am scos mobilul.

— De data asta, Mick, cui îi ești dator?

Mick s-a scărpinat în părul lui slinos care încărunțea.

— Păi, Cookie, e o poveste amuzantă…

— *Cui*? am țipat eu.

— Lui Benny.

Am rămas cu gura căscată și am făcut un pas înapoi, ciocnindu-mă de Travis.

— Benny? Îi ești dator *lui Benny*? Ce naiba ai…

Am inspirat adânc: n-avea rost.

— Nu am atâția bani, Mick.

El a zâmbit.

— Ceva îmi spune că ai.

— Ei bine, n-am! Chiar ai pus-o de data asta, așa-i? Știam eu că n-ai să te oprești până ce n-o să fii omorât.

El și-a schimbat poziția; zâmbetul infatuat de pe chip i-a pierit.

— Cât ai?

Mi-am încleștat maxilarul.

— Unsprezece mii. Îi pusesem deoparte pentru o mașină.

America m-a săgetat cu privirea.

— De unde ai unsprezece mii de dolari, Abby?

— De la luptele lui Travis, am spus, fulgerându-l pe Mick cu privirea.

Travis m-a apucat de umeri pentru a mă privi în ochi.

— Ai făcut *unsprezece mii* de pe urma luptelor mele? Când pariai?

— Am avut o înțelegere cu Adam, i-am răspuns, nefiind prea interesată de surprinderea lui Travis.

Subit, ochii lui Mick au prins viață.

— Cookie, îi poți dubla într-un weekend. Ai putea să-mi faci rost de douăzeci și cinci până duminică, iar Benny n-o să-și mai trimită gorilele după mine.

Mi-am simțit gâtlejul uscat.

— Aș rămâne lefteră, Mick. Trebuie să-mi plătesc școala.

— O, poți să-i câștigi înapoi cât ai zice pește, mi-a spus, făcând un gest de nepăsare cu mâna.

— Când e termenul? l-am întrebat.

— Luni. La miezul nopții, a spus, fără să-și ceară scuze.

— Pigeon, la dracu', nu trebuie să-i dai niciun sfanț! a zis Travis, trăgându-mă de braț.

Mick m-a apucat de încheietura mâinii.

— Măcar atâta poți și tu să faci! Din cauza ta sunt în rahatul ăsta!

America l-a lovit peste mână, dându-i-o deoparte.

— Mick, să nu îndrăznești să începi iar cu mizeriile astea! Nu ea te-a pus să împrumuți bani de la Benny!

Mick m-a privit cu ură.

— Dacă nu era ea, aș fi avut banii mei. Abby, mi-ai luat totul. Nu mai am nimic!

Am crezut că timpul petrecut departe de Mick avea să-mi ușureze durerea pe care o simțeam pentru că eram fiica lui, dar lacrimile de pe obraji susțineau contrariul.

— Până duminică o să-ți fac rost de banii pentru Benny. Dar când o s-o fac, vreau să mă lași *dracului* în pace. Mick, n-o s-o mai fac niciodată! De-acum înainte ești pe cont propriu, m-auzi? Stai departe de mine!

Și-a strâns buzele și apoi a încuviințat cu o mișcare a capului.

— Fie cum spui tu, Cookie.

M-am întors și am pornit spre mașină, auzind-o pe America în spatele meu.

— Băieți, faceți-vă bagajele! Mergem la Vegas.

XV

CITY OF SIN

În cameră, Travis a lăsat jos bagajele și a privit în jur.

— E drăguț, nu?

M-am uitat urât, iar el s-a arătat surprins.

— Ce e?

Fermoarul valizei mele a scârțâit când l-am deschis, și am clătinat din cap. Mintea îmi era ocupată cu diferite strategii pe care trebuia să le aplic într-un timp atât de scurt.

— Asta nu e o vacanță. Travis, n-ar trebui să fii aici.

În clipa următoare a venit în spatele meu, cuprinzându-mă cu brațele după talie.

— Unde mergi tu, merg și eu.

Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui și am oftat.

— Trebuie să cobor la parter. Tu poți să stai aici sau să te plimbi prin centru. Ne vedem mai târziu, bine?

— Merg cu tine.

— Trav, nu vreau să fii acolo.

O expresie de durere i-a întunecat chipul și l-am mângâiat pe braț.

— Dacă vreau să câștig paisprezece mii de dolari într-un weekend, trebuie să mă concentrez. Nu-mi place comportamentul pe care-l voi avea stând la mesele alea și nu vreau ca tu să mă vezi așa, bine?

Mi-a dat părul la o parte de pe frunte și m-a sărutat pe obraz.

— În regulă, Pidge.

Ieșind din cameră, Travis a fluturat din mână spre America, iar ea s-a apropiat de mine, îmbrăcată în aceeași rochie pe care o purtase la petrecerea pentru cupluri. Eu m-am schimbat într-o rochie aurie, scurtă și m-am încălțat cu o pereche de pantofi, făcând grimase în oglindă. America mi-a tras părul la spate și mi-a dat un tub negru.

— Ai nevoie de cam încă cinci straturi de rimel, iar ei îți vor arunca buletinul pe loc dacă nu-ți mai dai cu niște fard de obraz. Ai uitat cum se joacă jocul ăsta?

Am smucit rimelul din mâna ei și am mai pierdut încă vreo zece minute cu machiatul. Odată ce am terminat, ochii au început să-mi strălucească.

— Fir-ar să fie, Abby, nu plânge, am spus, privind în sus și tamponându-mă sub ochi cu un șervețel.

— Nu ești obligată să faci asta. Nu-i datorezi *nimic*.

America m-a luat de după umeri în timp ce eu m-am privit în oglindă pentru ultima oară.

— Îi datorează bani lui Benny, Mare. Dacă n-o fac, or să-l omoare.

Expresia ei era una de milă. O mai văzusem uitându-se în felul ăsta la mine de multe ori până atunci, dar de data asta era disperată. Îl văzuse ruinându-mi viața de mai multe ori decât putea să socotească oricare dintre noi.

— Și cum rămâne cu data viitoare? Și cea de după? *Nu poți* să continui să faci asta.

— A fost de-acord să stea deoparte. Mick Abernathy are o grămadă de cusururi, dar se ține de cuvânt.

Am ieșit pe hol și am intrat într-un lift pustiu.

— Ai tot ce-ți trebuie? am întrebat-o, conștientă de prezența camerelor de supraveghere.

America a ciocănit cu unghiile permisul de conducere fals.

— Numele meu e Candy. Candy Crawford, a spus ea cu un impecabil accent sudist.

I-am întins mâna.

— Jessica James. Îmi pare bine să te cunosc, Candy.

Ne-am pus amândouă ochelarii de soare și am rămas cu chipurile imobile atunci când ușile liftului s-au deschis, lăsând la vedere luminile și agitația din cazinou. Oamenii, provenind din toate păturile sociale, se mișcau încolo și-ncoace. Vegas era iadul și raiul deopotrivă, acel loc unde puteai găsi, în aceeași clădire, dansatoare în costume ostentative din pene și machiaje stridente, prostituate îmbrăcate sumar, dar acceptabil, afaceriști în costume luxoase și familii întregi. Am pășit țanțoșe pe un culoar delimitat cu șnur roșu și i-am înmânat buletinele noastre unui bărbat îmbrăcat cu o jachetă roșie. M-a studiat preț de o clipă, iar eu mi-am scos ochelarii.

— Hai azi, i-am spus plictisită.

Ne-a înapoiat buletinele și s-a dat la o parte, lăsându-ne să trecem. Am străbătut culoarele cu jocuri mecanice, mesele de black jack și apoi ne-am oprit la ruletă. Am scrutat încăperea, uitându-mă la diferitele mese de poker, fixând-o cu privirea pe cea la care erau așezați domnii mai în vârstă.

— Acolo, i-am spus, indicând cu capul.

— Începe agresiv, Abby. Nici n-or să știe ce i-a lovit.

— Ba nu. Ei reprezintă vechiul Vegas. Trebuie să joc isteț de data asta.

M-am dus la masă, folosindu-mă de cel mai fermecător zâmbet al meu. Cunoscătorii îi pot mirosi de la o poștă pe cei care obțin bani

în mod necinstit, dar aveam două lucruri în favoarea mea care să acopere mirosul oricărui pungaș: tinerețea și… țâțele.

— Bună seara, domnilor. Vă supărați dacă mă alătur și eu?

Nu și-au ridicat privirile.

— Nu, scumpo. Ia un scaun și fii drăguță. Numai să nu vorbești.

— Vreau să joc, am spus, dându-i ochelarii prietenei mele. La mesele de black jack nu e destulă acțiune.

Unul dintre bărbați își morfolea țigara.

— Prințesă, asta-i o masă de poker. Se joacă cu cinci cărți. Încearcă-ți norocul la jocurile mecanice.

M-am așezat pe singurul loc liber, dând un adevărat spectacol din felul în care mi-am încrucișat picioarele.

— Mereu am vrut să joc poker în Vegas. Și am toate fisele astea… am spus, punându-mi teancul de fise pe masă, și chiar sunt bună la jocul online.

Toți cei patru bărbați s-au uitat la fisele mele și apoi la mine.

— Dulceață, există o deschidere minimă, a spus cel care dădea cărțile.

— Cât anume?

— Cinci sute, piersicuță. Uite ce e, nu vreau să te fac să plângi. Fă-ți o favoare și alege-ți un joc mecanic cu luminițe.

Mi-am împins fisele în față, ridicând din umeri în felul în care ar face-o o fată nechibzuită și mult prea încrezătoare în sine înainte să-și dea seama că și-a pierdut banii pentru taxa de colegiu. Bărbații s-au privit reciproc. Dealerul a ridicat din umeri și și-a văzut de treabă.

— Jimmy, a spus unul dintre jucători, întinzându-mi mâna.

Când i-am strâns-o, a arătat spre ceilalți bărbați.

— Mel, Pauli, Joe, iar acesta e Winks[13].

Am privit spre bărbatul slăbănog care mesteca o scobitoare și, după cum îi era și numele, mi-a făcut cu ochiul.

---

13 *To wink* (engl.) — a face cu ochiul.

Am dat din cap a încuviințare și am așteptat cu o falsă anticipare în timp ce se împărțea prima mână. Le-am pierdut dinadins pe primele două, dar la a patra mână deja câștigam. N-a durat mult până ce veteranii Vegasului și-au dat seama cu cine aveau de-a face, așa cum își dăduse seama și Thomas.

— Ziceai că ai jucat online? m-a întrebat Pauli.

— Și cu tata.

— Ești de aici? m-a întrebat Jimmy.

— Din Wichita, am spus.

— Nu-i jucătoare online, vă spun eu, a mormăit el.

O oră mai târziu, le luasem adversarilor mei două mii șapte sute de dolari, și aceștia începuseră să transpire.

— Pas, a spus Jimmy, aruncând încruntat cărțile.

— Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut niciodată, am auzit o voce din spatele meu.

America și cu mine ne-am întors în același timp, și fața mi s-a destins într-un zâmbet larg.

— Jesse! am exclamat, clătinând din cap. Ce cauți aici?

— Ăsta e localul *meu* în care tu faci șmecherii, Cookie. *Tu* ce cauți aici?

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors spre suspicioșii mei prieteni noi.

— Jesse, știi că nu-mi place asta.

— Scuzați-ne, a spus Jesse, luându-mă de braț și ridicându-mă în picioare.

Precaută, America m-a urmărit cu privirea în timp ce eram condusă la câțiva metri depărtare.

Tatăl lui Jesse conducea cazinoul și era mai mult decât o surpriză faptul că el intrase în afacerile familiei. Obișnuiam să ne fugărim pe holurile hotelului și eu îl întreceam mereu când concuram la lifturi. Se maturizase de când nu ne mai văzuserăm. Mi-l aminteam ca pe un adolescent greoi; bărbatul din fața mea era un șef îmbrăcat elegant, deloc greoi și cu certitudine un bărbat adevărat. Avea același

păr șaten mătăsos și aceiași ochi verzi pe care mi-i aminteam, dar restul constituia o surpriză plăcută.

Irisurile lui de smarald scânteiau în lumina strălucitoare.

— Mi se pare ireal. M-am gândit o clipă că ai putea fi tu, dar nu mi-a venit să cred că te-ai întors aici. Apoi, când am văzut-o pe Clopoțica făcând curat la masa veteranilor, am știut că ești tu.

— Eu sunt, i-am spus.

— Arăți… altfel.

— Și tu la fel. Ce face tatăl tău?

— S-a pensionat, a zâmbit el. Cât stai aici?

— Numai până duminică. Trebuie să mă întorc la școală.

— Bună, Jess, l-a salutat America, luându-mă de braț.

— America, a chicotit el. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Sunteți nedespărțite.

— Dacă părinții ei ar fi știut vreodată că o aduc aici, asta s-ar fi încheiat cu mult timp în urmă.

— Mă bucur că te văd, Abby. Ce-ar fi să-mi permiți să te invit la cină? m-a întrebat, examinându-mi rochia.

— Mi-ar face mare plăcere, dar n-am venit aici să mă distrez, Jess.

A întins mâna și a zâmbit.

— Nici eu. Vreau să-ți văd buletinul.

Am tresărit, știind că mă aștepta o luptă. Jesse n-avea să cedeze cu ușurință farmecelor mele. Știam că va trebui să-i spun adevărul.

— Sunt aici pentru Mick. Are necazuri.

Jesse și-a schimbat poziția.

— Ce fel de necazuri?

— Cele obișnuite.

— Aș vrea să te pot ajuta. Ne cunoaștem de mult și știi că-l respect pe tatăl tău, dar știi și că nu te pot lăsa să rămâi.

L-am apucat de braț și l-am strâns.

— Îi datorează bani lui Benny.

Jesse a închis ochii și a clătinat din cap.

— Dumnezeule!

— Termin până mâine. Te rog, îți rămân îndatorată, Jesse. Lasă-mă până mâine!

Și-a pus palma pe obrazul meu.

— Uite cum facem. Dacă iei mâine cina cu mine, te las până la miezul nopții.

M-am uitat la America și apoi la Jesse.

— Am venit aici cu cineva.

El a ridicat din umeri.

— Accepți sau renunți, Abby. Știi cum se fac lucrurile pe-aici. Nu poți să capeți ceva fără să dai nimic la schimb.

Am oftat, învinsă.

— Bine. Ne întâlnim mâine la Ferraro, dacă mă lași până la miezul nopții.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Mi-a părut bine să te revăd. Ne vedem mâine. La cinci, bine? Sunt la cazinou la opt.

I-am zâmbit în timp ce se îndepărta, dar zâmbetul mi-a pierit când l-am văzut pe Travis uitându-se lung la mine de lângă ruletă.

— O, rahat! a spus America, trăgându-mă de mână.

Travis l-a țintuit cu privirea pe Jesse când acesta a trecut pe lângă el, apoi a venit spre mine. Și-a vârât mâinile în buzunare și i-a aruncat o privire lui Jesse, care se uita la noi cu coada ochiului.

— Cine-i ăsta?

Am dat din cap în direcția lui Jesse.

— E Jesse Viveros. Îl cunosc de mult timp.

— De când?

M-am uitat spre masa veteranilor.

— Travis, nu am timp pentru asta.

— Cred că a dat uitării ideea cu tânărul preot, a spus America, aruncând o ocheadă în direcția lui Jesse.

— Ăsta e fostul tău prieten? m-a întrebat Travis, înfuriindu-se pe loc. Credeam că ai spus că era din Kansas.

M-am uitat urât la America, apoi l-am luat pe Travis de bărbie, insistând să-mi acorde atenție deplină.

— El știe că nu am vârsta cuvenită pentru a mă afla aici, Trav. Mi-a permis să rămân până la miezul nopții. Îți explic totul mai târziu, dar acum trebuie să mă întorc la joc, bine?

Vedeam cum îi zvâcneau mușchii maxilarului. A închis ochii, trăgând aer în piept.

— Bine. Ne vedem la miezul nopții.

S-a aplecat și m-a sărutat, dar buzele lui erau reci și distante.

— Succes!

I-am zâmbit până ce s-a pierdut în mulțime, apoi mi-am întors atenția spre bărbații de la masă.

— Domnilor?

— Ia loc, Shirley Temple, a spus Jimmy. Acum, ne vom recâștiga banii. Nu ne place să fim *jefuiți*.

— Faceți ce știți mai rău, le-am zâmbit eu.

— Ai zece minute, mi-a șoptit America.

— Știu, i-am spus.

Am încercat să blochez mental trecerea timpului și bâțâitul nervos al genunchiului prietenei mele sub masă. Potul se ridicase la șaisprezece mii de dolari — cel mai mare din seara cu pricina și era totul sau nimic.

— N-am mai văzut pe cineva ca tine, puștoaico! Ai avut un joc aproape perfect. Și niciun gest, nimic, care s-o trădeze, Winks. Ai observat? a spus Pauli.

Winks a dat aprobator din cap, mina lui veselă evaporându-se puțin câte puțin cu fiecare mână.

— Am observat. Nu s-a frecat la ochi, n-a zâmbit, privirea i-a rămas aceeași. Nu-i firesc. Toată lumea are un gest.

— Ba nu toată lumea, a replicat America, cu un zâmbet superior.

Am simțit niște palme cunoscute așezându-mi-se pe umeri. Știam că era Travis, dar nu îndrăzneam să mă întorc, nu cu trei mii de dolari stând în centrul mesei.

— Plătesc, a spus Jimmy.

Cei care se adunaseră în jurul nostru au aplaudat când mi-am etalat cărțile. Jimmy era singurul suficient de aproape de mine cu un set. Nimic ce chinta mea n-ar fi putut combate.

— De necrezut! a exclamat Pauli, aruncându-și pe masă dolarii.

— Eu am ieșit, a mormăit Joe, ridicându-se și plecând de la masă.

Jimmy a fost ceva mai grațios.

— Pot să mor în noaptea asta, căci am senzația că am jucat cu un adversar adevărat, puștoaico. Abby, a fost o adevărată plăcere.

Am încremenit.

— Știai?

Jimmy mi-a zâmbit. Anii în care fumase și băuse cafea îi pătaseră dinții mari.

— Am mai jucat cu tine și altă dată. Acum șase ani. De mult timp mi-am dorit o revanșă.

Jimmy mi-a întins mâna.

— Ai grijă, puștoaico! Spune-i tatălui tău că Jimmy Pescelli îi transmite salutări.

America m-a ajutat să-mi adun câștigurile și eu m-am întors către Travis, uitându-mă la ceas.

— Mai am nevoie de ceva timp.

— Vrei să încerci la mesele de black jack?

— Trav, nu-mi pot permite să pierd bani.

El a zâmbit.

— Pidge, tu n-ai cum să pierzi.

America a clătinat din cap.

— Black jack nu e jocul ei.

Travis a contrazis-o cu o mișcare a capului.

— Am câștigat ceva. Am șase sute de dolari în plus. Poți să-i iei tu.

Shepley mi-a dat fisele lui, spunând:

— Eu am câștigat numai trei. Îți aparțin.

Am oftat.

— Mulțumesc, băieți, dar îmi mai trebuie încă cinci mii.

M-am uitat din nou la ceas și apoi am privit în jur să văd dacă Jesse se apropia.

— Cum te-ai descurcat? m-a întrebat, zâmbind.

— Jess, îmi mai lipsesc cinci mii. Mai am nevoie de ceva timp.

— Abby, am făcut tot ce-am putut.

Am dat aprobator din cap, știind că deja îi ceream prea mult.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat să rămân.

— Poate că l-aș putea ruga pe tata să vorbească cu Benny pentru tine?

— E problema lui Mick. Am de gând să-l rog să accepte o prelungire a termenului.

Jesse a clătinat din cap.

— Știi prea bine că asta n-o să se întâmple, Cookie, indiferent de suma cu care vii. Dacă e mai puțin decât ceea ce îi datorează, Benny va trimite pe cineva. Ar fi bine să stai cât mai departe posibil de el.

Mă usturau ochii.

— Trebuie să încerc.

Jesse a făcut un pas în față, aplecându-se pentru a nu fi nevoit să vorbească mai tare.

— Abby, urcă-te într-un avion. Mă auzi?

— Te aud, i-am trântit-o eu.

Jesse a oftat, iar în ochii lui se citea compasiunea. M-a cuprins în brațe și m-a sărutat pe păr.

— Îmi pare rău. Dacă n-ar fi fost slujba mea în joc, știi că aș fi găsit o soluție.

Am încuviințat din cap, desprinzându-mă de el.

— Știu. Ai făcut tot ce-ai putut.

Mi-a ridicat bărbia cu un deget.

— Ne vedem mâine la cinci.

S-a aplecat să mă sărute pe colțul gurii și apoi a trecut pe lângă mine fără să mai zică nimic.

Am aruncat o privire spre America — ea se uita la Travis. N-am îndrăznit să-l privesc în ochi; nici nu puteam să-mi imaginez ce expresie de furie avea pe chip.

— Ce se întâmplă la cinci? m-a întrebat Travis; în glasul lui se simțea furia stăpânită.

— A fost de-acord să ia cina cu el dacă Jesse urma s-o lase să rămână. Trav, n-a avut de ales, i-a spus America.

Mi-am dat seama după tonul precaut al vocii ei că Travis își învinsese furia.

I-am aruncat o privire pe furiș lui Travis, iar el mi-a întors o căutătură urâtă, având o expresie de parcă fusese trădat, exact aceeași pe care o citisem pe chipul lui Mick în seara în care își dăduse seama că îi furasem norocul.

— Ba ai avut de-ales.

— Travis, ai avut de-a face vreodată cu mafia? Regret că sentimentele tale au fost rănite, dar o masă cu un prieten vechi nu e un preț prea mare de plătit pentru ca Mick să rămână în viață.

Vedeam că Travis voia să se ia de mine, dar n-avea ce să spună.

— Haideți, trebuie să-l găsim pe Benny, a spus America, trăgându-mă de braț.

Travis și Shepley ne-au urmat în tăcere și am pornit cu toții spre clădirea lui Benny, aflată în josul bulevardului The Strip. Traficul de pe artera principală — atât mașini, cât și pietoni — începea să se îngreuneze. Cu fiecare pas simțeam o senzație de greață, de gol în stomac, iar mintea mea se străduia să găsească un argument care să stea în picioare pentru a-l putea convinge pe Benny. Când am bătut la ușa mare, verde, pe care o mai văzusem de atâtea ori până atunci, m-am făcut la fel de mică precum contul meu din bancă.

N-a constituit nicio surpriză vederea portarului imens — negru, înspăimântător și la fel de lat pe cât era de înalt —, dar am fost uimită să-l văd pe Benny stând lângă el.

— Benny! am rostit dintr-o suflare.

— Măi să fie… nu mai ești Lucky Thirteen, nu-i așa? Mick nu mi-a spus cât de frumoasă te-ai făcut. Te așteptam, Cookie. Am auzit că ai niște bani pentru mine.

Am dat aprobator din cap și Benny a gesticulat spre prietenii mei. Mi-am ridicat bărbia ca să par calmă și curajoasă.

— Ei sunt cu mine.

— Mă tem că prietenii tăi va trebui să aștepte afară, mi-a spus portarul pe un ton nefiresc de coborât.

Travis m-a luat imediat de braț.

— Nu intră singură. Vin cu ea.

Benny l-a studiat pe Travis, iar eu am înghițit în sec. Când Benny s-a uitat la portarul lui și colțurile gurii i s-au ridicat, m-am mai relaxat puțin.

— Mi se pare corect, a spus Benny. Mick va fi fericit să afle că ai un asemenea prieten bun alături de tine.

Am intrat după el, întorcându-mă să văd expresia de îngrijorare de pe chipul prietenei mele. Travis mă ținea strâns de braț, stând dinadins între mine și portar. L-am urmat pe Benny într-un lift, am urcat patru etaje în liniște, apoi ușile s-au deschis.

Un birou masiv din mahon trona în centrul unei încăperi vaste. Benny și-a tras scaunul tapisat cu pluș și s-a așezat, invitându-ne cu un gest să ne așezăm și noi pe cele două scaune libere din fața biroului său. M-am întins și l-am luat de mână pe Travis, iar el mi-a strâns-o încurajator.

— Mick îmi datorează douăzeci și cinci de mii. Sunt convins că ai toată suma, mi-a spus Benny, mâzgălind ceva pe un carnețel.

— De fapt — m-am oprit pentru a-mi drege glasul — îmi lipsesc cinci miare, Benny. Dar am toată ziua de mâine la dispoziție pentru a face rost de bani. Și cinci mii nu sunt o problemă, nu? Știi că mă pricep.

— Abigail, a spus Benny, încruntându-se. Mă dezamăgești. Tu îmi cunoști foarte bine regulile.

— T… te rog, Benny! Te rog să accepți cele nouăsprezece mii și nouă sute și mâine îți aduc restul.

Ochii lui Benny, aidoma unor mărgele, au trecut fulgerător de la mine la Travis și înapoi. Atunci i-am observat pe cei doi bărbați care ieșiseră din colțurile întunecate ale încăperii. Strânsoarea mâinii lui Travis s-a întețit, iar eu mi-am ținut respirația.

— Știi prea bine că eu nu accept decât suma întreagă. Faptul că încerci să-mi dai mai puțin îmi spune ceva. Știi ce-mi spune? Că nu ești sigură că îmi voi primi toți banii.

Bărbații au mai făcut un pas.

— Benny, pot să fac rost de banii tăi, am murmurat agitată. Am câștigat optsprezece mii nouă sute în șase ore.

— Deci spui că îmi vei aduce încă optsprezece mii nouă sute peste alte șase ore?

Benny și-a afișat zâmbetul lui diabolic.

— Termenul e abia mâine la miezul nopții, a spus Travis, aruncând o privire în spatele nostru, apoi uitându-se la umbrele celor doi care se apropiau.

— C… ce faci, Benny? l-am întrebat, adoptând o postură rigidă.

— Mick m-a sunat în seara asta. A spus că ai tu grijă de datoria lui.

— Îi fac o favoare. Ție nu-ți datorez niciun ban, i-am spus pe un ton ferm, instinctele mele de conservare trezindu-se la viață.

Benny s-a sprijinit cu coatele pe birou.

— Mă gândesc să-i dau o lecție lui Mick și sunt curios cât de norocoasă ești tu, puștoaico!

Travis s-a ridicat brusc de pe scaunul lui și m-a tras și pe mine. M-a împins la spatele lui, retrăgându-se spre ușă.

— Josiah e afară la ușă, tinere. Unde crezi tu că o să fugi?

Mă înșelasem. Când mă gândisem că-l voi convinge pe Benny cu argumente raționale, ar fi trebuit să anticipez voința lui Mick de a supraviețui și predilecția lui Benny pentru răzbunare.

— Travis, l-am avertizat eu, văzându-i pe lacheii lui Benny apropiindu-se de noi.

Travis m-a împins la câțiva metri în spatele lui și și-a îndreptat ținuta, plin de mândrie.

— Benny, sper că știi că, dacă îți scot din circuit oamenii, nu sunt lipsit de respect. Însă o iubesc pe fata asta și nu pot să-ți permit să-i faci vreun rău.

Benny a izbucnit în hohote de râs.

— Fiule, trebuie să recunosc că, dintre cei care au intrat vreodată pe ușile astea, tu ai cele mai tari boașe. Te voi pregăti ca să știi ce te așteaptă. Tipul masiv din dreapta ta e David, iar, dacă nu te dă gata cu pumnii, se va folosi de cuțitul pe care îl are în teacă. Bărbatul din stânga ta e Dane, cel mai bun luptător al meu. Mâine are o partidă, așa, ca fapt divers, și n-a pierdut niciodată. Dane, ai grijă să nu-ți rănești mâinile! Am pariat o groază de bani pe tine.

Dane i-a zâmbit lui Travis, privindu-l cu ochi sălbatici, amuzați.

— Da, domnule.

— Benny, oprește-te! Îți pot face rost de bani! am strigat.

— O, nu… asta o să devină interesant cât se poate de repede, a chicotit Benny, lăsându-se pe spate în scaunul lui.

David s-a năpustit spre Travis, iar eu mi-am dus mâinile la gură. Bărbatul era puternic, dar stângaci și lent. Înainte ca David să se poată răsuci sau să ducă mâna la cuțit, Travis l-a blocat, izbindu-l cu genunchiul drept în față. Când dădea un pumn, Travis nu se juca, ci lovea în figura omului cu toată forța pe care o avea. După doi pumni și un cot, David zăcea la podea ca o movilă însângerată.

Benny râdea isteric, cu capul dat pe spate și dând cu pumnul în birou, asemenea unui copil încântat care urmărește desenele animate de duminică dimineață.

— Păi, dă-i drumul, Dane! Doar nu te-a speriat, nu-i așa?

Dane s-a apropiat de Travis cu mai multă atenție, cu concentrarea și precizia unui luptător profesionist. Pumnul i-a zburat spre fața lui Travis cu o viteză incredibilă, dar Travis s-a ferit, împingându-se cu toată puterea în umărul lui Dane. Au căzut amândoi peste biroul lui Benny, apoi Dane l-a apucat pe Travis cu ambele brațe, aruncându-l la pământ. Preț de o clipă s-au încăierat pe podea, iar Dane a câștigat teren, poziționându-se deasupra lui Travis pentru

a-i trage câțiva pumni, ținându-l imobilizat la podea, sub el. Mi-am acoperit fața, incapabilă să mă uit.

Am auzit un strigăt de durere și atunci m-am uitat, văzându-l pe Travis, care era deasupra lui Dane, ținându-l de părul lui zburlit și cărându-i în falcă pumn după pumn. Dane se izbea cu fața de partea frontală a biroului lui Benny la fiecare lovitură, dar apoi s-a ridicat în picioare, clătinându-se, dezorientat și sângerând.

Travis l-a privit o clipă, apoi l-a atacat iar, mormăind la fiecare lovitură, folosindu-se încă o dată de toată forța lui. Dane s-a eschivat și, cu încheieturile degetelor, i-a tras o lovitură lui Travis drept în falcă.

Travis a zâmbit și a ridicat degetul în sus.

— Asta e a ta.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Travis îl lăsase pe bătăușul lui Benny să-l lovească. Se distra. Nu-l mai văzusem niciodată pe Travis luptând fără constrângere; era puțin cam înspăimântător să-l văd dezlănțuindu-se cu toată forța asupra acestor ucigași profesioniști și câștigând. Până atunci nu-mi dădusem seama de ce era Travis în stare.

Având ca fundal sonor râsul deranjant al lui Benny, Travis l-a terminat pe Dane, trăgându-i un cot în plină figură și lăsându-l lat înainte ca acesta să fi atins podeaua. Am urmărit cum trupul lui a zvâcnit o dată pe covorul lui Benny.

— Uimitor, tinere! Pur și simplu uimitor! a exclamat Benny, bătând încântat din palme.

Când Josiah a umplut cadrul ușii cu statura sa masivă, Travis m-a tras în spatele lui.

— Să mă ocup de asta, domnule?

— Nu! Nu, nu… i-a răspuns Benny, încă buimac în urma neașteptatei performanțe. Cum te numești?

Travis gâfâia.

— Travis Maddox, i-a răspuns el, ștergându-și de jeanși mâinile pătate de sângele lui Dane și al lui David.

— Travis Maddox, cred că tu o poți ajuta pe micuța ta prietenă.

— Cum anume?

— Dane trebuia să lupte mâine-seară. Am pariat mulți bani pe el, dar cred că Dane nu va fi capabil să câștige nicio luptă prea curând. Îți sugerez să-i iei locul. Ajută-mă să câștig, iar eu o iert de restul de cinci mii o sută din datoria lui Mick.

Travis s-a întors spre mine.

— Pigeon?

— Ești bine? l-am întrebat, ștergându-i sângele de pe față.

Mi-am mușcat buza, simțind cum fața mi se crispează din pricina unui sentiment amestecat de teamă și ușurare.

Travis a zâmbit.

— Iubito, nu e sângele meu. Nu plânge!

Benny s-a ridicat.

— Eu sunt om de afaceri. Da sau nu?

— Accept! a spus Travis. Spune-mi unde și când și voi fi acolo.

— Te vei lupta cu Brock McMann. Nu-i vreun timid. Anul trecut i s-a interzis participarea la UFC[14].

Lui Travis nu părea să-i pese de toate astea.

— Spune-mi numai unde trebuie să fiu.

Rânjetul de rechin al lui Benny i s-a lățit pe toată fața.

— Îmi place de tine, Travis. Cred că vom fi prieteni buni.

— Mă îndoiesc, a spus Travis.

Apoi mi-a deschis ușa și și-a păstrat poziția până ce am ieșit.

— Doamne-Dumnezeule! a exclamat America, văzând sângele de pe hainele lui Travis. Sunteți bine?

M-a prins de umeri și mi-a examinat fața.

— Sunt bine. Încă o zi obișnuită. Pentru amândoi, i-am spus, ștergându-mă la ochi.

Travis m-a luat de mână și am pornit repede spre hotel, cu Shepley și America pe urmele noastre. Mulți nu dădeau atenție înfățișării lui Travis. Era plin de sânge și numai cei care nu erau din oraș păreau să observe, iar asta doar din când în când.

---

14 Ultimate Fighting Championship.

— Ce naiba s-a petrecut acolo? a întrebat Shepley într-un final.

Travis s-a dezbrăcat până la chiloți și a dispărut în baie. S-a auzit dușul curgând. America mi-a dat o cutie cu șervețele.

— Mare, sunt bine.

Ea a oftat și a împins din nou cutia cu șervețele spre mine.

— Ba nu ești.

— Ăsta nu e primul meu meci cu Benny, i-am spus.

Mă dureau mușchii de la tensiunea acumulată din pricina stresului în ultimele douăzeci și patru de ore.

— E prima dată când îl vezi pe Travis înfuriindu-se din pricina cuiva, a spus Shepley. Eu l-am mai văzut o dată. Nu e ceva plăcut.

— Ce s-a *întâmplat*? a insistat America.

— Mick l-a sunat pe Benny. A trecut datoria în contul meu.

— Îl omor! Îl omor pe ticălosul ăla ratat! a țipat America.

— El nu mă consideră pe mine vinovată, dar voia să-i dea o lecție lui Mick pentru că a trimis-o pe fiică-sa să-i plătească datoriile. Și-a asmuțit doi dulăi pe noi și Travis i-a bătut măr. Pe amândoi. În mai puțin de cinci minute.

— Așadar, Benny v-a lăsat să plecați? a întrebat America.

Travis a ieșit din baie cu un prosop în jurul taliei, singurul semn al încăierării fiind o mică urmă roșie pe obraz, sub ochiul drept.

— Unul dintre tipii pe care i-am lăsat lați trebuia să lupte mâine-seară. Îi iau locul și, în schimb, Benny îl iartă pe Mick de ultimele cinci miare pe care i le datorează.

America s-a ridicat în picioare.

— Asta e ridicol! Abby, de ce îl ajutăm pe Mick? El te-a aruncat în groapa cu lei! *Îl omor*!

— Nu și dacă îl omor eu mai întâi, a rostit Travis, clocotind de furie.

— Stai la rând, i-am spus eu.

— Deci, mâine lupți? a întrebat Shepley.

— Într-un loc care se cheamă Zero. La șase. Shep, e vorba de Brock McMann.

Shepley a clătinat din cap.

— Nu se poate! Băga-mi-aş, nu se poate, Trav! Tipul e nebun!

— Mda, a spus Travis, dar el nu luptă pentru iubita lui, nu-i aşa?

Travis m-a luat în braţe, sărutându-mă pe creştet.

— Pigeon, eşti OK?

— Nu e bine. Toate planurile sunt greşite. Nici nu ştiu la care să te conving să renunţi mai întâi.

— Nu m-ai văzut în seara asta? O să fiu bine. L-am mai văzut pe Brock luptând. E un dur, dar nu e imbatabil.

— Trav, nu vreau să faci asta.

— Păi, eu nu vreau să iei cina cu fostul tău prieten mâine-seară. Aş zice că amândoi avem ceva neplăcut de făcut pentru a-l salva pe tatăl tău care nu e bun de nimic.

Mai văzusem asta. Vegasul îi schimba pe oameni, creând monştri şi oameni terminaţi. Era uşor să laşi luminile şi visele furate să ţi se infiltreze în sânge. Mai văzusem de multe ori acea expresie invincibilă, plină de energie, crescând pe chipul lui Travis şi unicul leac era să luăm un avion spre casă.

***

Când m-am uitat din nou la ceas, Jesse s-a încruntat.

— Trebuie să te duci undeva, Cookie? m-a întrebat Jesse.

— Te rog, nu-mi mai spune aşa, Jesse. *Urăsc* numele ăsta.

— Şi eu l-am urât atunci când ai plecat. Nu te-a oprit.

— Asta e o conversaţie obositoare pe care am purtat-o de nenumărate ori. Hai să luăm cina, bine?

— OK, hai să vorbim despre noul tău iubit. Cum îl cheamă? Travis?

Am dat aprobator din cap.

— Ce cauți tu cu psihopatul ăla tatuat? Seamănă cu cineva care a fost respins din Familia Manson.

— Fii drăguț, Jesse, altminteri plec.

— Nu pot să mă obișnuiesc cu faptul că arăți atât de diferit. Nu pot să mă obișnuiesc cu faptul că te afli în fața mea.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Obișnuiește-te!

— Ei, iat-o, a spus Jesse, fata pe care mi-o amintesc.

M-am uitat la ceas.

— Partida lui Travis începe în douăzeci de minute. Ar fi mai bine să plec.

— Dar trebuie să vină desertul.

— Jess, nu pot. Nu vreau să-l văd cum se îngrijorează dacă nu apar. E important.

Și-a coborât umerii.

— Știu. Mi-e dor de zilele când eu eram cel important.

Mi-am pus mâna peste a lui.

— Eram niște copii. Asta s-a întâmplat acum o mie de ani.

— Când am crescut? Abby, faptul că tu ești aici e un semn. Am crezut că nu te voi mai vedea niciodată și uite că stăm împreună. Rămâi cu mine!

Am clătinat încet din cap, ezitând să-mi rănesc fostul prieten.

— Jess, îl iubesc.

Dezamăgirea i-a umbrit zâmbetul de pe față.

— Atunci, mai bine du-te!

L-am sărutat pe obraz și am ieșit în fugă din restaurant, sărind într-un taxi.

— Încotro mergem? m-a întrebat șoferul.

— La Zero.

Șoferul s-a întors să se uite la mine, întrebându-mă încă o dată.

— Sunteți sigură?

— Sunt sigură! Dă-i drumul! i-am spus, întinzându-i banii peste spătarul scaunului.

XVI

ACASĂ

Travis a pătruns în cele din urmă în mulțime, cu Benny ținându-și mâna pe umărul lui, șoptindu-i ceva la ureche. Travis a dat aprobator din cap și i-a răspuns. Mie mi-a înghețat sângele în vene văzând cât era de prietenos cu bărbatul care ne amenințase cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. Travis se încălzea în aplauzele și felicitările pentru triumful său, în timp ce mulțimea urla. Mergea cu capul sus, zâmbea, iar când a ajuns la mine, mi-a presărat un sărut pe buze.

Simțeam gustul de sudoare și gustul metalic al sângelui de pe buzele lui. Câștigase lupta, însă nu fără să fi căpătat el însuși câteva răni.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat, privindu-l pe Benny care râdea împreună cu acoliții săi.

— Îți spun mai târziu. Avem multe de vorbit, mi-a spus Travis, zâmbindu-mi larg.

Un bărbat l-a bătut pe spate.

— Mulțumesc, i-a spus, întorcându-se spre el și dând mâna cu acesta.

— Abia aștept să mai văd alt meci de-al tău, fiule, i-a zis bărbatul, dându-i o sticlă de bere. Ăsta a fost incredibil.

— Vino, Pidge!

Travis a luat o gură din bere, a plimbat-o prin gură, apoi a scuipat-o, lichidul chihlimbariu fiind amestecat cu sângele lui. Și-a croit drum prin mulțime, inspirând adânc când am reușit să ajungem pe trotuarul de afară. M-a sărutat din nou și apoi m-a condus pe bulevard, cu pași iuți și hotărâți.

În liftul hotelului nostru, m-a lipit de peretele cu oglinzi, m-a apucat de picior și mi l-a pus pe șoldul lui cu o mișcare grăbită. Și-a lipit gura de a mea și am simțit cum își mișca mâna pe care o ținea sub genunchiul meu, urcând în sus pe coapsă și scoțându-mi apoi bluza din fustă.

— Travis, aici există o cameră de luat vederi, i-am spus, cu gura lipită de buzele lui.

— Nu-mi pasă, a chicotit, eu sărbătoresc.

L-am împins deoparte.

— Putem sărbători în cameră, i-am spus, ștergându-mă la gură și privindu-mi mâna pe care aveam dâre stacojii.

— Pigeon, ce-i cu tine? Tu ai câștigat, eu am câștigat, i-am plătit datoriile lui Mick și tocmai am primit oferta vieții.

Liftul s-a oprit și am rămas locului când Travis a ieșit.

— Ce ofertă? l-am întrebat.

Travis mi-a întins mâna, însă m-am făcut că n-o văd. Am închis ochii pe jumătate, știind deja ce urma să-mi spună.

El a oftat.

— Ți-am spus, vorbim mai târziu despre asta.

— Hai să vorbim acum!

S-a aplecat și m-a tras pe hol, prinzându-mă de încheietura mâinii, apoi m-a luat în brațe.

— Am să fac destui bani cât să-i înlocuiesc pe cei pe care ți i-a luat Mick, să-ți plătesc restul de taxe, să-mi achit motocicleta și să-ți cumpăr o mașină nouă, mi-a spus el, introducând cardul în fanta ușii.

A împins ușa și m-a lăsat jos.

— Și ăsta e numai începutul!

— Și cum anume ai de gând să faci asta?

Am simțit un gol în piept, iar mâinile au început să-mi tremure.

Extaziat, mi-a luat mâinile între-ale lui.

— Benny mă lasă să lupt aici, în Vegas. Pidge, un număr cu șase cifre pentru o luptă. *Șase* cifre pentru o *luptă*!

Am închis ochii și am clătinat din cap, iar privirea i s-a întunecat.

— Ce i-ai spus lui Benny?

Travis mi-a ridicat bărbia și eu am deschis ochii, temându-mă de faptul că el semnase deja contractul.

A chicotit.

— I-am spus că mă mai gândesc!

Am dat drumul aerului pe care îl ținusem în plămâni.

— O, slavă Domnului! Să nu mă mai sperii în halul ăsta, Trav. Am crezut că vorbești serios.

Travis a făcut o grimasă și s-a calmat înainte să vorbească.

— Dar *vorbes*c serios, Pigeon. I-am spus că trebuie să vorbesc cu tine mai întâi, dar am crezut că te vei bucura. El va planifica o luptă în fiecare lună. Ai idee câți bani înseamnă asta? Bani gheață!

— Travis, știu să adun. Dar, în plus, eu pot să-mi țin firea când sunt în Vegas, ceea ce, evident, tu nu poți. Trebuie să te iau de-aici înainte să faci ceva stupid.

M-am dus spre dulap și am smuls toate hainele de pe umerașe, îndesându-le furioasă în valizele noastre.

Travis m-a apucat de brațe și m-a răsucit.

— Pot să fac asta. Pot să lupt pentru Benny timp de un an și apoi vom fi aranjați pentru multă, multă vreme.

— Ce-ai de gând să faci? Să te lași de școală și să te muți aici?

Am pufnit în râs, nevenindu-mi să cred.

— Travis, nu se poate să fii atât de naiv. Când ești pe statul de plată al lui Benny, n-ai să lupți numai o dată pe lună pentru el. Ai uitat de Dane? Vei sfârși prin a fi unul dintre mardeiașii lui.

A clătinat din cap.

— Pidge, deja am discutat asta. Nu vrea să fac nimic altceva, ci numai să lupt.

— Și tu ai încredere în el? Știi că pe-aici se spune că e uns cu toate alifiile!

— Pigeon, aș vrea să-ți cumpăr o mașină. Una drăguță. Taxele noastre vor fi plătite în întregime.

— Zău? Mai nou, mafia acordă burse?

Travis și-a încleștat fălcile. Îl irita că trebuia să mă convingă pe mine.

— E bine pentru noi. Economisesc bani până ce va veni vremea să ne cumpărăm o casă. Nu pot să câștig atâția bani în altă parte.

— Și cum rămâne cu licența ta în Drept penal? Fac pariu c-ai s-ajungi să te-ntâlnești cu foștii tăi colegi de clasă lucrând pentru Benny.

— Iubito, îți înțeleg rezervele, pe bune. Dar voi fi isteț la faza asta. O s-o fac numai pentru un an, apoi vom pleca și vom face exact ce vrem.

— Trav, pe Benny nu prea-l părăsești. El e singurul care îți poate spune când ai terminat. Habar n-ai cu cine te pui! Nu-mi vine să cred că iei măcar în calcul treaba asta! Să lucrezi pentru un om care ne-ar fi bătut măr azi-noapte dacă nu l-ai fi oprit?

— Întocmai. L-am oprit.

— I-ai oprit doi bătăuși de categorie ușoară, Travis. Ce te faci dacă există zece ca ei? Ce te faci dacă vin după mine în timpul uneia dintre luptele tale?

— E imposibil. O să fac tone de bani pentru el.

— În clipa în care te vei decide că nu mai vrei să faci, se poate descotorosi de tine. Așa stau lucrurile cu genul ăsta de oameni.

Travis s-a îndepărtat de mine și a privit pe fereastră, luminile sclipitoare colorându-i trăsăturile care îi trădau conflictul interior. Luase hotărârea înainte să-mi fi spus mie.

— Pigeon, va fi bine. Am să mă asigur eu că va fi. Și, după aceea, n-o să mai avem probleme.

Am clătinat din cap și m-am răsucit pe călcâie, îndesând lucrurile în valize. După ce ajungeam acasă, avea să fie din nou el însuși. Orașul ăsta le sucea mințile oamenilor, iar eu nu puteam discuta rațional cu el atâta timp cât era intoxicat de fluviul de bani și de whisky.

Am refuzat să mai spun ceva până am urcat în avion, temându-mă că Travis avea să mă lase să plec singură. Mi-am legat centura de siguranță și mi-am încleștat dinții, privindu-l cum se zgâia pe hublou în timp ce urcam spre cerul nopții. Lui îi lipseau deja ticăloșia și tentațiile fără limite pe care Vegasul le avea de oferit.

— Pidge, sunt o grămadă de bani.

— Nu.

Și-a întors brusc capul către mine.

— Asta e hotărârea mea. Nu cred că tu ai o viziune completă.

— Cred că ți-ai pierdut mințile.

— Nici măcar nu vrei să te gândești la asta?

— Nu, și nici tu n-ai s-o faci. Nu vei lucra pentru un mafiot din Las Vegas, Travis. E complet ridicol să crezi că m-aș putea *gândi* la așa ceva.

Travis a oftat și a privit din nou pe hublou.

— Prima mea luptă e peste trei săptămâni.

Am rămas cu gura căscată.

— Deja ai căzut de-acord?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu încă.

— Dar ai de gând s-o faci?

A zâmbit.

— N-ai să mai fii supărată când îți voi cumpăra un Lexus.

— Nu vreau niciun Lexus, i-am spus, clocotind de furie.

— Iubito, poți să ai tot ce vrei. Imaginează-ți cum e să mergi la orice vânzător și tot ce trebuie să faci e să-ți alegi culoarea preferată.

— Tu, de fapt, nu faci asta pentru mine. Încetează să te mai prefaci că așa stau lucrurile.

S-a aplecat și m-a sărutat pe păr.

— Ba nu, fac asta pentru noi. Tu nu poți să înțelegi cât de grozav o să fie.

Din piept mi s-a răspândit un fior rece, care a coborât pe șira spinării, iar apoi pe picioare. Nu se putea discuta rațional cu el până ce nu ajungeam în apartament, iar eu eram terifiată că Benny îi făcuse o ofertă pe care n-ar fi putut s-o refuze. M-am scuturat de temeri; trebuia să cred că Travis mă iubea îndeajuns cât să uite de foșnetul dolarilor și promisiunile mincinoase pe care i le făcuse Benny.

— Pidge? Știi să gătești un curcan?

— Un *curcan*? l-am întrebat, luată pe nepregătite de schimbarea neașteptată a subiectului.

M-a strâns de mână.

— Ei bine, se apropie Ziua Recunoștinței și știi că tata te iubește. Vrea să vii la noi, dar mereu sfârșim prin a comanda pizza și a ne uita la meci. M-am gândit că poate noi doi am reuși să gătim împreună un curcan. Știi tu, să avem măcar o dată în familia Maddox o masă adevărată.

Mi-am strâns buzele, încercând să nu râd.

— Pur și simplu decongelezi curcanul, îl pui într-o tavă la cuptor și-l lași acolo toată ziua. Nu-i mare lucru.

— Deci vii? Mă ajuți?

Am ridicat din umeri.

— Sigur.

Atenția i-a fost distrasă de la luminile amețitoare de dedesubt, iar eu mi-am îngăduit să sper că poate avea să vadă, la urma urmelor, cât de mult se înșela în privința lui Benny.

Travis a pus valizele noastre pe pat și s-a prăbușit lângă ele. Nu insistase cu discuția despre Benny, iar eu speram că Vegasul începuse să-i dispară din minte. L-am îmbăiat pe Toto, dezgustată că duhnea a fum și a șosete murdare, căci stătuse tot weekendul în apartamentul lui Brazil, apoi l-am dus în dormitor și l-am șters cu prosopul.

— Așa! Acum miroși mult mai bine! am chicotit, în timp ce el se scutura, stropindu-mă cu picăturile fine de apă.

S-a ridicat apoi pe lăbuțele din spate, acoperindu-mi fața cu pupici de cățel.

— Și mie mi-a fost dor de tine, micuțule.

— Pigeon? a spus Travis, împletindu-și nervos degetele.

— Da, i-am răspuns, ștergându-l pe Toto cu prosopul galben flaușat pe care îl țineam în mâini.

— Vreau să fac asta. Vreau să lupt în Vegas.

— Nu, am zis eu, zâmbind datorită fețișoarei vesele a lui Toto.

A oftat.

— Nu mă asculți. O s-o fac. Ai să vezi în câteva luni că a fost o decizie corectă.

M-am uitat la el.

— Adică ai să lucrezi pentru Benny.

A dat frenetic din cap, apoi a zâmbit.

— Pidge, vreau să am grijă de tine.

Lacrimile mi-au lucit în ochi, știind că el era hotărât.

— Travis, nu vreau nimic cumpărat din banii ăia. Nu vreau să am nimic de-a face cu Benny sau cu Vegasul, sau cu orice lucru care provine de-acolo.

— N-ai avut nicio problemă să te gândești să-ți cumperi o mașină din banii de la luptele mele de-aici.

— Asta e altceva și tu știi prea bine.

S-a încruntat.

— O să fie bine, Pidge. O să vezi.

L-am privit preț de o clipă, sperând să zăresc o umbră de amuzament în ochii lui, așteptând să-mi spună că glumea. Dar tot ceea ce vedeam erau incertitudine și lăcomie.

— Travis, în cazul ăsta, de ce mai m-ai întrebat? Oricum aveai de gând să lucrezi pentru Benny, indiferent ce aveam eu să spun.

— Vreau sprijinul tău în asta, dar sunt prea mulți bani pentru a refuza oferta. Aș fi nebun să zic nu.

Uluită, m-am așezat jos pentru o clipă. De vreme ce totul era stabilit, am dat aprobator din cap.

— În cazul acesta, bine. Ai luat o decizie.

Travis radia.

— O să vezi, Pigeon. O să fie grozav.

S-a ridicat de pe pat, a venit spre mine și mi-a sărutat degetele.

— Mor de foame. Ție nu-ți e foame?

Am dat din cap că nu, iar el m-a sărutat pe frunte înainte să se ducă la bucătărie. Când pașii lui nu s-au mai auzit pe hol, mi-am tras hainele de pe umerașe, recunoscătoare că aveam loc în valiză pentru cea mai mare parte din lucrurile mele. Pe obraji îmi șiroiau lacrimi de furie. Ar fi trebuit să-mi dau seama și să nu-l iau pe Travis în locul acela. Luptasem pe viață și pe moarte să-l țin departe de părțile întunecate ale vieții mele, însă în clipa în care șansa s-a ivit, fără să stau o clipă pe gânduri, l-am târât în inima tuturor lucrurilor pe care le uram.

Travis urma să facă și el parte din ele, iar, dacă n-avea să mă lase să-l salvez, trebuia să mă salvez pe mine.

Valiza era plină-ochi și am închis-o cu greutate. Am smuls-o de pe pat, am tras-o pe hol și am trecut de bucătărie, fără să mă uit în direcția aceea. M-am grăbit să cobor scările, ușurată că America și Shepley încă se sărutau și chicoteau în parcare, mutându-și lucrurile dintr-o mașină în alta.

— Pigeon? l-am auzit pe Travis strigându-mă din cadrul ușii.

Am atins-o pe America pe încheietura mâinii.

— Mare, am nevoie să mă duci la Morgan.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat ea, înțelegând gravitatea situației după expresia chipului meu.

Am aruncat o privire în urmă și l-am văzut pe Travis alergând pe scări și traversând în fugă spațiul verde spre locul în care ne aflam noi.

— Ce faci? m-a întrebat, arătând spre valiza mea.

Dacă i-aș fi spus în acel moment, toate speranțele mele de a mă separa de Mick, de Vegas, de Benny și de tot ce uram aveau să fie pierdute. Travis n-avea să mă lase să plec, iar până dimineață aveam să-i accept decizia.

M-am scărpinat în creștet și am zâmbit, încercând să trag de timp ca să găsesc o scuză.

— Pidge?

— Îmi duc lucrurile la Morgan. Sunt toate mașinile alea de spălat și o mulțime de uscătoare, iar eu am o droaie de rufe.

S-a încruntat.

— Aveai de gând să pleci fără să-mi spui?

Am aruncat o privire spre America, apoi spre Travis, străduindu-mă să găsesc cea mai credibilă minciună.

— Trav, dar s-ar fi întors. Ești paranoic, i-a spus America și a afișat cel mai înșelător zâmbet cu putință pe care îl folosea când își mințea părinții.

— Aha, a zis el, încă nesigur. Rămâi aici diseară? m-a întrebat și m-a atins ușor pe haină.

— Nu știu, depinde de cât durează să-mi spăl hainele.

Travis a zâmbit, trăgându-mă lângă el.

— Peste trei săptămâni voi plăti pe cineva să-ți spele rufele. Sau vei putea să le arunci pe cele murdare și să-ți cumperi unele noi.

— Vei lupta iar pentru Benny? l-a întrebat America, șocată.

— Mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

— Travis! a exclamat Shepley.

— Nu începeți și voi! Dacă nu mă răzgândesc pentru Pidge, în niciun caz nu mă răzgândesc pentru voi.

Privirea mi s-a intersectat cu cea a prietenei mele, care a înțeles.

— Păi, mai bine să mergem. O să dureze o veșnicie până o să se termine teancul tău de rufe.

Am dat aprobator din cap și Travis s-a aplecat să mă sărute. L-am tras mai aproape știind că urma să fie pentru ultima dată când aveam să-i simt buzele lipite de ale mele.

— Ne vedem mai târziu, a spus el. Te iubesc!

Shepley mi-a pus valiza în portbagajul Hondei, iar America s-a strecurat pe locul de la volan. Travis și-a încrucișat brațele la piept, sporovăind cu Shepley în timp ce America răsucea cheia în contact.

— N-o să poți rămâne în camera ta în noaptea asta, Abby. Când o să-și dea seama, o să vină după tine, a spus ea, ieșind cu spatele din parcare.

Lacrimile au început să-mi curgă șiroaie pe obraji.

— Știu.

Când mi-a văzut expresia, veselia de pe chipul lui Travis a pălit. A venit în fugă spre geamul meu.

— Ce s-a întâmplat, Pidge? m-a întrebat, bătând în geam.

— Dă-i drumul, Mare! i-am spus, ștergându-mi ochii.

M-am concentrat asupra drumului în timp ce Travis alerga pe lângă mașină.

— Pigeon? America! Oprește mașina asta afurisită! a țipat el, lovind cu palma în geam. Abby, nu face asta! m-a implorat, cu chipul răvășit de durere, căci înțelesese.

America a virat, ieșind pe drumul principal, și a apăsat pedala de accelerație.

— N-am să ajung să aud sfârșitul chestiei ăsteia — asta așa, ca să știi.

— Mare, îmi pare tare, *tare* rău!

S-a uitat în oglinda retrovizoare și a apăsat și mai tare accelerația.

— Doamne-Dumnezeule, Travis! a murmurat ea.

M-am întors și l-am văzut alergând cu toată viteza după noi, dispărând și reapărând printre luminile și umbrele becurilor de pe stradă. După ce a ajuns la capătul străzii, s-a întors în direcția opusă, fugind spre apartament.

— Se întoarce să-și ia motocicleta. Ne va urmări la Morgan și va face o scenă de pomină.

Am închis ochii.

— Doar… grăbește-te. O să dorm în camera ta la noapte. Crezi că Vanessa o să se supere?

— Ea nu e niciodată acolo. Chiar o să lucreze pentru *Benny*?

Cuvântul îmi rămăsese blocat în gât, așa că am dat doar din cap. America mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— Iei o hotărâre înțeleaptă, Abby. Nu poți să treci iar prin așa ceva. Dacă el refuză să te-asculte, atunci nu va asculta de nimeni.

Mobilul a început să-mi sune. M-am uitat, i-am văzut mutra caraghioasă a lui Travis și am respins apelul. În mai puțin de cinci secunde, a sunat din nou. L-am închis și l-am îndesat în poșetă.

— Începe calvarul, i-am spus, clătinând din cap și ștergându-mi ochii.

— Nu te invidiez pentru viața pe care o vei duce o săptămână sau cam așa ceva. Nu-mi pot închipui cum e să te desparți de cineva care refuză să stea deoparte. Știi că așa va fi, nu?

Am tras în parcare la Morgan și America a ținut ușa deschisă ca să intru cu bagajul. Ne-am dus repede spre camera ei; a deschis-o și apoi mi-a aruncat cheia.

— Va sfârși prin a fi arestat sau ceva de genul, mi-a spus ea.

A luat-o la fugă pe hol și eu am privit-o de pe geam cum fugea spre mașină, urcând exact când Travis și-a oprit motocicleta lângă mașina ei. A alergat spre locul pasagerului și a deschis portiera cu putere, privind spre ușa căminului, când și-a dat seama că nu eram în mașină. America a dat cu spatele în timp ce Travis a luat-o la fugă spre clădire.

Pe hol, a început să bată la ușa mea, strigându-mi numele. Habar n-aveam dacă era acolo colega mea de cameră, dar, dacă era, mă simțeam rău pentru ceea ce avea să îndure în următoarele câteva minute, până ce Travis avea să-și dea seama că nu eram în camera mea.

— Pidge? Deschide afurisita asta de ușă, fir-ar să fie! Nu plec până nu vorbești cu mine! Pigeon! striga el, lovind atât de tare în ușă încât probabil că se auzea în toată clădirea.

Am încremenit când am auzit vocea ca de șoricel a Karei.

— *Ce e*? a mârâit ea.

Mi-am lipit urechea de ușă, străduindu-mă să aud murmurele scăzute ale lui Travis. N-a fost nevoie să aştept prea mult timp.

— Știu că e aici! a țipat el. Pigeon!

— Ba nu e… *Hei*! a scâncit Kara.

Ușa s-a izbit de zidul de beton și am știut că Travis își forța intrarea în camera noastră. După un minut întreg de tăcere, l-am auzit pe Travis strigând pe hol:

— Pigeon! Unde e?

— N-am văzut-o! a strigat Kara, mai furioasă decât o auzisem vreodată.

Ușa s-a trântit închizându-se și o amețeală bruscă m-a cuprins, gândindu-mă la ceea ce avea să facă Travis în continuare.

După mai multe minute de liniște, am crăpat ușa, privind pe holul larg. Travis stătea cu spatele lipit de perete, acoperindu-și fața cu mâinile. Am închis ușa cât de încet am putut; eram îngrijorată că poliția campusului fusese deja anunțată. După o oră, am mai aruncat o privire pe hol. Travis nu se mișcase.

Am mai verificat de două ori peste noapte, și am adormit în cele din urmă pe la patru. Am dormit dinadins până mai târziu, știind că în ziua aceea aveam să chiulesc de la ore. Mi-am deschis mobilul și am văzut că Travis îmi inundase mesageria. Mesajele fără sfârșit pe care mi le trimisese în timpul nopții variau de la scuze la declarații.

După-amiază am sunat-o pe America, sperând că Travis nu-i confiscase mobilul. Când mi-a răspuns, am oftat.

— Bună!

America vorbea pe un ton scăzut.

— Nu i-am spus lui Shepley unde ești. Nu vreau să-l amestec și pe el în asta. Travis e nebun de supărare pe mine acum. Probabil că diseară rămân la cămin.

— Dacă Travis nu s-a calmat… îți trebuie mult noroc să apuci să dormi aici. Aseară a dat pe hol un spectacol demn de Premiile Oscar. Mă mir că n-a chemat nimeni paza.

— A fost dat afară azi de la istorie. Când a văzut că nu apari, a început să tragă șuturi în bănci. Shep a auzit că te-a așteptat după ore. O ia razna, Abby. I-am spus că pentru tine s-a terminat din secunda în care a luat decizia de a lucra pentru Benny. Nu pot să cred că și-a imaginat că vei fi de acord cu asta.

— Cred că ne vedem când ajungi aici. Nu mă pot duce în camera mea, nu încă.

În săptămâna care a urmat, eu și America am fost colege de cameră, iar ea s-a asigurat că-l ține pe Shepley la distanță, astfel încât el să nu fie tentat să-i spună lui Travis unde mă ascundeam. Am evitat cantina cu orice preț și cursurile de istorie și am fost precaută, plecând devreme de la ore. Știam că va trebui cândva să stau de vorbă cu Travis, dar n-aș fi putut până nu s-ar fi calmat suficient încât să-mi accepte hotărârea.

Vineri noaptea am rămas singură, stând culcată în pat, ținând mobilul la ureche. Mi-am dat ochii peste cap când mi-am auzit stomacul chiorăind.

— Pot să vin să te iau și să mergem undeva să luăm cina, mi-a spus America.

Am frunzărit cartea de Istorie, sărind peste paginile în care Travis mâzgălise mesaje de iubire pe margini.

— Ba nu, e prima ta noapte cu Shep după aproape o săptămână, Mare. Am să dau o raită pe la cantină.

— Ești sigură?

— Da. Spune-i lui Shep că-l salut.

M-am dus încet spre cantină; nu mă grăbeam să suport privirile celor de la mese. Întreaga universitate era la curent cu despărțirea, iar comportamentul schimbător al lui Travis nu ajutase. Chiar când mi-au apărut luminile de la cantină în fața ochilor, am văzut o siluetă întunecată apropiindu-se.

— Pigeon?

Speriată, m-am oprit brusc. Travis a pășit în lumină, nebărbierit și palid.

— Doamne, Travis! Ce tare m-ai speriat!

— Dacă mi-ai fi răspuns la telefon când te-am sunat, n-ar fi trebuit să mă furișez pe întuneric.

— Arăți ca naiba, i-am spus.

— Am mai trecut prin asta o dată sau de două ori săptămâna asta.

Mi-am strâns brațele în jurul meu.

— De fapt, acum mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Te sun mai târziu, bine?

— Nu. Trebuie să vorbim.

— Trav…

— L-am refuzat pe Benny. L-am sunat miercuri și i-am spus nu.

În ochi avea o sclipire de speranță, dar i-a dispărut când mi-a văzut expresia.

— Travis, nu știu ce vrei să-ți spun.

— Spune-mi că mă ierți. Spune-mi că mă accepți înapoi.

Mi-am încleștat dinții, interzicându-mi să plâng.

— Nu pot.

Travis s-a schimonosit la față. Am profitat de ocazie și am dat să trec de el, dar a făcut un pas în lateral, blocându-mi calea.

— N-am dormit, n-am mâncat… nu mă pot concentra. *Știu* că mă iubești. Totul va fi așa cum a fost dacă m-ai accepta înapoi.

Am închis ochii.

— Travis, nu ne potrivim. Cred că ești pur și simplu obsedat de gândul de a mă poseda mai mult decât orice altceva.

— Asta nu-i adevărat. Pigeon, te iubesc mai presus de propria-mi viață, a rostit el, rănit.

— Exact asta am vrut să spun. E o nebunie.

— Nu e nebunie. E adevărul.

— Bine… Așadar, care e ordinea pentru tine? Banii, eu, viața ta… sau e ceva care vine înainte de bani?

— Mi-am dat seama ce-am făcut, bine? Înțeleg de unde ți-a venit asta, însă dacă aș fi știut că aveai să mă părăsești, niciodată n-aș fi… Am vrut doar să am grijă de tine.

— Mi-ai mai spus asta.

— Te rog, nu face asta! Nu suport senzația asta… Mă… mă ucide, mi-a spus el, expirând de parcă aerul îi era scos forțat.

— Travis, s-a terminat.

A tresărit.

— Nu spune asta!

— *S-a terminat*. Du-te acasă!

A ridicat din sprâncene.

— Pentru mine, *tu* ești acasă.

Cuvintele lui m-au durut, iar pieptul mi s-a strâns atât de mult, încât îmi era greu să respir.

— Travis, tu ai ales. Și eu am ales, i-am spus, blestemând în gând tremurul din voce.

— O să stau departe de Vegas și de Benny… O să-mi termin școala. Dar am nevoie de tine. Am mare *nevoie*. Ești prietena mea cea mai bună.

Vocea îi era disperată.

În lumina slabă am văzut o lacrimă curgându-i din ochi, iar în clipa următoare a întins mâna spre mine, și eu am ajuns în brațele lui; buzele ni s-au unit. M-a strâns la pieptul lui în timp ce mă săruta, apoi mi-a legănat fața între palme, lipindu-și buzele și mai tare de gura mea, disperat după o reacție.

— Sărută-mă, mi-a șoptit, pecetluindu-mi gura cu a lui.

Mi-am ținut ochii și gura închise, relaxându-mă în brațele lui. Mi-a trebuit toată tăria să nu-mi mișc gura odată cu a lui, căci tânjisem toată săptămâna după acele buze.

— Sărută-mă! m-a implorat el. Te rog, Pigeon! I-am spus nu!

Când am simțit lacrimi fierbinți arzându-mi fața rece, l-am împins la o parte.

— Travis, lasă-mă-n *pace*!

N-am apucat să fac decât câțiva pași, când m-a apucat de încheietura mâinii. Brațul îmi era întins la spate. Nu m-am întors.

— Te *implor*!

Brațul mi-a fost tras în jos, căci el îngenunchea.

— Abby, te implor! Nu face asta!

M-am întors și i-am văzut expresia agonizantă, apoi mi-am mutat privirea de pe brațul meu la al lui, văzându-mi numele cu litere groase, negre, pe încheietura lui. Am privit în altă parte, spre cantină. Îmi dovedise lucrul de care mă temusem tot timpul. Oricât de tare m-ar fi iubit, când s-ar fi pus problema banilor, aș fi fost pe locul al doilea. Exact așa cum era cu Mick.

Dacă cedam, fie s-ar fi răzgândit în legătură cu Benny, fie ar fi avut resentimente pentru mine de fiecare dată când banii i-ar fi putut face viața mai ușoară. Mi-l imaginam având o slujbă de muncitor, venind acasă cu aceeași privire ca a lui Mick când se întorcea după o noapte de ghinion. Ar fi fost vina mea dacă viața lui n-ar fi fost ceea ce și-ar fi dorit, iar eu nu-mi puteam permite să las ca viitorul să-mi fie atins de amărăciunea și regretul pe care le lăsasem în urmă.

— Dă-mi drumul, Travis!

După câteva momente mi-a dat drumul. Am alergat la ușa din sticlă, deschizând-o cu o mișcare smucită, fără să mă uit înapoi. Când m-am dus spre bufet, toată lumea din încăpere se zgâia la mine, apoi capetele s-au înclinat pentru a-l putea privi pe Travis prin ferestre, acolo unde stătea în genunchi, cu palmele lipite de trotuar.

Faptul că l-am văzut pe jos a făcut ca lacrimile pe care mi le reținusem să-mi curgă șiroaie pe față. Am trecut de teancurile de

farfurii și tăvi, ieșind pe hol și îndreptându-mă spre băi. Era destul de rău că fuseseră cu toții martori la scena dintre mine și Travis. Nu-i puteam lăsa să mă vadă plângând.

M-am ghemuit în cabină timp de o oră, urlând fără să mă pot controla, până ce am auzit o bătaie sfioasă în ușă.

— Abby?

Mi-am tras nasul.

— Ce cauți aici, Finch? Ești în toaleta fetelor.

— Kara te-a văzut intrând și a venit la cămin să-mi spună. Lasă-mă să intru, mi-a spus cu o voce blândă.

Am clătinat din cap. Știam că nu putea să mă vadă, dar nu eram în stare să scot niciun cuvânt. L-am auzit oftând, apoi am auzit zgomot de palme pe podea, căci se târa pe sub cabină.

— Nu pot să cred că-mi faci asta, mi-a spus, trăgându-se pe sub ușă. O să-ți pară rău că nu mi-ai deschis ușa și a trebuit să mă târăsc pe podeaua plină de pișat, iar acum am să te îmbrățișez.

Am râs o dată, apoi am simțit că iar îmi dau lacrimile, căci Finch m-a tras în brațele lui. Genunchii m-au lăsat, iar Finch m-a așezat cu grijă pe podea, luându-mă în brațe.

— Sst! mi-a spus el, legănându-mă în brațe.

A oftat și a scuturat din cap.

— Fir-ar să fie, fato! Ce-am să mă fac eu cu tine?

XVII

NU, MULȚUMESC!

Mâzgăleam pe caietul meu de notițe, desenând pătrate în pătrate, legându-le apoi unele de altele pentru a alcătui cutii tridimensionale rudimentare. Cu zece minute înainte ca ora să înceapă, sala de cursuri era încă pustie. Viața începea să-și reia cursul normal, dar tot mai aveam nevoie de câteva minute să mă pot pregăti psihic pentru a fi în preajma oricui, în afară de prietena mea și de Finch.

— Numai fiindcă nu ne mai întâlnim nu înseamnă că nu poți să porți brățara pe care ți-am cumpărat-o, mi-a spus Parker, strecurându-se pe locul de lângă mine.

— Intenționam să te-ntreb dacă vrei să ți-o dau înapoi.

El a zâmbit, aplecându-se să adauge o fundă deasupra uneia dintre cutiile desenate de mine.

— Abs, a fost un dar. Nu ofer daruri cu anumite condiții.

Ocupându-și locul de la catedră, doamna Ballard a meșterit ceva la proiectorul ei, apoi a scotocit printre hârtiile de pe catedra aglomerată. Brusc, încăperea a început să prindă viață, iar zgomotele reverberau în ferestrele mari, ude de ploaie.

— Am auzit că tu și cu Travis v-ați despărțit acum două săptămâni.

Văzându-mi expresia nemulțumită, Parker a ridicat o mână.

— Nu e treaba mea. Doar că pari atât de tristă, iar eu voiam să-ți spun că-mi pare rău.

— Mulțumesc, am murmurat, dând pagina din caietul meu de notițe.

— Și, de asemenea, voiam să-mi cer scuze pentru purtarea mea de mai înainte. Ceea ce am spus a fost... lipsit de amabilitate. Eram pur și simplu supărat și m-am luat de tine. N-a fost corect și te rog să mă ierți.

— Parker, nu mă interesează întâlnirile, l-am avertizat.

El a chicotit.

— Dar nu încerc să profit. Suntem în continuare prieteni și vreau numai să mă asigur că ești bine.

— Sunt bine.

— Te duci acasă în vacanța de Ziua Recunoștinței?

— Mă duc acasă cu America. De obicei petrecem sărbătoarea la ea acasă.

Parker a dat să vorbească, dar doamna Ballard și-a început prelegerea. Subiectul legat de Ziua Recunoștinței m-a făcut să mă gândesc la planurile anterioare de a-l ajuta pe Travis să gătească un curcan. M-am gândit cum ar fi fost și m-am trezit că mă îngrijora faptul că vor comanda pizza din nou. M-a cuprins o senzație de gol. Mi-am reprimat instantaneu gândul, încercând din răsputeri să mă concentrez asupra fiecărui cuvânt al doamnei Ballard.

După curs, văzându-l pe Travis venind într-un suflet din parcare spre mine, m-am îmbujorat la față. Era din nou proaspăt ras, se îmbrăcase cu un hanorac cu glugă și își pusese șapca preferată, cea roșie de baseball, ca să se acopere de ploaie.

— Abs, ne vedem după vacanță, mi-a spus Parker, atingându-mă pe spate.

Mă așteptam la o căutătură urâtă din partea lui Travis, dar, apropiindu-se, el nu părea să-l fi băgat în seamă pe Parker.

— Bună, Pidge!

I-am oferit un zâmbet silit, iar el și-a vârât mâinile în buzunarele din față ale hanoracului.

— Shepley a spus că pleci mâine cu el și cu America în Wichita.

— Da?

— Petreci toată vacanța acasă la America?

Am ridicat din umeri, încercând să par neafectată.

— Dar cum rămâne cu mama ta?

— Travis, e alcoolică. Nici nu-și dă seama că e Ziua Recunoștinței.

Brusc, a devenit agitat, iar mie mi s-a strâns stomacul la gândul unei noi despărțiri publice. Deasupra noastră a tunat și Travis și-a ridicat privirea, închizând ochii pe jumătate în momentul în care au început să-i cadă pe față picături mari de ploaie.

— Trebuie să te rog să-mi faci o favoare, mi-a spus el. Vino-ncoace!

M-a tras sub cel mai apropiat acoperiș, iar eu m-am supus, încercând să evit o nouă scenă.

— Ce fel de favoare? l-am întrebat, suspicioasă.

— Ai mei... ăăă...

Și-a schimbat poziția.

— Tata și băieții încă te-așteaptă joi.

— Travis! m-am văitat eu.

A privit în pământ.

— Ai spus c-ai să vii.

— Știu, dar... acum e puțin cam nepotrivit, nu crezi?

Nu părea să-i pese.

— Ai spus c-ai să vii.

— Când am fost de acord să mergem la tine acasă, încă eram împreună. Tu *știai* că nu mai merg.

— *Nu știam*, și oricum e prea târziu. Thomas vine cu avionul, iar Tyler și-a luat liber de la serviciu. Cu toții de-abia așteaptă să te vadă.

M-am crispat, răsucindu-mi pe deget șuvițele de păr ude.

— Oricum veneau, nu-i așa?

— Nu toți. N-am mai fost cu toții acasă de Ziua Recunoștinței de ani buni. Au făcut eforturi cu toții, de vreme ce le-am promis o masă adevărată. N-am mai avut o femeie în bucătărie de când a murit mama și...

— Sper că nu mă vezi doar ca pe o femeie în bucătărie sau ceva de genul.

A lăsat capul într-o parte.

— Nu asta am vrut să spun, Pidge, zău! Cu toții vrem să fii prezentă. Asta e tot.

— Nu le-ai povestit despre noi, nu-i așa? am rostit eu, pe cel mai acuzator ton cu putință.

Travis s-a foit puțin, apoi a clătinat din cap.

— Tata ar fi întrebat de ce, iar eu nu sunt pregătit să vorbesc cu el despre asta. N-aș putea să suport la nesfârșit să mi se spună cât sunt de prost. Pidge, te rog, vino!

— Trebuie să pun curcanul la cuptor la șase dimineața. Va trebui să plecăm de-aici pe la cinci...

— Sau am putea rămâne acolo...

Am ridicat din sprâncene.

— Nici pomeneală! E destul de rău că va trebui să-i mint pe-ai tăi și să mă prefac că încă suntem împreună.

— Te porți de parcă ți-aș cere să-ți dai foc.

— Ar fi trebuit să le fi spus!

— O să le spun. După Ziua Recunoștinței.

Am oftat, privind în altă parte.

— O fac dacă îmi promiți că ăsta nu e vreun truc menit să ne readucă împreună.

A încuviințat din cap.

— Promit.

Deși încerca s-o ascundă, i se zărea scânteia din priviri. Mi-am strâns buzele, încercând să-mi alung zâmbetul.

— Ne vedem la cinci.

Travis s-a aplecat să mă sărute pe obraz, buzele lui zăbovind pe pielea mea.

— Îți mulțumesc, Pigeon!

M-am întâlnit cu America și Shepley la ușa cantinei și am intrat împreună. Am înșfăcat tacâmurile din suportul lor și le-am trântit pe farfuria de pe tavă.

— Abby, ce-i cu tine? m-a întrebat America.

— Nu vin cu voi mâine.

Shepley a rămas cu gura căscată.

— Te duci acasă la familia Maddox?

America m-a săgetat cu privirea.

— *Ce anume faci*?

Am oftat și i-am împins casierei legitimația de studentă.

— Când ne întorceam cu avionul, i-am promis lui Trav că merg, iar el le-a spus alor lui că vin.

— În apărarea lui, a început Shepley, trebuie să spun că n-a crezut cu adevărat că voi vă veți despărți. S-a gândit că vă veți împăca. Când și-a dat seama că e pe bune, era prea târziu.

— Astea-s prostii, și o știi și tu la fel de bine, Shepley, s-a răstit America. Abby, dacă nu vrei, nu ești obligată să te duci.

Avea dreptate. Nu era ca și când n-aș fi avut de ales. Dar nu-i puteam face una ca asta lui Travis. Nici dacă l-aș fi urât. Și nu-l uram.

— Dacă nu mă duc, va trebui să le explice de ce n-am apărut și nu vreau să le stric sărbătoarea. Vin cu toții acasă crezând că voi veni și eu.

Shepley zâmbea.

— Abby, toți te plac cu adevărat. Alaltăieri, Jim tocmai îi povestea tatei despre tine.

— Grozav, am mormăit eu.

— Abby are dreptate, a spus Shepley. Dacă nu se duce, Jim își va petrece ziua certându-se cu Trav. N-are rost să le strici ziua.

America m-a luat pe după umeri cu o mână.

— Încă mai poți să vii cu noi. Nu mai ești cu el. Nu mai trebuie să-l aperi în continuare.

— Știu, Mare. Dar e ceea ce trebuie să fac.

Soarele apunea în spatele clădirilor aflate dincolo de ferestre, iar eu stăteam în fața oglinzii, periindu-mi părul în timp ce încercam să mă decid cum aveam să mă prefac că sunt cu Travis.

— Abby, e vorba de o singură zi. Te poți descurca o zi, i-am spus reflexiei mele din oglindă.

Prefăcătoria nu constituise nicicând o problemă pentru mine; mă îngrijora mai mult ce se va întâmpla când mă voi preface că sunt îngrijorată de acea situație. Când m-am despărțit de Travis după cină, urma să trebuiască să iau o hotărâre. O hotărâre care avea să fie pervertită de un fals sentiment de fericire pe care urma să-l mimăm pentru familia lui.

Cioc, cioc.

M-am întors, privind spre ușă. Kara nu se întorsese toată seara în cameră și știam că Shepley și America erau deja pe drum. Nu-mi puteam da seama cine ar fi putut să fie. Mi-am lăsat peria pe masă și am deschis ușa.

— Travis, am rostit în șoaptă.

— Ești gata?

Am ridicat o sprânceană.

— Gata pentru ce?

— Ai zis să vin să te iau la cinci.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— M-am referit la cinci *dimineața*!

— O! a spus Travis, părând dezamăgit. Cred că va trebui să-l sun pe tata și să-i spun că nu rămânem la ei.

— Travis! m-am văitat eu.

— Am venit cu mașina lui Shep, așa că nu vom avea probleme cu bagajele ca pe motocicletă. Există și un dormitor în plus de care te poți folosi. Ne putem uita la un film sau...

— *Nu* rămân peste noapte acasă la tatăl tău!

S-a schimbat la față.

— Bine. Eu... ăăă... ne vedem dimineață.

A făcut un pas înapoi și eu am închis ușa, rezemându-mă de ea. Toate sentimentele pe care le aveam își țeseau drum înăuntrul și în afara mea, așa că am oftat exasperată. Având proaspătă în minte expresia de dezamăgire a lui Travis, am deschis ușa și am ieșit pe hol, văzându-l cum se îndepărtează, mergând încet și formând un număr la mobil.

— Travis, așteaptă!

S-a răsucit pe călcâie și privirea lui plină de speranță a făcut să mă doară pieptul.

— Lasă-mă un minut să-mi împachetez câteva lucruri.

Un zâmbet de mulțumire, de ușurare, i s-a întins pe toată fața și a intrat după mine în cameră, privind din pragul ușii cum îmi îndesam câteva lucruri într-o geantă.

— Pidge, eu încă te iubesc!

Nu mi-am ridicat privirea.

— Nu începe! Nu fac asta pentru tine.

A oftat.

— Știu.

Am mers în tăcere spre casa tatălui său. Se părea că mașina era încărcată cu energie nervoasă și era greu să stai liniștit, lipit de pielea rece a scaunelor. De îndată ce am ajuns, Trenton și Jim au ieșit pe verandă, amândoi numai zâmbete. Travis a cărat bagajele noastre de la mașină, iar Jim l-a bătut pe spate.

— Mă bucur că te văd, fiule.

Privindu-mă, a zâmbit și mai larg.

— Abby Abernathy. De-abia așteptăm cina de mâine. A trecut mult timp de când... Ei bine. A trecut mult timp.

Am dat aprobator din cap și l-am urmat pe Travis în casă. Jim și-a pus mâna pe pântecele lui mare și a zâmbit.

— Pe voi doi v-am instalat în camera de oaspeți, Trav. Nu mi-am imaginat că o să vreți să vă bateți cu gemenii în camera voastră.

M-am uitat la Travis. Îmi era greu să-l privesc cum se chinuie să vorbească.

— Abby... ăăă... ea o să... ia camera de oaspeți. Eu o să dorm în camera mea.

Trenton a făcut o mutră.

— *De ce*? Doar stă cu tine în apartament, nu?

— Nu și în ultima vreme, a spus el, încercând cu disperare să evite adevărul.

Jim și Trenton au schimbat priviri între ei.

— Camera lui Thomas a fost folosită ca debara în ultimii ani, așa că voiam să-l las să ia el camera ta. Cred că o să poată să doarmă pe canapea, a spus Jim, uitându-se spre pernuțele decolorate, jerpelite din camera de zi.

— Jim, nu-ți face griji pentru asta. Încercam doar să fim respectuoși, i-am zis, atingându-l pe braț.

Hohotul lui de râs a răsunat în toată casa și m-a bătut pe mână.

— Abby, i-ai cunoscut pe fiii mei. Ar trebui să știi că e al naibii de greu, aproape imposibil, să mă jignești.

Travis a făcut semn cu capul spre scări, iar eu l-am urmat. A deschis ușa cu piciorul, a pus gențile noastre pe podea, uitându-se la pat, apoi la mine. Camera era îmbrăcată cu lambriu cafeniu, iar covorul maro depășise durata normală de folosire. Pereții erau de un alb murdar, vopseaua scorojindu-se pe alocuri. Pe un perete am văzut o ramă în care se afla o poză cu Jim și cu mama lui Travis. Fundalul era albastrul clasic al studiourilor foto; cuplul își etala pletele și chipurile tinere, zâmbitoare. Probabil că poza fusese făcută înainte să se fi născut băieții, fiindcă niciunul dintre ei nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Îmi pare rău, Pidge. O să dorm pe podea.

— Bineînțeles că acolo o să dormi! i-am spus, prinzându-mi părul în coadă de cal. Nu pot să cred că m-ai convins să vin.

S-a așezat pe pat și, cuprins de frustrare, și-a trecut mâna peste față.

— O să fie o afurisită de încurcătură. Nu știu ce-a fost în capul meu.

— Știu exact ce-a fost în capul tău. Travis, nu sunt proastă.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

— Cu toate astea, ai venit.

— Trebuie să am totul pregătit pentru mâine, am spus, deschizând ușa.

Travis s-a ridicat.

— Te ajut eu.

Am curățat un munte de cartofi, am tăiat legumele, am pus curcanul la dezghețat și am început să facem aluatul pentru tarte. Prima oră a fost mai mult decât stânjenitoare, dar, când au sosit gemenii, totul părea să se lege în bucătărie. Jim ne-a spus povești despre fiecare dintre băieții lui și am râs pe seama amintirilor despre sărbătorile anterioare de Ziua Recunoștinței, când ei încercaseră să facă și altceva în afară de a comanda pizza.

— Diane a fost o bucătăreasă a naibii de bună, a gândit Jim cu voce tare. Trav nu-și mai amintește, dar chiar n-avea nicio noimă să încercăm după ce ea n-a mai fost.

— Abby, nu te simți presată, a spus Trenton.

A chicotit, apoi și-a luat o bere din frigider.

— Hai să scoatem cărțile. Vreau să încerc să câștig înapoi o parte din banii pe care mi i-a luat Abby.

Jim l-a amenințat făcându-i semn cu degetul.

— Trent, fără poker weekendul ăsta. Am adus jocul de domino, du-te și aranjează piesele. Fără jocuri de noroc, fir-ar să fie! Vorbesc serios.

Trenton a clătinat din cap.

— În regulă, bătrâne, e-n regulă.

Frații lui Travis au părăsit bucătăria, iar Travis i-a urmat, oprindu-se să se uite înapoi.

— Vino, Trav!

— O ajut pe Pidge.

— Nu mai sunt multe de făcut, iubitule, i-am spus. Du-te înainte!

Privirea i s-a îmblânzit la auzul cuvintelor mele și m-a mângâiat pe șold.

— Ești sigură?

Am dat aprobator din cap și el s-a aplecat să mă sărute, strângându-mă de șold, înainte să-l urmeze pe Trenton în camera de jocuri.

Jim i-a privit pe fiii săi cum ieșeau în șir pe ușă; a clătinat din cap și a zâmbit.

— Ceea ce faci tu, Abby, este incredibil. Nu cred că-ți dai seama cât de mult apreciem cu toții.

— A fost ideea lui Trav. Mă bucur că am putut să fiu de folos.

S-a sprijinit cu toată constituția lui masivă de blatul de bucătărie și a sorbit din bere, în timp ce-și măsura cuvintele:

— Tu și cu Travis n-ați vorbit prea mult. Aveți probleme?

Am înmuiat buretele de vase în apa caldă din chiuvetă, încercând să mă gândesc ce să spun, ceva care să nu fi fost o minciună sfruntată.

— Lucrurile sunt puțin diferite, așa cred.

— Așa m-am gândit și eu. Trebuie să ai răbdare cu el. Travis nu-și amintește mare lucru, dar era tare apropiat de mama lui, iar după ce am pierdut-o, el n-a mai fost la fel. M-am gândit că o să se obișnuiască, știi tu, pentru că era foarte mic. Tuturor ne-a fost tare greu, dar Trav... n-a mai iubit pe nimeni după asta. Am fost surprins că te-a adus aici. Felul în care se poartă când e cu tine, felul în care se uită la tine... Mi-am dat seama că ești ceva special.

Am surâs, dar nu mi-am ridicat privirea de la vasele pe care le spălam.

— Lui Travis îi va fi greu. Va face multe greșeli. A crescut pe lângă un cârd de băieți fără mamă și un bătrân morocănos ca tată. Cu toții am fost cam debusolați după moartea Dianei și bănuiesc că nici eu nu prea i-am ajutat pe băieți să treacă peste ea așa cum ar fi trebuit. Știu că e greu să nu-l învinuiești, dar, oricum, trebuie să-l

iubești, Abby. În afară de maică-sa, tu ești singura femeie pe care a iubit-o. Nu știu ce i se poate întâmpla dacă și tu o să-l părăsești.

Mi-am înghițit lacrimile și am dat aprobator din cap, incapabilă să-i răspund. Jim m-a prins cu mâna de umăr și m-a strâns.

— Nu l-am mai văzut niciodată să zâmbească în felul în care o face când e cu tine. Sper ca toți băieții mei să aibă o Abby într-o bună zi.

Ecoul pașilor lui pe hol s-a stins și a trebuit să mă prind cu mâna de marginea chiuvetei, încercând să-mi recapăt suflul. Știam că-mi va fi greu să petrec Ziua Recunoștinței cu Travis și cu familia lui, dar nu mă gândisem că mi se va frânge inima din nou. Bărbații glumeau și râdeau în camera de alături în timp ce eu spălam și ștergeam vasele, punându-le la loc. Am făcut curat în bucătărie și apoi m-am spălat pe mâini, pornind spre scări pentru a mă duce la culcare.

Travis m-a prins de mână.

— E devreme, Pidge. Doar nu te duci la culcare.

— A fost o zi lungă. Sunt obosită.

— Ne pregăteam să ne uităm la un film. De ce nu vii jos să stai cu noi?

Am privit în sus, spre scări, apoi spre zâmbetul lui, plin de speranță.

— Bine.

M-a condus de mână spre canapea, apoi ne-am așezat împreună, în timp ce se derula genericul de început.

— Taylor, stinge lumina aia! i-a ordonat Jim.

Travis a întins mâna pe la spatele meu, lăsându-și-o pe spătarul canapelei. Încerca să se prefacă, dar în același timp să mă împace și pe mine. Fusese deosebit de precaut să nu profite de situație, iar eu m-am trezit că sunt foarte încurcată, atât recunoscătoare, cât și dezamăgită. Stând atât de aproape de el, simțindu-i mirosul de tutun amestecat cu cel de parfum, îmi era greu să păstrez distanța, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. Exact cum mă temusem, hotărârea mea se clătina. Mă străduiam să alung tot ceea ce-mi spusese Jim în bucătărie.

La jumătatea filmului, ușa din față s-a deschis și a intrat Thomas, cu bagajele în mâini.

— O Zi a Recunoștinței fericită! ne-a urat el, lăsându-și bagajele pe podea.

Jim s-a ridicat și și-a îmbrățișat fiul cel mare, apoi s-au ridicat cu toții să-l îmbrățișeze, în afară de Travis.

— N-ai de gând să-l saluți pe Thomas? l-am întrebat eu în șoaptă.

Nu s-a uitat la mine când mi-a răspuns, dar i-a privit pe ai săi cum se îmbrățișează și râd.

— Am o singură noapte cu tine. N-am de gând să irosesc nicio secundă din ea.

— Bună, Abby! Mă bucur să te revăd, mi-a spus Thomas zâmbind.

Travis mi-a atins genunchiul cu mâna și eu m-am uitat în jos, apoi la Travis. Remarcându-mi expresia, Travis și-a luat mâna de pe piciorul meu și și-a împletit degetele în poală.

— Măi să fie! Necazuri în paradis? l-a întrebat Thomas.

— Tommy, ține-ți gura! a mârâit Travis.

Starea de spirit din cameră s-a schimbat brusc și am simțit toți ochii ațintiți asupra mea — toată lumea aștepta o explicație. Am zâmbit agitată și i-am luat mâna lui Travis între mâinile mele.

— Suntem doar obosiți. Am muncit toată seara la bucătărie, am spus, lăsându-mi capul pe umărul lui Travis.

El s-a uitat la mâinile noastre și apoi mi-a strâns mâna, arătându-se surprins.

— Apropo de oboseală, eu sunt epuizată, am rostit dintr-o suflare. Iubitule, mă duc să mă culc.

I-am privit pe toți.

— Noapte bună, băieți!

— Noapte bună, surioară, a spus Jim.

Frații lui Travis mi-au urat noapte bună și eu am luat-o spre scări.

— Mă duc și eu să mă culc, l-am auzit pe Travis zicând.

— Bineînțeles că te duci, l-a necăjit Trenton.

— Ticălos norocos ce ești, a mormăit Tyler.

— Hei! Nu așa se vorbește despre sora voastră, i-a avertizat Jim.

Mi s-a strâns stomacul. Singura mea familie adevărată o constituiseră Mark și Pam, dar, cu toate că ei, plini de bunătate, avuseseră grijă de mine, erau doar un surogat. Cei șase bărbați de la parter, cu guri spurcate, de nestăvilit, dar pe care nu puteai să nu-i iubești, mă primiseră cu brațele deschise, iar în ziua următoare eu aveam să le spun rămas-bun pentru ultima dată.

Travis a prins ușa dormitorului înainte ca aceasta să se închidă și apoi a rămas nemișcat.

— Vrei să aștept pe hol până te îmbraci pentru culcare?

— Am de gând să intru la duș. O să mă schimb în baie.

Și-a frecat ceafa.

— În regulă. O să-mi improvizez un culcuș.

Am dat aprobator din cap, pornind spre baie. M-am frecat bine sub dușul stricat, privind petele de apă și clăbucii de săpun pentru a scăpa de sentimentul copleșitor de groază atât pentru noapte, cât și pentru dimineața care urma. Când m-am întors în dormitor, Travis pusese una dintre perne pe jos pentru a-și pregăti patul improvizat. Mi-a zâmbit vag înainte de a se duce și el la duș.

M-am vârât în pat, învelindu-mă până la gât, încercând să ignor păturile de pe covor. Când Travis a venit înapoi, a privit spre culcușul său cu aceeași tristețe ca și mine, apoi a stins lumina, punându-și capul pe pernă.

Preț de câteva minute a fost liniște, apoi l-am auzit pe Travis oftând din toți rărunchii.

— Asta e ultima noastră noapte împreună, așa-i?

Am așteptat o clipă, încercând să mă gândesc la lucrul cel mai potrivit pe care să i-l spun.

— Trav, nu vreau să ne certăm. Culcă-te, te rog!

Auzindu-l că se întoarce pe partea cealaltă, m-am întors și eu pentru a-l privi, lipindu-mi obrazul de pernă. El își sprijinise capul într-un cot și se uita fix în ochii mei.

— Te iubesc!

L-am privit preț de o clipă.

— Mi-ai promis.

— Am promis că n-o să fie un truc menit să ne împace. N-a fost.

S-a întins să mă mângâie pe mână.

— Dar dacă ar însemna să fiu din nou cu tine, nu pot să spun că n-aș lua asta în considerare.

— Țin la tine. Nu vreau să te rănesc, dar ar fi trebuit să-mi ascult de la bun început instinctul. N-avea cum să meargă.

— Și totuși, m-ai iubit, nu?

Am strâns din buze.

— Încă te mai iubesc.

Ochii au prins a-i străluci și mi-a strâns mâna.

— Pot să-ți cer o favoare?

— Cumva, mă aflu la jumătatea ultimului lucru pe care m-ai rugat să-l fac, i-am spus, zâmbind cu superioritate.

Expresia i-a rămas neschimbată.

— Dacă într-adevăr ăsta e sfârșitul... dacă s-a terminat cu adevărat... mă lași să te țin în brațe?

— Nu cred că e o idee bună, Trav.

M-a strâns și mai tare de mână.

— Te rog! Nu pot să dorm știind că ești la jumătate de metru de mine și că nu voi mai avea niciodată ocazia.

Preț de o clipă, m-am uitat lung la ochii lui disperați și m-am încruntat.

— Nu fac sex cu tine.

El a clătinat din cap.

— Nu asta îți cer.

Am scrutat întunericul din încăpere, gândindu-mă la consecințe, întrebându-mă dacă aș putea să-i spun nu lui Travis în caz

că el s-ar fi răzgândit. Am închis ochii strâns și apoi m-am dat mai încolo în pat, ridicând și pătura. El s-a vârât lângă mine, luându-mă grăbit în brațe. Respira inegal și pieptul lui gol se ridica și cobora în ritmul respirației, iar eu m-am blestemat pentru că mă simțeam atât de împăcată în brațele lui.

— O să-mi lipsească asta, mi-a spus.

M-a sărutat pe păr și m-a tras mai aproape de el. Părea incapabil să se apropie suficient de mine. Și-a îngropat fața în curbura gâtului meu, iar eu mi-am lăsat palma pe spatele lui ca o mângâiere, deși și eu aveam inima frântă, exact ca el. A tras adânc aer în piept și și-a lipit fruntea de gâtul meu, apăsându-mă cu degetele pe piele. Oricât de nefericiți fuseserăm în ultima noapte a pariului, de data asta era mult, mult mai rău.

— Eu... nu cred că pot să fac asta, Travis.

M-a tras mai aproape și am simțit cum prima lacrimă mi s-a prelins pe tâmplă.

— Nu pot să fac asta, am spus, închizând ochii strâns.

— Atunci, n-o face, mi-a șoptit, cu buzele lipite de pielea mea. Mai dă-mi o șansă.

Am încercat să mă trag de sub el, dar mă strângea atât de tare încât nu exista nicio posibilitate de a scăpa. Mi-am acoperit fața cu ambele mâini, timp în care suspinele mele tăcute ne scuturau pe amândoi. Travis și-a ridicat privirea spre mine, având ochii grei și umezi.

Cu degetele lui mari și blânde mi-a dat la o parte mâinile de pe față, sărutându-mi apoi palmele. Respiram sacadat, iar el mi-a privit buzele, apoi ochii.

— Nu voi iubi pe nimeni niciodată așa cum te iubesc pe tine, Pigeon!

Am suspinat și l-am mângâiat pe față.

— Nu pot.

— Știu, mi-a spus el cu o voce stinsă. N-am reușit nici măcar o dată să mă conving că sunt suficient de bun pentru tine.

M-am crispat și am clătinat din cap.

— Trav, nu e vorba numai de tine. Amândoi nu suntem destul de buni unul pentru celălalt.

A clătinat din cap, vrând să spună ceva, dar s-a răzgândit. După ce a tras aer în piept, și-a pus capul pe pieptul meu. Când cifrele fosforescente ale ceasului din cameră au arătat ora unsprezece, respirația lui Travis s-a rărit și a devenit egală. Mi-am simțit ochii grei și am clipit de câteva ori înainte să mă cufund în somn.

— Au! am țipat, trăgându-mi mâna de la plită și ducând automat partea cu arsura la gură.

— Pidge, ești bine? m-a întrebat Travis, venind într-un suflet și trăgându-și un tricou peste cap. Rahat! Podeaua e rece ca gheața!

Mi-am înăbușit un chicotit văzându-l cum țopăia de pe un picior pe celălalt până când tălpile i s-au obișnuit cu răceala gresiei.

Soarele de-abia se strecura printre jaluzele, iar toți membrii familiei, cu excepția unuia, dormeau tun în paturile lor. Am împins tava veche din aluminiu spre fundul cuptorului și am închis ușa, întorcându-mă pentru a-mi răcori degetele la chiuvetă.

— Poți să te duci înapoi în pat. Eu a trebuit să bag curcanul în cuptor.

— Vii și tu? m-a întrebat, dârdâind.

— Da.

— Atunci, după tine, mi-a zis, făcând semn cu mâna spre scări.

Când ne-am strecurat amândoi sub pături, Travis și-a scos tricoul, trăgând păturile și învelindu-ne pe amândoi până la gât. M-a strâns mai bine în brațe, căci tremuram amândoi, așteptând ca spațiul îngust dintre noi să se încălzească de la căldura trupurilor noastre și de la pături.

I-am simțit buzele pe păr și mișcarea gâtului în timp ce spunea:

— Uite, Pidge, a început să ningă!

M-am întors spre fereastră. Fulgii albi erau vizibili numai în lumina becurilor de pe stradă.

— Am senzația că e Crăciunul, mi-a spus.

Pielea mi se încălzise în cele din urmă de la a lui.

A oftat și eu m-am întors să-i văd expresia.

— Ce e?

— N-ai să fii aici de Crăciun.

— Acum sunt aici.

A zâmbit cu un colț al gurii și s-a aplecat să mă sărute pe buze. M-am lăsat pe spate și am dat din cap în semn că nu.

— Trav...

Și-a întețit strânsoarea și și-a lăsat bărbia în jos, cu ochii lui căprui plini de hotărâre.

— Pidge, mi-au mai rămas mai puțin de douăzeci și patru de ore de stat cu tine. Am de gând să te sărut. Azi am de gând să te sărut mult de tot. *Toată* ziua. E singura mea șansă. Dacă vrei să mă opresc, nu trebuie decât să pronunți cuvântul, dar, până atunci, am de gând să fac în așa fel încât fiecare secundă care trece să conteze.

— Travis...

M-am gândit o clipă la asta și mi-am dat seama că nu se înșelase cu privire la ce avea să se întâmple dacă mă lua cu el acasă. Venisem aici să mă prefac și, oricât de greu avea să fie pentru amândoi mai târziu, nu voiam să-i spun nu.

Când a observat că mă zgâiam la buzele lui, a zâmbit din nou, apoi s-a aplecat să-și lipească gura moale de a mea. La început a fost dulce și nevinovat, dar, din momentul în care buzele lui s-au întredeschis, i-am mângâiat limba cu a mea. Corpul i s-a încordat instantaneu și a inspirat adânc, lipindu-se de mine. Mi-am dat genunchiul într-o parte și el a venit deasupra mea, fără să-și dezlipească gura de buzele mele.

N-a pierdut timpul și m-a dezbrăcat imediat, iar când între noi n-a mai rămas niciun petic de îmbrăcăminte, s-a apucat cu mâinile de barele din fier forjat de la căpătâiul patului și, cu o mișcare iute, s-a împins în mine. Mi-am mușcat buza tare, înăbușindu-mi strigătul care mi se urca în gâtlej. Travis a gemut cu gura lipită de a mea,

iar eu mi-am înfipt picioarele în saltea, echilibrându-mă în așa fel încât să-mi pot ridica șoldurile pentru a-i veni în întâmpinare.

Cu o mână pe zăbrelele de fier și cu cealaltă pe ceafa mea, s-a împins în mine, iar și iar, făcându-mi picioarele să tremure din pricina mișcărilor sale ferme și hotărâte. Limba lui îmi căuta gura, iar eu îi simțeam în piept vibrațiile profunde ale gemetelor. Travis și-a ținut respirația atunci când m-a pătruns pentru ultima oară. M-am prăbușit pe saltea, fără putere. Travis respira precipitat, rămăsese fără cuvinte și transpira abundent.

Am auzit voci la parter și mi-am dus mâna la gură, chicotind din pricina comportamentului nostru ușuratic. Travis s-a întors pe-o parte, cercetându-mi chipul cu ochii lui căprui.

— Spuneai că voiai doar să mă săruți, am rânjit.

Așa cum stăteam culcată lângă trupul lui gol, văzând iubirea necondiționată din ochii lui, dezamăgirea și furia și hotărârea pe care o luasem s-au topit. Îl iubeam și, indiferent care fuseseră motivele mele de a trăi fără el, știam că asta nu era ceea ce-mi doream cu adevărat. Chiar și dacă nu mă răzgândisem, era imposibl ca noi să stăm departe unul de celălalt.

— Ce-ar fi să stai azi toată ziua în pat? mi-a propus el zâmbind.

— Am venit aici să gătesc, ai uitat?

— Ba nu, ai venit să mă ajuți *pe mine* să gătesc, iar eu nu mă prezint la datorie în următoarele opt ore.

L-am mângâiat pe față; nevoia presantă de a pune capăt suferințelor noastre era de nesuportat. Când urma să-i spun că mă răzgândisem și că lucrurile reintraseră în normal, n-aveam să ne mai petrecem ziua prefăcându-ne. În schimb, puteam s-o petrecem sărbătorind.

— Travis, cred că noi...

— N-o spune, bine? Nu vreau să mă gândesc la asta până ce nu voi fi nevoit s-o fac.

S-a ridicat și și-a îmbrăcat boxerii, ducându-se spre geanta mea. Mi-a aruncat hainele pe pat și apoi și-a tras pe el un tricou.

— Vreau să-mi amintesc ziua asta ca fiind o zi bună.

Am făcut ochiuri pentru micul dejun și sendvișuri pentru prânz, iar când distracția a început, am pornit și cina. Travis a stat în spatele meu cu fiecare ocazie, luându-mă cu brațele de talie și lipindu-și buzele de gâtul meu. M-am surprins privind ceasul, nerăbdătoare să am un moment singură cu el ca să-i spun hotărârea mea. De-abia așteptam să-i văd expresia și să ne întoarcem acolo unde fuseserăm.

Ziua a fost plină de râsete, de conversație și de un șuvoi constant de plângeri din partea lui Tyler vizavi de manifestările de afecțiune ale lui Travis.

— Travis, ia-ți o cameră! Dumnezeule! a mârâit Tyler.

— Începi să capeți o nunață hidoasă de verde, l-a necăjit Thomas.

— Asta e din pricină că ei îmi fac greață. Nu sunt gelos, ticălosule, a spus Tyler, clocotind de nervi.

— Ty, lasă-i în pace, l-a avertizat Jim.

Când ne-am așezat la masă, Jim a insistat ca Travis să taie curcanul, iar eu am zâmbit văzându-l cât de mândru s-a ridicat și s-a supus. Eram puțin emoționată până ce m-au acoperit cu complimente. Cam pe când am servit plăcinta, pe masă nu mai rămăsese nicio bucățică de mâncare.

— Am făcut destul? am râs eu.

Jim a zâmbit, curățându-și furculița cu buzele, pregătindu-se pentru desert.

— Abby, ai pregătit din belșug. Am vrut doar să ne ghiftuim ca să ne ajungă până la anul... Asta dacă nu cumva vrei să repeți figura la Crăciun. Acum ești și tu o Maddox. Te aștept la fiecare sărbătoare, și nu ca să gătești.

I-am aruncat o privire lui Travis al cărui zâmbet pălise și inima mi s-a strâns ghem. Trebuia să-i spun cât de curând.

— Mulțumesc, Jim!

— Tată, nu-i spune asta, a zis Trenton. Trebuie să gătească. N-am mai mâncat o masă ca asta de când aveam cinci ani!

Și-a îndesat în gură o jumătate de felie de tartă cu nuci pecan, mormăind de plăcere.

Mă simțeam ca acasă, așa cum stăteam la masa plină de bărbați — se lăsaseră pe spate în scaunele lor, mângâindu-și burțile pline. M-au copleșit emoțiile în timp ce fantazam despre Crăciun și Paște și toate sărbătorile pe care le-aș fi putut petrece la acea masă. Nu voiam nimic altceva decât să fac parte din această familie gălăgioasă și nebună pe care o adoram.

Când tartele s-au terminat, frații lui Travis au început să strângă masa, iar gemenii s-au ocupat de vasele din chiuvetă.

Jim a clătinat din cap.

— Le spăl eu, am spus, ridicându-mă în picioare.

Jim a făcut semn din cap că nu.

— Ba nu, nu le speli tu. Le pot spăla băieții. Tu ia-l pe Travis, așezați-vă pe canapea și relaxați-vă. Surioară, ai muncit din greu.

Gemenii s-au stropit unul pe celălalt cu apa de la vase, iar Trenton a înjurat alunecând pe o băltoacă de apă și scăpând o farfurie. Thomas și-a pedepsit frații, luând mătura și fărașul și măturând cioburile. Jim i-a bătut pe fiii lui pe umeri, apoi m-a îmbrățișat înainte de a se retrage la culcare în camera lui.

Travis mi-a luat picioarele în poala lui și m-a descălțat de pantofi, masându-mi apoi tălpile. Mi-am dat capul pe spate și am oftat.

— Asta a fost cea mai tare Zi a Recunoștinței de când a murit mama.

Am ridicat capul să-i pot vedea expresia. Zâmbea, dar zâmbetul îi era amestecat cu tristețe.

— Mie îmi pare bine c-am fost de față.

Expresia de pe chipul lui Travis s-a schimbat, iar eu m-am pregătit pentru ceea ce avea să-mi spună. Inima îmi bubuia în piept, sperând că el îmi va cere din nou să fim împreună și astfel eu să-i pot spune da. Stând în sânul noii mele familii, povestea cu Las Vegasul părea să se fi întâmplat într-o altă viață.

— M-am schimbat. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine în Vegas. Nu eram eu. Mă tot gândeam la ce am putea cumpăra cu toți banii ăia și mintea numai *la asta* îmi era. N-am înțeles cât de mult te durea că voiam să te târăsc înapoi acolo, dar, undeva în adâncul sufletului, cred că știam. Am meritat să mă părăsești. Am meritat toate nopțile nedormite și durerea pe care am simțit-o. Am avut nevoie de toate astea pentru a-mi da seama cât de multă nevoie am de tine și că sunt dispus să fac orice pentru ca tu să rămâi în viața mea.

Mi-am mușcat buza, nerăbdătoare ca el să ajungă la partea în care să-i spun da. Voiam să mă ia înapoi în apartament și să petrecem restul serii sărbătorind. De-abia așteptam să mă relaxez pe canapeaua cea nouă, cu Toto, să ne uităm la filme și să râdem așa cum obișnuiam s-o facem.

— Ai spus că ai terminat-o cu mine și am acceptat asta. De când ne-am cunoscut, sunt o altă persoană. M-am schimbat… în bine. Dar, indiferent cât de mult aș încerca, se pare că mereu o dau în bară cu tine. La început am fost prieteni și, Pigeon, nu pot să te pierd. Te voi iubi mereu, dar, dacă nu te pot face fericită, nu prea are noimă să încerc să te împac. Nu mă pot imagina să fiu cu altcineva, dar, atâta timp cât vom fi prieteni, voi fi fericit.

— Vrei ca noi să fim prieteni? l-am întrebat, cuvintele arzându-mi gura.

— Vreau ca tu să fii fericită. Indiferent de ce e nevoie pentru asta.

Am simțit un gol imens la auzul vorbelor lui, iar durerea copleșitoare care m-a inundat m-a luat prin surprindere. El îmi oferea calea de ieșire și asta se întâmpla exact atunci când n-o mai voiam. Aș fi putut să-i spun că mă răzgândisem, iar Travis avea să retragă tot ceea ce-mi spusese, dar știam că nu era corect pentru niciunul dintre noi ca eu să vreau să rămân când el mă lăsase să plec.

Am încercat să zâmbesc pentru a-mi opri lacrimile.

— Pe cincizeci de dolari că o să-mi mulțumești pentru asta atunci când o vei întâlni pe viitoarea ta soție.

Travis a ridicat din sprâncene, în timp ce s-a schimbat la față.

— Ăsta e un pariu ușor de câștigat. Singura femeie cu care aș fi vrut vreodată să mă însor tocmai mi-a frânt inima.

După asta, nu m-am mai putut preface că zâmbesc. Mi-am șters ochii și apoi m-am ridicat.

— Cred că e timpul să mă conduci acasă.

— Haide, Pidge! Iartă-mă, asta n-a fost ceva amuzant.

— Nu-i vorba de asta, Trav. Sunt obosită și sunt gata să merg acasă.

A inspirat adânc și a dat aprobator din cap, ridicându-se. I-am îmbrățișat pe frații lui, luându-mi la revedere, și l-am rugat pe Trenton să-i spună la revedere și lui Jim din partea mea. Travis stătea la ușă cu bagajele noastre, în timp ce cădeau de acord cu toții să vină acasă de Crăciun, iar eu mi-am păstrat zâmbetul suficient de mult timp cât să apuc să ies pe ușă.

Când am ajuns la Morgan, Travis m-a condus cei câțiva pași pe jos. Pe față i se putea citi în continuare tristețea, dar chinul îi dispăruse. La urma urmelor, weekendul nu fusese un truc menit să ne împace. Se terminase.

S-a aplecat spre mine să mă sărute pe obraz și apoi mi-a ținut ușa deschisă, urmărindu-mă cu privirea până ce am intrat.

— Îți mulțumesc pentru ziua de azi. Nici nu știi cât de fericiți i-ai făcut pe-ai mei.

M-am oprit la baza scărilor.

— Mâine ai de gând să le spui, nu-i așa?

A privit spre parcare, apoi la mine.

— Sunt aproape convins că deja știu. Nu ești singura cu un chip de pe care nu se poate citi nimic, Pidge.

L-am privit uimită și, pentru prima dată de când ne cunoscuserăm, s-a îndepărtat de mine fără să se uite înapoi.

XVIII

CUTIA

Examenele finale erau un blestem pentru toată lumea în afară de mine. Căutam să fiu cât mai ocupată, studiind cu Kara și cu America în camera mea și la bibliotecă. Pe Travis l-am văzut o singură dată, în trecere, când s-au schimbat programările pentru teste. M-am dus acasă cu America pentru vacanța de iarnă, mulțumită că Shepley rămăsese cu Travis, astfel că n-aveam să sufăr din pricina manifestărilor lor de afecțiune.

În ultimele patru zile de vacanță am răcit, ceea ce mi-a oferit un bun motiv de a sta în pat. Travis a spus că voia să fim prieteni, dar nu m-a sunat. A fost o ușurare că am avut parte de câteva zile în care să mă las copleșită de tristețe și să-mi plâng de milă. Voiam să-mi scot totul din minte înainte să mă întorc la școală.

Drumul de întoarcere la Eastern părea să nu se mai termine. Eram nerăbdătoare să încep semestrul al doilea, dar eram cu mult mai nerăbdătoare să-l revăd pe Travis.

În prima zi de cursuri, o energie nouă a cuprins întregul campus odată cu o pătură de nea. Noile cursuri însemnau noi prieteni și un

nou început. Nu aveam nici măcar o oră împreună cu Travis, Shepley sau America, dar Finch era coleg cu mine la toate, cu excepția unui singur curs.

Emoționată, l-am așteptat pe Travis la prânz, dar, când a venit, mi-a făcut doar cu ochiul, apoi s-a așezat la capătul mesei cu restul colegilor din frăție. Am încercat să mă concentrez asupra conversației dintre America și Finch despre ultimul meci de fotbal al sezonului, dar vocea lui Travis îmi capta atenția. Își distra amicii cu povești despre aventurile și micile încălcări ale legii pe care le avusese în timpul vacanței de iarnă, precum și cu noutăți despre prietena lui Trenton pe care o cunoscuseră într-o seară la The Red Door. M-am pregătit sufletește să-l aud menționând numele vreunei fete pe care s-o fi dus acasă sau s-o fi cunoscut, dar, chiar dacă așa ceva s-ar fi întâmplat, el nu voia să le împărtășească asta și prietenilor.

Din tavanul cantinei continuau să atârne sfere metalice, roșii și aurii, care se mișcau datorită aerului cald produs de calorifere. Mi-am tras puloverul în jurul meu, iar Finch a observat, cuprinzându-mă în brațe, trăgându-mă înspre el și frecându-mi brațul. Eram conștientă că îi acordam prea multă atenție lui Travis, așteptând ca el să mă privească, dar se părea că el uitase de prezența mea.

Părea inaccesibil hoardelor de fete care s-au apropiat de el după vacanță, dar, de asemenea, părea mulțumit de relația noastră care redevenise platonică, oricât de forțat ar fi fost lucrul acesta. Petrecuserăm aproape o lună despărțiți, iar eu eram în continuare nesigură de felul cum ar fi trebuit să mă port în preajma lui.

Travis și-a terminat prânzul, și inima a început să-mi bată nebunește, căci l-am văzut venind în spatele meu și punându-mi mâinile pe umeri.

— Shep, cum sunt cursurile tale? l-a întrebat pe Shepley.

Shepley s-a crispat la față.

— Prima zi e nasoală. Ore despre programe și reguli. Nici măcar nu știu de ce îmi fac apariția în prima săptămână. Dar ale tale?

— Ei… așa e jocul. Dar la tine, Pidge? m-a întrebat el.

— La fel, i-am spus, încercând să-mi mențin vocea indiferentă.

— Ai avut o vacanță frumoasă? m-a întrebat, legănându-mă, cu chef de joacă, dintr-o parte în cealaltă.

— Destul de bună, i-am răspuns, încercând să fac să sune convingător.

— Drăguț. Am alt curs. Pe mai târziu!

L-am privit cum se duce țintă către ușă, deschizând-o și aprinzându-și apoi o țigară în timp ce se îndepărta.

— Ha! a spus America pe un ton pițigăiat.

L-a urmărit pe Travis cu privirea cum traversa peluza acoperită de zăpadă, apoi a scuturat din cap.

— Ce e? a întrebat Shepley.

America și-a sprijinit bărbia pe palmă, părând deranjată de ceva.

— Asta a fost cam ciudat, nu-i așa?

— Cum adică? a întrebat Shepley, sărutând-o pe gât.

America a zâmbit și s-a aplecat sub sărutarea lui.

— Se poartă aproape normal… pe cât de normal poate Travis să se poarte. Ce se întâmplă cu el?

Shepley a clătinat din cap și a ridicat din umeri.

— Nu știu. Așa e de o vreme.

— Abby, cât e de ciudată chestia asta cu principiul vaselor comunicante? El e bine-mersi, iar tu ești nefericită, a spus America, fără să-i pese că mai auzeau și alții.

— Tu ești nefericită? m-a întrebat Shepley cu o expresie de surprindere.

Am rămas cu gura căscată și, de jenă, fața mi-a luat foc instantaneu.

— Ba nu sunt!

America și-a împins salata într-o parte a farfuriei.

— Păi, fir-ar să fie, el e aproape încântat!

— Mare, las-o baltă, am avertizat-o eu.

Ea a ridicat din umeri și a mai luat o îmbucătură.

— Cred că se preface.

Shepley i-a dat un ghiont.

— America? Mergi cu mine la petrecerea pentru cupluri de Ziua Îndrăgostiților sau nu?

— Nu mă poți invita ca un prieten normal? *Frumos*?

— Te-am invitat… de mai multe ori. Mi-ai tot spus că să te invit mai târziu.

Ea s-a făcut mică în scaunul ei, bosumflându-se.

— Nu vreau să merg fără Abby.

Shepley s-a schimonosit la față.

— Data trecută a stat tot timpul cu Trav. De-abia ai zărit-o.

— Mare, încetează să te mai porți ca un copil, i-am spus, aruncând cu o tulpină de țelină în ea.

Finch m-a înghiontit cu cotul.

— Cupcake, te-aș invita eu, dar nu sunt în chestia asta cu frăția. Îmi pare rău.

— De fapt, e o idee a naibii de bună, a spus Shepley, cu ochii strălucindu-i.

Finch a făcut o grimasă.

— Shep, eu nu sunt membru Sigma Tau. Nu sunt nimic. Frățiile sunt împotriva religiei mele.

— Finch, te rog! l-a implorat America.

— *Déjà-vu*, am mormăit eu.

Finch m-a privit cu coada ochiului și apoi a oftat.

— Nu-i nimic personal, Abby. Nu pot să spun c-am fost vreodată la vreo întâlnire… cu o fată.

— Știu.

Am scuturat nepăsătoare din cap, fluturând din mână.

— E în regulă. Zău!

— Am nevoie de tine acolo, mi-a spus America. Îți amintești? Noi am făcut un pact. La nicio petrecere de una singură.

— Mare, dar nu poți spune că vei fi singură. Încetează să mai fii atât de teatrală, i-am spus, deja enervată de conversație.

— Vrei ceva teatral? Ți-am tras lângă pat un coș de gunoi, ți-am întins toată noaptea o cutie de șervețele Kleenex și m-am trezit să-ți dau medicamente pentru tuse de două ori atunci când ai fost bolnavă în timpul vacanței! Așa că îmi ești datoare!

Am strâmbat din nas.

— America Mason, ți-am ținut părul de atâtea ori ca să nu-l umpli de vomă!

— Mi-ai *strănutat* în *față*! mi-a spus ea, arătându-și nasul.

Mi-am suflat bretonul din ochi. Nu puteam niciodată să mă cert cu America atunci când era hotărâtă să fie așa cum spunea ea.

— *Bine*, i-am spus printre dinți. Finch? l-am abordat cu cel mai fals zâmbet al meu. Vrei, te rog, să mergi cu mine la stupizenia aia de petrecere pentru cupluri de Ziua Îndrăgostiților?

Finch m-a strâns în brațe, lipindu-mă de coastele lui.

— Da. Dar numai fiindcă i-ai spus stupizenie.

M-am dus cu Finch la cursurile de după prânz, discutând despre petrecerea pentru cupluri și despre cât de îngroziți eram amândoi de ea. Ne-am ales locurile în sala de Fiziologie, iar când profesorul a început să ne dicteze cea de-a patra programă din acea zi, am simțit că nu mai pot. Începuse din nou să ningă, iar fulgii pluteau spre ferestre, cerând politicos permisiunea de a intra și căzând apoi dezamăgiți pe pământ.

Când cursul s-a încheiat, un băiat pe care îl cunoscusem cândva la casa Sig Tau a ciocănit în pupitrul meu când a trecut pe lângă mine, făcându-mi cu ochiul. I-am oferit un zâmbet politicos și apoi i-am aruncat o privire lui Finch. Acesta mi-a zâmbit strâmb, iar eu mi-am strâns cartea și laptopul, îndesându-le în rucsac cu puțin efort.

Mi-am pus rucsacul în spate și m-am îndreptat spre cămin cu pași apăsați, mergând pe trotuar. Un mic grup de studenți începuse o bătaie cu bulgări de zăpadă și, văzându-i acoperiți de pudra incoloră, Finch s-a înfiorat.

Bâțâiam din genunchi ținându-i companie lui Finch în timp ce el își termina de fumat țigara. America a venit spre noi, grăbită, frecându-și mănușile verzi una de alta.

— Unde-i Shep? am întrebat-o.

— S-a dus acasă. Cred că Travis avea nevoie să-l ajute la ceva.

— Tu nu te-ai dus cu el?

— Abby, eu nu locuiesc acolo.

— Numai teoretic, i-a făcut Finch cu ochiul.

America și-a dat ochii peste cap.

— Îmi face plăcere să-mi petrec timpul cu prietenul meu, așa că dă-mă în judecată!

Finch și-a aruncat țigara în zăpadă.

— Doamnelor, vă părăsesc. Ne vedem la cină?

America și cu mine am dat din cap a încuviințare, zâmbind când Finch mai întâi m-a sărutat pe mine pe obraz, apoi pe America. A rămas pe partea umedă a trotuarului, atent să nu calce pe de lături, să alunece și să cadă în zăpadă.

America a clătinat din cap la eforturile lui.

— E caraghios.

— Mare, e din Florida. Nu e obișnuit cu zăpada.

A chicotit și m-a tras spre ușă.

— Abby!

M-am întors și l-am văzut pe Parker trecând în fugă pe lângă Finch. S-a oprit și, preț de o clipă, și-a tras sufletul înainte să vorbească. Paltonul lui cenușiu și pufos se umfla cu fiecare respirație, iar eu am chicotit văzând-o pe America cum se zgâia curioasă le el.

— Eram… pfiu! Intenționam să te invit să luăm masa împreună diseară.

— A! Eu… ăăă… deja i-am spus lui Finch că mănânc cu el.

— În regulă. Nu-i nicio problemă. Voiam numai să încerc noul local din centru, unde se servesc burgeri. Toată lumea zice că e grozav.

— Poate data viitoare, i-am spus, dându-mi seama de greșeală.

Speram că nu va lua răspunsul meu evaziv drept o amânare. Parker a dat din cap aprobator și și-a vârât mâinile în buzunare, ducându-se iute înapoi de unde venise.

Kara citea din cărțile ei noi-nouțe și a făcut o grimasă în momentul în care am intrat în cameră.

Înainte petreceam atât de mult timp la Travis, încât comentariile nesuferite și atitudinea Karei puteau fi tolerate. Faptul că în ultimele două săptămâni înainte de terminarea semestrului petrecusem fiecare seară și fiecare noapte cu ea a făcut ca decizia mea de a nu mă fi cazat cu America să fie mai mult decât regretabilă.

— Ah, Kara! Ce dor mi-a fost de tine! i-a spus America.

— Sentimentul este reciproc, a mormăit Kara, fără să-și ia ochii din cartea ei.

America sporovăia despre ziua ei și despre planurile pe care și le făcuse cu Shepley pentru weekend. Am navigat pe internet în căutare de filmulețe hazlii, râzând cu lacrimi. Kara a pufnit de câteva ori pentru că o deranjam, dar am ignorat-o.

Îi eram recunoscătoare prietenei mele pentru vizita ei. Orele au trecut foarte repede, căci n-am petrecut niciun minut întrebându-mă de ce nu suna Travis, asta până ce ea s-a decis că trebuie să plece.

America a căscat și s-a uitat la ceas.

— Mă duc la culcare, Ab. Au, rahat! a spus ea, pocnind din degete. Mi-am lăsat trusa de machiaj la Shepley.

— Mare, nu-i nicio tragedie, i-am spus, chicotind încă din pricina ultimului filmuleț pe care îl văzuserăm.

— N-ar fi dacă nu mi-aș fi uitat în ea anticoncepționalele. Vino! Trebuie să merg să mi le iau.

— Nu poți să-l rogi pe Shep să ți le aducă?

— I-a luat Travis mașina. E la Red cu Trent.

Mi s-a făcut greață.

— Iar? Și de ce, mă rog, iese așa de mult cu Trent?

America a ridicat din umeri.

— Are vreo importanță? Vino!

— Nu vreau să dau peste Travis. Ar fi ciudat.

— Tu mă asculți vreodată? Nu-i acolo, e la Red. Haide *odată*! s-a plâns ea, trăgându-mă de braț.

M-am ridicat, opunând puțină rezistență la felul cum mă trăgea să mă scoată din cameră.

— În sfârșit! a exclamat Kara.

Am oprit în fața blocului lui Travis, observând că motocicleta lui era parcată sub scări, iar Chargerul lui Shepley lipsea. Am oftat ușurată și am urmat-o pe America pe treptele acoperite cu gheață.

— Ai grijă! m-a avertizat ea.

Dacă aș fi știut cât de tulburător avea să fie să pun din nou piciorul în apartamentul lui, n-aș fi lăsat-o pe America să mă convingă să merg acolo. Toto a venit fuga de după colț, izbindu-se de picioarele mele atunci când lăbuțele lui au derapat pe gresia de la intrare. L-am luat în brațe, lăsându-l să mă salute. Cel puțin *el* nu mă uitase.

Am mers cu el în brațe prin tot apartamentul, așteptând ca America să-și caute trusa.

— Știu bine că aici am lăsat-o! mi-a strigat ea din baie, pășind apoi pe hol spre camera lui Shepley.

— Te-ai uitat în dulapul de sub chiuvetă? a întrebat-o Shepley.

Mi-am verificat ceasul.

— Mare, grăbește-te! Trebuie să plecăm!

Din dormitor, America a oftat supărată. M-am uitat din nou la ceas, apoi am tresărit când ușa de la intrare s-a deschis brusc în spatele meu. Travis a intrat împleticindu-se, cu brațele în jurul lui Megan, care chicotea cu gura lipită de a lui. Cutia din mâna ei mi-a atras atenția și mi s-a făcut greață când mi-am dat seama ce era: o cutie de prezervative. Cealaltă mână și-o ținea pe după gâtul lui și n-aș fi fost capabilă să spun ale cui brațe erau în jurul cui.

Când m-a văzut stând singură în mijlocul camerei de zi, Travis a avut o reacție întârziată, iar când el a înlemnit, Megan l-a privit cu un zâmbet înghețat.

— Pigeon! a rostit Travis uluit.

— Am găsit-o! a spus America, ieșind în pas alergător din camera lui Shepley.

— Ce cauți aici? a întrebat-o el.

Duhoarea de whisky a pătruns odată cu fulgii de zăpadă și am simțit că iau foc.

— Mă bucur să văd că te simți din nou ca Trav cel vechi, i-am spus.

Căldura care îmi iradia dinspre față a făcut să mă usture ochii și să-mi încețoșeze vederea.

— Tocmai plecam, a mârâit America.

Trecând pe lângă Travis, m-a apucat de mână.

Am fugit pe scări spre mașina ei și am fost recunoscătoare că aceasta se afla la câțiva pași, căci simțeam că ochii mi se umpluseră de lacrimi. Aproape că am căzut pe spate când haina mi s-a prins de ceva. America mi-a dat drumul la mână când și-a pierdut și ea echilibrul, odată cu mine.

Travis mă apucase de haină, iar mie mi-au luat foc urechile, usturându-mă în aerul rece al nopții. Buzele și gulerul lui erau de o nuanță ridicolă de roșu.

— Unde te duci? m-a întrebat, cu o privire de om pe jumătate beat, pe jumătate confuz.

— Acasă, i-am trântit-o, îndreptându-mi haina când mi-a dat drumul.

— Ce cauți aici?

Venind în urma mea, auzeam cum scârțâia zăpada sub pașii prietenei mele, iar Shepley a coborât scările în goană pentru a se opri în spatele lui Travis, privind-o pe iubita lui cu ochi îngrijorați.

— Îmi pare rău. Dacă știam că vei fi aici, n-aș fi venit.

Travis și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei.

— Pidge, poți să vii aici oricând dorești. Niciodată n-am vrut să stai în altă parte.

N-am reușit să-mi controlez răceala din voce.

— Nu vreau să te întrerup.

M-am uitat spre scări, unde se afla Megan cu o expresie de superioritate pe chip.

— O seară plăcută! i-am urat, întorcându-mă cu spatele.

El m-a prins de braț.

— Așteaptă! Ești *supărată*?

Mi-am smuls haina din strânsoarea lui.

— Vezi tu, nici măcar nu știu de ce sunt surprinsă.

— Cu tine nu pot să câștig, a izbucnit Travis. Nu pot să *câștig* cu tine! Spui că s-a terminat, iar eu sunt al dracului de nefericit aici! A trebuit să-mi fac telefonul bucăți ca să nu te pot suna în fiecare minut al fiecărei afurisite de zile — a trebuit să joc teatru la școală, cum că totul e în regulă, așa încât tu să poți să fii fericită. Și, în mama mă-sii, tot tu ești supărată pe mine? Mi-ai *frânt* afurisita de *inimă*!

Ultimele lui cuvinte au răsunat în noapte.

— Travis, ești beat. Las-o pe Abby să se ducă acasă! i-a spus Shepley.

Travis m-a apucat de umeri și m-a tras spre el.

— Mă vrei sau nu? Nu poți să continui să-mi faci asta, Pidge!

— N-am venit aici să te văd pe tine, i-am spus, uitându-mă urât la el.

— N-o vreau pe ea, a strigat el, zgâindu-se la buzele mele. Pigeon, sunt al naibii de nefericit!

Ochii îi străluceau și s-a aplecat, înclinându-și capul pentru a mă săruta. L-am apucat de bărbie, împingându-l înapoi.

— Travis, ai pe gură rujul ei de buze, i-am spus dezgustată.

El a făcut un pas înapoi și și-a ridicat tricoul, ștergându-se la gură. S-a uitat lung la dârele de roșu de pe materialul alb și a clătinat din cap.

— Pur și simplu am vrut să uit. Măcar pentru o afurisită de noapte.

Mi-am șters o lacrimă.

— Atunci, nu mă lăsa să te opresc.

Am încercat să mă retrag spre mașină, dar Travis m-a apucat iar de mână. În clipa următoare, America îl lovea sălbatic cu pumnii peste braț. Travis s-a uitat la ea, clipind de-a dreptul uluit. America și-a strâns iar pumnii și l-a lovit în piept până ce el mi-a dat drumul.

— Las-o în pace, ticălos ce ești!

Shepley a prins-o, dar ea l-a împins, întorcându-se să-l pălmuiască pe Travis. Sunetul produs de palma ei pe obrazul lui a fost puternic, iar eu m-am înfiorat. Preț de o clipă, toți au încremenit, șocați de furia subită care o cuprinsese pe America.

Travis s-a încruntat, dar nu s-a apărat. Shepley a prins-o iar, ținând-o de încheieturile mâinilor și trăgând-o înspre mașină în timp ce ea se zbătea.

S-a luptat violent cu el, părul ei blond biciuind aerul din jur odată cu încercările de a scăpa. Eram uimită de îndârjirea pe care o arăta. În ochii ei de obicei blânzi se citea o ură pură.

— Cum *ai putut*? Ea nu merita asta din partea ta, Travis!

— America, ÎNCETEAZĂ! a țipat Shepley, mai tare decât îl auzisem eu vreodată.

Brațele i-au căzut pe lângă corp în timp ce i-a aruncat o privire fioroasă lui Shepley, nevenindu-i să creadă.

— Îl *aperi*?

În pofida faptului că părea agitat, Shepley și-a ținut firea.

— Abby a rupt-o *cu el*. Încearcă doar să-și vadă mai departe de viață.

Ea a mijit ochii și și-a smuls brațul din strânsoarea lui.

— Păi, atunci de ce nu te duci să găsești și tu o CURVĂ oarecare — s-a uitat spre Megan — la Red și s-o aduci acasă să i-o tragi, apoi să-mi spui dacă te-a ajutat să treci peste despărțirea de mine!

— Mare, a rugat-o Shepley, încercând s-o ia de braț, dar ea s-a ferit, trântindu-i portiera în față, în timp ce se instala la volan.

M-am așezat și eu lângă ea, încercând să nu mă uit la Travis.

— Iubito, nu pleca! a implorat-o Shepley, aplecându-se spre geamul mașinii.

Ea a pornit mașina.

— Shep, aici sunt o parte bună și o parte greșită. Iar *tu* ești de partea *greșită*.

— Ba sunt de partea ta, a spus el cu o privire disperată.

— Nu, nu mai ești, i-a zis ea, dând cu spatele.

— America? America! a strigat Shepley, în timp ce ea a țâșnit pe șosea, lăsându-l în urmă.

Am oftat.

— Mare, nu se poate s-o rupi cu el din cauza asta. El are dreptate.

America m-a luat de mână, strângându-mi-o.

— Ba nu, nu are. *Nimic* din ceea ce tocmai s-a întâmplat n-a fost drept.

Când am tras în parcarea de lângă Morgan, telefonul a început să sune. America a răspuns dându-și ochii peste cap.

— Nu vreau să mă mai suni niciodată. Vorbesc serios, Shep, i-a spus ea. Ba nu, n-ai s-o faci deoarece eu nu *vreau* ca tu s-o faci, de asta! Nu se poate să-l aperi pentru ceea ce a făcut; nu poți să-i treci cu vederea faptul că a rănit-o pe Abby în halul ăsta și să fii cu mine. Exact asta vreau să spun, Shepley! Nu contează! Pe Abby n-ai văzut-o să și-o tragă cu primul tip care i-a ieșit în cale! Nu e vorba de Travis, asta e problema, Shepley! El nu ți-a cerut să-l aperi! *Îhh!* Nu mai am ce vorbi cu tine. *Să nu* mă mai suni!

A ieșit valvârtej din mașină și a mers cu pași apăsați, traversând strada și urcând scările. Am încercat să țin pasul cu ea, așteptând să aud și ce spunea el.

Când telefonul i-a sunat iar, ea l-a închis.

— Travis l-a pus pe Shepley s-o ducă acasă pe Megan. Voia să treacă pe-aici la întoarcere.

— Mare, ar trebui să-l lași să vină.

— Ba nu! Tu ești prietena mea cea mai bună. Nu pot să înghit ceea ce am văzut în seara asta și nu pot să fiu cu cineva care îl apără. Am pus punct discuției, Abby, vorbesc serios.

Am dat aprobator din cap, iar ea m-a îmbrățișat, în timp ce urcam treptele spre camerele noastre. Kara adormise deja, iar eu am sărit peste duș, vârându-mă în pat complet îmbrăcată, cu tot cu palton. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Travis, cum se

împiedicase în prag cu Megan, sau la rujul roșu cu care era mânjit pe față. Am încercat să alung imaginile dezgustătoare legate de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost acolo și am trecut peste mai multe sentimente, oprindu-mă la disperare.

Shepley avea dreptate. N-aveam niciun drept să fiu supărată, dar asta nu m-a ajutat să ignor durerea.

Finch a clătinat din cap când m-am așezat lângă el în bancă. Știam că arătam îngrozitor; de-abia găsisem o brumă de energie să-mi schimb hainele și să mă spăl pe dinți. Dormisem doar o oră în noaptea care trecuse, incapabilă să mă scutur de imaginea rujului roșu de pe buzele lui Travis sau de vinovăția pe care o simțeam pentru despărțirea prietenei mele de Shepley.

America alesese să rămână în pat, știind că, odată ce furia i se va domoli, avea să fie înlocuită de depresie. Îl iubea pe Shepley și, în pofida faptului că era hotărâtă să pună punct lucrurilor, întrucât el alesese partea greșită, era pregătită să îndure consecințele hotărârii ei.

După curs, Finch a mers cu mine la cantină. După cum mă temusem, Shepley o aștepta în fața ușii pe America. Când m-a văzut, n-a șovăit nicio clipă.

— Unde-i Mare?

— N-a mers la cursuri în dimineața asta.

— E în camera ei? m-a întrebat, întorcându-se în direcția căminului.

— Îmi pare rău, Shepley, am strigat după el.

A înlemnit și a făcut stânga-mprejur, cu fața unui om care își atinsese limitele.

— Îmi doresc ca tu și cu Travis să vă puneți odată la punct rahatul vostru! Ești o tornadă afurisită! Când ești fericită, e iubire și pace și fluturași! Când ești supărată, dărâmi toată afurisita de lume din jurul tău!

A pornit cu pași apăsați și eu am dat afară aerul pe care îl ținusem în plămâni.

— Asta a mers bine.

Finch m-a tras în cantină.

— Toată lumea. Uau! Crezi că ai putea să-ți exersezi practica voodoo înainte de testul de vineri?

— Am să văd ce pot să fac.

Finch a ales o masă diferită, iar eu am fost mai mult decât fericită să-l urmez acolo. Travis ședea cu cei din frăție, dar nu-și luase tavă, așa că n-a mai rămas mult timp. M-a observat când a plecat, dar nu s-a oprit.

— Așadar, și America a rupt-o cu Shepley, ha? m-a întrebat Finch mestecând.

— Aseară eram la Shep și Travis a venit acasă cu Megan și… a fost o întreagă tărășenie. Fiecare a luat partea cuiva.

— Au!

— Întocmai. M-am simțit îngrozitor.

Finch m-a bătut pe spate.

— Abby, nu ai controlul asupra deciziilor pe care le iau ei. Prin urmare, bănuiesc că vom sări peste chestia aia cu Ziua Îndrăgostiților de la Sig Tau?

— Așa se pare.

Finch a zâmbit.

— Și totuși, am să te scot în oraș. Am să vă iau și pe tine, și pe Mare la plimbare. O să fie amuzant.

M-am sprijinit de umărul lui.

— Finch, tu ești cel mai bun!

Nu mă mai gândisem la Ziua Îndrăgostiților, dar mă bucuram că aveam planuri. Nici nu voiam să mă gândesc cât de nefericită aș fi fost dacă aș fi petrecut ziua singură, doar cu America, ascultându-i toată noaptea tirada despre Shepley și Travis. Oricum avea s-o facă — n-ar fi fost America dacă n-ar fi făcut-o —, dar măcar ar fi fost o tiradă limitată dacă am fi fost într-un loc public.

Săptămânile din ianuarie au trecut, și după o încercare lăudabilă, dar eșuată din partea lui Shepley de a se împăca în sfârșit cu

America, i-am văzut din ce în ce mai puțin, atât pe el, cât și pe Travis. La un moment dat în februarie, amândoi au încetat să mai vină pe la cantină, iar pe Travis l-am mai văzut doar de foarte puține ori în drum spre sălile de curs.

În weekendul de dinaintea Zilei Îndrăgostiților, America și cu Finch m-au convins să mergem la Red și, cât a durat drumul până acolo, m-am temut că îl voi vedea pe Travis înăuntru. Am intrat și am oftat ușurată, căci nu era nici urmă de el.

— Eu fac cinste cu primele băuturi, a spus Finch, indicându-ne o masă și apoi strecurându-se prin mulțime spre bar.

Ne-am așezat și am privit ringul de dans care de la pustiu ajunsese să fie supraaglomerat de studenți beți. După al cincilea rând, Finch ne-a tras pe ringul de dans, iar în cele din urmă m-am simțit suficient de relaxată încât să mă distrez. Am chicotit și ne-am ciocnit unul de altul, râzând isteric atunci când un bărbat și-a învârtit partenera, iar ea a ratat mâna pe care el i-o întinsese, aterizând pe podea pe-o coastă.

America și-a ridicat mâinile deasupra capului, scuturându-și buclele în ritmul muzicii. Am râs de felul ei special de a dansa și de fața pe care o făcea, însă apoi m-am oprit brusc când l-am văzut pe Shepley venind în spatele ei. I-a șoptit ceva la ureche, iar America s-a răsucit în loc. Și-au aruncat vorbe unul celuilalt, apoi America m-a luat de mână și m-a condus la masa noastră.

— Desigur. Ieșim și noi într-o seară și atunci își face și domnul apariția, a mormăit ea nemulțumită.

Finch ne-a mai adus două băuturi, inclusiv un shot pentru fiecare.

— M-am gândit că poate simțiți nevoia.

— Te-ai gândit bine.

America și-a înclinat capul într-o parte înainte să apucăm să toastăm, iar eu am clătinat din cap, ciocnindu-mi paharul de-al lui Finch. Am încercat să nu-mi iau privirea de pe chipurile prietenilor

mei, îngrijorată fiind că, dacă Shepley era acolo, Travis nu putea fi prea departe.

Din difuzoare s-a revărsat următorul cântec și America s-a ridicat în picioare.

— În mama mă-sii! Doar n-am să stau la masă toată noaptea!

— Așa te vreau! a exclamat Finch zâmbitor, urmând-o pe ringul de dans.

M-am dus și eu după ei, privind în jur să văd dacă Shepley se mai zărea. Dispăruse. M-am relaxat iar, încercând să mă scutur de senzația că Travis ar putea apărea pe ringul de dans cu Megan. Un băiat pe care îl mai văzusem prin campus dansa în spatele prietenei mele, iar ea zâmbea, exaltată. Aveam o bănuială că se dădea în spectacol în speranța că Shepley o vedea. Preț de o secundă am privit în altă parte, apoi din nou la America, dar partenerul ei de dans dispăruse. Ea a ridicat din umeri, continuând să scuture din șolduri în ritmul muzicii.

A început următorul cântec și lângă America a apărut un alt băiat, prietenul lui dansând în spatele meu. După câteva momente, noul meu partener de dans a făcut o manevră și m-am simțit oarecum nesigură când și-a pus mâinile pe șoldurile mele. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, și-a luat mâinile de pe talia mea. M-am uitat în spatele meu, însă dispăruse. Mi-am ridicat privirea spre America, dar și bărbatul din spatele ei dispăruse.

Finch părea puțin agitat, dar când America a ridicat întrebătoare o sprânceană, el a clătinat din cap și a continuat să danseze.

Pe la al treilea cântec, eram transpirată și obosită. M-am retras la masa noastră, punându-mi capul pe mână și am izbucnit în râs urmărind cu privirea încă un posibil partener de dans pentru America, apoi însă am încremenit când l-am văzut dispărând în mulțime.

M-am ridicat și am ocolit ringul de dans, cu ochii la spațiul prin care dispăruse, și am simțit un val de teamă când l-am văzut pe Shepley ținându-l de guler pe bărbatul mut de uimire.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama ce se petrece: îi trăgeau de pe ringul de dans pe tipii cu care dansam, amenințându-i apoi să stea departe de noi.

Am mijit ochii la amândoi și mi-am croit drum spre America, fiind nevoită să-i împing pe câțiva la o parte din calea mea. Shepley m-a prins de mână înainte să apuc să ajung pe ringul de dans.

— Să nu-i spui! mi-a zis el, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Shep, ce dracu' crezi că faci?

El a ridicat din umeri, încă mândru de sine.

— O iubesc. Nu pot să-i las pe alții să danseze cu ea.

— În cazul ăsta, ce scuză ai pentru că l-ai tras pe tipul care dansa cu mine? l-am întrebat, încrucișându-mi brațele la piept.

— Nu eu am fost, mi-a răspuns Shepley, aruncând o privire rapidă spre Travis. Îmi pare rău, Abby. Ne amuzam doar.

— *Nu-i* amuzant.

— Ce nu-i amuzant? a întrebat America, uitându-se urât la Shepley.

El a înghițit în sec, aruncând o privire imploratoare spre mine. Îi datoram o favoare, așa încât mi-am ținut gura.

A oftat ușurat când și-a dat seama că n-aveam de gând să-l pârăsc, apoi s-a uitat plin de adorație la America.

— Vrei să dansezi?

— Nu, nu vreau să dansez, i-a spus ea, ducându-se înapoi la masă.

Shepley a urmat-o, lăsându-ne pe mine și pe Travis unul lângă altul. Travis a ridicat din umeri.

— Vrei să dansezi?

— Poftim? Megan nu-i aici?

A clătinat din cap.

— Cândva erai o bețivă dulce.

— Mă bucur că te dezamăgesc, i-am spus, întorcându-mă spre bar.

A venit după mine, trăgând doi tipi de pe locurile lor. Preț de o secundă i-am aruncat o căutătură urâtă, dar el m-a ignorat, așezându-se pe scaun și apoi privindu-mă întrebător.

— N-ai de gând să stai jos? Îți cumpăr o bere.

— Am crezut că nu cumperi băuturi pentru fetele de la bar.

Și-a înclinat capul spre mine, încruntându-se nerăbdător.

— Tu ești diferită.

— Asta mi-o spui mereu.

— Haide, Pidge! Ce s-a întâmplat cu noi, nu mai suntem prieteni?

— Travis, noi nu putem fi prieteni. În mod evident.

— De ce nu?

— Deoarece nu vreau să văd cum tu ți-o tragi în fiecare seară cu altă fată, iar apoi nu lași pe nimeni să danseze cu mine.

Mi-a zâmbit.

— Te iubesc. Nu-i pot lăsa pe alții să danseze cu tine.

— A, da? Cât de mult mă iubeai atunci când ai cumpărat cutia aia cu prezervative?

Travis a tresărit, iar eu m-am ridicat, ducându-mă spre masă. Shepley și America erau strâns îmbrățișați și ofereau un adevărat spectacol prin felul în care se sărutau pasional.

— Cred că până la urmă mergem la petrecerea pentru cupluri de Ziua Îndrăgostiților de la Sig Tau, a spus Finch încruntându-se.

Am oftat.

— Rahat!

XIX

HELLERTON

De când se împăcase cu Shepley, America nu se mai întorsese în cămin. Lipsea mereu de la masa de prânz și suna extrem de rar. Nu-i invidiam că recuperează perioada în care fuseseră despărțiți. Sincer vorbind, eram fericită că America era prea ocupată să mă sune din apartamentul lui Shepley și Travis. Era ciudat să-l aud în fundal pe Travis și simțeam un junghi de gelozie pentru că ea își petrecea timpul cu el, iar eu nu.

Finch și cu mine ne vedeam tot mai des, iar eu eram mulțumită într-un mod egoist pentru că și el era la fel de singur cum eram și eu. Mergeam împreună la cursuri, studiam împreună, mâncam împreună, ba chiar și Kara se obișnuise să-l aibă mereu în preajmă.

Stând cu el în fața căminului ca să fumeze, degetele începuseră să-mi amorțească de la frigul mușcător.

— Ce-ar fi să te gândești să te lași de fumat înainte ca eu să intru în hipotermie, stând aici ca sprijin moral pentru tine?

Finch a izbucnit în râs.

— Abby, te iubesc, pe bune. Dar nu. Nu mă las.

— Abby?

M-am întors și l-am văzut pe Parker venind pe trotuar cu mâinile vârâte în buzunare. Avea buzele uscate și nasul său roșu și am râs când a mimat că-și pune o țigară în gură, suflând un nor de abur în aerul cețos.

— Finch, în felul ăsta ai economisi o mulțime de bani, i-a spus el zâmbind.

— De ce oare se ia azi toată lumea de fumatul meu? a întrebat el plictisit.

— Parker, care-i treaba? l-am întrebat.

A pescuit două bilete din buzunar.

— Rulează filmul ăla nou despre Vietnam. Deunăzi ai spus că vrei să-l vezi, așa că m-am gândit să cumpăr bilete pentru diseară.

— Nu te stresa prea tare, a spus Finch.

— Dacă ai alte planuri, pot să mă duc cu Brad, a zis Parker, ridicând din umeri.

— Așadar, nu e o întâlnire?

— Nu, doar ca prieteni.

— Și noi am văzut cum a funcționat asta pentru tine, m-a necăjit Finch.

— Taci din gură! am chicotit eu. Parker, sună bine, mulțumesc.

I s-au luminat ochii.

— Ai vrea să ieșim la o pizza sau ceva înainte de film? Nici eu nu sunt mare fan al bufetului de la cinematograf.

— Pizza e o idee bună, am spus eu aprobând.

— Filmul e la nouă, așa că vin să te iau la șase jumătate sau cam așa?

Am încuviințat, iar Parker mi-a făcut cu mâna.

— O, Doamne! a spus Finch. Abby, ce lacomă ești! Dar știi că n-o să funcționeze când o să afle Travis.

— L-ai auzit. Nu e o întâlnire. Și nu-mi pot face planuri pe baza a ceea ce este în regulă pentru Travis. El nu mi-a cerut aprobarea înainte s-o aducă acasă pe Megan.

— N-ai să treci niciodată peste asta, așa-i?

— Probabil că nu.

Ne-am așezat într-un separeu pe colţ, iar eu mi-am frecat mâinile una de cealaltă, încercând să mă încălzesc. N-am putut să nu observ că eram în același separeu în care fusesem cu Travis când ne-am întâlnit prima dată, și am zâmbit amintirii acelei zile.

— Ce e amuzant? m-a întrebat Parker.

— Pur și simplu îmi place locul. Vremuri bune.

— Am observat brățara, mi-a spus el.

Mi-am privit diamantele strălucitoare de la încheietura mâinii.

— Ți-am spus doar că-mi place.

Chelnerița ne-a dat meniurile și ne-a luat comanda pentru băuturi. Parker m-a pus la curent cu orarul celui de-al doilea semestru, apoi am vorbit despre studiile sale pentru MCAT. Atunci când chelnerița ne-a adus berile, Parker nici n-a apucat să respire. Părea emoționat, iar eu mă întrebam dacă nu cumva credea că aveam o întâlnire, indiferent de cele spuse de el.

Și-a dres vocea.

— Îmi pare rău. Cred că am monopolizat suficient de mult conversația.

A băut toată berea și a clătinat din cap.

— N-am mai vorbit de foarte mult timp cu tine, așadar, presupun că am multe să-ți spun.

— E-n regulă. Într-adevăr, a trecut mult timp.

Exact atunci s-a auzit ușa. M-am întors și i-am văzut intrând pe Travis și pe Shepley. Lui Travis i-a luat mai puţin de o secundă să-mi întâlnească privirea uluită, dar n-a părut surprins.

— Dumnezeule! am rostit în șoaptă.

— Ce e? m-a întrebat Parker, întorcându-se și văzându-i cum se așază în separeul de vizavi.

— Putem merge la localul unde se servesc burgeri, care se află puţin mai jos, mi-a spus Parker pe un ton șoptit.

Pe cât de emoționat fusese mai înainte, pe atât de diferit era acum.

— Cred că ar fi și mai ciudat dacă am pleca acum, am mormăit eu.

Învins, s-a schimbat la față.

— Probabil că ai dreptate.

Am încercat să ne continuăm conversația, dar era vizibil forțată și stânjenitoare. Chelnerița a petrecut mai mult timp la masa lui Travis, trecându-și degetele prin păr și schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Și-a adus aminte într-un târziu să ne ia comanda, atunci când Travis a răspuns la mobil.

— O să iau tortellini, a spus Parker, uitându-se la mine.

— Iar eu o să iau…

M-am oprit. Atenția mi-a fost distrasă atunci când Travis și Shepley s-au ridicat în picioare.

Travis l-a urmat pe Shepley spre ușă, dar a șovăit, s-a oprit și s-a întors. Când a văzut că îl priveam, a traversat încăperea. Chelnerița avea un zâmbet plin de speranță, crezând că el se întorsese să o salute. A fost imediat dezamăgită când Travis s-a oprit lângă mine fără măcar să clipească în direcția ei.

— În patruzeci și cinci de minute am o luptă, Pidge. Te vreau acolo.

— Trav…

Avea o expresie indiferentă, dar îi vedeam tensiunea din privire. Nu știam dacă voia să rămână și să nu mă lase să iau cina cu Parker sau dacă într-adevăr își dorea să îi fiu alături la partidă.

— *Am nevoie* de tine acolo. E un retur cu Brady Hoffman, tipul de la State. E multă lume, o mulțime de bani la mijloc, iar Adam zice că Brady s-a antrenat.

— Ai mai luptat cu el și până acum, Travis, știi că e ușor de învins.

M-am uitat la Parker, zâmbindu-i pentru a-i cere scuze.

— Îmi pare rău.

— Vorbești serios? m-a întrebat el, arătându-se surprins. Ai de gând să pleci în toiul cinei?

— Mai ai timp să-l suni pe Brad, bine? i-am spus, ridicându-mă.

Colțurile gurii lui Travis s-au ridicat de-abia vizibil atunci când a aruncat pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Asta ar trebui să acopere nota.

— Nu-mi pasă de bani… Abby…

Am ridicat din umeri.

— El e prietenul meu cel mai bun, Parker. Dacă are nevoie de mine acolo, trebuie să mă duc.

Am simțit cum mâna lui Travis se închide peste a mea în timp ce mă conducea spre ieșire. Parker ne-a privit cu o expresie de uluială întipărită pe chip. În Chargerul său, Shepley deja dădea telefoane, răspândind vestea. Travis s-a așezat pe bancheta din spate cu mine, ținându-mă strâns de mână.

— Trav, tocmai am vorbit cu Adam. A spus că tipii de la State au apărut cu toții beți și plini de lovele. Deja s-au enervat, așa că s-ar putea să vrei s-o ții pe Abby departe de ei.

Travis a încuviințat din cap.

— Poți să stai tu cu un ochi pe ea.

— Unde-i America? am întrebat.

— Studiază pentru lucrarea la fizică.

— Au un laborator tare drăguț, a spus Travis.

Am râs o dată, apoi m-am uitat la Travis, care avea un mic rânjet pe chip.

— Când ai văzut tu laboratorul? Tu n-ai făcut fizică, i-a spus Shepley.

Travis a chicotit și eu i-am dat un cot. Și-a ținut buzele strânse până ce nevoia de a râde l-a învins și atunci mi-a făcut cu ochiul, strângându-mi încă o dată mâna. Și-a împletit degetele cu ale mele, apoi am auzit cum de pe buze i-a scăpat un mic oftat. Știam la ce se gândește, căci și eu simțeam la fel. Timpul se oprise și era ca și când nimic nu s-ar fi schimbat.

Am tras într-un colț întunecat al parcării, iar Travis n-a vrut să-mi dea drumul la mână până ce nu a trebuit să ne strecurăm pe fereastra de la subsolul Clădirii pentru Științe Hellerton. Aceasta fusese construită cu numai un an în urmă, astfel încât nu suferea din pricina aerului stătut și al prafului, așa cum se întâmpla în celelalte subsoluri în care ne furișaserăm.

Chiar când am intrat pe coridor, larma mulțimii ne-a ajuns la urechi. Mi-am ridicat capul și am văzut o mare de chipuri, multe dintre ele necunoscute. Aveau cu toții câte o sticlă de bere în mână, dar studenții de la State College erau ușor de distins în mulțime. Erau cei care se legănau, cu ochii pe jumătate închiși.

— Pigeon, stai aproape de Shepley. Aici o să fie o nebunie, mi-a spus el din spate.

A scrutat mulțimea, clătinând din cap la numărul mare de persoane.

Subsolul clădirii Hellerton era cel mai spațios din campus, astfel că lui Adam îi plăcea să programeze acolo luptele atunci când se aștepta la foarte mulți oameni. Chiar și în spațiul acela suficient de mare, lumea era lipită de perete sau se înghesuiau unii într-alții pentru a prinde un loc mai bun.

Văzându-mă, Adam n-a încercat să-și ascundă nemulțumirea.

— Travis, cred că am fost clar când ți-am spus să nu-ți mai aduci prietena la lupte.

Travis a ridicat din umeri nepăsător.

— Nu mai e prietena mea.

Am încercat să rămân indiferentă, dar el rostise cuvintele atât de apăsat, încât am simțit un junghi în piept.

Adam s-a uitat la degetele noastre împletite.

— Niciodată n-am să vă înțeleg pe voi doi.

A scuturat din cap și apoi a aruncat o privire spre mulțime. Oamenii continuau să vină în număr mare pe scări, iar cei aflați deja jos erau înghesuiți ca sardelele.

— În seara asta avem un pot al naibii de bun, Travis, așa că încearcă să n-o dai în bară, bine?

— Am să mă asigur că va fi antrenant, Adam.

— Nu asta mă îngrijorează pe mine. Brady s-a antrenat.

— Și eu la fel.

— Prostii, a râs Shepley.

Travis a ridicat din umeri.

— M-am bătut weekendul trecut cu Trent. Rahatul ăla e iute.

Am chicotit, iar Adam s-a uitat urât la mine.

— Travis, ai face mai bine să iei treaba în serios, i-a spus el, privindu-l lung drept în ochi. S-au pariat mulți bani pe lupta asta.

— Și eu nu? a întrebat Travis, iritat de predica lui Adam.

Adam s-a întors, ducând megafonul la buze, în timp ce s-a ridicat în picioare pe un scaun pentru a domina mulțimea de spectatori beți. Travis m-a tras lângă el; Adam a salutat mulțimea și apoi a trecut în revistă regulile.

— Succes! i-am spus, mângâindu-l pe piept.

Nu mă mai simțisem niciodată emoționată când îl privisem luptând, cu excepția partidei cu Brock McMann în Vegas, dar nu puteam alunga senzația de rău augur pe care o aveam încă de când pusesem piciorul în Hellerton. Ceva nu era în regulă, iar Travis simțea asta. M-a prins de umeri și mi-a presărat un sărut pe buze. S-a tras repede înapoi, dând o dată din cap.

— Ăsta e tot norocul de care am nevoie.

Eram încă uluită din pricina căldurii buzelor lui Travis, când Shepley m-a tras la perete, lângă Adam. Eram lovită și înghiontită, ceea ce-mi amintea de prima noapte în care îl urmărisem pe Travis luptând, însă mulțimea era mult mai neatentă, iar câțiva dintre studenții de la State erau de-a dreptul ostili. Când Travis a pătruns în Cerc, cei de la Eastern îl ovaționau și fluierau pentru el, iar mulțimea celor de la State alterna între a-l huidui pe Travis și a-l aclama pe Brady.

Eram în față și l-am văzut pe Brady — era mai înalt decât Travis și aștepta nerăbdător sunetul de începere. Ca de obicei, Travis avea o urmă de rânjet pe chip, nepăsător la nebunia din jurul lui. Când Adam a dat semnalul de începere a luptei, Travis l-a lăsat intenționat pe Brady să-i tragă un pumn. Am fost surprinsă când fața i-a sărit cât colo din cauza loviturii. Brady *chiar se antrenase*.

Travis a zâmbit, având dinții de un roșu strălucitor, apoi s-a concentrat să-i tragă și el un pumn lui Brady pentru fiecare lovitură pe care acesta i-o aplica.

— De ce îl lasă să-l lovească atât de mult? l-am întrebat pe Shepley.

— Nu cred c-o să-l mai lase, mi-a răspuns Shepley, scuturând din cap. Abby, nu-ți face griji. Se pregătește să-și adune puterile pentru a reuși.

După zece minute, Brady se clătina, dar încă mai aplica lovituri dure în maxilarul și coastele lui Travis. Când Brady a încercat să-l lovească cu piciorul, Travis l-a prins de pantof și l-a ținut de picior cu o mână, pocnindu-l cu cealaltă în nas cu o forță incredibilă, ridicându-i piciorul lui Brady și mai sus și făcându-l să-și piardă echilibrul. Când Brady a căzut, mulțimea a explodat, dar el nu se afla pe lungimea podelei. S-a ridicat, însă din nas îi curgeau două pârâiașe de sânge închis la culoare. În clipa următoare, i-a mai tras doi pumni lui Travis în plină figură. Lui Travis a început să-i curgă sânge dintr-o tăietură de la sprânceană.

Am închis ochii și m-am întors cu spatele, sperând că Travis avea să încheie lupta în curând. Mica mișcare a corpului meu m-a prins în curentul celor care priveau și, înainte să apuc să mă îndrept, eram la câțiva metri de un Shepley preocupat. Eforturile de a mă lupta cu mulțimea erau ineficiente și n-a mai durat mult până ce am fost lipită de perete.

Ieșirea cea mai apropiată era în partea opusă a încăperii, la distanță egală față de ușa pe care intraserăm. Am fost izbită cu spatele de peretele dur din beton și am simțit că rămân fără aer.

— Shep! am strigat, fluturând din mână pentru a-i atrage atenția.

Lupta era la apogeu. Nimeni nu mă auzea.

Un bărbat și-a pierdut echilibrul și s-a apucat de tricoul meu, vărsându-și berea pe mine. Eram udă de la gât la talie, crispându-mă de la duhoarea amăruie de bere ieftină. Bărbatul continua să se țină de tricoul meu în timp ce încerca să se ridice de jos, iar eu i-am desfăcut degetele de două ori până ce mi-a dat drumul. Nu s-a mai uitat și a doua oară la mine, împingându-se pentru a-și face loc prin mulțime.

— Hei! Te cunosc! mi-a țipat în ureche un alt bărbat.

M-am aplecat, recunoscându-l pe loc. Era Ethan, bărbatul pe care îl amenințase Travis la bar — bărbatul care scăpase cumva de acuzația de viol.

— Da, i-am spus, căutând o breșă în mulțime în timp ce-mi îndreptam tricoul.

— Ce brățară drăguță ai, a spus el, trecându-și mâna peste brațul meu și prinzându-mă de încheietura mâinii.

— Hei! l-am avertizat eu, trăgându-mi mâna.

El m-a frecat pe braț, legănându-se și zâmbind.

— Ultima dată când am încercat să stau de vorbă cu tine am fost întrerupți într-un mod necivilizat.

M-am ridicat pe vârfuri, văzând cum Travis îi trăgea doi pumni în figură lui Brady. Între două lovituri scruta mulțimea. În loc să se concentreze asupra luptei, mă căuta pe mine. Trebuia să mă întorc la locul meu înainte ca atenția să-i fi fost distrasă de tot.

De-abia reușisem să-mi fac loc prin mulțime, când Ethan și-a înfipt degetele în partea din spate a jeanșilor mei. M-am lovit cu spatele de perete încă o dată.

— N-am terminat de vorbit cu tine, mi-a spus Ethan, studiindu-mi cu intenții scabroase tricoul ud.

I-am desprins mâna de pe jeanși, înfigându-mi unghiile în mâna lui.

— Dă-mi drumul! am țipat când el s-a opus.

Ethan a izbucnit în râs și m-a tras lângă el.

— Nu vreau să-ți dau drumul!

Am scrutat mulțimea în căutarea unei fețe cunoscute, încercând, în același timp, să-l împing pe Ethan. Brațele îi erau grele, iar strânsoarea puternică. Panicată, nu-i mai puteam deosebi pe studenții de la State de cei de la Eastern. Nimeni nu părea să bage în seamă încăierarea mea cu Ethan și, fiind atât de multă gălăgie, nici protestele mele nu puteau fi auzite. El s-a aplecat, întinzând mâna spre ceafa mea.

— Mereu m-am gândit că o partidă de sex cu tine ar fi grozavă, mi-a spus, respirând duhoarea de bere stătută drept în nasul meu.

— CARĂ-TE! am urlat, împingându-l.

M-am uitat după Shepley și l-am văzut pe Travis care reușise, în cele din urmă, să mă repereze. Pe dată s-a împins în mulțimea compactă de trupuri care îl înconjura.

— Travis! am țipat eu, dar strigătul mi-a fost înăbușit de urale.

L-am împins pe Ethan cu o mână și am întins cealaltă mână după Travis.

Travis a înaintat foarte puțin înainte să fie înghițit înapoi în Cerc. Brady a profitat de faptul că lui Travis îi fusese distrasă atenția și i-a aplicat un cot în tâmplă.

Rumoarea s-a mai liniștit puțin când Travis i-a tras un pumn cuiva din mulțime, încercând din nou să ajungă la mine.

— Cară-te dracului de lângă ea! a urlat Travis.

Toate capetele aflate în linie dreaptă între locul unde stăteam eu și Travis care încerca disperat să ajungă la mine s-au întors ca la comandă în direcția mea. Lui Ethan nu părea să-i pese, el încerca în continuare să mă sărute. Și-a frecat nasul de obrazul meu, apoi de gât.

— Miroși tare bine, a bolborosit el.

I-am împins fața la o parte, dar, fără să mă bage în seamă, m-a apucat de încheietura mâinii.

Cu ochii larg deschiși, l-am căutat din nou pe Travis. Disperat, el îi arăta lui Shepley în direcția mea.

— Ia-o! Shep! Ia-o pe Abby! îi spunea, încercând în continuare să-și facă loc prin mulțime.

— Ești a naibii de sexy, știai asta? m-a întrebat Ethan.

Am închis ochii când i-am simțit gura pe gâtul meu. M-a cuprins furia și l-am împins încă o dată.

— Ți-am spus SĂ TE CARI! am urlat, trăgându-i un genunchi în vintre.

Ethan s-a încovoiat, ducând automat o mână la sursa durerii, iar cu cealaltă ținându-mă strâns de tricou.

— Târfă ce ești! a țipat.

În clipa următoare am fost eliberată. Privirea lui Shepley era sălbatică, uitându-se fix în ochii lui Ethan în timp ce îl apuca de gulerul cămășii. L-a țintuit de perete în timp ce-i căra pumni în figură, oprindu-se numai atunci când acestuia i-a țâșnit sângele din gură și din nas.

Shepley m-a tras spre scări, împingând pe oricine îi stătea în cale. M-a ajutat să ies pe geamul deschis, apoi să cobor pe scara de incendiu, prinzându-mă când am sărit de la câțiva metri.

— Abby, ești bine? Te-a rănit? m-a întrebat el.

Numai mâneca puloverului îmi atârna, ținându-se doar în câteva fire, altminteri scăpasem nevătămată. Am clătinat din cap, încă uluită.

Shepley mi-a luat cu blândețe obrajii în palmele lui, privindu-mă în ochi.

— Abby, răspunde-mi! Ești bine?

Am încuviințat din cap. Pe măsură ce îmi reveneam, lacrimile au început să-mi curgă șiroaie.

— Sunt bine.

M-a îmbrățișat, lipindu-și obrazul de fruntea mea, apoi a încremenit.

— Aici, Trav!

Travis alerga spre noi cu toată viteza, încetinind și oprindu-se numai când am fost în brațele lui. Era plin de sânge, pe față și în gură.

— Doamne-Dumnezeule… e rănită? a întrebat el.

Shepley continua să-și țină mâna pe spatele meu.

— A zis că e bine.

Travis m-a prins de umeri și m-a cercetat din cap până-n picioare, încruntându-se.

— Pidge, ești rănită?

Exact când clătinam din cap l-am văzut pe primul om din mulțimea din subsol coborând pe scara de incendiu. Travis m-a strâns în brațe, uitându-se cu atenție la fețele lor. Un bărbat scund, îndesat, a sărit de pe scară și a înlemnit când ne-a văzut stând pe trotuar.

— Tu, a mârâit Travis.

Mi-a dat drumul, traversând în fugă spațiul verde, punându-l la pământ pe acel bărbat.

Confuză și îngrozită, m-am uitat la Shepley.

— Ăsta-i tipul care îl tot băga pe Travis înapoi în Cerc, mi-a spus Shepley.

În timp ce ei se încăieraseră, în jurul lor s-a adunat o mică mulțime. Travis i-a tot cărat pumni în fața bărbatului. Shepley m-a tras la pieptul lui, încă gâfâind. Bărbatul s-a oprit și n-a mai ripostat, iar Travis l-a lăsat pe pământ, o grămadă însângerată.

Cei adunați în jurul lor s-au risipit, făcându-i loc lui Travis, căci îi zăriseră furia din ochi.

— Travis! l-a strigat Shepley, arătând spre partea cealaltă a clădirii.

Ethan țopăia în întuneric, folosind zidul de cărămidă al clădirii Hellerton pentru a se sprijini. Când l-am auzit pe Shepley strigându-l pe Travis, acesta s-a întors la timp pentru a-l vedea pe atacator. Ethan șchiopta traversând peluza, aruncând sticla de bere din mână și deplasându-se pe stradă cât de repede îl țineau picioarele. Exact când a ajuns la mașina lui, Travis l-a prins.

Ethan a început să-l implore, în timp ce Travis l-a apucat de cămașă și l-a izbit cu capul de portiera mașinii. Implorările i-au fost curmate de pocnetul surd al craniului la contactul cu parbrizul, apoi Travis l-a tras în fața mașinii și a spart farul cu fața lui Ethan. După care l-a aruncat pe capotă, apăsându-i fața de metal în timp ce-i urla obscenități.

— Rahat! a spus Shepley.

M-am întors și am văzut clădirea Hellerton luminată în albastru și roșu de la girofarul unei mașini de poliție care se apropia rapid. Un șuvoi de oameni săreau de pe platformă în josul scării de incendiu, iar grămezi de studenți se năpusteau în toate direcțiile.

— Travis! l-am strigat eu.

Travis a abandonat trupul inert al lui Ethan pe capota mașinii pentru a alerga spre noi. Shepley m-a tras spre parcare, deschizând portiera. Am sărit pe bancheta din spate, așteptând nerăbdătoare ca amândoi să se urce în mașină. Mașinile porneau în mare viteză și se îndepărtau pe alee, cu pneurile scârțâind atunci când a doua mașină de poliție le-a blocat calea și au fost nevoiți să oprească.

Travis și Shepley au sărit pe locurile lor, iar Shepley a înjurat când a văzut mașinile care blocau singura ieșire. A băgat în marșarier, iar Chargerul s-a zguduit când a urcat pe trotuar. S-a răsucit pe iarbă și am zburat printre două clădiri, legănându-ne din nou în clipa în care am ieșit pe drumul din spatele școlii.

Cauciucurile au protestat și motorul a urlat când Shepley a apăsat pedala de accelerație până la podea. În timp ce lua un viraj, am alunecat de pe locul meu, lovindu-mă din nou la cotul care deja mă durea. În viteza cu care mergeam spre apartament, becurile de pe stradă formau o dâră luminoasă, dar mi se părea că trecuse o oră până ce am ajuns în parcare.

Shepley a parcat și a oprit motorul. Băieții au deschis portierele în tăcere, iar Travis a întins mâinile spre bancheta din spate și m-a luat în brațe.

— Ce s-a *întâmplat?* Dumnezeule, Trav, ce-ai pățit la față? a întrebat America, alergând pe scări.

— Îți spun înăuntru, i-a zis Shepley, ghidând-o spre ușă.

Travis m-a cărat în brațe pe scări, trecând prin camera de zi, apoi pe hol, fără un cuvânt, lăsându-mă apoi pe patul lui. Toto s-a suit cu lăbuțele pe picioarele mele, lingându-mă pe față.

— Nu acum, amice, i-a spus Travis în șoaptă, scoțând cățelușul pe hol și închizând ușa.

A îngenuncheat în fața mea, atingând marginile destrămate ale mânecii mele. Ochii lui erau roșii și umflați. Pielea arcadei era tăiată și udă de sânge. Buzele îi erau stacojii, iar de pe încheieturile degetelor i se jupuise pielea. Tricoul lui, cândva alb, era acum o combinație de sânge, iarbă și pământ.

I-am atins ochiul și el a tresărit, dându-mi mâna la o parte.

— Iartă-mă, Pigeon. Am încercat să ajung la tine. Am încercat…

Și-a dres vocea, încercând să alunge furia și îngrijorarea care îl sufocau.

— N-am putut să ajung la tine.

— Vrei, te rog, să vorbești cu America să mă ducă la Morgan? l-am întrebat.

— Nu poți să te duci acolo în seara asta. Locul mișună de copoi. Rămâi aici. O să dorm pe canapea.

Am tras adânc aer în piept, încercând să nu mai plâng. Și-așa el se simțea destul de rău.

Travis s-a ridicat și a deschis ușa.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— Trebuie să fac un duș. Mă întorc repede.

America a trecut pe lângă el, așezându-se pe pat lângă mine și trăgându-mă la pieptul ei.

— Ce rău îmi pare că n-am fost acolo! a plâns ea.

— Sunt bine, i-am spus, ștergându-mi fața pătată de lacrimi.

Shepley a ciocănit la ușă, apoi a intrat, aducându-mi un pahar plin pe jumătate cu whisky.

— Poftim, a spus el.

America mi l-a pus în mâini, înghiontindu-mă. L-am dat de dușcă, lăsând lichidul să-mi curgă pe gâtlej. Fața mi s-a strâmbat când băutura mi-a ars pieptul.

— Mulțumesc, i-am zis, dându-i paharul înapoi lui Shepley.

— Ar fi trebuit să ajung mai devreme la ea. Nici măcar nu mi-am dat seama că dispăruse. Abby, îmi pare rău. Ar fi trebuit…

— Shep, nu e vina ta. Nu e vina nimănui.

— Ba e vina lui Ethan, a rostit el, clocotind de furie. Ticălosul ăla grețos se dădea la ea ținând-o lipită de perete.

— Puiule! mi-a spus America, consternată.

M-a tras lângă ea.

— Îmi mai trebuie o băutură, am spus și am împins paharul gol spre Shepley.

— Și mie, a spus el, întorcându-se în bucătărie.

Travis a venit, având un prosop în jurul taliei și ținând o cutie rece de bere la ochi. America a ieșit din cameră fără să scoată o vorbă, în timp ce Travis și-a tras pe el o pereche de boxeri, luându-și apoi perna. Shepley a adus patru pahare de data asta, pline-ochi cu lichidul chihlimbariu. Le-am dat cu toții de dușcă, fără să șovăim.

— Ne vedem mâine-dimineață, mi-a spus America, sărutându-mă pe obraz.

Travis mi-a luat paharul, punându-l pe noptieră. M-a privit preț de o clipă, apoi s-a dus la dulapul lui, trăgând un tricou de pe umeraș și aruncându-l pe pat.

— Îmi pare rău că sunt așa de întors pe dos, mi-a spus el, ținând doza de bere la ochi.

— Arăți îngrozitor. Mâine ai să te simți ca naiba.

A clătinat din cap, dezgustat.

— Abby, tu ai fost agresată în seara asta. Nu-ți face griji pentru mine.

— E greu să nu-mi fac griji când ochiul îți este atât de umflat încât nu poți să-l deschizi, i-am spus, luând tricoul în poală.

A strâns din fălci.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă te-aș fi lăsat să rămâi cu Parker. Dar eram convins că, dacă te rugam, aveai să vii. Am vrut să-i arăt că încă ești a mea, dar apoi ai fost rănită.

Vorbele lui m-au luat pe nepregătite, ca și când n-aș fi auzit bine.

— De asta m-ai rugat să vin în seara asta? Să-i demonstrezi ceva lui *Parker*?

— Asta a fost o parte, a spus el, rușinat.

M-am albit la față. Pentru prima dată de când ne cunoșteam, Travis mă păcălise. Mă dusesem la Hellerton cu el, crezând că avea nevoie de mine, crezând că, în pofida tuturor lucrurilor, ne întorseserăm de unde începuserăm. Nu eram nimic altceva decât un refugiu în caz de nevoie; el își marcase teritoriul, iar eu îi permisesem s-o facă.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Ieși afară!

— Pigeon, a spus el, făcând un pas spre mine.

— IEȘI AFARĂ! am strigat, înșfăcând paharul de pe noptieră și aruncându-l spre el.

S-a ferit, iar paharul s-a izbit de perete și s-a spart în zeci de cioburi mici, strălucitoare.

— *Te urăsc*!

Travis a oftat de parcă ar fi rămas fără aer și, afișând o expresie îndurerată, m-a lăsat singură.

Mi-am smuls hainele de pe mine și m-am îmbrăcat cu tricoul. Zgomotul care mi-a ieșit din gât m-a surprins. Trecuse mult timp de când suspinasem fără să mă pot opri. În câteva momente, America a dat buzna în cameră.

S-a băgat în pat și m-a cuprins în brațe. Nu m-a întrebat nimic și nici n-a încercat să mă consoleze, ci pur și simplu m-a ținut în brațe în timp ce eu am lăsat lacrimile să ude fața de pernă.

XX

ULTIMUL DANS

Chiar înainte ca soarele să răsară la orizont, eu și cu America am părăsit apartamentul în liniște. N-am vorbit deloc pe drumul spre cămin. Îi eram recunoscătoare pentru tăcere. Nu voiam să vorbesc, nu voiam să mă gândesc la nimic, ci pur și simplu voiam să alung întâmplările din ultimele douăsprezece ore. Îmi simțeam trupul greoi și dureros de parcă fusesem victima unui accident de mașină. Când am intrat în camera mea, am văzut că patul Karei era făcut.

— Pot să mai stau cu tine un timp? Am nevoie să împrumut fierul tău de călcat, mi-a spus America.

— Mare, sunt bine. Du-te la cursuri.

— Ba nu ești bine. Nu vreau să te las singură chiar acum.

— Exact asta îmi doresc acum.

A deschis gura să mă contrazică, dar a oftat. Știa că nu aveam să mă răzgândesc.

— După cursuri, mă întorc să văd ce faci. Încearcă să te odihnești.

Am dat aprobator din cap, încuind ușa în urma ei. Când m-am așezat, patul a protestat. Tot timpul am crezut că eram importantă pentru Travis; că el avea nevoie de mine. Dar în acel moment mă simțeam ca o jucărie nouă și strălucitoare, așa cum spusese Parker că aș fi. Voise să-i demonstreze lui Parker că încă eram a lui. *A lui*.

— Nu sunt a *nimănui*, am spus către camera goală.

Pe măsură ce ecoul cuvintelor se stingea, jalea pe care o simțisem în seara precedentă mă copleșea. Nu eram a nimănui.

Niciodată în viața mea nu mă simțisem mai singură.

Finch mi-a pus în față o sticlă maronie. Niciunul n-avea chef de sărbătorit, dar măcar mă alina gândul că, după cum spusese America, Travis avea să evite cu orice preț petrecerea pentru cupluri. Decorațiuni din hârtie roz și roșie acopereau cutiile de bere care atârnau din tavan, iar pe lângă noi treceau toate stilurile de rochii roșii. Mesele erau acoperite cu inimioare de staniol, iar Finch își dădea ochii peste cap la vederea decorațiunilor ridicole.

— Ziua Îndrăgostiților într-o casă a frăției. Romantic, a spus el, privind cuplurile care treceau.

Shepley și America se duseseră jos încă de când ajunseserăm și dansau, însă eu și cu Finch protestaserăm față de prezența noastră acolo, ducându-ne, bosumflați, în bucătărie. Am golit repede sticla, hotărâtă să șterg amintirile ultimei petreceri la care participasem.

Finch a deschis alte sticle, dându-mi și mie una, conștient fiind de disperarea mea de a uita.

— Mai aduc, mi-a spus, întorcându-se la frigider.

— Butoiul este pentru musafiri, sticlele sunt pentru cei din Sig Tau, a spus nervoasă o fată de lângă mine.

M-am uitat la ceașca roșie din mâna ei.

— Sau poate că prietenul tău ți-a spus așa din cauza faptului că el miza pe o întâlnire ieftină.

M-a privit printre gene și s-a desprins de blatul de bucătărie, ducându-se cu tot cu ceașcă în altă parte.

— Cine mai era și asta? a întrebat Finch, punând jos încă patru sticle.

— O scorpie oarecare, membră a frăției, i-am spus, privind-o cum se îndepărta.

Când Shepley și America ni s-au alăturat, pe masă, lângă mine, se găseau șase sticle goale de bere. Dinții îmi amorțiseră și mi se părea că îmi venea mai lesne să zâmbesc. Îmi era mai bine sprijinită de blat. Travis nu apăruse, iar eu puteam să supraviețuiesc în pace petrecerii.

— Voi aveți de gând să dansați sau nu? a întrebat America.

M-am uitat la Finch.

— Finch, dansezi cu mine? l-am întrebat.

— Ai să poți dansa? m-a întrebat el, ridicând o sprânceană.

— Există o singură modalitate să aflăm, i-am răspuns, trăgându-l în jos, pe scări.

Ne-am legănat și ne-am scuturat până când, pe sub rochie, pielea a început să mi se acopere cu un strat subțire de transpirație. Chiar când credeam că plămânii aveau să-mi explodeze, din boxe s-a revărsat un cântec lent. Stânjenit, Finch a aruncat o privire în jurul nostru, uitându-se urât la oamenii care formau perechi și se apropiau unii de alții.

— Ai de gând să mă obligi să dansez pe melodia asta, nu? m-a întrebat el.

— Finch, e Ziua Îndrăgostiților. Prefă-te că aș fi băiat.

El a izbucnit în râs, trăgându-mă în brațele lui.

— E greu să fac asta când tu ești îmbrăcată într-o rochie scurtă și roz.

— Mă rog, de parcă n-ai mai văzut băieți îmbrăcați în rochii.

Finch a ridicat din umeri.

— Adevărat.

Am chicotit, punându-mi capul pe umărul lui. Alcoolul mă făcea să-mi simt trupul greoi și leneș în încercarea de a mă mișca pe ritmul lent.

— Te superi dacă intervin?

Travis stătea în spatele nostru, pe jumătate amuzat, pe jumătate pregătit pentru reacția mea. Obrajii mi-au luat foc imediat.

Finch m-a privit pe mine mai întâi, apoi s-a uitat la Travis.

— Poftim!

— Finch! am șuierat eu, când el s-a îndepărtat.

Travis m-a lipit de el, iar eu am încercat să păstrez, pe cât posibil, distanța dintre noi.

— Credeam că nu vii.

— N-aveam de gând, dar știam că tu ești aici. Trebuia să vin.

Am privit în jur, evitându-i ochii. Eram pe deplin conștientă de toate mișcările pe care le făcea. Felul în care mă apăsa cu degetele, picioarele lui care se mișcau lângă ale mele, brațele lui care se atingeau de rochia mea. Mă simțeam caraghioasă să mă prefac că nu observ. Ochiul i se vindeca, vânătaia aproape că îi dispăruse, iar petele roșii de pe fața lui lipseau, ca și cum n-ar fi existat niciodată decât în imaginația mea. Toate dovezile acelei nopți îngrozitoare dispăruseră, lăsându-mi numai amintirile usturătoare.

Îmi urmărea fiecare respirație, iar când melodia s-a terminat, a oftat.

— Arăți minunat, Pidge.

— Nu face asta!

— Să nu fac ce anume? Să nu-ți spun că ești frumoasă?

— Pur și simplu… n-o face.

— N-am vrut.

Am pufnit, frustrată.

— Mersi.

— Ba nu… ești frumoasă. Asta am spus-o serios. Mă refeream la ceea ce am spus în camera mea. N-am de gând să te mint. M-am bucurat să te iau de la întâlnirea cu Parker…

— Nu eram la o întâlnire cu Parker, Travis. Pur și simplu luam masa împreună. Din cauza ta, acum nu mai vorbește cu mine.

— Am auzit. Îmi pare rău.

— Ba nu, nu-ți pare.

— Ai… ai dreptate, mi-a spus, bâlbâindu-se la vederea expresiei mele de nerăbdare. Dar eu… ăsta n-a fost singurul motiv pentru care te-am luat cu mine, Pidge. Tu ești amuleta mea norocoasă.

— Ba nu sunt nimic pentru tine, i-am trântit-o, uitându-mă urât la el.

S-a arătat surprins și s-a oprit din dans.

— Ba pentru mine ești *totul*.

Am strâns din buze, încercând să par furioasă, dar era imposibil să rămân supărată când el se uita în felul acela la mine.

— Tu nu mă urăști cu adevărat… nu-i așa? m-a întrebat.

M-am întors cu spatele la el, mărind distanța dintre noi.

— Uneori îmi doresc s-o fi făcut. Totul ar fi al naibii de ușor.

Pe buze i s-a ivit un zâmbet precaut, o linie subțire, subtilă.

— Așadar, ce te înfurie mai tare? Ceea ce am făcut, motivul pentru care vrei să mă urăști? Sau faptul că nu poți?

Furia mi-a revenit. Mi-am făcut loc să trec, împingându-l cu umărul, apoi am luat-o la fugă pe scări. Ochii începuseră să-mi sticlească din pricina lacrimilor, dar nu voiam să fiu un dezastru care suspină la petrecerea pentru cupluri. Finch stătea lângă masă și am oftat ușurată când mi-a întins o bere.

Următoarea oră l-am urmărit pe Travis cum evita fetele și cum dădea pe gât shoturi de whisky în camera de zi. De fiecare dată când se uita la mine, eu mă uitam în altă parte, hotărâtă să depășesc seara fără o scenă.

— Voi doi păreți nefericiți, a spus Shepley.

— N-ar fi putut să arate mai plictisiți nici dacă ar fi făcut-o dinadins, a mormăit America.

— Nu uitați… noi n-am vrut să venim, le-a amintit Finch.

America a făcut faimoasa ei mutră în fața căreia eu eram la fel de faimoasă pentru că nu îi rezistam.

— Abby, te-ai putea preface. De dragul meu.

Exact când am deschis gura pentru o scurtă replică usturătoare, Finch m-a atins pe mână.

— Cred că ne-am îndeplinit misiunea. Abby, ești gata de plecare?

Am băut restul de bere dintr-o sorbitură și apoi l-am luat pe Finch de mână. Cu toate că eram nerăbdătoare să plec, picioarele mele au refuzat să se mai miște când de jos a plutit spre noi cântecul pe care dansasem cu Travis la petrecerea de ziua mea. Am înșfăcat sticla lui Finch și am tras o dușcă, încercând să alung amintirile care veneau odată cu muzica.

Brad s-a rezemat de blat, alături de mine.

— Vrei să dansăm?

I-am zâmbit, clătinând din cap. A dat să zică ceva, dar a fost întrerupt.

— Dansează cu mine.

Travis stătea la câțiva metri de mine, cu mâna întinsă. America, Shepley și Finch se zgâiau cu toții la mine, așteptând răspunsul meu la fel de nerăbdători precum Travis.

— Travis, lasă-mă-n pace, i-am spus, încrucișându-mi brațele.

— Pidge, ăsta e cântecul nostru.

— Noi nu avem niciun cântec.

— Pigeon…

— *Nu*!

M-am uitat la Brad și m-am silit să zâmbesc.

— Brad, mi-ar face plăcere să dansez.

Pistruii lui Brad s-au lățit pe fața lui, căci zâmbea în timp ce gesticula, făcându-mi semn să pornesc prima.

Travis s-a dat înapoi, clătinându-se, cu o expresie îndurerată.

— Un toast! a strigat el.

M-am răsucit brusc, la timp pentru a-l vedea suindu-se pe un scaun și șterpelind o bere din mâna unui membru Sig Tau uluit, aflat cel mai aproape de el. I-am aruncat o căutătură piezișă prietenei mele, care îl privea pe Travis înmărmurită.

— Pentru nesuferiți! a spus el, gesticulând spre Brad. Și pentru fetele care îți frâng inima, s-a înclinat el spre mine.

Ochii lui își pierduseră concentrarea.

— Și pentru afurisita de oroare absolută de a-ți pierde cea mai bună prietenă fiindcă ai fost destul de prost încât să te îndrăgostești de ea!

A dat pe gât restul de bere, lăsându-și capul pe spate, apoi a aruncat cutia pe jos. În încăpere se lăsase liniștea, exceptând muzica de la parter. Cu toții se uitau încurcați la Travis.

Împietrită, l-am apucat pe Brad de mână și l-am condus jos, spre ringul de dans. Ne-au mai urmat câteva cupluri, privindu-mă cu atenție pentru a vedea lacrimi sau un alt răspuns la tirada lui Travis. Mi-am compus o mină inexpresivă, refuzând să-i las să vadă ceea ce doreau.

Am făcut câteva mișcări stângace, iar Brad a oftat.

— Asta a fost… cam ciudat.

— Bine ai venit în viața mea!

Travis și-a făcut loc pe ringul de dans, împingând cele câteva cupluri, oprindu-se apoi alături de mine.

— Nu, nu cred că faci asta. Dumnezeule! i-am spus, refuzând să mă uit la el.

După câteva clipe tensionate, mi-am ridicat privirea, văzând cum ochii lui îi sfredeleau pe ai lui Brad.

— Dacă nu te îndepărtezi de iubita mea, al dracu' să fiu de nu-ți rup gâtul. Chiar aici, pe ringul de dans.

Brad părea nehotărât, privirea lui speriată trecea de la mine la Travis.

— Îmi pare rău, Abby, a spus el, desprinzându-și încet brațele.

S-a retras spre scări, iar eu am rămas singură și umilită.

— Ceea ce simt acum, Travis… seamănă foarte bine cu ura.

— Dansează cu mine, m-a implorat el, legănându-se pentru a-și menține echilibrul.

Cântecul s-a terminat, iar eu am oftat ușurată.

— Trav, du-te să mai bei o sticlă de whisky!

M-am întors să dansez cu singurul băiat aflat pe ringul de dans.

Tempoul era mai rapid și eu i-am surâs noului meu partener de dans, care era surprins, încercând să ignor faptul că Travis se afla la numai câțiva metri de mine. Un alt membru al Sig Tau dansa în spatele meu, prinzându-mă de șolduri. Am dus mâna la spate, trăgându-l mai aproape. Îmi amintea de felul în care dansaseră Travis și Megan în acea seară la Red, iar eu mi-am dat silința să recreez acea scenă, lucru pe care mi-l dorisem de atâtea ori încât nu puteam să-l uit. Două perechi de mâini erau aproape peste tot pe trupul meu și nici măcar nu-mi era greu să ignor partea din mine, care era mai rezervată, după atâta alcool.

Deodată am fost luată pe sus. Travis m-a aruncat pe umărul lui, în același timp împingându-l pe unul dintre colegii din frăție, trântindu-l la podea.

— Lasă-mă jos! i-am spus, dându-i cu pumnii în spate.

— N-am de gând să te las să te faci de râs cât sunt eu aici, a mârâit el, urcând două trepte odată.

Toți cei pe lângă care treceam nu-și puteau desprinde privirile de la noi, căci în timp ce Travis mă căra, străbătând încăperea, eu dădeam din picioare și țipam.

— Nu crezi, i-am spus eu zbătându-mă, că asta e jenant? Travis!

— Shepley! Donnie e afară? a întrebat Travis, ferindu-se de loviturile mele.

— Ă… da? a spus el.

— Las-o jos! a cerut America, făcând un pas spre noi.

— America, i-am spus eu zvârcolindu-mă, nu sta acolo! *Ajută-mă*!

Și-a rotunjit gura a zâmbet și chiar a râs.

— Voi doi arătați caraghios.

La auzul cuvintelor ei, am ridicat din sprâncene, surprinsă și supărată că situația i se părea amuzantă.

Travis a luat-o către ușă, iar eu am fulgerat-o cu privirea.

— Mulțumesc mult, dragă prietenă!

Am simțit aerul rece pe piele și am protestat mai zgomotos.

— Lasă-mă jos, fir-ar să fie!

Travis a deschis portiera și m-a aruncat pe bancheta din spate, strecurându-se și el alături de mine.

— Donnie, tu ești șoferul de serviciu în seara asta?

— Mda, a răspuns el, privindu-mă neliniștit cum mă zbăteam să scap.

— Am nevoie să ne duci la apartamentul meu.

— Travis… eu nu cred…

Vocea lui Travis era stăpânită, dar înspăimântătoare.

— Donnie, fă ce ți-am spus sau jur că-mi vâr pumnul prin ceafa ta!

Donnie a pornit de lângă trotuar, iar eu m-am repezit spre mânerul portierei.

— Nu merg la apartamentul tău!

Travis m-a apucat de încheietura uneia dintre mâini, apoi de cealaltă. M-am aplecat să-l mușc de braț. El a închis ochii, apoi i-a scăpat un geamăt profund când mi-am înfipt dinții în carnea lui.

— Fă ce știi tu mai bine, Pidge. M-am săturat de rahaturile tale.

Mi-am desprins dinții din carnea lui și mi-am smucit brațele, vrând să scap din strânsoare.

— *Rahaturile* mele? Lasă-mă să cobor din mașina asta afurisită!

El mi-a ridicat mâinile aproape de fața lui.

— Te iubesc, fir-ar să fie! Nu te duci nicăieri până ce nu te trezești din beție și până ce nu vedem ce e de făcut!

— Tu ești singurul care nu știe ce e de făcut, Travis! i-am strigat eu.

Mi-a dat drumul la mâini, iar eu mi-am încrucișat brațele, stând bosumflată tot restul drumului până la apartament.

Când mașina a încetinit și apoi s-a oprit, m-am aplecat în față.

— Donnie, poți, te rog, să mă duci acasă?

Travis m-a tras afară din mașină, apucându-mă de un braț, apoi m-a săltat din nou pe umeri, cărându-mă sus, pe scări.

— Noapte bună, Donnie.

— Îl sun pe tatăl tău! am strigat.

Travis a izbucnit în hohote de râs.

— Iar el probabil că o să mă bată pe umăr și o să-mi spună că era și timpul!

Se chinuia să descuie ușa, căci eu îl loveam cu picioarele și dădeam din mâini, încercând să scap.

— Termină, Pidge, altminteri o să cădem pe scări.

Odată ușa deschisă, Travis a pornit cu pași mari spre camera lui Shepley.

— Lasă-mă *jos*! am țipat eu.

— Bine, mi-a spus el, depunându-mă pe patul lui Shepley. Somn ușor! Vorbim mâine-dimineață.

Era întuneric în cameră; singura lumină era un petic alb dreptunghiular care se strecura pe sub ușă. M-am străduit să mă concentrez prin tot întunericul, berea și furia, iar când el s-a întors în lumină, i-am văzut zâmbetul de superioritate.

Am lovit cu pumnii în saltea.

— Travis, nu se poate ca tu să-mi spui în continuare ce să fac! Nu-ți aparțin!

În secunda necesară ca el să se întoarcă cu fața la mine, expresia i s-a transformat în furie. S-a împiedicat venind spre mine; și-a pus mâinile pe pat și s-a aplecat spre fața mea.

— EI BINE, EU ÎȚI APARȚIN!

Venele de pe gât îi ieșeau în afară, iar eu i-am susținut privirea tăioasă, refuzând să clipesc. Mi-a privit buzele, gâfâind.

— Îți aparțin, mi-a șoptit el, furia topindu-i-se în clipa în care și-a dat seama cât de aproape eram unul de celălalt.

Înainte să mă pot gândi la un motiv pentru care să n-o fac, i-am luat fața între mâini și mi-am lipit violent buzele de ale lui. Fără să șovăie, Travis m-a ridicat în brațe. Din câțiva pași mari, m-a dus în dormitorul lui, și ne-am prăbușit amândoi pe pat.

I-am scos tricoul peste cap, bâjbâind prin întuneric după catarama de la curea. A deschis-o cu o mișcare smucită, și-a scos cureaua,

apoi a aruncat-o pe podea. M-a ridicat cu o mână de pe pat, iar cu cealaltă mi-a deschis fermoarul rochiei. Mi-am scos-o peste cap, aruncând-o undeva în întuneric, apoi Travis m-a sărutat, gemând cu gura lipită de a mea.

Cu câteva mișcări rapide și-a scos boxerii și s-a lipit cu pieptul de al meu. L-am apucat de spate, dar el s-a opus când am încercat să-l trag în mine.

— Suntem amândoi beți, mi-a spus, gâfâind.

— Te rog!

Mi-am lipit picioarele de șoldurile lui, disperată să scap de fierbințeala dintre coapse. Travis era pornit pe ideea împăcării, iar eu n-aveam nici cea mai mică intenție să mă lupt cu inevitabilul, așa că eram mai mult decât pregătită să-mi petrec noaptea încurcată printre cearșafurile lui.

— Asta nu-i corect, a spus el.

Era chiar deasupra mea și frunțile ni se atingeau. Speram că nu protesta din toată inima și că aș fi putut cumva să-l conving că greșea. Felul în care noi doi nu puteam sta despărțiți unul de celălalt era inexplicabil, dar mie nu-mi mai trebuia nicio explicație. Nici măcar o scuză nu-mi trebuia, doar el îmi trebuia.

— Te vreau!

— Am nevoie ca tu să mi-o spui, mi-a zis el.

Tot corpul meu urla după el, iar eu nu mai puteam suporta nicio secundă în plus.

— Spun orice vrei tu.

— Atunci spune că îmi aparții. Spune că mă primești înapoi. Nu fac asta decât dacă suntem împreună.

— N-am fost niciodată despărțiți cu adevărat, nu-i așa?

El a clătinat din cap, mângâindu-mi buzele cu ale lui.

— Am nevoie să te aud spunând-o. Am nevoie să știu că ești a mea.

— Am fost a ta din prima secundă de când ne-am cunoscut.

Vocea mea căpătase inflexiuni imploratoare. Altă dată aș fi fost stânjenită, dar acum nu-mi mai păsa de nimic. Luptasem cu

sentimentele mele, le păzisem și le pusesem la păstrare. Trăisem cele mai frumoase momente din viața mea la Eastern, toate cu Travis. Luptând, râzând, iubind sau plângând, dacă eram cu el, eram exact acolo unde voiam să fiu.

Un zâmbet i-a apărut în colțul gurii în timp ce mă mângâia pe față, apoi buzele lui le-au atins pe ale mele într-un sărut tandru. Când l-am tras deasupra mea, nu s-a mai opus. Mușchii i s-au încordat și, intrând în mine, și-a ținut respirația.

— Spune-o din nou! a zis el.

— Sunt a ta, i-am răspuns dintr-o suflare.

Fiecare nerv, dinăuntru sau din afară, țipa după mai mult.

— Nu mai vreau să fiu nicicând despărțită de tine.

— Promite-mi! mi-a cerut el cu un mormăit, împingându-se iar înăuntru.

— Te iubesc! Te voi iubi mereu!

Cuvintele erau mai degrabă un oftat, dar când le-am rostit, privirile ni s-au întâlnit. Vedeam că incertitudinea din privire îi dispăruse, și chiar și în penumbră se vedea că se luminase la față.

Satisfăcut, în cele din urmă mi-a pecetluit gura cu o sărutare.

Travis m-a trezit cu sărutări. Îmi simțeam capul greu și încețoșat de la mulțimea de băuturi îngurgitate în noaptea precedentă, dar ora de dinaintea somnului mi se derula în minte cu toate amănuntele încă vii. Buzele moi mi-au acoperit fiecare centimetru de palmă, braț și gât, iar când a ajuns la buze, i-am surâs.

— Bună dimineața, i-am spus, cu buzele lipite de ale lui.

El n-a spus nimic; buzele lui își continuau treaba peste ale mele. Mă cuprinsese cu brațele lui solide, iar apoi și-a îngropat fața în curbura gâtului meu.

— Ești tăcut în dimineața asta, i-am spus, trecându-mi mâinile peste pielea dezgolită a spatelui său.

Am continuat pe șale, apoi mi-am trecut piciorul peste șoldul lui, sărutându-l pe obraz.

A clătinat din cap.

— Așa vreau să fie, mi-a șoptit el.

M-am încruntat.

— Mi-a scăpat ceva?

— N-am vrut să te trezesc. De ce nu te culci la loc?

M-am lăsat pe pernă, ridicându-i bărbia. Ochii îi erau injectați, pielea din jurul lor, pătată și roșie.

— Ce naiba e cu tine? l-am întrebat alarmată.

Mi-a luat o mână și mi-a sărutat-o, lipindu-și fruntea de gâtul meu.

— Culcă-te la loc, Pigeon! Te rog!

— S-a întâmplat ceva? E vorba de America?

Odată cu ultima întrebare m-am ridicat în șezut. Chiar și văzându-mi frica din ochi, expresia nu i s-a schimbat. Pur și simplu a oftat și s-a ridicat și el în șezut, uitându-se la mâna mea, pe care încă mi-o ținea.

— Nu… America e bine. Au ajuns acasă pe la patru dimineață. Încă sunt în pat. E devreme, hai să ne culcăm la loc.

Simțind cum îmi bătea inima în piept, am știut că n-aveam nicio șansă să adorm la loc. Travis și-a pus mâinile pe obrajii mei și m-a sărutat. Gura lui se mișca diferit, ca și cum m-ar fi sărutat pentru ultima dată. M-a lăsat pe pernă, m-a sărutat iar, apoi și-a pus capul pe pieptul meu, cuprinzându-mă în brațe.

Aidoma canalelor de televiziune, prin minte mi se perindau toate motivele posibile pentru comportamentul lui Travis. L-am îmbrățișat, temându-mă să-l întreb.

— Ai dormit?

— Eu… n-am putut. N-am vrut…

Vocea i s-a frânt. L-am sărutat pe frunte.

— Indiferent ce e, vom trece împreună prin asta, bine? De ce nu încerci să dormi puțin? Facem noi un plan când ne trezim.

A ridicat brusc capul și s-a uitat cercetător la fața mea. Am văzut în ochii lui atât neîncredere, cât și speranță.

— Ce vrei să spui? Că vom trece *împreună* prin asta?

Confuză, am ridicat din sprâncene. Nu puteam să-mi dau seama ce se petrecuse cât timp dormisem și ce i-a pricinuit un asemenea chin.

— Nu știu ce se petrece, dar eu sunt aici.

— Ești aici? Adică rămâi? Cu mine?

Eram convinsă că expresia mea trebuie să fi fost caraghioasă, dar capul mi se învârtea atât de la alcool, cât și din pricina ciudatelor întrebări ale lui Travis.

— Da. Am crezut că am stabilit noaptea trecută.

— Așa am făcut, a dat el din cap, încurajat.

Gânditoare, am cercetat camera cu privirea. Pereții nu mai erau goi, așa cum fuseseră când ne-am întâlnit prima oară. Acum erau presărați cu tot soiul de fleacuri din locurile în care fuseserăm împreună, iar zugrăveala albă era întreruptă de rame negre în care erau fotografii cu mine, cu noi, cu Toto și cu grupul nostru de prieteni. Într-o ramă mai mare era o poză cu noi doi, la petrecerea de ziua mea, și aceasta înlocuia pălăria care atârna cândva de un cui deasupra patului.

L-am privit printre gene.

— Ai crezut c-am să mă trezesc supărată pe tine, nu-i așa? Ai crezut c-o să plec?

A ridicat din umeri, făcând o tentativă jalnică de a părea indiferent, lucru care altă dată îi reușea atât de ușor.

— Pentru asta *ești* tu renumită.

— De asta ești atât de supărat? Ai stat treaz toată noaptea făcându-ți griji pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla când m-aș fi trezit?

Și-a schimbat poziția de parcă următoarele cuvinte ar fi fost dificile.

— N-am intenționat ca aseară să se întâmple așa. Eram puțin beat și te-am urmărit la petrecere de parcă aș fi fost un afurisit de hărțuitor, apoi te-am târât afară de acolo, împotriva voinței tale… iar apoi noi…, a clătinat el din cap, dezgustat în mod evident de amintirile care-i cutreierau prin minte.

— Am avut parte de cea mai bună partidă de sex din viața mea? i-am zâmbit, strângându-i mâna.

Travis a râs scurt, iar apoi tensiunea din privire i s-a risipit încet.

— Așadar, ne-am împăcat?

L-am sărutat, mângâindu-i cu tandrețe obrajii.

— Da, prostuțule. Ți-am promis, nu-i așa? Ți-am spus tot ce-ai vrut să auzi, suntem din nou împreună, și tot nu ești fericit?

Mi-a zâmbit cu toată fața.

— Travis, încetează! Te iubesc, i-am spus, încercând să-i alung îngrijorarea. Această despărțire absurdă ar fi putut să se termine de Ziua Recunoștinței, dar…

— Stai… poftim? m-a întrerupt el, lăsându-se pe spate.

— Eram complet pregătită să cedez de Ziua Recunoștinței, dar tu ai zis că ai încetat să mai încerci să mă faci fericită și că eu eram prea mândră să-ți spun că te voiam înapoi.

— Tu glumești? Eu încercam doar să fac să fie mai ușor pentru tine! Ai idee cât de *nefericit* am fost?

M-am încruntat.

— După vacanță păreai să fii bine.

— Asta era numai pentru tine! Mă temeam să nu te pierd dacă nu m-aș fi prefăcut că sunt bine alături de prietenii mei. Aș fi putut în tot acest timp să fiu cu tine? Ce *naiba*, Pigeon?

— Eu…

N-am putut să-l contrazic; avea dreptate. Din cauza mea suferiserăm amândoi și n-aveam nicio scuză.

— Îmi pare rău!

— *Îți* pare rău? La naiba, mi-am băut mințile, de-abia puteam să mă ridic din pat, mi-am spart telefonul într-un milion de bucăți în seara de Anul Nou ca să nu te sun… și ție *îți pare rău*?

Mi-am mușcat buza și, rușinată, am dat din cap a încuviințare. Habar n-aveam prin ce trecuse și, auzindu-l rostind acele cuvinte, am simțit un junghi în piept. Îmi pare rău… *atât de rău*!

— Ești iertată, a spus el cu un rânjet. Dar să nu mai faci asta niciodată.

— N-o să mai fac. Promit!

A ridicat bărbia, arătându-și gropița și apoi a clătinat din cap.

— La naiba, cât te iubesc!

XXI

FUM

Săptămânile treceau, iar pentru mine a fost o adevărată surpriză cât de repede a venit vacanța de primăvară. Așteptatele bârfe și priviri holbate se evaporaseră, iar viața revenise la normal. Subsolurile din Eastern U nu mai găzduiseră o luptă de săptămâni bune. Adam a avut o grijă deosebită să se dea la fund după arestările care conduseseră la anchete legate de ce anume se întâmplase în acea seară, iar Travis devenea iritabil așteptând telefonul care avea să-l convoace la ultima luptă din acel an; lupta care urma să acopere majoritatea facturilor pe timpul verii până mai târziu, spre toamnă.

Stratul de zăpadă încă era gros, iar în vinerea de dinainte de vacanță, pe peluza ca de cristal a izbucnit o ultimă bătaie cu bulgări. Travis și cu mine ne-am strecurat printre bucățile de gheață zburătoare spre cantină, iar eu mă țineam strâns de brațul lui, încercând să evit atât bulgării de zăpadă, cât și o eventuală cădere.

— N-or să te lovească, Pidge. Au atâta minte, a spus Travis, ridicându-și nasul rece și roșu spre obrazul meu.

— Scopul lor nu este sinonim cu teama lor față de temperamentul tău, Trav.

M-a lipit de el, frecându-mi mâneca de la palton cu mâna de parcă m-ar fi condus prin haos. Ne-am oprit brusc când o mână de fete au țipat după ce au fost nimerite de bulgării celor din echipa de baseball. După ce s-au dat din drum, Travis m-a condus în siguranță până la ușă.

— Vezi? Ți-am spus c-o să reușim, mi-a spus el zâmbind.

Amuzamentul i-a pălit când un bulgăre bine bătucit a explodat izbindu-se de ușă, exact între fețele noastre. Travis a scrutat cu o căutătură urâtă peluza, dar numărul mare de studenți care au țâșnit în toate direcțiile i-a diminuat nevoia imperioasă de răzbunare.

A deschis ușa, privind cum zăpada topită se prelingea spre pământ.

— Hai să intrăm!

— Bună idee! am dat eu aprobator din cap.

M-a condus de mână spre bufet, punând tot felul de farfurii aburinde pe o singură tavă. Casiera renunțase la expresia ei de nedumerire încă de acum câteva săptămâni, obișnuindu-se cu rutina noastră.

— Abby!

Brazil a dat din cap spre mine și apoi i-a făcut cu ochiul lui Travis.

— Aveți planuri pentru săptămâna viitoare?

— Rămânem aici. Vin frații mei, a spus Travis neatent, căci organiza prânzul, împărțind farfuriile.

— Am de gând să-l *omor* pe David Lapinski! a anunțat America, scuturându-și zăpada din păr în timp ce se apropia de noi.

— Lovitură directă! a râs Shepley.

America i-a aruncat o privire urâtă, de avertizare, iar râsul i s-a transformat într-un chicotit nervos.

— Vreau să spun… ce ticălos!

Am râs de expresia lui de regret în timp ce o privea cum se duce călcând apăsat la coada de la bufet, urmând-o și el imediat.

— Îl ține sub papuc, a spus Brazil cu o expresie de dezgust pe chip.

— America e un pachet de nervi, a explicat Travis. Se întâlnește cu părinții lui săptămâna asta.

Brazil a dat din cap, ridicând din sprâncene.

— Deci ei au ajuns…

— Până acolo, am spus eu, dând din cap odată cu el. E permanent.

— Uau! a spus Brazil.

Stupoarea nu l-a părăsit nici când a început să ciugulească din mâncare, iar eu îmi dădeam seama de confuzia în care plutea. Eram tineri cu toții, iar Brazil nu putea să înțeleagă angajamentul pe care și-l lua Shepley.

— Brazil, când o să fii implicat… o să înțelegi, i-a zis Travis, zâmbindu-mi.

Atmosfera era însuflețită atât din pricina spectacolului de afară, cât și datorită orelor de dinaintea vacanței care se apropia cu repeziciune. Pe măsură ce locurile se umpleau, rumoarea creștea și toți au început să vorbească cu voce tare pentru a se face auziți.

La vremea când Shepley și America s-au întors cu tăvile lor, deja se împăcaseră. Ea s-a așezat fericită pe locul liber de lângă mine, murmurând despre momentul iminent în care avea să-i cunoască părinții. Urma ca ei să plece în seara aceea spre părinții lui; iar pentru America asta însemna o catastrofă nucleară.

Am privit-o cum ciugulea din pâine în timp ce nu-și găsea locul, povestind ce își lua cu ea și cât de mult bagaj putea să ia fără să pară pretențioasă, dar părea să țină lucrurile bine în frâu.

— Ți-am spus, iubito. Te vor îndrăgi. Te vor iubi așa cum te iubesc *și eu*! i-a spus Shepley, dându-i părul după ureche.

America a inspirat adânc și a schițat un zâmbet ca de fiecare dată când el o făcea să se simtă în largul ei.

Telefonul lui Travis a început să vibreze, alunecând câțiva centimetri pe masă. El l-a ignorat, relatându-i lui Brazil povestea primului

nostru joc de poker cu frații lui. Am aruncat o privire la ecran, bătându-l pe Travis pe umăr când am văzut ce scria.

— Trav?

Fără să se scuze, el s-a întors cu spatele la Brazil, acordându-mi întreaga lui atenție.

— Da, Pigeon.

— S-ar putea să vrei să răspunzi.

S-a uitat la mobilul lui și a oftat.

— Sau nu.

— Ar putea să fie important.

Și-a țuguiat buzele înainte de a duce mobilul la ureche.

— Adam, care-i treaba?

Asculta, privind în jurul lui și dând din cap.

— Asta e ultima mea luptă, Adam. Încă nu sunt sigur. Nu vreau să merg fără ea, iar Shep pleacă din oraș. Știu… *te-am auzit*. Hmmm… De fapt, asta nu-i o idee rea.

Am ridicat din sprâncene, văzând cum i se luminează ochii ascultându-l pe Adam. Când Travis a închis, m-am uitat lung la el, așteptând.

— E suficient să plătesc chiria pentru următoarele opt luni. Adam îl are pe John Savage. Încearcă să meargă pro.

— Eu nu l-am văzut luptând, tu l-ai văzut?

Travis a dat din cap aprobator.

— O singură dată, în Springfield. E bun.

— Nu destul de bun, i-am spus.

Travis s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte, mulțumindu-mi.

— Trav, pot să stau acasă.

— Ba nu, a spus el, clătinând din cap.

— Nu vreau să te alegi cu lovituri așa cum s-a întâmplat ultima dată.

— Nu, Pidge.

— Te voi aștepta, i-am spus, încercând să par mai fericită decât eram.

— Am de gând să-l rog pe Trent să vină. El e singurul în care am încredere în așa fel încât să mă pot concentra asupra luptei.

— Mulțumesc mult, ticălosule, a mormăit Shepley.

— Hei, tu ai avut șansa ta, i-a spus Travis, tachinându-l.

Shepley era mâhnit, căci încă se simțea vinovat pentru seara de la Hellerton. Săptămâni în șir mi-a cerut scuze zilnic, dar într-un final s-a împăcat cu propria-i vinovăție.

— Shepley, n-a fost vina ta. Tu l-ai luat de pe mine, îți amintești? i-am spus, întinzându-mă pe după America pentru a-l bate pe braț.

M-am întors spre Travis.

— Când e lupta?

— Cândva săptămâna viitoare, a ridicat el din umeri. Te vreau acolo. Am nevoie de tine acolo.

Am surâs, punându-mi bărbia pe umărul lui.

— În cazul ăsta, voi fi acolo.

Travis m-a condus la curs, strânsoarea lui intețindu-se de câteva ori când picioarele mi-au alunecat pe gheață.

— Ar trebui să fii mai atentă, m-a necăjit el.

— O fac dinadins. Ești atât de fraier!

— Dacă vrei să te iau în brațe, tot ce trebuie să faci e să-mi spui, mi-a zis el, trăgându-mă la pieptul lui.

Când și-a lipit buzele de ale mele, nu ne mai păsa de studenții care treceau sau de bulgării de zăpadă care zburau pe deasupra capetelor noastre. Picioarele mele nu mai erau pe pământ, însă el continua să mă sărute, cărându-mă cu ușurință prin campus. Când, în cele din urmă, m-a lăsat în fața ușii de la sala mea de curs, a clătinat din cap.

— Când ne vom face orarul pentru semestrul viitor, va fi mai convenabil dacă am avea mai multe cursuri comune.

— O să mă ocup de asta, i-am spus, dându-i o ultimă sărutare înainte de a-mi croi drumul spre locul meu.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Travis oferindu-mi un ultim zâmbet înainte de a porni spre cursul pe care îl avea în clădirea alăturată. Studenții din jurul meu erau obișnuiți cu toții cu

manifestările noastre de afecțiune, după cum colegii lui se obișnuiseră ca el să apară cu câteva minute întârziere.

Eram surprinsă de cât de repede trecea timpul. Am predat ultima lucrare din ziua aceea și m-am îndreptat spre Morgan Hall. Kara ședea pe pat, în locul ei obișnuit, în timp ce eu scotoceam prin sertare, căutând anumite lucruri de care aveam nevoie.

— Pleci din oraș? m-a întrebat Kara.

— Nu, însă am nevoie de niște lucruri. Mă duc spre Departamentul de Științe să-l iau pe Trav, apoi voi sta în apartamentul lui toată săptămâna.

— Mi-am închipuit, a spus ea, fără să-și ridice ochii din carte.

— Vacanță plăcută, Kara!

— Îhî.

Campusul era aproape pustiu, numai câțiva rătăciți mai rămăseseră. Când am cotit, l-am văzut pe Travis stând afară, terminându-și țigara. Avea pe capul ras o căciulă tricotată și își ținea o mână în buzunarul jachetei maro-închis din piele. Privea în jos, pierdut în gânduri, dând fumul afară pe nări. Până să mă apropii la câțiva metri de el, nu mi-am dat seama cât era de neatent.

— La ce te gândești, iubitule? l-am întrebat.

Nu și-a ridicat privirea.

— Travis?

A fluturat din gene când mi-a auzit vocea, iar expresia lui chinuită a fost înlocuită de un zâmbet.

— Bună, Pigeon.

— E totul în regulă?

— Acum este, a spus, lipindu-mă de el.

— Bine. Care-i treaba? l-am întrebat.

Nu era prea convingător.

— Doar că am multe pe cap, a oftat el.

Văzând că așteptam în continuare, a continuat:

— Săptămâna asta, lupta, tu care ești aici…

— Ți-am spus că am să stau acasă.

— Pidge, am nevoie de tine acolo, mi-a spus el, aruncându-și mucul de țigară pe jos.

L-a privit cum dispărea într-o urmă imprimată în zăpadă, apoi mi-a luat mâna într-a lui, trăgându-mă spre parcare.

— Ai vorbit cu Trent? l-am întrebat.

El a clătinat din cap.

— Aștept ca el să mă sune înapoi.

America a coborât geamul mașinii lui Shepley și și-a scos capul în afară.

— Grăbiți-vă! E al naibii de frig!

Travis i-a zâmbit și a grăbit pasul, deschizându-mi portiera ca să urc. Shepley și America purtau aceeași discuție pe care o mai purtaseră de când ea aflase că avea să-i întâlnească pe părinții lui, în timp ce eu îl priveam pe Travis, care se uita fără țintă pe geam. Exact când am intrat în parcarea blocului, mobilul lui Travis a început să sune.

— Ce mă-sa, Trent? a răspuns el. Te-am sunat acum patru ore, și nu e ca și când ai fi deosebit de productiv în munca ta sau ceva de genu'. Mă rog. Ascultă, am nevoie să-mi faci un serviciu. Săptămâna asta am o luptă. Am nevoie ca tu să vii. Nu știu când e, dar când te sun, trebuie să ajungi într-o oră. Poți să faci asta pentru mine? Poți sau nu, enervantule? Fiindcă am nevoie să stai cu ochii pe Pigeon. Ultima dată un ticălos și-a pus labele pe ea și… da.

Vocea lui a căpătat o nuanță amenințătoare.

— Am avut grijă. Deci, dacă te sun…? Mulțam, Trent.

Travis a închis telefonul și s-a rezemat cu capul de spătar.

— Ușurat? l-a întrebat Shepley, uitându-se la Travis în oglinda retrovizoare.

— Da. Nu știam cum o să mă descurc fără el acolo.

— Ți-am spus, am început eu.

— Pidge, de câte ori trebuie să ți-o spun? s-a încruntat el.

Am clătinat din cap la auzul tonului lui iritat.

— Cu toate astea, nu înțeleg. Înainte nu aveai nevoie de mine.

M-a mângâiat delicat cu degetele pe obraz.

— Înainte nu te cunoșteam. Când nu ești acolo, nu mă pot concentra. Mă întreb unde ești, ce faci… Dacă ești acolo și te pot vedea, mă pot concentra. Știu că e o nebunie, dar așa stau lucrurile.

— Și nebuniile sunt exact ceea ce-mi place mie, i-am spus, aplecându-mă să-i sărut buzele.

— Evident, a mormăit America în șoaptă.

În întunericul de la Keaton Hall, Travis mă ținea lipită de el. Aburii respirației noastre se amestecau în aerul rece al nopții. Se auzeau discuțiile purtate pe un ton scăzut ale celor care se strecurau printr-o ușă laterală aflată la câțiva metri și cărora nu le păsa de noi.

Keaton era cea mai veche clădire de la Eastern și, în pofida faptului că Cercul se mai ținuse acolo și altă dată, nu eram sigură în ceea ce privea veniturile. Adam se aștepta la o sală plină, însă subsolul de la Keaton nu era cel mai spațios din campus. Bârnele alcătuiau o rețea de cărămidă veche de-a lungul pereților, singurul semn al renovărilor care aveau loc înăuntru.

— Asta e una dintre cele mai proaste idei pe care le-a avut Adam până acum, a mormăit Travis.

— Acum e prea târziu să mai schimbe ceva, i-am spus, uitându-mă la schele.

Ecranul mobilului a pâlpâit și Travis și l-a deschis. Fața îi era luminată de albastrul ecranului și astfel am putut, în cele din urmă, să-i văd cele două cute de îngrijorare dintre sprâncene. A apăsat pe taste și apoi a închis mobilul, strângându-mă mai tare.

— Pari agitat în seara asta, i-am șoptit.

— O să mă simt mai bine când fundul de punkist al lui Trent se va ivi aici.

— Aici sunt, fetiță plângăcioasă ce ești, a spus Trent în șoaptă.

Cu greu îi distingeam silueta în întuneric, dar zâmbetul îi strălucea în lumina lunii.

— Ce mai faci, surioară? m-a întrebat.

M-a tras spre el cu un braț, apoi l-a pocnit în joacă pe Travis cu celălalt.

— Sunt bine, Trent.

Travis s-a relaxat instantaneu, iar apoi m-a condus, ținându-mă de mână, în spatele clădirii.

— Dacă apar polițaii și suntem despărțiți, ne întâlnim la Morgan Hall, bine? i-a spus Travis fratelui său.

Ne-am oprit în fața unei ferestre joase, deschisă, care ajungea la sol, semn că Adam era înăuntru și aștepta.

— În mama mă-sii, faci poante cu mine, a spus Trent, holbându-se la fereastră. De-abia o să încapă Abby pe-aici.

— O să încapi, l-a asigurat Travis, intrând târâș în întunericul de dincolo de geam.

Ca de atâtea ori până atunci, m-am aplecat și mi-am făcut vânt, știind că Travis mă va prinde.

Am așteptat preț de câteva momente, apoi Trent a mârâit când s-a împins de pe pervaz și a aterizat pe podea, aproape dezechilibrându-se când a atins betonul cu picioarele.

— Ai noroc că o iubesc pe Abby. N-aș face rahatul ăsta pentru absolut nimeni, a spus el.

Travis a sărit în sus, închizând fereastra cu o mișcare rapidă.

— Pe-aici, a spus, conducându-ne prin întuneric.

Coridor după coridor, i-am ținut mâna lui Travis într-a mea, simțind cum Travis mă trăgea de tricou. Auzeam pietricele scârțâind pe beton sub pașii noștri grăbiți. Am încercat să-mi adaptez ochii la întuneric, dar lumina lipsea cu desăvârșire și nu reușeam să mă concentrez.

Trent a oftat după a treia cotitură.

— N-o să reușim niciodată să ieșim de-aici.

— Ține-te de mine. O să fie bine, a spus Travis, iritat de nemulțumirile lui Trent.

Când coridorul s-a mai luminat, am fost sigură că eram pe aproape. Atunci când larma scăzută a mulțimii s-a transformat

într-un strigăt care anunța cifre și nume, am știut sigur că ajunseserăm. Încăperea unde Travis aștepta să fie chemat avea de obicei numai un bec și un singur scaun, dar din pricina lucrărilor de renovare era plină de pupitre și scaune și diferite echipamente, toate acoperite cu cearșafuri albe.

În timp ce eu mă uitam pe furiș în afară, Travis discuta cu Trent strategia pentru luptă. Locul era la fel de înțesat de oameni și haotic pe cât fusese și la ultima luptă, însă într-un spațiu mult mai mic. Piesele de mobilier acoperite cu cearșafuri prăfuite erau date la perete pentru a face loc spectatorilor.

În încăpere era mai întuneric decât de obicei și am bănuit că Adam voia să fie precaut pentru a nu atrage atenția asupra locului în care ne aflam. De tavan atârnau becuri care aruncau o licărire ștearsă peste banii ținuți în sus, căci încă se făceau pariuri.

— Pigeon, m-ai auzit? m-a întrebat Travis, atingându-mi brațul.

— Poftim? am spus eu, clipind.

— Vreau să stai lângă ușa asta, bine? Și să te ții tot timpul de brațul lui Trent.

— N-am să mă mișc. Îți promit.

Travis a surâs, gropița lui perfectă afundându-i-se în obraz.

— Acum *tu* pari agitată.

Am aruncat o privire cadrului ușii, apoi m-am uitat la el.

— Am o presimțire în legătură cu asta, Trav. Nu legat de luptă, dar… ceva. Locul ăsta îmi dă fiori.

— N-o să stăm mult aici, m-a asigurat Travis.

Adam a suflat din corn, iar apoi o pereche de mâini calde, cunoscute, s-au așezat pe obrajii mei.

— Te iubesc, mi-a spus el.

M-a cuprins în brațe, apoi m-a ridicat de pe podea, lipindu-mă strâns de el, în timp ce mă săruta. M-a lăsat apoi jos și mi-am petrecut brațul pe sub al lui Trent.

— Să nu-ți iei ochii de la ea! i-a spus fratelui său. Nici măcar o secundă. Aici o să fie nebunie curată după ce lupta o să-nceapă.

— …așa că să-i urăm bun venit șalangerului… JOHN SAVAGE!

— O s-o păzesc cu prețul vieții mele, frățioare, i-a spus Trent, trăgându-mă de braț. Hai, du-te și tăbăcește-i fundul individului și pe urmă ne cărăm de-aici!

— …TRAVIS *MAD DOG* MADDOX! a strigat Adam la megafon.

Când Travis și-a făcut loc prin mulțime, volumul a devenit asurzitor. M-am uitat la Trent, care afișa un zâmbet superior. Poate că altcineva nu remarcase, dar eu îi citeam mândria din privire.

Când Travis a ajuns în centrul Cercului, am înghițit în sec. John nu era cu mult mai solid, dar arăta diferit de toți cei cu care luptase Travis până atunci, inclusiv bărbatul din Vegas. Nu încerca să-l intimideze pe Travis cu o privire severă, precum ceilalți; el îl studia, pregătindu-și lupta mental. Pe cât de analitici îi erau ochii, pe atât de lipsiți de rațiune. Am știut înainte ca partida să înceapă că Travis avea să se confrunte cu mai mult decât o luptă; stătea în fața unui demon.

Și Travis se părea că observase diferența. Îi dispăruse obișnuitul zâmbet superior, înlocuit fiind de o privire insistentă. Când a sunat gongul, John a atacat.

— Dumnezeule! am spus, apucându-l pe Trent de braț.

Trent se mișca odată cu Travis, de parcă ar fi fost unul singur. Mă încordam cu fiecare lovitură a lui John, împotrivindu-mă nevoii urgente de a închide ochii. Nu existau mișcări irosite; John era șiret și precis. Toți adversarii lui Travis păreau amețiți prin comparație cu el. Simpla forță brută din spatele pumnilor inspira respect, teamă și uimire, de parcă toată treaba fusese gândită și exersată până la perfecțiune.

Aerul din încăpere era greu și stătut; praful din cearșafuri fusese stârnit și îmi pătrundea în gât de fiecare dată când icneam. Cu cât dura mai mult lupta, cu atât mai rău devenea presentimentul pe care îl aveam. Nu reușeam să scap de el, și totuși mă forțam să stau locului, astfel încât Travis să se poată concentra.

Într-o clipă eram fascinată de spectacolul din mijlocul subsolului, în următoarea eram împinsă de la spate. De la lovitură, capul mi-a zburat spre spate, dar mi-am înteţit strânsoarea, refuzând să mă mişc din locul în care promisesem că voi sta. Trent s-a întors şi i-a apucat de tricouri pe doi dintre bărbaţii care erau în spatele nostru şi i-a aruncat la pământ de parcă ar fi fost păpuşi din cârpe.

— Băga-mi-aş, înapoi sau vă omor! a urlat el spre cei care se holbau la bărbaţii căzuţi la pământ.

L-am apucat şi mai strâns de braţ, iar el m-a bătut pe mână.

— Aici sunt, Abby. Urmăreşte lupta!

Travis se descurca bine, iar eu am oftat când adversarului i-a curs sânge pentru prima dată. Mulţimea a devenit mai zgomotoasă, dar avertismentul lui Trent îi ţinea pe cei din jurul nostru la distanţă. Travis a lansat o lovitură puternică şi apoi s-a uitat la mine, îndreptându-şi imediat atenţia asupra lui John. Mişcările îi erau sprintene, calculate, părând să prevadă atacurile lui John înainte ca acesta să le lanseze.

Vizibil impacientat, John l-a prins în braţe pe Travis, trăgându-l la pământ. Ca un tot, mulţimea care înconjura ringul improvizat s-a strâns în jurul lor, înclinându-se atunci când acţiunea s-a mutat la podea.

— Nu pot să-l văd, Trent! am strigat, legănându-mă pe vârfuri.

Trent a privit în jur, descoperind scaunul din lemn al lui Adam. Într-o mişcare ca de dans, m-a trecut dintr-o parte în cealaltă, ajutându-mă să mă urc deasupra mulţimii.

— Acum îl vezi?

— Da! i-am răspuns, ţinându-mă de braţul lui Trent pentru a-mi păstra echilibrul. El e deasupra, dar picioarele lui John sunt în jurul gâtului său!

Trent s-a aplecat în faţă, ducându-şi mâinile pâlnie la gură:

— TRAVIS, RUPE-L!

I-am aruncat o privire furişă lui Trent, apoi m-am aplecat înainte pentru a-i vedea mai bine pe bărbaţii de pe podea. Deodată,

Travis s-a ridicat, iar John se ținea strâns de gâtul lui cu picioarele. Travis s-a lăsat în genunchi, izbindu-l pe John cu spatele de beton, într-o lovitură devastatoare. Picioarele lui John, rămase fără vlagă, i-au eliberat gâtul lui Travis, apoi acesta și-a ridicat cotul, luându-și elan și pocnindu-l în figură pe John, iar și iar, până ce l-a tras Adam de-acolo, aruncând pătratul roșu peste trupul neputincios al lui John.

Mulțimea a erupt, ovaționând în timp ce Adam ridica în aer mâna lui Travis. Trent mi-a îmbrățișat picioarele, strigând de bucurie spre fratele său. Travis și-a ridicat privirea spre mine, zâmbind cu toată gura sa însângerată; ochiul drept începuse deja să i se umfle.

În timp ce banii treceau din mână în mână, iar mulțimea începuse să se agite, pregătindu-se de plecare, privirea mi s-a îndreptat către un felinar care se legăna sălbatic înainte și înapoi într-un colț al încăperii, undeva în spatele lui Travis. De la baza lui se prelingea un lichid care uda cearșaful de dedesubt. Mi s-a strâns stomacul.

— Trent?

Captându-i atenția, i-am arătat spre acel colț. Atunci, felinarul a căzut din cârligul de susținere, sfărâmându-se de mobila de dedesubt; cearșaful s-a aprins instantaneu.

— Dumnezeule! a strigat Trent, apucându-mă de picioare.

Câțiva bărbați din preajma focului au sărit înapoi, privind uluiți cum flăcările cuprindeau cearșaful alăturat. Din colț se ridica un fum negru și, la unison, toți oamenii din încăpere au luat-o la goană, panicați, împingându-se pentru a-și face loc spre ieșire.

Mi-am intersectat privirea cu cea a lui Travis. Chipul îi era schimonosit de o teroare absolută.

— Abby! a țipat el, împingând marea de oameni dintre noi.

— Vino! a strigat Trent, trăgându-mă de pe scaun lângă el.

În încăpere s-a făcut întuneric și s-a auzit un zgomot puternic din partea opusă. Se aprindeau și celelalte felinare în mici explozii. Trent m-a apucat de mână și m-a tras în spatele lui, în timp ce încerca să-și croiască drum cu forța prin mulțime.

— N-o să putem ieși în direcția asta! Va trebui să ne întoarcem pe unde-am venit! am strigat, opunându-mă.

Trent a privit în jur, punând la punct un plan de scăpare în mijlocul confuziei generale. M-am uitat iar la Travis, urmărind cum încerca să-și facă loc spre partea opusă a încăperii. Cum mulțimea mergea în derivă, Travis era împins și mai departe. Ovațiile de bucurie de mai înainte erau acum strigăte îngrozite de teamă și disperare pe măsură ce toată lumea se lupta să ajungă la ieșiri.

Trent m-a tras spre ușă, iar eu m-am uitat înapoi.

— Travis! am țipat, întinzând mâna spre el.

El tușea, dând din mâini pentru a îndepărta fumul.

— Trav, pe-aici! i-a strigat Trent.

— Trent, scoate-o de-aici! Scoate-o pe Pigeon! a spus el tușind.

Încurcat, Trent s-a uitat la mine. Vedeam frica din ochii lui.

— Nu știu drumul!

M-am mai uitat o dată la Travis; silueta lui licărea în spatele flăcărilor care se întinseseră între noi.

— Travis!

— Du-te! Te ajung din urmă!

Vocea îi era înecată de haosul din jurul nostru. L-am apucat pe Trent de mânecă.

— Pe-aici, Trent! i-am spus, simțind cum mă usturau ochii de la fum și de la lacrimi.

Între Travis și unica lui cale de scăpare se găseau zeci de oameni panicați.

L-am tras pe Trent de mână, împingându-i pe toți cei aflați în calea mea. Am ajuns în cadrul ușii, iar de-acolo am privit și în față, și în spate. Două coridoare slab luminate de flăcările din urma noastră se deschideau înaintea ochilor noștri.

— Pe-aici! i-am spus, trăgându-l iar de mână.

— Ești sigură? m-a întrebat Trent, cu vocea răgușită de spaimă.

— Vino! i-am spus.

Cu cât alergam mai departe, cu atât era mai întuneric. După câteva momente, respiram mai ușor căci fumul rămăsese în urma noastră, însă țipetele nu încetaseră. Erau chiar mai puternice și mai frenetice decât fuseseră înainte. Sunetele îngrozitoare care se propagau în spatele nostru îmi alimentau hotărârea, făcând ca pașii să-mi fie iuți, iar mersul să aibă un scop. Când am trecut de un al doilea colț, mergeam orbește prin întuneric. Țineam mâna întinsă în față, pipăind peretele, iar cu cealaltă mână îl țineam pe Trent.

Trent m-a întrebat:

— Crezi că a ieșit afară?

Întrebarea lui m-a făcut să-mi pierd concentrarea și am încercat să-mi șterg răspunsul din minte.

— Nu te opri! i-am spus, sufocându-mă.

Trent mi s-a opus preț de o clipă, dar când l-am tras iar de mână, am văzut o luminiță licărind. A ridicat o brichetă în sus, mijind ochii în spațiul strâmt, în căutarea unei ieșiri. Am urmărit luminița care se prelingea pe pereți, iar când o ușă ne-a apărut în fața ochilor, am icnit.

— Pe-aici! i-am spus, trăgându-l după mine.

Am năvălit în încăperea următoare, dar m-am ciocnit de un zid de oameni care m-au aruncat la pământ. Trei femei și doi bărbați, toți cu fețele murdare și cu ochii mari, înspăimântați, se uitau la mine.

Unul dintre băieți mi-a întins o mână să mă ajute să mă ridic.

— Acolo există niște ferestre prin care am putea ieși! mi-a spus el.

— Noi am venit din partea cealaltă, acolo nu e nimic, i-am spus, clătinând din cap.

— Probabil că le-ai ratat. Știu că drumul e pe-aici!

Trent m-a tras de mână.

— Vino, Abby, ei știu drumul spre ieșire!

Am clătinat din cap.

— Noi am intrat pe aici cu Travis. Știu sigur.

Și-a întețit strânsoarea.

— I-am spus lui Travis că n-o să te scap din ochi. Mergem cu ei.

— Trent, noi am trecut pe acolo... nu existau ferestre!

— Jason, hai să mergem! a spus o fată plângând.

— Mergem, i-a răspuns Jason, uitându-se la Trent.

Trent m-a tras din nou de mână și eu m-am smuls.

— Trent, *te rog*! E pe-aici, jur!

— Eu mă duc cu ei, mi-a spus el. Te rog, vino cu mine!

Am clătinat din cap, lacrimile curgându-mi pe obraji.

— Am mai fost aici și înainte. Nu asta e calea de ieșire!

— Tu vii cu mine! a țipat el, apucându-mă de braț.

Picioarele mi-au alunecat pe beton, căci el mă trăgea, iar când mirosul de fum a devenit și mai intens, m-am smucit și am fugit în direcția opusă.

— ABBY! ABBY! a strigat Trent după mine.

Am continuat să alerg, ținând mâinile întinse în față în eventualitatea că aș fi nimerit într-un perete.

— Haide! Vrei să mori din cauza ei?

M-am izbit cu umărul de un colț de zid și m-am răsucit, căzând la pământ. M-am târât pe podea, ținând întinsă mâna care îmi tremura. Când degetele mele au dat de lemn, m-am ridicat în picioare. Colțul unui toc de ușă s-a materializat sub atingerea mea și am intrat în următoarea încăpere.

Întunericul părea nesfârșit, dar mi-am impus să scap de panica în care intrasem, pășind cu atenție și întinzând mâinile până ce am dat de următorul perete. S-au scurs mai multe minute și simțeam deja cum mă cuprinde frica, parțial alimentată și de vaietele care îmi răsunau în urechi.

— Dă Doamne, am șoptit în întuneric, să fie asta calea spre ieșire!

Am mai simțit o muchie de toc de ușă, apoi, după ce am trecut dincolo de ea, am zărit o dâră argintie de lumină drept în fața mea. Prin sticla unei ferestre se infiltra lumina lunii, iar eu am simțit un suspin care căuta să-mi iasă din gâtlej.

— T... Trent! Aici e! am strigat peste umăr. Trent!

Am mijit ochii, zărind o mișcare.

— Trent? am strigat, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

În câteva secunde, pe pereți dansau umbre, iar ochii mi se măriseră de groază atunci când mi-am dat seama că ceea ce luasem drept oameni erau de fapt luminile pâlpâitoare ale flăcărilor care se apropiau.

— O, Doamne-Dumnezeule! am exclamat, uitându-mă în sus spre fereastră.

Travis o închisese în urma noastră și era prea sus să o pot ajunge.

M-am uitat în jur, căutând ceva pe care să mă pot urca. La perete erau aliniate piese de mobilier acoperite cu huse albe. Aceleași cearșafuri care aveau să alimenteze focul până ce întreaga încăpere s-ar fi transformat într-un infern.

Am apucat o bucată de material alb și am tras husa de pe un pupitru. Aruncând-o la pământ și târând pupitrul greoi sub geam, am fost înconjurată de nori albi de praf. L-am lipit de perete și m-am cățărat pe el, tușind din pricina fumului care se infiltra lent în încăpere. Chiar și-așa, fereastra se afla cam la un metru deasupra capului meu.

Am gemut încercând să deschid totuși geamul, răsucind neîndemânatică mânerul înainte și înapoi. Nici nu s-a clintit.

— Hai odată, fir-ar să fie! am urlat, lăsându-mi toată greutatea în brațe.

M-am dat înapoi pentru a-mi lua avânt și a încerca să-l forțez să se deschidă. Când asta n-a mers, mi-am strecurat unghiile sub margine, trăgând până ce mi s-au desprins unghiile din carne. Am văzut stele verzi și am plâns când am văzut cum focul înghite cearșafurile albe de pe coridorul pe care îl parcursesem cu numai câteva clipe mai înainte.

M-am uitat în sus la fereastră, înfigându-mi încă o dată unghiile în margine. Buricele degetelor au început să-mi sângereze, muchiile

din metal intrându-mi în piele. Instinctul de supraviețuire mi-a devenit mai puternic decât toate simțurile și mi-am strâns pumnii, lovind cu ei în geam. Pe panoul de sticlă a apărut o crăpătură care se mânjea de sânge la fiecare lovitură pe care o dădeam.

Am mai lovit o dată cu pumnul în geam, apoi mi-am scos pantoful și am dat cu toată puterea. În depărtare se auzeau sirenele sunând și am început să suspin, bătând cu palmele în geam. Restul vieții mele era la numai câțiva centimetri, pe partea cealaltă a ochiului de sticlă. Am mai încercat încă o dată să deschid geamul folosindu-mă de unghii, apoi am început să izbesc geamul cu ambele palme.

— AJUTOR! am strigat, văzând cum flăcările ajungeau tot mai aproape. SĂ MĂ AJUTE CINEVA!

Din spate, am auzit pe cineva tușind.

— Pigeon?

M-am răsucit la auzul glasului cunoscut. Travis apăruse în cadrul ușii aflate în spatele meu, cu fața și hainele acoperite de funingine.

— TRAVIS! am strigat eu.

Epuizată și murdară, am coborât de pe pupitru și am dat fuga spre locul în care stătea el.

M-am izbit de el, iar el m-a cuprins în brațe, tușind și icnind din pricina lipsei de oxigen.

— Unde e Trent? m-a întrebat cu o voce răgușită și slabă.

— S-a luat după ei! am bâiguit eu, cu lacrimile curgându-mi fără oprire pe obraji. Am încercat să-l conving să vină cu mine, dar el n-a vrut!

Travis s-a uitat la focul care se apropia și a ridicat din sprâncene. Eu am icnit, tușind când fumul mi-a umplut plămânii. M-a privit, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Am să te scot de-aici, Pidge.

Și-a lipit buzele de ale mele cu o mișcare fermă, rapidă, apoi s-a cățărat pe scara mea improvizată.

A împins fereastra și a răsucit mânerul, mușchii brațelor zvâcnindu-i căci își folosea toată puterea pentru a deschide geamul.

— Abby, dă-te înapoi! Am să sparg sticla!

Temându-mă să mă mișc, n-am reușit să fac decât un pas în lateral. Travis și-a îndoit cotul și a izbit cu pumnul în sticlă, țipând. În clipa în care cioburile au căzut deasupra mea, m-am întors, ferindu-mi fața cu mâinile pline de sânge.

— Vino! a țipat el, întinzându-mi mâna.

Dogoarea focului cuprinsese întreaga încăpere, însă am ajuns la aer, căci mă ridicase de la pământ și mă împinsese în afară.

Am așteptat în genunchi ca Travis să se cațăre și el, apoi l-am ajutat să se ridice în picioare. Sirenele urlau, iar pe pereții din cărămidă ai clădirilor învecinate dansau luminile roșii-albastre ale girofarurilor mașinilor de poliție și de pompieri.

Am alergat spre mulțimea de oameni care stătea în fața clădirii, cercetând toate chipurile în căutarea lui Trent. Travis a strigat numele fratelui său, glasul lui devenind din ce în ce mai lipsit de speranță. Și-a scos mobilul și a verificat dacă nu cumva avea apeluri pierdute, însă l-a închis cu brutalitate, acoperindu-și gura cu mâna înnegrită.

— TRENT! a urlat Travis, întinzându-și gâtul în timp ce scruta mulțimea.

Cei care scăpaseră se îmbrățișau și plângeau în spatele ambulanțelor, privind îngroziți cum tulumbele împroșcau apă, iar pompierii alergau înăuntru, trăgând după ei furtunurile.

Travis și-a trecut mâna peste părul tuns scurt, clătinând din cap.

— N-a ieșit, a șoptit el. N-a ieșit, Pidge.

Mi s-a tăiat respirația privind cum lacrimile lăsau dâre în funinginea de pe obrajii lui. A căzut în genunchi, și eu odată cu el.

— Trav, Trent este isteț. A ieșit. Trebuie să fi găsit o altă cale, i-am spus, încercând să mă conving pe mine însămi.

Travis s-a prăbușit în poala mea, apucându-mă de tricou. L-am ținut în brațe. Nu știam ce altceva aș fi putut să fac.

Trecuse o oră. Plânsetele și vaietele supraviețuitorilor și ale spectatorilor din afara clădirii scăzuseră în intensitate până ce nu mai

rămăsese decât o liniște cumplită. Priveam, cu o speranță care pălea, cum pompierii au scos două persoane, apoi au continuat să intre și să iasă cu mâinile goale. În timp ce paramedicii îi îngrijeau pe răniți, iar ambulanțele goneau cu victimele arse, noi așteptam. O jumătate de oră mai târziu, trupurile pe care le scoseseră n-au mai putut fi salvate. Pe pământ erau înșirate victimele, numărul lor depășind cu mult numărul celor care scăpaseră. Travis nu și-a desprins ochii de pe ușă, așteptând să fie scos dintre resturi și trupul fratelui său.

— Travis?

Ne-am întors amândoi deodată și l-am văzut pe Adam care stătea alături de noi. Travis s-a ridicat, trăgându-mă și pe mine cu el.

— Mă bucur să văd că ați reușit să ieșiți, a spus Adam, părând stupefiat. Trent unde-i?

Travis nu i-a răspuns.

Privirile ni s-au îndreptat din nou spre ceea ce mai rămăsese din Keaton Hall, fumul negru și dens continuând să iasă pe ferestre. Mi-am ascuns fața la pieptul lui Travis, închizând ochii strâns, sperând să mă trezesc din coșmarul acela.

— Trebuie să... ăăă… trebuie să-l sun pe tata, a spus Travis, încruntându-se în timp ce își deschidea mobilul.

Am tras aer în piept, sperând că vocea mea avea să sune mai puternică decât o simțeam.

— Travis, poate că ar trebui să mai aștepți. Încă nu știm nimic sigur.

Nu și-a luat ochii de la tastatura mobilului, iar buzele îi tremurau.

— Asta nu-i drept. El n-ar fi trebuit să se afle aici.

— Travis, a fost un accident. Nu aveai de unde să știi că avea să se întâmple așa ceva, i-am spus, mângâindu-l pe obraz.

Fața i s-a strâns și a închis ochii. A inspirat adânc și a început să formeze numărul tatălui său.

XXII

CU AVIONUL

Cifrele de pe ecran au fost înlocuite cu un nume în timp ce telefonul a început să sune, iar Travis a făcut ochii mari când a citit ceea ce scria pe ecran.

— Trent?

De pe buze i-a scăpat un hohot de râs surprins, iar pe chip i-a înflorit un zâmbet în timp ce mă privea.

— E Trent!

Eu am icnit și l-am prins strâns de braț.

— Unde ești? Cum adică ești la Morgan? Ajung într-o secundă, să nu te miști, la naiba!

M-am năpustit înainte, luptându-mă să țin pasul cu Travis în timp ce el alerga traversând campusul, trăgându-mă după el. Când am ajuns la Morgan, plămânii mei țipau după aer. Trent a coborât treptele în goană, izbindu-se în noi.

— Doamne, băi, frate! Am crezut că te-ai prăjit! a spus Trent, strângându-ne atât de tare în brațe, încât nu mai puteam să respir.

— Ticălos ce ești! a țipat Travis, împingându-și fratele. Am crezut că ești mort, la naiba! Am așteptat ca pompierii să-ți care trupul carbonizat de la Keaton!

Preț de o clipă, privindu-l pe Trent, Travis s-a încruntat, apoi l-a îmbrățișat. A întins un braț, bâjbâind până ce a simțit că atinsese tricoul meu, apoi m-a tras și pe mine în îmbrățișare. După câteva momente, Travis i-a dat drumul lui Trent, ținându-mă lipită de el.

Trent m-a privit cu vinovăție.

— Abby, îmi pare rău. Am intrat în panică.

Am clătinat din cap.

— Mă bucur că ești bine.

— *Eu*? Mai bine aș fi fost mort dacă Travis m-ar fi văzut ieșind din clădire fără tine. Am încercat să te găsesc după ce ai fugit, însă m-am rătăcit și am fost nevoit să găsesc o altă ieșire. Am mers de-a lungul clădirii, căutând fereastra aia, dar am dat peste niște polițai, iar ei m-au obligat să plec. Băga-mi-aș picioarele, mi-am pierdut capul pe-aici! a spus el, trecându-și mâna peste părul lui scurt.

Travis mi-a șters obrajii cu degetele mari, apoi și-a ridicat tricoul pentru a-și înlătura funinginea de pe față.

— Hai să plecăm de-aici! În curând o să fie plin de polițai.

După ce și-a mai îmbrățișat o dată fratele, ne-am dus spre Honda prietenei mele. Travis m-a privit legându-mi centura și, când am tușit, s-a încruntat.

— Poate că ar trebui să te duc la spital. Să te vadă un medic.

— Sunt bine, i-am spus, împletindu-mi degetele cu ale lui.

Uitându-mă în jos, am văzut o tăietură adâncă la mâna lui.

— Asta e de la luptă sau de la geam?

— De la geam, mi-a răspuns el, încruntându-se la vederea unghiilor mele însângerate.

— Știi? Tu mi-ai salvat viața.

A ridicat din sprâncene.

— Nu aveam de gând să plec fără tine.

— Știam că o să vii, i-am spus, strângându-i degetele între ale mele.

Ne-am ținut de mână până ce am ajuns la apartament. Spălându-mă, nu-mi puteam da seama al cui era sângele. Căzând pe patul lui Travis, încă mai puteam să simt în nări mirosul de fum și de piele arsă.

— Poftim, mi-a spus el, întinzându-mi un pahar mic, plin cu un lichid chihlimbariu, te va ajuta să te odihnești.

— Nu sunt obosită.

Mi-a întins paharul din nou. Ochii îi erau obosiți, injectați și grei.

— Încearcă totuși să te odihnești, Pidge.

— Aproape că mi-e frică să închid ochii, i-am spus, luând paharul și înghițind lichidul cu lăcomie.

A luat paharul și l-a pus pe noptieră, așezându-se alături de mine. Am rămas așa, în tăcere, lăsând amintirea ultimelor ore să se estompeze. Am închis ochii strâns când amintirile strigătelor îngrozite ale celor prinși în subsol mi-au năpădit gândurile. Nu știam cât îmi va trebui să le uit sau dacă măcar voi reuși s-o fac.

Mâna caldă a lui Travis de pe genunchiul meu m-a trezit din coșmar.

— Au murit o mulțime de oameni în seara asta.

— Știu.

— Până mâine nu vom putea ști cu exactitate numărul lor.

— Împreună cu Trent am depășit un grup de puștani care căutau ieșirea. Mă întreb dacă au reușit. Păreau atât de speriați…

Am simțit că ochii mi se umplu de lacrimi, dar înainte ca acestea să-mi ajungă pe obraji, Travis m-a prins în brațele lui solide. M-am simțit imediat protejată, iubită, așa cum stăteam lipită de el. Faptul că mă simțeam ca acasă în brațele lui mă îngrozise cândva, dar acum eram recunoscătoare că mă puteam simți în siguranță după ce trăisem ceva atât de groaznic. Exista un singur motiv pentru care m-aș fi putut vreodată simți în felul acesta cu cineva.

Îi aparțineam lui.

Atunci am știut. Fără niciun dubiu, fără să mă îngrijoreze ceea ce ar fi putut gândi ceilalți și nefiindu-mi frică de greșeli sau de consecințe, am zâmbit, gândindu-mă la cuvintele pe care aveam să le spun.

— Travis? am spus, cu gura lipită de pieptul lui.

— Ce e, iubito? m-a întrebat în șoaptă.

Telefoanele noastre au sunat în același timp și i l-am întins pe-al lui, în timp ce răspundeam la al meu.

— Alo?

— Abby? a țipat America.

— Mare, sunt bine. Suntem bine cu toții.

— Tocmai am auzit! Este peste tot la știri!

Îl auzeam pe Travis explicându-i lui Shepley, iar eu încercam din răsputeri s-o calmez pe America. Ascultând și răspunzându-i la zecile de întrebări, încercând să-mi păstrez vocea calmă în timp ce-i povesteam cele mai groaznice momente din viața mea, m-am relaxat în secunda în care Travis m-a luat de mână.

Mi se părea că relatez povestea altcuiva, stând în confortul apartamentului lui Travis, la un milion de kilometri de coșmarul care ar fi putut să ne omoare. America a plâns atunci când am terminat, dându-și seama cât de aproape fuseserăm să ne pierdem viețile.

— Mă apuc să-mi fac bagajele imediat. Vom fi acasă mâine-dimineață la prima oră, a scâncit America.

— Mare, nu plecați dis-de-dimineață! Suntem bine.

— Trebuie să te văd. Trebuie să te îmbrățișez ca să știu că ești bine, a spus ea plângând.

— Suntem bine. Mă poți îmbrățișa vineri.

A scâncit iar.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc! Distracție plăcută!

Travis s-a uitat la mine, apoi și-a lipit telefonul de ureche.

— Shep, mai bine ia-o în brațe pe iubita ta. Pare supărată. Știu, omule… și eu la fel. Pe curând!

Am închis cu câteva secunde înaintea lui Travis și preț de o clipă niciunul n-a zis nimic, încă meditând la cele întâmplate. După alte câteva momente, Travis s-a lăsat pe pernă și apoi m-a tras la pieptul său.

— America e bine? m-a întrebat, privind în gol spre tavan.

— E tulburată. O să fie bine.

— Mă bucur că n-au fost aici.

Mi-am încleștat maxilarul. Nici măcar nu mă gândisem la ce s-ar fi putut întâmpla dacă ei n-ar fi fost acasă la părinții lui Shepley. Mi-au trecut fulgerător prin minte expresiile îngrozite ale fetelor din subsol care se luptau cu bărbații ca să scape. Ochii înspăimântați ai prietenei mele le-au înlocuit pe fetele fără nume din acel spațiu. Mi s-a făcut greață gândindu-mă la frumosul ei păr blond, murdar și pârjolit, laolaltă cu restul trupurilor întinse pe gazon.

— Și eu la fel, am spus, înfiorându-mă.

— Îmi pare rău. Ai trecut prin multe în seara asta. Nu e nevoie să mai torn și eu gaz pe foc.

— Trav, și tu ai fost acolo.

A tăcut câteva momente, iar când am dat să spun ceva, a inspirat adânc.

— Eu nu mă sperii prea des, a spus în cele din urmă. M-am speriat în prima dimineață când m-am trezit și tu nu erai aici. M-am speriat când m-ai părăsit după ce ne-am întors din Vegas. M-am speriat când am crezut că urma să-i spun tatei că Trent a murit în acea clădire. Dar când te-am văzut dincolo de flăcări în subsol… m-am îngrozit. Am reușit să ajung la ușă, eram la câțiva metri de ieșire, dar nu puteam să plec.

— Ce vrei să spui? Ești nebun? l-am întrebat, dând capul pe spate pentru a mă putea uita în ochii lui.

— Niciodată în viața mea n-am văzut lucrurile mai limpede. M-am întors, mi-am croit drum spre încăperea în care erai tu și te-am găsit acolo. Nimic altceva nu mai conta. Nici măcar nu știam dacă aveam să reușim să ieșim sau nu, pur și simplu voiam să fiu

acolo unde erai și tu, orice ar fi însemnat asta. Singurul lucru de care mă tem, Pidge, e o viață fără tine.

M-am aplecat, sărutându-l cu tandrețe. Când gurile noastre s-au separat, i-am zâmbit.

— Atunci, n-ai de ce să te temi. Vom fi mereu împreună.

El a oftat.

— Știi, oricând aș lua-o de la capăt. N-aș schimba nici măcar un moment, dacă asta ar însemna să fim exact aici în această clipă.

Continuam să-mi simt ochii grei și am inspirat adânc. Plămânii mei au protestat, încă usturându-mă din pricina fumului. Am tușit puțin, apoi m-am relaxat, simțindu-i buzele calde pe fruntea mea. Și-a trecut mâna peste părul meu umed, și auzeam cum îi bătea inima în piept într-un ritm constant.

— Asta e, a spus el oftând.

— Ce anume?

— Momentul. Când te privesc dormind… Pacea de pe chipul tău? Asta este. N-am mai avut parte de ea încă de dinainte ca mama mea să moară, dar acum pot s-o simt iar.

A mai inspirat o dată adânc și m-a tras mai aproape.

— Am știut din prima clipă în care ne-am întâlnit că era ceva în tine, ceva de care aveam nevoie. Se dovedește că nu era *nimic* în tine. Erai tu.

Am surâs în timp ce mi-am îngropat fața la pieptul lui.

— Suntem *noi*, Travis. Nimic n-are sens dacă nu suntem împreună. N-ai observat chestia asta?

— Dacă *am observat*? Tot anul ți-am spus asta! m-a necăjit el. E oficial. Pipițe, lupte, plecare, Parker, Vegas… Ba chiar și incendiile… Relația noastră poate rezista la orice.

Am ridicat încă o dată capul, observându-i mulțumirea din ochi în timp ce mă privea. Semăna cu liniștea pe care o văzusem pe chipul lui după ce pierdusem pariul și a trebuit să stau cu el în apartament după ce-i spusesem prima dată că-l iubesc, și din dimineața de după dansul de Ziua Îndrăgostiților. Semăna, dar era altfel. Era absolut…

permanent. Speranța firavă pierise din ochii lui, încrederea nemărginită luându-i locul.

Am recunoscut-o numai fiindcă ochii lui oglindeau ceea ce eu simțeam.

— Vegas? l-am întrebat.

S-a încruntat, nesigur de direcția în care mă îndreptam.

— Da?

— Te-ai gândit să mai mergi acolo?

S-a arătat surprins.

— Nu cred că e o idee bună pentru mine.

— Ce-ar fi să mergem numai pentru o noapte?

Încurcat, s-a uitat în jur în întunericul din cameră.

— O noapte?

— Căsătorește-te cu mine, i-am spus, fără să șovăi.

Am rămas surprinsă de cât de ușor și de rapid îmi veniseră cuvintele. Pe față i s-a lățit un zâmbet.

— Când?

Am ridicat din umeri.

— Putem să luăm bilete pentru mâine. E vacanța de primăvară. Eu n-am nimic de făcut mâine, tu ai?

— Te prind eu la înghesuială, mi-a spus, întinzând mâna după mobilul său. American Airlines, a zis, urmărindu-mi îndeaproape reacția în timp ce se conecta. Am nevoie de două bilete spre Vegas, vă rog. Mâine. Hmm… a ezitat el, uitându-se la mine, așteptând să mă răzgândesc. Două zile, dus-întors. Orice aveți.

Mi-am culcat bărbia pe pieptul lui, așteptând să ia biletele. Cu cât îl lăsam mai mult la telefon, cu atât i se lărgea zâmbetul.

— Da… Ăăă, stați o clipă, a spus el, arătând spre portofel. Pidge, vrei, te rog, să-mi dai cardul?

Aștepta reacția mea. M-am aplecat fericită, am scos cardul din portofel și i l-am dat.

Travis i-a dictat cifrele agentului, aruncându-mi o privire după fiecare set de numere. Când a spus și data expirării și a văzut că nu protestam, a strâns din buze.

— Ăăă, da, doamnă. Le vom lua de la ghișeu. Mulțumesc.

Mi-a dat telefonul și eu l-am pus pe noptieră, așteptând ca el să vorbească.

— Tocmai mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, a zis el, încă așteptând ca eu să recunosc că fusese vreo păcăleală.

— Știu.

— Să știi că tranzacția a fost pe bune. Tocmai am cumpărat două bilete spre Vegas pentru mâine la prânz. Așadar, asta înseamnă că mâine-seară ne căsătorim.

— Mulțumesc.

A închis ochii pe jumătate.

— Luni, când începi cursurile, vei fi doamna Maddox.

— A, am spus, privind în jur.

Travis a ridicat din sprâncene.

— Te-ai răzgândit?

— Săptămâna viitoare voi avea o grămadă de acte de schimbat.

A dat aprobator din cap, sperând, dar fiind precaut.

— Chiar ai de gând să te măriți cu mine mâine-seară?

I-am zâmbit.

— Îhî!

— Vorbești serios?

— Da.

— La naiba, te *iubesc*!

Mi-a luat fața în palme și m-a sărutat apăsat.

— Pigeon, te iubesc atât de mult! mi-a spus, sărutându-mă fără oprire.

— Să-ți amintești asta peste cincizeci de ani, când în continuare am să-ți tăbăcesc fundul la poker, am chicotit eu.

Triumfător, el mi-a surâs.

— Dacă asta înseamnă șaizeci sau șaptezeci de ani cu tine, iubito… ai permisiunea mea să faci tot ce poți tu mai rău.

M-am arătat mirată.

— Ai să regreți asta.

— Pariez că n-o vei face.

I-am zâmbit cât de răutăcios am putut.

— Ești suficient de încrezător încât să pariezi motocicleta aia strălucitoare de-afară?

A clătinat din cap, o expresie serioasă înlocuindu-i zâmbetul de tachinare pe care îl avusese cu numai câteva secunde în urmă.

— Voi paria pe tot ce am. Nu regret nici măcar o secundă cu tine, Pidge, și nici nu voi regreta vreodată!

Mi-a luat mâna și a dus-o la buze. În cameră era liniște, singurele zgomote proveneau de la buzele lui care se dezlipeau de pe pielea mea și de la aerul pe care îl expira.

— Abby Maddox… a spus el, zâmbetul lui radiind în lumina lunii.

Mi-am lipit obrazul de pieptul lui gol.

— Travis și Abby Maddox. Sună[15] drăguț.

— Inel? a întrebat el, încruntându-se.

— O să ne facem griji pentru inele mai târziu. Las asta în seama ta.

— Ăăă...

A tăcut, așteptând să-mi vadă reacția.

— Poftim? l-am întrebat, simțind că mă încordez.

— Să n-o iei razna, mi-a spus el, schimbându-și emoționat poziția.

M-a strâns mai tare.

— Cumva… m-am ocupat deja de partea asta.

— Care parte? am întrebat, ridicând capul pentru a-i vedea fața.

---

15 Joc de cuvinte: ring înseamnă și „inel", dar și „a suna".

Se uita în gol spre tavan și ofta.

— Ai s-o iei razna.

— Travis…

M-am încruntat în timp ce el și-a scos un braț de sub mine, întinzând mâna spre sertarul noptierei.

Mi-am suflat bretonul ud din ochi.

— Ce e? Ai cumpărat prezervative?

A râs scurt.

— Nu, Pidge.

Mi-am arătat surprinderea în timp ce își vâra mâna în sertar. S-a întors spre mine și m-a privit în timp ce scotea o cutiuță din ascunzătoare.

M-am uitat în jos când a lăsat cubul mic de catifea pe pieptul lui, punându-și apoi capul pe brațul îndoit.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— A ce seamănă?

— Bine. Dă-mi voie să reformulez întrebarea: când l-ai luat?

Travis a tras aer în piept și, în timp ce făcea asta, cutia se mișca în ritmul respirației lui.

— Cu ceva timp în urmă.

— Trav…

— S-a întâmplat să-l văd într-o zi și am știut că nu exista decât un singur loc unde se potrivea: pe degețelul tău.

— Într-o zi când?

— Contează? a refuzat el să-mi spună.

S-a agitat puțin, iar eu nu m-am putut abține să nu râd.

— Pot să-l văd? l-am întrebat zâmbind, simțindu-mă zăpăcită.

Zâmbetul i se potrivea cu al meu și el a privit cutiuța.

— Deschide-o!

Am atins-o cu un deget, pipăind catifeaua. Am apucat sigiliul auriu cu ambele mâini, deschizând ușor capacul. Am văzut ceva strălucind și am închis capacul la loc.

— Travis! m-am plâns eu.

— Știam eu că ai s-o iei razna! mi-a spus, ridicându-se în șezut și luându-mi mâinile într-ale lui.

Simțeam cutia apăsându-mi palmele și aveam senzația că era o grenadă, care ar fi putut exploda în orice clipă. Am închis ochii și am clătinat din cap.

— Ești *nebun*?

— Știu. Știu ce gândești, dar a trebuit. Era Inelul. Și am avut dreptate! N-am mai văzut niciunul atât de perfect!

Am deschis ochii și, în loc de o pereche de ochi căprui supărați, așa cum mă așteptam, el radia de mândrie. Mi-a luat cu blândețe mâinile de pe casetă și a deschis-o; a scos inelul din locul în care era fixat. Diamantul mare, rotund strălucea chiar și în lumina slabă, captând razele lunii pe fiecare fațetă.

— Este… Dumnezeule, este uimitor! am șoptit în timp ce el mi-a luat mâna stângă.

— Pot să ți-l pun pe deget? m-a întrebat, privindu-mă cercetător.

Când am dat din cap în semn că da, el a strâns din buze, strecurând cercul argintiu peste încheietura degetului meu, ținându-l puțin înainte de a-i da drumul.

— Acum e uimitor.

Preț de o clipă ne-am zgâit amândoi la mâna mea, la fel de șocați de contrastul dintre diamantul mare și degetul meu mic și subțire. Firul de metal îmi înconjura degetul, despărțindu-se în două, brațele rezultate ajungând la micile diamante aliniate pe fiecare porțiune de aur alb.

— Cu banii ăștia ai fi putut să plătești un avans pentru o mașină, i-am spus dintr-o suflare, incapabilă să alung orice încordare din glas.

Ochii mi-au urmărit mâna în timp ce Travis o ducea la buze.

— Mi-am imaginat de un milion de ori cum va arăta pe mâna ta. Acum că e acolo…

— Ce e? i-am zâmbit, uitându-mă cum privea lung la mâna mea.

Apoi s-a uitat la mine.

— Am crezut că va trebui să transpir cinci ani înainte să mă simt așa.

— Și eu voiam la fel de mult ca tine. Doar că am o față de pe care nu se citește nimic, i-am spus, lipindu-mi buzele de ale lui.

EPILOG

Travis mă strângea de mână, în timp ce eu îmi țineam respirația. Încercam să nu mă crispez, dar când am tresărit, strânsoarea lui s-a întețit. Tavanul alb era pătat pe alocuri de apă. În afară de asta, încăperea era imaculată. Nici vorbă de dezordine, nici urmă de instrumente risipite peste tot. Fiecare lucru era la locul lui, ceea ce mă făcea să mă simt destul de în largul meu. Luasem o decizie. Aveam să merg până la capăt.

— Iubito… a spus Travis, încruntându-se.

— Pot s-o fac, i-am spus, privind fix la petele de pe tavan.

Am tresărit când pielea mi-a fost atinsă de buricele degetelor, dar am încercat să nu mă încordez. Vedeam îngrijorarea din ochii lui Travis când bâzâitul a reînceput.

— Pigeon, a început Travis din nou, dar am scuturat din cap, nepăsătoare.

— Bine. Sunt gata.

Am ținut telefonul departe de ureche, tresărind și din pricina durerii, dar și din cauza predicii inevitabile.

— Abby Abernathy, te omor! a strigat America. Te ucid!

— Practic, acum sunt Abby Maddox, i-am spus, zâmbindu-i proaspătului meu soț.

— Nu-i corect! s-a plâns ea, din ton răzbătându-i mânia. Trebuia să-ți fiu domnișoară de onoare! Trebuia să merg cu tine să cumpărăm rochia și să dăm o petrecere de fete și să-ți țin buchetul!

— Știu, i-am spus, privind cum lui Travis i-a pierit zâmbetul când am tresărit din nou.

— Știi că nu ești obligată să faci asta, mi-a zis, ridicând din sprâncene.

Cu mâna liberă i-am strâns degetele.

— Știu.

— Deja mi-ai spus asta! mi-a trântit-o America.

— Nu cu tine vorbeam.

— A, nu vorbești cu mine, a spumegat ea. Ba vorbești exact cu mine. N-ai să auzi niciodată sfârșitul discuției ăsteia, mă auzi? Nu te voi ierta niciodată!

— Ba da, ai să mă ierți!

— Tu! Ești o…! Ești răutatea întruchipată, Abby! Ești un exemplar îngrozitor de cea mai bună prietenă!

Am râs, făcându-l pe bărbatul care stătea așezat alături de mine să sară cât colo.

— Stați liniștită, doamnă Maddox.

— Iartă-mă, i-am spus.

— Cine era?

— Era Griffin.

— Cine naiba e Griffin? Dă-mi voie să ghicesc, ai invitat un străin la nuntă, dar n-ai invitat-o pe cea mai bună prietenă a ta?

Vocea îi devenea tot mai stridentă cu fiecare întrebare.

— Nu. La nuntă n-a fost, i-am spus, inspirând adânc.

Travis a oftat și, agitat, și-a schimbat poziția pe scaun, strângându-mi mâna.

— Trebuia să-ți fac asta, îți amintești? l-am întrebat, zâmbindu-i chiar dacă aveam dureri.

— Îmi pare rău. Nu cred că pot să suport asta, mi-a spus cu vocea răgușită de suferință.

Și-a relaxat strânsoarea, uitându-se la Griffin.

— Vrei, te rog, să te grăbești?

Griffin a clătinat din cap.

— Acoperit de tatuaje și nu pot să-i fac unul simplu prietenei tale. Termin într-un minut, Mate.

Travis s-a încruntat și mai tare.

— Soție. E soția mea.

America a gemut odată ce a procesat conversația în minte.

— Îți faci un tatuaj? Abby, ce se întâmplă cu tine? Ai inhalat fum toxic în acel incendiu?

Mi-am privit abdomenul, pata de negru întinsă până în partea inferioară a osului bazinului, și am surâs.

— Trav are numele meu tatuat pe încheietura mâinii.

Am tras iar aer în piept când bâzâitul a continuat. Griffin mi-a șters tușul de pe piele și a început iar.

— Suntem căsătoriți. Am vrut și eu ceva, am spus printre dinți.

Travis a clătinat din cap.

— Nu erai obligată.

Mi-am închis ochii pe jumătate.

— Nu mă provoca. Am stabilit asta.

America a râs scurt.

— Ai înnebunit. Când te întorci acasă, te internez la ospiciu.

Vocea îi era în continuare exasperată.

— Nu e chiar așa de nebunesc. Noi ne iubim. Una peste alta, am trăit împreună un an. De ce nu?

— Deoarece ai nouăsprezece ani, idioato! Deoarece ai fugit și nu ai spus nimic nimănui. Deoarece eu nu sunt acolo! a țipat ea.

— Mare, îmi pare rău, trebuie să închid. Ne vedem mâine, bine?

— Nu știu dacă mâine o să vreau să te mai văd! Nu cred că vreau să-l mai văd vreodată pe Travis! a spus ea clocotind de furie.

— Mare, ne vedem mâine. Știi prea bine că vrei să-mi vezi inelul.

— Și tatuajul, mi-a zis, cu un zâmbet în glas.

Am închis telefonul și i l-am dat lui Travis. Bâzâitul s-a reluat, iar eu mi-am concentrat atenția pe senzația de arsură urmată de secunda plăcută de ușurare atunci când îmi ștergea excesul de tuș. Travis a vârât în buzunar telefonul meu, luându-mi mâna și aplecându-se pentru a-și lipi fruntea de a mea.

— Ai fost la fel de surescitat atunci când ți-ai făcut tatuajele? l-am întrebat, zâmbind din pricina expresiei temătoare de pe chipul lui.

El s-a foit, părând să-mi perceapă durerea de o mie de ori mai acut decât mine.

— Ăăă... nu. Asta-i altceva. Asta e cu mult, mult mai rău.

— Gata! a spus Griffin cu la fel de multă ușurare în glas pe cât arăta și chipul lui Travis.

Mi-am lăsat capul pe spate, rezemându-mă de spătarul scaunului.

— Slavă Domnului!

— Slavă Domnului! a oftat și Travis, bătându-mă pe mână.

Mi-am privit frumoasele linii negre de pe pielea roșie și inflamată:

Doamna Maddox

— Uau! am exclamat, ridicându-mă într-un cot pentru a vedea mai bine.

Pe loc, încruntarea lui Travis s-a transformat într-un zâmbet triumfător.

— E frumos.

Griffin a clătinat din cap.

— Dacă aș avea un dolar pentru fiecare soț tatuat care și-a adus soția aici și a suportat mai greu decât ea, n-ar mai trebui să tatuez pe nimeni niciodată.

— Istețule, spune-mi, te rog, doar cât îți datorez, a bolborosit Travis.

— Găsești bonul la casa de marcat, i-a spus Griffin, amuzat de riposta lui Travis.

Am privit în jur la cromul strălucitor și la afișele cu tatuaje simple de pe pereți, apoi m-am uitat din nou la abdomenul meu. Noul meu nume de familie strălucea în litere negre, groase și elegante. Travis mă privea cu mândrie, apoi s-a uitat cu atenție la verigheta lui din titan.

— Am făcut-o, iubito, mi-a spus cu o voce șoptită. Dar tot nu-mi vine să cred că ești soția mea.

— Ba să crezi, i-am spus, surâzându-i.

M-a ajutat să mă ridic de pe scaun, iar eu aveam grijă să-mi protejez partea dreaptă, conștientă fiind că orice mișcare făcea ca jeanșii să se frece de pielea mea iritată. Travis și-a scos portofelul, semnând chitanța înainte să mă conducă de mână la taxiul care aștepta afară. Mobilul meu a sunat iar, însă când am văzut că era tot America, l-am lăsat să sune.

— Are de gând să exagereze făcându-te să te simți vinovată, nu-i așa? m-a întrebat Travis, încruntându-se.

— O să fie bosumflată timp de douăzeci și patru de ore după ce vede pozele — apoi o să-i treacă.

Travis a schițat un zâmbet poznaș.

— Sunteți sigură, doamnă Maddox?

— Ai de gând să încetezi să-mi mai spui așa? De când am plecat de la capelă mi-ai spus așa de cel puțin o sută de ori.

A clătinat din cap, în timp ce-mi ținea portiera taxiului.

— Am să încetez să-ți mai spun așa atunci când o să fiu convins că e real.

— O, e cât se poate de real, i-am spus, așezându-mă dincolo de jumătatea banchetei din spate, pentru a-i face loc. Am amintiri din noaptea nunții ca să ți-o dovedesc.

S-a aplecat spre mine, trecându-și nasul peste pielea de pe gâtul meu, până ce a ajuns la ureche.

— Chiar avem.

— Au! am exclamat, când m-a apăsat peste bandaj.

— Ah, fir-ar să fie! Iartă-mă, Pidge!

— Ești iertat, i-am spus zâmbind.

Am mers spre aeroport mână în mână, iar eu chicoteam în timp ce-l urmăream pe Travis cum nu se mai sătura să se uite la verigheta lui. Ochii săi aveau acea expresie de pace cu care mă obișnuisem.

— Când ajungem înapoi la apartament, cred că într-un final o să mă satur și n-o să mă mai port ca un nătărău.

— Promiți? i-am spus.

Mi-a sărutat mâna, apoi mi-a luat-o între mâinile lui.

— Nu.

Am râs, punându-mi capul pe umărul lui până ce taxiul a oprit în fața aeroportului. Mobilul mi-a sunat din nou; era America.

— E insistentă. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, mi-a zis Travis, întinzând mâna după mobilul meu. Alo? a spus el, așteptând ca debitul strident de la celălalt capăt al firului să ia o pauză.

A zâmbit.

— Deoarece sunt soțul ei. Pot să răspund acum și la telefonul ei.

Mi-a aruncat o privire, apoi a deschis portiera taxiului, oferindu-mi mâna.

— America, suntem la aeroport. Ce-ar fi ca tu să vii cu Shep să ne luați și în felul ăsta o să poți să țipi la noi pe drumul către casă? Da, tot drumul. Ar trebui să ajungem pe la trei. Bine, Mare. Ne vedem atunci.

A tresărit din pricina vorbelor ei mușcătoare, apoi mi-a dat înapoi telefonul.

— Chiar nu glumeai. E furioasă.

L-a plătit pe șoferul de taxi, apoi și-a pus geanta pe umăr, trăgând valiza mea de mâner. Brațul lui tatuat s-a încordat atunci când a tras de bagajul meu, apoi m-a luat de mână.

— Nu-mi vine să cred că i-ai dat undă verde să o ascultăm timp de o oră, i-am spus, urmându-l pe ușa turnantă.

— Doar nu crezi cu adevărat că o s-o las să țipe la soția mea, nu?

— Te cam obișnuiești cu termenul ăsta.

— Bănuiesc că e timpul să recunosc. Am știut că vei fi soția mea din clipa în care te-am cunoscut. N-am de gând să mint și să spun că n-am așteptat cu nerăbdare ziua în care puteam s-o spun, prin urmare am de gând să abuzez de acest titlu. Ca atare, ar cam trebui să te obișnuiești cu el.

Mi-a spus toate astea pe un ton foarte realist, de parcă mi-ar fi ținut un discurs pe care îl exersase.

Am izbucnit în râs, strângându-l de mână.

— Nu mă deranjează.

M-a privit cu coada ochiului.

— Nu?

Am clătinat din cap, apoi m-a tras lângă el, sărutându-mă pe obraz.

— Bun. Ai să te saturi de el în următoarele câteva luni, dar să fii îngăduitoare cu mine, bine?

Am mers după el pe coridoare, în ascensor și în zonele de securitate. Când Travis a trecut prin detectorul de metale, s-a auzit un semnal sonor puternic. Agentul de securitate al aeroportului i-a cerut lui Travis să-și scoată verigheta, dar el a adoptat o mină severă.

— V-o țin eu, domnule, i-a spus ofițerul. Nu durează decât o secundă.

— I-am promis soției că n-o voi scoate niciodată, a spus Travis printre dinți.

Ofițerul a întins palma; răbdarea și înțelegerea amuzată îi încrețeau pielea din jurul ochilor.

Nervos, Travis și-a scos verigheta și a trântit-o în palma agentului, apoi a trecut prin aparat, oftând. Nu s-a mai declanșat alarma, dar el era în continuare iritat. Eu am trecut fără probleme, înmânându-i ofițerului inelul. Travis era încordat, dar când ni s-a permis să trecem, s-a relaxat.

— E în regulă, iubitule. E la loc, pe degetul tău, i-am spus chicotind din cauza reacției lui exagerate.

M-a sărutat pe frunte, trăgându-mă lângă el în timp ce ne îndreptam către terminal. Când am surprins privirile celor pe lângă care treceam, m-am întrebat dacă era evident că eram proaspăt căsătoriți sau dacă pur și simplu remarcaseră zâmbetul caraghios de pe fața lui Travis, în deplin contrast cu țeasta lui rasă, cu brațele tatuate și cu mușchii puternici.

Aeroportul vuia de larma produsă de turiștii bucuroși, de la țiuitul jocurilor mecanice și de la oamenii care se îndreptau în toate direcțiile. Am zâmbit unui cuplu care se ținea de mână, ambii părând la fel de bucuroși și de emoționați ca mine și ca Travis la sosire. N-aveam nicio îndoială că aveau să simtă și ei același amestec de destindere și de uluială.

În terminal am frunzărit o revistă și l-am atins cu blândețe pe Travis pe genunchiul pe care și-l bâțâia cu frenezie. N-a mai dat din picior, iar eu am surâs, continuând să privesc pozele vedetelor. El era agitat în legătură cu ceva, dar am așteptat să-mi spună singur. După câteva minute, a început să dea iar din picior, dar de data asta s-a oprit singur, apoi s-a prăbușit în scaunul lui.

— Pigeon?

— Da?

Au mai trecut câteva clipe, apoi el a oftat.

— Nimic.

Timpul se scurgea prea repede și se părea că de-abia ne așezaserăm atunci când pasagerii zborului nostru au fost chemați să se îmbarce. S-a format iute o coadă, iar noi ne-am ridicat, așteptându-ne

rândul pentru a prezenta biletele și pentru a străbate coridorul lung spre avionul care urma să ne ducă acasă.

Travis șovăia.

— Nu pot să scap de senzația asta, mi-a spus în șoaptă.

— Ce vrei să spui? E ceva asemănător unui presentiment?

S-a întors spre mine și în ochi i se citea îngrijorarea.

— Am senzația cumplită că, odată ajunși acasă, mă voi trezi. Ca și cum nimic din toate astea n-a fost real.

Mi-am petrecut un braț în jurul lui.

— Asta te îngrijorează?

S-a uitat la încheietura mâinii lui, apoi a aruncat o privire spre inelul lat, argintiu, de pe deget.

— Nu pot să scap de senzația că balonul de săpun se va sparge și că eu voi fi culcat în pat, dorindu-mi ca tu să fii acolo cu mine.

— Nu știu ce-am să mă fac cu tine, Trav! Am părăsit pe cineva pentru tine de două ori, am ținut neapărat și am și mers cu tine în Vegas de două ori, am trecut, literalmente, prin iad și înapoi, m-am măritat cu tine și m-am însemnat cu numele tău. Nu mai știu cum să-ți dovedesc că sunt a ta.

Pe buze i-a înflorit un zâmbet.

— Îmi place când îmi spui asta.

— Că sunt a ta? l-am întrebat.

M-am ridicat în vârful picioarelor și mi-am lipit buzele de ale lui.

— Sunt. A. Ta. Domnule. Travis. Maddox. Pentru totdeauna.

Zâmbetul i-a pierit în timp ce privea de la poarta de îmbarcare spre mine.

— Pigeon, eu am s-o dau în bară. Tu ai să te saturi de rahaturile mele.

Am pufnit în râs.

— Sunt sătulă de rahaturile tale. Și totuși, m-am măritat cu tine.

— M-am gândit că, odată căsătoriți, m-aș simți ceva mai liniștit în legătură cu ideea de a te pierde. Dar simt că, dacă urc în avionul acela…

— Travis? Te iubesc! Hai să mergem acasă!

S-a arătat surprins.

— N-ai să mă părăsești, nu? Chiar dacă sunt o pacoste?

— Am jurat în fața lui Dumnezeu — și a lui Elvis — că n-am să te părăsesc, bine?

S-a mai descrețit la față.

— Asta e pentru totdeauna, nu?

Am zâmbit ușor.

— Te-ai simți mai bine dacă am face un rămășag?

Ceilalți pasageri au început să se plimbe în jurul nostru cât de încet puteau, privind și ascultând conversația noastră ridicolă. Ca și până atunci, eram vizibil conștientă de privirile băgăcioase, dar de data asta era altceva. Singurul lucru la care mă puteam gândi era pacea care revenea în ochii lui Travis.

— Ce fel de soț aș fi dacă aș paria împotriva propriei mele căsnicii?

I-am zâmbit.

— Genul nerod. Nu l-ai auzit pe tatăl tău când ți-a spus să nu pariezi împotriva mea?

Și-a arătat mirarea.

— Așadar, ești chiar atât de sigură, ha? Ai paria pe asta?

L-am luat cu ambele brațe de după gât și am surâs cu gura lipită de buzele lui.

— Aș paria cu primul meu născut. Așa de sigură sunt.

Și atunci, pacea i-a revenit.

— Nu se poate să fii chiar atât de sigură, mi-a spus cu o voce din care lipsea îngrijorarea.

Am ridicat o sprânceană, zâmbind.

— Vrei să pariem?

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din suflet celei mai bune prietene și surori, Beth. Fără ea nu aș fi pornit niciodată în această călătorie. Îmi trăiesc visul datorită încurajărilor ei. Nu cred că îi voi putea vreodată mulțumi îndeajuns. Le mulțumesc copiilor mei pentru răbdarea, îmbrățișările și înțelegerea lor.

Mamei mele Brenda pentru tot ajutorul pe care mi l-a oferit în fel și chip ori de câte ori i l-am solicitat. Mii de mulțumiri confraților autori și dragilor mei prieteni Jessica Park, Tammara Webber, Tina Reber, Stephanie Campbell, Abbi Glines, Liz Reinhardt, Elizabeth Reyes, Nichole Chase, Laura Bradley Rede, Elizabeth Hunter, Killian McRae, Colleen Hoover, Eyvonna Rains, Lani Wendt Young, Karly Blakemore-Mowle, Michele Scott, Tracey Garvis-Graves, Angie Stanton și E. L. James pentru că m-au copleșit cu sprijinul, cu iubirea și cu sfaturile lor. Voi sunteți lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat în cariera mea scriitoricească. Sincer.

Îi mulțumesc agentului meu Rebecca Warson, care este pe cât de inteligentă, pe atât de amuzantă, precum și agenților mei de la

Intercontinental Literary Agency pentru străduința și pentru eforturile lor.

Recunoștință nemărginită lui Judith Curr de la Atria Books pentru sprijinul constant și editoarei mele Amy Tannenbaum, care a iubit acest proiect încă de la început. Vă mulțumesc că ați crezut în această poveste. Și le mulțumesc tuturor celor de la Atria care au făcut ca acest lucru să se întâmple atât de repede, inclusiv lui Peter Borland, Chris Lloreda, Kimberly Goldstein, Samantha Cohen, Paul Olsewski, Isolde Sauer, Dana Sloan, Jessica Chin, Benjamin Holmes, Michael Kwan, James Pervin, Susan Rella și James Walsh.

Îi mulțumesc lui dr. Ross Vanhooser pentru sfaturile de neprețuit și pentru că a crezut în talentul meu înainte ca eu să fi știut că am așa ceva.

Le mulțumesc lui Maryse și Lily de la Maryse.net și cititorului Nikki Estep pentru că le-a plăcut atât de mult povestea lui Abby și Travis, încât s-au angajat să o împărtășească și altora.

În ultimul rând, dar niciodată cel din urmă, dragostea mea infinită și mulțumiri dragului meu soț, ale cărui ajutor și răbdare sunt infinite și care mă iubește chiar și când eu îl ignor în detrimentul ființelor fictive. El este totul pentru mine și nici nu mi-ar trece prin cap să fac nimic din toate astea fără el… nu mi-aș dori. Datorită lui știu cum să descriu iubirea intensă. Jeff, îți mulțumesc enorm pentru că ești tot ceea ce ești!